karl may

MUSTANGUL NEGRU

EDITURA PALLAS

Consilier literar
NICULAE GHERAN

Ediţia princeps:
Karl May
Der Schwarze Mustang
„Union Deutsche Verlagsgesellschaft”
Stuttgart, 1899

Celelalte povestiri au apărut, iniţial, cu titlurile THREE CARDE MONTE (1879), UNTER DER WINDHOSE (1886) şi DER PFAHLMANN (1894). În prima ediţie postumă de la Radebeul („Gesammelte Werke”, Bände 19, 38), lucrările din acest volum au purtat titlurile *Halbblut* (*Corcitura*); *Der Kanada-Bill*; *Das sprechende Leder* (*Pielea vorbitoare*) şi, din nou, *Pfahlmann* (*Omul-stâlp*).

Volumul de faţă apare sub îngrijirea GABRIELEI DORU şi a lui GHEORGHE DORU, care au efectuat şi traducerea ultimelor trei povestiri. Tot lor le aparţine confruntarea traducerii romanului *Corcitura*, apărută la Editura Gorjan din Bucureşti, semnată cu iniţialele G.N. şi nedatată, folosită de noi ca text de bază.

KARL MAY
Opere – 18

Mustangul Negru

Roman

TRIŞORUL. TORNADA. OMUL - STÂLP

POVESTIRI

EDITURA PALLAS

Bucureşti, 1996

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

Ediţie electronică îngrijită de

I.S.B.N. 973-97194-7-3

CUPRINS

I. MUSTANGUL NEGRU

1. Metisul

Era o furtună groaznică şi o ploaie deasă biciuia pădurea seculară. Vârfurile brazilor se aplecau adânc, şiroaie de apă se scurgeau de pe tulpinile uriaşe şi se uneau la rădăcini, întâi în pârâiaşe, devenind apoi râuleţe din ce în ce mai mari, care se aruncau din stâncă, în stâncă, făcând nenumărate cascade, spre prăpastie, ca apoi, jos, în valea îngustă, să fie înghiţite de fluviul peste măsură de umflat. Se făcuse noapte. Dincolo de prăpastie, în fiecare clipă bubuia câte un tunet mânios şi ploaia cădea atât de des, încât, oricât de puternic lumina fulgerul de fiecare dată, nu se putea zări la cinci paşi.

Îngrozitoarea furtună pătrunsese până sus, în pădurea seculară şi peste stâncile fluviului, totuşi nu ajunsese până în prăpastie, unde uriaşii brazi stăteau neclintiţi în întunericul nopţii. Nici acolo însă nu era linişte, căci apele fluviului vâjâiau şi mugeau atât de furios, încât numai o ureche neobişnuit de fină ar fi putut auzi că doi călăreţi singuratici veneau în susul apei. De văzut însă nu-i putea vedea nimeni.

Dacă ar fi fost ziuă, fără îndoială că cei doi ar fi atras asupra lor privirea uimită a oricărui trecător şi nu atât prin îmbrăcămintea sau echipamentul lor, cât prin faptul că amândoi erau de o înălţime înfricoşătoare. Ar fi trebuit să cauţi mult şi bine în toată lumea ca să mai găseşti alţi doi la fel de lungi şi de uscaţi.

Unul dintre ei era blond-deschis, cu capul mic, nespus de caraghios pentru înălţimea sa. Între doi ochi mici ca de şoricel, avea un năsuc cârn, care ar fi stat mult mai bine pe faţa unui copilaş de patru ani şi care, în nici un caz, nu se potrivea cu gura nesfârşit de largă, aproape de la o ureche la alta. Omul n-avea barbă şi lipsa asta părea să fie din naştere, căci peste faţa lui netedă ca de femeie, mai mult decât sigur, briciul nu trecuse niciodată. Purta o bluză de piele ce îi atârna

de pe umerii înguşti ca o manta legată în falduri, pantaloni strâmţi peste nişte picioare de cocostârc, cizme până la genunchi şi o pălărie de paie, a cărei margine se pleoştise, iar ploaia, ce nu mai contenea, curgea în jurul ei în şiroaie. În spate îi atârna, întoarsă cu gura în jos, o armă cu două ţevi. Calul pe care călărea era o gloabă voinică şi ciolănoasă ce avea cu siguranţă cincisprezece primăveri în urma sa, dar care, după toate semnele, mai avea de trăit tot aşa de zdravănă, încă pe-atâta.

Celălalt călăreţ avea părul închis şi purta o căciulă ponosită. Faţa îi era foarte lungă şi îngustă şi, tot aşa, foarte lungi şi înguste îi erau nasul, gura şi mustaţa, un fir de aţă ale cărei capete aproape că le puteai lega după urechi. Corpul lui de peste doi metri, era, invers ca la tovarăşul său de drum: strâmt în partea de sus şi foarte larg jos. Din pricina aceasta pantalonii ce-i purta erau foarte largi şi cu multe cute, iar haina de pâslă extrem de îngustă. Şi el avea o armă cu două ţevi. Că amândoi mai aveau câte un revolver şi câte un cuţit, asta se înţelege de la sine. El călărea un mustang de nădejde, a cărui zi de naştere se repetase cam tot de atâtea ori ca şi a celuilalt cal.

Nici unul dintre cei doi călători nu se plângea nici de drum, nici de ploaia torenţială. Ca să caute şi să găsească drumul, ei se lăsaseră în seama cailor lor ageri şi experimentaţi; iar în ce priveşte ploaia, nici nu le păsa, pentru că dincolo de piele nu le putea pătrunde, iar de acolo trebuia oricum să se scurgă.

Cu toate tunetele şi fulgerele neîntrerupte şi cu toată apropierea primejdioasă de malurile fluviului răscolit şi zbuciumat, ei vorbeau nepăsători, de parcă ar fi călătorit în lumina zilei, pe o câmpie întinsă şi însorită.

Cine i-ar fi putut însă vedea s-ar fi mirat că cei doi călători, cu tot întunericul, se observau foarte atent, căci se cunoşteau numai de o oră şi în Vestul Sălbatic o neîncredere iniţială este întotdeauna un lucru de înţeles. Se întâlniseră puţin după căderea nopţii şi începutul furtunii, în susul fluviului. Atunci au aflat că amândoi voiau să ajungă chiar în aceeaşi zi la Firwood-Camp[1] şi se înţelegea de la sine că nu erau să

[1] Tabăra din pădurea de brazi (engleză, n.t.).

călătorească singuri, ci împreună.

Despre numele şi situaţia lor nu se întrebaseră, căci convorbirea ce-o avuseseră până acum fusese despre chestiuni străine de persoanele lor. Deodată răsună un trăsnet bubuitor, cu prelungiri numeroase şi fulgere repetate izbucniră orbitoare peste abisul îngust. Atunci cârnul cel blond exclamă:

— *Bless my soul!*[1] A dracului furtună! Ca acasă, la moştenirea Timpe!

La ultimele cuvinte, celălalt opri involuntar calul şi deschise gura ca să pună repede o întrebare. Se răzgândi însă şi-şi mână calul mai departe. Îşi amintise că la Vest de Mississippi nu trebuie să fii neprevăzător.

Convorbirea fu continuată, bineînţeles cam monosilabic, după cum îngăduiau locul şi situaţia. Fluviul făcea o cotitură adâncă spre partea unde se aflau cei doi călăreţi, în acest loc, apa surpase malul. Calul celui blond nu putu să ocolească repede, lunecă pe pământul şubrezit şi se prăvăli; din fericire nu prea adânc. Călăreţul îl smuci în sus, îi dădu pinteni şi, cu o săritură îndrăzneaţă, fu din nou pe pământ zdravăn.

— *Good god!*[2], zise el. Sunt destul de ud de ploaie; ce-mi mai trebuia şi-o astfel de baie? Puteam să mă înec. Aproape ca atunci, la moştenirea Timpe!

Îşi luă o distanţă sigură de fluviu şi călări înainte. Tovarăşul său îl urmă în tăcere o vreme, apoi întrebă:

— Moştenirea Timpe? Ce nume-i ăsta, sir?

— Nu ştiţi? fu răspunsul.

— Nu.

— Hm! Extraordinar! Toţi cunoscuţii şi prietenii mei îl ştiu!

— Uitaţi că e mai puţin de o oră de când ne-am văzut pentru prima oară?

— Adevărat! Atunci negreşit că nu puteţi şti ce este moştenirea Timpe. Poate însă c-o să aflaţi.

— Poate?

— Da, dacă rămânem mai mult timp împreună.

— Şi dacă aş afla-o chiar de pe acuma, sir?

— Acum? De ce?

---

[1] Vai de mine! Doamne Dumnezeule! (engleză, n.t.).

[2] Doamne, Doamne! (engleză, n.t.).

— Pentru că eu mă numesc Timpe.

— Ce? Cum? Vă numiţi Timpe? Timpe e numele dumneavoastră?

— Da.

— *Wonderful!*[1] Caut un Timpe de ani şi ani, pretutindeni, peste toţi munţii şi în toate văile, la răsărit şi la soare-apune, ziua şi noaptea, prin arşiţă şi prin ploaie, iar acum, după ce-mi pierdusem de mult speranţa să-l găsesc, călăreşte pe furtuna asta lângă mine şi aproape să mă lase să mă înec în frumuseţea asta de fluviu, fără să-mi spună cine e!

— Mă căutaţi pe mine? întrebă însoţitorul său uimit. De ce?

— Ei! Pentru moştenire! Pentru ce alta?

— Moştenire? Hm! Dar cine sunteţi, în definitiv, sir?

— Sunt tot un Timpe.

— Tot un Timpe? De unde?

— De dincolo.

— Din Germania?

— Desigur! Poate un Timpe să se nască în altă parte?

— Totuşi se poate, căci eu, de exemplu, m-am născut aici, în Statele Unite.

— Dar din părinţi germani?

— Tatăl meu a fost german.

— Astfel că limba germană vă este cunoscută?

— Da.

— Ei, atunci vorbeşte germana când ai un german în faţa ta.

— Ei, sir, mai domol, mai domol! Că doar n-am ştiut că eşti german!

— Dar acum ştii. Sunt german, sunt adică un Timpe şi cer ca germanul să vorbească cu mine nemţeşte.

— În ce oraş te-ai născut?

— Mă trag din Hof, din Bavaria.

— Aici nu prea ne potrivim, căci eu mă trag din Plauen, din Voigtland.

— Oho! Nu ne potrivim? Şi tatăl meu se trage din Plauen şi s-a mutat de acolo în Hof.

Bărbatul cel brun îşi opri calul. După un trăsnet puternic, ploaia încetase deodată şi norii fuseseră împrăştiaţi de

[1] Minunat! (engleză, n.t.).

furtună. Printre ei, se vedeau, deasupra, pete senine, albastre, de cer şi cei doi bărbaţi putură să-şi cerceteze reciproc figurile.

— S-a mutat din Plauen în Hof? întrebă el. Atunci desigur că nu-i numai posibil ci şi foarte probabil că suntem rude. Ce-a fost tatăl dumitale?

— Armurier şi eu tot aşa.

— Se potriveşte, se potriveşte! Asta e o întâlnire miraculoasă! Dar să nu ne oprim aici, furtuna poate să se întoarcă cu uşurinţă şi mai avem înainte partea cea mai grea a văii; să întrebuinţăm pentru ea vremea îmbunătăţită de acum. O să putem vorbi mai bine mai încolo, când vom ajunge la locul hotărât. Aşadar, haide, sir sau vere, dacă aşa-ţi place mai mult!

Ei călăriră mai departe. Valea deveni curând atât de îngustă că rămase numai puţin spaţiu între fluviu şi peretele vertical al stâncii. Şi acest spaţiu nu era acoperit cu ierburi, ci cu o mulţime de tufişuri printre care caii erau mereu siliţi să treacă. Dacă furtuna n-ar fi încetat şi ar fi rămas întunecimea de mai înainte, le-ar fi fost imposibil să meargă mai departe.

Aşa a fost o bună bucată de drum, până când valea se lărgi iarăşi, ca după o jumătate de oră să formeze din nou un defileu îngust, de data asta nu atât de lung, ajungând foarte curând la locul numit Firwood-Camp, pentru că aici nu existau decât brazi, ce se ridicau spre cer ca nişte uriaşi.

Aici se încrucişau două văi în unghiul drept: valea fluviului, pe care veniseră în jos cei doi Timpe şi o alta, prin care calea ferată în construcţie încerca să urce înălţimea muntelui. *Camp* înseamnă tabără şi cei doi călăreţi văzură că e neîndoielnic una dintre acestea, cu tot întunericul nopţii ce începuse să se aştearnă încă de când mai erau în defileu.

Acolo zăceau o mulţime de copaci uriaşi doborâţi, din trunchiurile cărora se făceau scânduri, din crăcile puternice, scări pentru tren; rămăşiţa furnizând lemnul necesar pentru foc. Podul de peste fluviu era aproape gata şi în apropierea lui se găsea joagărul, ale cărui ferăstraie trebuiau să răzbească masele de lemne. Mai încolo se căsca, neagră, o carieră minată în stâncă, de unde se luau pietrele cubice necesare fundaţiilor, iar la stânga se ridicau mai multe case din bârne

cojite şi din scânduri, care serveau la adăpostirea oamenilor, a uneltelor şi a rezervelor de alimente.

Una dintre aceste barăci, numită „hanul”, era din cale afară de lungă şi largă. Cele patru hornuri care dominau acoperişul şi numeroasele ferestre, acum luminate, lăsau să se presupună că aici se adăposteau lucrătorii ce se aflau în „Camp”. Din această cauză cei doi musafiri se îndreptară într-acolo.

Încă de departe auziră un zgomot puternic de voci şi, cu cât se apropiau mai mult, se simţea un aer tot mai încărcat de mirosul de rachiu. Descălecară şi legară caii de ţăruşii bătuţi probabil în acest scop lângă uşă şi tocmai voiau să intre, când ieşi afară un bărbat care strigă celor dinăuntru: „Trenul şantierului trebuie să vină foarte curând; merg să primesc poşta şi mă întorc imediat. Poate că aduce ceva noutăţi sau chiar jurnale.”

Omul se uită în sus, zări pe străini, se dădu într-o parte ca să-i lase să ajungă în lumina care ieşea din uşă şi-i privi.

— *Good evening*, sir, salută blondul. Suntem uzi până la piele. Există pe aici un loc unde să ne putem usca?

— Da, răspunse el. Sunt astfel de locuri. Cred că nu aparţineţi acelui fel de oameni pe care e mai bine să nu-i lăsăm să intre.

— Nici o grijă, sir! Suntem oameni cinstiţi din Vest, gentlemeni, care n-o să vă facem de ruşine, ci o să plătim tot ce-o să primim.

— Dacă cinstea vă e tot atât de mare precum lungimea, atunci sunteţi cu siguranţă cei mai gentlemeni de sub soare. Hai, intraţi înăuntru, la stânga, în camera cea mică şi spuneţi hangiului că eu, inginerul, am zis că puteţi să rămâneţi. O să ne revedem curând.

El plecă, iar ei îi urmară invitaţia.

Interiorul barăcii era format dintr-o singură cameră mare, din care era despărţită o mică parte printr-un perete de scândură, aproape de înălţimea unui om. Erau acolo o mulţime de mese sărăcăcioase, cu bănci prinse în pământ, iar între ele şi pereţi se aflau paturi mari, umplute mai ales cu iarbă uscată şi fân. Patru vetre în care ardeau focuri mari aduceau o oarecare lumină; lămpi sau lumânări nu existau şi

din această cauză toate persoanele şi obiectele, văzute în pâlpâitul flăcărilor, păreau cuprinse de nelinişte, într-o mişcare fantomatică.

Cei două sute de lucrători ai căii ferate stăteau la mese sau se ghemuiau în culcuşuri. Erau oameni mărunţi, cu cozi lungi, cu feţe galbene, cu pometţii obrajilor scoşi în afară, cu ochii oblici; ei se uitară înmărmuriţi spre ambele făpturi nemaipomenit de lungi.

— Ptiu drace! Chinezi! Asta puteam să ne-o închipuim, căci se simte de afară! zise brunul. Vino repede în camera cea mică, unde aerul e probabil mai respirabil!

În această despărţitură erau câteva mese de scânduri, la care însă fumau şi beau lucrătorii albi, bărbaţi solizi, deprinşi şi cu asprimea vremii, dintre care unii avuseseră desigur un trecut mai bun; alţii, însă, veniseră aici tocmai pentru a nu mai fi văzuţi prin Est. Convorbirea lor foarte zgomotoasă amuţi imediat când văzură pe cei doi oaspeţi şi-i urmăriră cu privirile uimite până la tejgheaua în spatele căreia hangiul umbla cu nenumărate sticle şi pahare.

— *Rail-roaders?*[1] întrebă el în timp ce le răspundea la salut dând din cap.

— Nu, sir, răspunse blondul. N-avem intenţia să micşorăm câştigul acestor gentlemeni. Suntem oameni din Vest şi căutăm un foc la care să ne putem usca. Inginerul ne-a trimis la dumneavoastră.

— Puteţi să plătiţi? se informă el în timp ce parcurgea cu o privire ascuţită şi cercetătoare feţele lor cele lungi.

— Da.

— Atunci veţi avea tot ce vă trebuie, mai târziu chiar şi un culcuş bun, separat, colo în spatele lăzilor şi butoaielor. Aşezaţi-vă acolo, la masa de lângă vatră, unde e căldură destulă; cealaltă e pentru funcţionari şi gentlemeni mai de soi.

— *Well!* Aşadar ne socoteşti nişte gentlemeni mai de jos. Nu face nimic. Adă-ne pahare, apă fierbinte, zahăr şi rom! Vrem să ne încălzim şi pe dinăuntru!

Se aşezară la masa destinată lor, care se afla atât de aproape de foc, încât costumele lor ude se uscară repede;

---

[1] Salariaţi la căile ferate.

primiră cele cerute şi-şi făcură un grog. Lucrătorii albi auziseră că n-au să se teamă de nici o concurenţă şi îşi continuară mulţumiţi convorbirea întreruptă.

La masa destinată funcţionarilor şi „gentlemenilor mai de soi” stătea o singură persoană, un tânăr, care nu părea să fi împlinit nici treizeci de ani, îmbrăcat ca un vânător alb, dar care nu aparţinea rasei, lucru care se observa după culoarea pielii sale şi după conformaţia figurii. Era un metis, una dintre acele corcituri care, pe lângă caracteristicile corporale avantajoase, mai moşteneau şi din defectele morale ale părinţilor de rase diferite. Membrele sale erau puternice şi mlădioase, ca ale unei pantere şi trăsăturile feţei peste măsură de inteligente; dar ochii săi întunecaţi stăteau ascunşi, la pândă, sub genele şi sprâncenele stufoase, ca ochii unei pisici pândind o pradă. El nu păru să dea nici o atenţie celor doi străini; lăsă totuşi să-i zboare privirea pe furiş către ei şi-şi plecă urechea să audă cam ce vorbesc.

Urmărea să descopere ce intenţie îi adusese în această regiune şi dacă voiau, sau nu, să rămână acolo. Spre regretul lui, nu înţelegea nici una din vorbele lor, cu toate că discutau destul de tare, căci foloseau o limbă pe care n-o cunoştea: germana.

După ce-şi umplură paharele, le ciocniră şi le goliră până la fund. Brunul şi-l puse pe-al său înainte şi spuse:

— Aşa! Asta a fost o urare de bun-sosit, căci amândoi o merităm şi acum o să revenim la discuţia noastră. Deci eşti armurier ca şi tatăl dumitale? Să ne închipuim deci că suntem într-adevăr rude, căci, să-ţi spun deschis, încă nu ştiu dacă trebuie să mă consider rudă cu dumneata!

— De ce nu?

— Din cauza moştenirii.

— Cum adică?

— Am fost înşelat cu ea!

— La fel ca şi mine!

— Adevărat? Nici dumneata n-ai primit nimic?

— Nici o leţcaie!

— Dar s-a plătit totuşi o sumă importantă din moştenire!

— Da, la moştenirea Timpe din Plauen! Dar nu mie, deşi sunt un Timpe tot atât de veritabil ca şi dumneata.

— Permite-mi să cercetez puţin cât eşti de veritabil. Care e numele dumitale întreg?

— Kasimir Obadja Timpe.

— Al tatălui dumitale?

— Rehabeam Zacharias Timpe!

— Câţi fraţi a avut tatăl dumitale?

— Cinci. Cei trei mai tineri au plecat în America. Credeau c-o să se îmbogăţească repede, pentru că acolo se cereau multe arme. Fraţii erau cu toţii armurieri.

— Cum se numea al doilea frate, care a rămas în Plauen?

— Johannes Daniel. A murit şi a lăsat doi fii, pe nume Petrus Micha şi Marcus Absalom care au moştenit o sută de mii de taleri şi i-au primit expediaţi din oraşul Fayette, statul Alabama.

— Perfect! Cu cunoştinţele dumitale de locuri şi persoane mi-ai dovedit prea bine că-mi eşti văr!

— Oh, pot s-o dovedesc şi mai bine. Din fericire mi-am putut păstra actele şi dovezile mele; le port la inimă. Pot să ţi le...

— Acum nu, acum nu; poate mai târziu; îl întrerupse Hasael din vorbă. Am încredere în tine. Poate ştii şi de ce cei cinci fraţi şi fiii lor purtau cu toţi nume biblice?

— Da! Era un vechi obicei în familie, de la care nu s-a abătut nimeni.

— Adevărat! Şi această datină poate fi cu atât mai uşor respectată aici, pentru că şi americanii preferă un astfel de nume. Tatăl meu era al treilea frate; el se numea David Makkabäus şi a rămas la New York. Numele meu este Hasael Benjamin. Cei doi mai tineri s-au dus mai departe în ţară şi s-au stabilit în Fayette, statul Alabama. Pe cel mai mic îl chema Josef Habakuk; el muri acolo fără copii şi a lăsat o mare moştenire. Al patrulea frate, Tobias Holofernes, muri în acelaşi oraş; fiul său mic, Nahum Samuel, este pungaşul.

— Cum aşa?

— Cum? N-ai ştiut? Nu există alte bănuieli. Tata a schimbat la început scrisori cu cei doi fraţi ai lui din Fayette, însă puţin câte puţin acestea au încetat, până ce aproape că au uitat unul de altul. Distanţele în Statele Unite sunt aşa de mari, încât chiar fraţii se pierd din vedere. După moartea tatii, am

condus eu afacerea mai departe, cu chiu cu vai, fără să-mi scot mai mult decât pentru existenţă. Atunci m-am întâlnit la Hoboken cu un german; era un emigrant şi venea din Plauen în Voigtland. M-am interesat, desigur, de rudele mele de acolo şi am aflat, spre mirarea mea, că au moştenit peste o sută de mii de taleri de la unchiul Habakuk din Fayette, iar eu nimic. Am crezut c-o să mă lovească damblaua. Aveam şi eu de cerut partea mea şi scrisei zece sau chiar mai multe scrisori la Fayette, dar nu primii nici un răspuns. Atunci mi-am vândut prăvălia şi am pornit-o într-acolo.

— Foarte bine, foarte bine, dragă vere! Ei şi urmarea?

— N-a fost nici o urmare, căci pasărea s-a făcut nevăzută; zburase.

— Care pasăre?

— Asta poţi să ţi-o închipui şi dumneata. În Fayette s-a crezut că bătrânul Josef Habakuk lăsase o situaţie bună, dar nu s-a bănuit că ar fi fost atât de bogat. Probabil că zgârcenia l-a oprit s-o arate. Fratele său, Tobias Holofernes, murise foarte sărac încă înaintea sa şi el luase în prăvălie pe fiul acestuia, nepotul său Nahum Samuel. Acesta este hoţul. N-a avut totuşi încotro şi a trimis la Plauen o sută de taleri, dar cu restul de bani s-a făcut nevăzut, ca şi cu suta de mii de taleri, care trebuia să-mi revină mie.

— Şi cu ai mei probabil la fel?

— Desigur!

— Ticălosul! Tata s-a mutat din Plauen pentru că s-a duşmănit aprig cu fratele său tot din cauza concurenţei. Duşmănia lor crescu tot mai mult, cu toată depărtarea, aşa încât nici unul nu voia să audă şi să ştie de celălalt. Între timp, tata a murit, ca şi fratele său din Plauen. Mai târziu îmi scriseră fiii acestuia că ar fi moştenit de la unchiul Habakuk din America o sută de mii de taleri. Plecai imediat la Plauen ca să mă informez. Aici se ajunsese, bineînţeles, foarte departe. Amândoi verii mei nu erau altfel numiţi decât moştenitorii Timpe. Lichidară prăvălia şi trăiau ca prinţii. Am fost foarte bine primit şi-a trebuit să rămân la ei câteva săptămâni. Despre vechea duşmănie nu s-a pronunţat nici un cuvânt, dar tot atât de puţin putui afla ceva mai precis şi mai sigur despre unchiul Josef Habakuk şi moştenirea sa. Verii îmi

arătară bogăţiile lor, dar de partea mea nu păreau să ţină socoteală. Atunci am terminat-o cu ei: am vândut prăvălia, m-am întors în America şi fireşte că de la New York m-am îndreptat direct spre oraşul Fayette.

— Ei şi acolo? Ce-ai găsit acolo?

— Ca şi dumneata, nimic, numai că au şi râs de mine. Mi s-a spus că Timpe de acolo n-ar fi fost niciodată bogaţi.

— Prostii! Înţelegeai pe atunci englezeşte?

— Nu!

— Atunci te-au dus de nas ca pe un neamţ. Ce-ai făcut apoi?

— M-am îndreptat spre St. Louis, unde m-am angajat la Henry, descoperitorul celebrei carabine „Henry” cu douăzeci şi cinci de cartuşe, am căutat să învăţ din arta sa cât am putut mai mult. Într-o bună zi au venit în prăvălie, din oraşul Napoleon din Arkansas şi Mississippi, nişte vânători de prerie, care aveau nevoie de mine ca armurier. Ei nu m-au lăsat de fel până n-am plecat cu ei spre Felsenbergen. Astfel am devenit *westman*.

— Şi eşti mulţumit cu schimbarea asta?

— Da. Bineînţeles, mult mai bine mi-ar fi convenit dacă mi-aş fi primit cei o sută de mii de taleri şi aş fi putut trăi „în dulce jubilo”, ca şi moştenitorii Timpe.

— Hm! Poate că asta s-ar mai putea realiza.

— Cam greu! Mai târziu mi-a venit ideea că totuşi bătrânul Josef Habakuk a putut fi atât de bogat şi că nepotul său Nahum Samuel putuse s-o şteargă cu banii. L-am căutat pe ultimul mai mulţi ani, dar în zadar, după cum ţi-am mai spus.

— Eu la fel şi tot zadarnic, dar numai până în curând, când am dat de urma lui.

— Urma lui? Cum? Adevărat? strigă Kasimir, în timp ce sări atât de repede de pe scaun, încât cei prezenţi deveniră atenţi şi-şi îndreptară privirile spre ei.

— Fii liniştit, taci! ameninţă Hasael! Nu trebuie să te aprinzi aşa de repede. Am auzit dintr-o gură ce nu poate fi dezminţită că un anume Nahum Samuel Timpe, mai înainte armurier şi acum peste măsură de bogat, locuieşte în Santa-Fé!

— În Santa-Fé, aproape de aici? Atunci hai acolo,

numaidecât, amândoi, dumneata şi eu!

— Sunt de aceeaşi părere, vere. Era, fireşte, de datoria mea să-l caut şi să-l silesc la restituirea, banilor ca şi la dobândă. Că asta o să fie greu, chiar foarte greu, nu mi-am ascuns-o şi de aceea mă bucură că te-am găsit, căci în doi va fi mai uşor. Să dăm peste el în aşa fel, încât de teamă că vom da pe faţă fapta-i ruşinoasă, să numere pe dată banii. Suntem oameni din Vest şi-l ameninţăm cu legea preriei. Nu-i aşa?

— Nu mai încape vorbă! consimţi Kasimir foarte zelos. Ce noroc că te-am găsit pe dumneata! Dar nu-i o prostie, vere, să ne spunem dumneata, când suntem rude atât de apropiate şi legaţi de aceeaşi soartă?

— Şi mie mi se pare.

— Atunci să fim fraţi, să ne spunem tu. Nu-i aşa? Tu!

— Din partea mea, bine. Iată mâna mea; bate laba. Ne umplem din nou paharele şi le golim în sănătatea noastră, pentru reuşita întreprinderii noastre. Hai noroc!

— Noroc, vere, sau mai degrabă: noroc, dragă Hasael!

— Noroc! Dar Hasael? Ştii, în America se prescurtează numele. Se spune, Jim, Tom, Ben şi Bob şi nu se pronunţă toate silabele, când una singură e de ajuns. Tatăl meu îmi spunea adeseori Has în loc de Hasael şi eu m-am obişnuit aşa; zi-mi şi tu tot aşa!

— Has? Hm! Atunci trebuie să-mi spui şi tu Kas, în loc de Kasimir?

— De ce nu?

— Nu sună cam idiot?

— Idiot? Prostii! Sună bine, ascultă-mă pe mine, mie-mi place şi cum le-o suna altora mi-e indiferent. Hai, încă o dată noroc, dragă Kas!

— Noroc, Has dragă! În sănătatea lui Has şi Kas, noii moştenitori Timpe!

Ciocniră entuziasmaţi, pe tăcute şi încet paharele, ca să nu atragă asupra lor atenţia celorlalţi consumatori. Apoi Has cel brun spuse:

— Atunci spre Santa-Fé! Dar asta nu se face aşa de uşor, căci vom fi siliţi la un mare ocol.

— De ce? întrebă Kas, cel blond-deschis.

— Pentru c-ar trebui să trecem prin regiunea comanşilor,

dac-am lua-o pe drumul cel mai scurt.

— Parcă n-am auzit că roşii ăştia au dezgropat securea războiului!

— Nici eu; dar indienii sunt războinici chiar în pacea cea mai sigură şi veşnici duşmani ai feţelor palide, între timp, m-am întâlnit cu un pedlar[1], care venea de la ei. Tu ştii că indienii nu fac nici un rău unui pedlar, fiindcă au nevoie de el. Acesta spunea că marele comandant de război Tokvi Kava[2] n-ar fi acuma în tribul său, ci că s-ar fi depărtat cu câţiva dintre cei mai buni războinici ai lui, fără să spună încotro.

— Tokvi Kava, vânătorul de scalpuri? Cu cei mai buni războinici? Şi fără să spună încotro? Asta înseamnă că se gândeşte din nou la vreuna din grozăviile lui. Eu nu mă tem aproape deloc de nici un roşu, dar oricât de curajos aş fi, e bine să nu întâlneşti un astfel de individ. Prefer să fac ocol şi să ajung mai târziu cu o săptămână la Santa-Fé. Nahum Samuel al nostru nu va fugi a doua oară de-acolo.

— Şi chiar dacă va fugi, avem urma lui şi desigur c-o să-l...

În aceeaşi clipă fu întrerupt de intrarea inginerului, care mai aducea cu el încă doi oameni. Has şi Kas, în înflăcărarea convorbirii lor, trecuseră cu vederea dublul fluierat al unei locomotive. Trenul de serviciu sosise; inginerul îl expediase şi acum se înapoia însoţit de supraveghetorul său şi de magazioner. El dădu din cap, salutând pe cei doi oameni din Vest, apoi cei trei se aşezară la masa metisului, destinată „funcţionarilor şi gentlemenilor mai de soi”. Cerură şi ei să le dea grog, apoi corcitura se interesă:

— Ei, sir, au sosit ziare?

— Nu, răspunse inginerul. Vor sosi de-abia mâine, dar am primit informaţii.

— Bune?

— Din păcate, nu. De aici înainte trebuie să fim foarte atenţi.

— De ce?

— S-au văzut în apropierea ultimei staţii urme de indieni.

Parcă ochii corciturii, pe jumătate ascunşi pe sub gene, au licărit cu răutate, dar vocea sa răsună totuşi normal când

---

[1] Negustor de mărunţişuri.

[2] Mustangul Negru.

spuse:

— Dar n-are nici un rost să fii neobişnuit de prevăzător pentru asta!

— Totuşi îmi dă de gândit!

— *Pshaw!* Nici un trib n-a dezgropat acum tomahawkul războiului şi, chiar de-ar fi aşa, n-ar trebui să ne gândim numaidecât la duşmani pentru câteva urme de picior.

— Prietenii nu se ascund. Cine s-ascunde, n-are intenţii bune; asta aş putea să mi-o închipui chiar dacă n-aş fi *scout*[1] şi din Vest. Eşti un cercetaş capabil şi cunoscut în toată regiunea; te-am angajat ca să supraveghezi cu atenţie împrejurimea.

Prin făptura suplă şi pe faţa metisului trecu o tresărire uşoară, ca şi când ar fi vrut să izbucnească mânios, dar se stăpâni din nou şi răspunse pe un ton liniştit:

— O s-o fac, sir, cu toate că ştiu că nu-i nevoie. Urmele de indieni sunt semne rele numai în vreme de război. Şi încă ceva: roşii sunt adesea oameni mai buni şi mai credincioşi decât albii.

— Această părere face cinste iubirii dumitale de oameni, dar aş putea să ţi-o dovedesc cu exemple, cu multe exemple, că te înşeli.

— Şi eu cu încă şi mai multe că am dreptate. A fost vreodată un om mai credincios decât Winnetou lui Old Shatterhand?

— Winnetou este o excepţie. Îl cunoşti?

— Încă nu l-am văzut!

— Dar pe Old Shatterhand?

— Încă nu, nici pe el; dar cunosc toate faptele lor.

— Atunci ai auzit şi de Tangua, şeful kiowaşilor?

— Da.

— Ce trădător a fost ticălosul ăla! El s-a aruncat, încă pe vremea când Old Shatterhand mai era încă supraveghetor, asupra ocrotitorului său şi a căutat să-l suprime. L-ar fi răpus cu siguranţă, dacă acest alb n-ar fi fost mai tare şi mai deştept decât el. Unde găseşti aici credinţa de care vorbeşti? Cât despre faptul că urmele indienilor înseamnă pericol numai în timp de război — siuxii ogallalla n-au atacat în

---

[1] Cercetaş.

repetate rânduri căile ferate în plină pace? N-au omorât bărbaţi şi n-au răpit femeile în plină pace? De aceea au fost pedepsiţi, însă nu de trupe mari de vânători sau de militari, ci de doi oameni: de Winnetou şi de Old Shatterhand. Dacă unul dintre ei s-ar găsi aici, atunci urmele de indieni m-ar speria mai puţin.

— *Pshaw!* Exageraţi, sir, aceşti doi bărbaţi au avut foarte mult noroc; asta-i totul. Mai sunt ca ei şi chiar mai buni încă.

— Unde?

Metisul îl fixă cu o privire mândră şi provocatoare în faţă şi răspunse:

— Nu întrebaţi, ci uitaţi-vă în jur!

— Crezi că dumneata?

— De ce nu?

Inginerul voi să-i dea un răspuns mustrător, dar trebui să-l oprească, deoarece Kas se apropie din doi paşi ai picioarelor lui lungi, se înfipse înaintea metisului şi zise:

— Eşti cel mai mare nătărău din lume, fiule!

Metisul sări deodată în picioare şi-şi smulse cuţitul de la cingătoare, dar mai repede şi-a scos Kas revolverul; îl îndreptă asupra lui şi-l avertiză:

— Mai domol, *my boy!* Există, poate, oameni care nu pot purta un glonte în capul lor cel prost şi nici nu-i pot supravieţui, aşa că am toate motivele să cred că eşti unul dintre aceia.

Ţeava revolverului îndreptată spre el opri pe metis să-şi folosească cuţitul, căci un glonte este mai iute decât o lamă. Dar furios şuieră:

— Ce-am eu de-a face cu dumneata? Cine ţi-a permis să te amesteci în convorbirea noastră?

— Eu însumi, tinere, chiar eu. Şi când eu îmi permit ceva mie sau altuia, aş vrea să văd cui nu-i place! Poate dumitale, hai?

— Sunteţi un mitocan, sir!

— *Well*, răspunsul ăsta îmi place, fiindcă văd că mă simpatizezi; ai doar grijă să te simpatizez şi eu, că altfel se întâmplă iar ca atunci, la moştenirea Timpe!

— Moştenirea Timpe? Dar cine mai eşti şi dumneata, sir?

— Eu sunt unul care nu las să se vorbească de rău despre

Old Shatterhand şi Winnetou; mai mult nu te interesează. Stai cuminte, *my boy* şi bagă-ţi din nou pumnalul în cingătoare, ca să nu-ţi facă vreo ruşine!

Kas se reîntoarse la masa lui, unde se aşeză confortabil. Metisul îi urmări mişcările cu ochii holbaţi; tendoanele sale se încordaseră. Era gata să sară împotriva denigratorului său şi să înfigă cuţitul în el, dar se abţinu. În ţinuta bărbatului lung şi subţire era ceva care-l paraliza. El puse cuţitul la loc, se aşeză şi spuse, ca să se scuze faţă de tovarăşii săi de la masă:

— Ticălosul e evident un prost, iar un om cu scaun la cap nu se poate simţi insultat de el. Să-l lăsăm să flecărească!

— Să flecărească? zise inginerul. Omul pare din contră că nu e de glumit cu dânsul. Că a intervenit în favoarea lui Old Shatterhand şi Winnetou, asta îmi face plăcere, căci faptele şi aventurile celor doi eroi ai Vestului sunt tema mea favorită. Vreau totuşi să văd dacă îi cunoaşte într-adevăr.

Şi îndreptându-se spre cealaltă masă, întrebă:

— Vă pretindeţi *westman*, sir. V-aţi întâlnit vreodată cu Winnetou sau cu Old Shatterhand?

Ochii mici de şoarece ai lui Kas scânteiară de mulţumire când răspunse:

— Şi încă de curând! Am călătorit cu ei două săptămâni.

— *Wetter!* Nu vreţi să veniţi încoace şi să ne povestiţi despre asta?

— Nu.

— Nu? Dar de ce nu?

— Pentru că n-am talent la povestit, sir. Cu povestitul e o altă chestie, trebuie să fii înnăscut. Am încercat eu adesea, dar n-am putut s-o duc la capăt. De obicei încep cu mijlocul sau cu sfârşitul şi mă opresc totdeauna chiar şi înainte de mijloc. Pot să vă spun numai pe scurt că eram atunci opt albi prizonieri la tribul upsaroka, sortiţi pentru stâlpul de tortură. Asta o aflară Old Shatterhand şi Winnetou. Căutară urma noastră, o aflară, îi păcăliră pe upsaroka şi ne scoaseră de acolo, noaptea, ei singuri, fără nici un ajutor; o faptă, pe care, desigur, n-ar fi făcut-o *halfbreed*-ul[1] dumneavoastră, care stă acolo şi care a făcut adineauri o gură atât de mare.

Metisul se înfurie din nou, dar inginerul i-o luă înainte cu o

[1] Corcitura.

întrebare pusă repede lui Kas:

— Nu ştiţi, sir, unde s-or fi găsind acum cei doi?

— Habar n-am! S-a vorbit odată că Old Shatterhand ar fi prin Egipt sau Persia, dar că s-ar reîntoarce curând.

— Mult aş vrea să-i văd o dată! Şi mai cu seamă armele lor! Sunt chiar aşa de minunate, cum se spune?

— Vă cred, sir! Din puşca de argint a lui Winnetou n-a ieşit încă o împuşcătură greşită; n-are pereche în felul ei. Doborâtorul de urşi[1] al lui Old Shatterhand e ca un monstru îngrozitor care ocheşte şi distruge la o depărtare neobişnuit de mare. Şi acum, în urmă, carabina „Henry”! Gândiţi-vă, sir, douăzeci şi cinci de împuşcături într-o jumătate de minut! Eu am fost armurier şi ştiu ce înseamnă asta. Henry a terminat, după cât ştiu, numai zece sau douăsprezece din aceste carabine. Dar cine le are? Şi unde sunt? Nici una din ele nu e cunoscută afară de a lui Old Shatterhand. Ce sume ar plăti un cunoscător pentru astea! Dar, sir, dacă vreţi să ne faceţi o plăcere, spuneţi-ne unde ne-am putea adăposti caii. Aş vrea să-i pun în siguranţă, pentru că aţi vorbit adineauri de urme de indieni.

— Vă dau şi dumneavoastră de gândit urmele astea?

— Fireşte! Deşteptul *halfbreed* de acolo poate să creadă ce vrea, eu ştiu ce vorbesc.

— Atunci vă dau magazia de unelte, dotată cu un lacăt bun şi puternic; magazionerul, care-i aici, o să vă conducă şi o să aibă grijă de apă şi nutreţ.

Cel numit se ridică serviabil de la locul său, iar Kas şi Has îl urmară afară, la caii lor.

Lucrătorii albi dăduseră discuţiei toată atenţia cuvenită, căci fusese şi pentru ei la fel de atrăgătoare ca şi pentru şeful lor. Acesta se folosi de lipsa celor doi vânători, ca să-l mustre pe metis pentru felul său de a se purta, iar acesta primi mustrarea în aparenţă cu linişte, deşi înăuntrul lui fierbea de furie. Trecu un oarecare timp, apoi se auziră de afară din nou zgomote de cai.

— Dar ce e asta? întrebă mirat, aduc caii înapoi? Este doar destul loc în şopron pentru ei.

Se uită la intrare şi nu văzu pe cei trei plecaţi, ci alţi doi

[1] Puşcă pentru vânătoare de urşi.

bărbaţi. Erau un alb şi un indian.

Primul nu era nici prea înalt şi nici prea voinic. O barbă blond-închis îi înconjura faţa. El purta pantaloni descusuţi şi o cămaşă de vânătoare desfăcută pe la cusături, cizme lungi, trase până peste genunchi şi o pălărie de pâslă cu marginile late, în al cărei şnur se vedeau împrejur vârfurile urechilor îngrozitorului urs alb. De-a latul, pe o cingătoare făcută dintr-o singură curea, se înfigeau două revolvere şi un cuţit Bowie (cuţit de vânătoare). De pe umărul stâng până la şoldul drept, era încolăcit un lasou, împletit din mai multe curele şi, în jurul gâtului, îi atârna pe un şiret de mătase o pipă a păcii, împodobită cu fulgi de colibri, în al cărei cap sculptat artistic erau încrustate semne indiene. O curea lată ţinea pe spatele acestui bărbat o puşcă cu două ţevi, neobişnuit de lungă şi de grea, pe când în mâna dreaptă se odihnea una mai uşoară şi cu o singură ţeava, al cărei trăgaci nu părea deloc obişnuit. Asta se vedea, deşi era pusă într-o îmbrăcăminte de piele.

Indianul era îmbrăcat la fel cu albul, numai că în loc de cizme înalte, purta mocasini uşori, împodobiţi cu colţi de mistreţ. Pe cap, nimic, ci numai părul său lung, des, negru-albăstrui, aranjat într-un coc înalt ca un coif şi împletit cu o piele de şarpe cu clopoţei. În jurul gâtului purta punga cu medicamente, o pipă a păcii de o valoare foarte mare şi un triplu lanţ de gheare de grizzly, o strălucită dovadă a vitejiei şi a curajului său, căci nici un indian nu putea să poarte semnele unei victorii pe care n-o câştigase singur. Nu lipsea nici lasoul, nici cingătoarea cu revolverele, cuţitul de vânătoare sau pungile de piele şi indianul ţinea în dreapta o puşcă cu două ţevi, ale cărei paturi erau bătute cu ţinte strălucitoare de argint. Înfăţişarea frumoasei sale figuri, serioasă şi bărbătească, putea fi considerată ca romană. În întunecimea adâncă şi catifelată a ochilor săi, lucea un foc liniştit ce arăta o hotărâre neclintită; pometţii obrajilor abia dacă erau puţin ieşiţi şi culoarea pielii sale era de un brun-deschis, mat, cu o uşoară nuanţă bronzată.

Aceşti doi nou veniţi nu erau deloc făpturi uriaşe; ei intrară liniştiţi şi modeşti şi totuşi apariţia lor păru extraordinară. Flecăreala zgomotoasă a chinezilor amuţi deodată; lucrătorii albi din camera cea mică se ridicară involuntar de pe scaune;

inginerul, supraveghetorul său şi corcitura făcură acelaşi lucru; hangiul căută să facă repede chiar o plecăciune, care din păcate se nimeri foarte stângace.

Cei doi păreau să nu bage de seamă vâlva pe care o provocară. Indianul salută cu o uşoară aplecare a capului, fără nici o mândrie şi albul spuse pe un ton prietenos:

— *Good evening mesh'shurs!* Luaţi loc; n-am vrea să vă deranjăm.

Şi îndreptându-se apoi spre gazdă continuă:

— Putem găsi la dumneata un mijloc bun contra foamei şi a setei, sir?

— *Readily*, *with pleasure*, sir*!* răspunse acesta. Tot ce am vă stă la dispoziţie. Luaţi loc aici, la căldura focului, *mesh'shurs!* Au mai stat aici doi *westmeni,* care au ieşit afară, dar dacă vă deranjează, o să vă facă loc.

— Asta în nici un caz. Au fost aici înaintea noastră şi au deci mai mult drept decât noi. Când s-or înapoia, o să-i întreb dacă vor să ne primească. Fă-ne mai întâi o bere caldă de ghimber, apoi o să vedem ce aveţi de mâncare.

Ei priviră la armele lăsate pe locurile ocupate mai înainte de Kas şi Has şi luară loc la celălalt capăt al mesei.

— Minunaţi voinici! şopti inginerul ambilor vecini. Roşul pare ca un rege şi nici albul nu-i mai prejos.

— Şi arma indianului, răspunse tot încet supraveghetorul, cu numeroasele ţinte de argint!... N-o fi?...

— *By Jove!* Puşca de argint! Winnetou. Priviţi arma grea cu două ţevi a albului! N-o fi celebrul doborâtor de urşi? Şi arma cea mică uşoară! Poate chiar carabina „Henry”? Să fie...

Atunci se auzi de-afară, de la intrare, vocea lui Kasimir:

— *The devil!* Ce fel de cai sunt ăştia? Cine a venit?

— Nu se ştie, se auzi vocea magazionerului, care se întoarse din şopron cu cei doi veri.

— Doi armăsari negri cu nările roşii şi cu moţul de pur sânge în coamă! Îi cunosc p-ăştia şi chiar pe călăreţii cărora le aparţin. Înhămaţi ca la indieni! Se brodeşte! Se brodeşte! Ce bucurie! Exact ca la moştenirea Timpe. Intraţi înăuntru, intraţi repede înăuntru; o să aveţi ocazia să vedeţi pe cei doi vestiţi bărbaţi din Vest!

El intră cu paşi mari în interiorul clădirii. Has şi

magazionerul îl urmară. Figura lui strălucea de o plăcută tulburare. Când îl zări pe şeful apaşilor şi pe prietenul şi fratele lui alb, se duse direct la aceştia, le întinse ambele mâini, urându-le bun-sosit şi strigă:

— Da, voi sunteţi, voi sunteţi; nu m-am înşelat! Winnetou şi Old Shatterhand! Ce bucurie e asta pentru mine! Ce mare plăcere! Daţi-mi mâna, domnilor, să pot să v-o strâng!

Old Shatterhand îi luă dreapta şi-i răspunse cu un surâs prietenos:

— Mă bucur foarte mult să te văd, mister Timpe. Iată mâna mea. Dacă vrei s-o strângi, la dispoziţia dumitale.

Kas o apucă, o scutură din toate puterile şi strigă emoţionat:

— Mister Timpe, mister Timpe mă numiţi? Mă mai cunoaşteţi încă? Nu m-aţi uitat, sir?

— Nu se uită aşa de uşor un bărbat cu care ai trăit atâtea întâmplări, ca noi doi atunci, cu prietenii dumitale.

— Da, da, eram atunci într-o încurcătură foarte mare. Era să fim omorâţi şi dumneavoastră ne-aţi scăpat. N-o să vă uit niciodată, niciodată, de asta puteţi fi sigur. Chiar adineauri am pomenit de această întâmplare. O să-mi permită şi Winnetou, marele şef al apaşilor, să-l salut?

Cel întrebat îi întinse mâna şi-i spuse cu tonul său serios şi totuşi atât de blând:

— Winnetou îi spune bun-venit fratelui său alb şi-l roagă să se aşeze lângă el.

Atunci inginerul se sculă, veni aproape, se înclină foarte politicos şi zise:

— Scuzaţi-mi libertatea pe care mi-o iau, domnilor! Nu trebuie să staţi aici, ci vă invit dincolo la masa noastră, care e rezervată numai pentru funcţionari şi persoane însemnate.

— Funcţionari şi persoane însemnate? răspunse atunci Old Shatterhand. Noi nu suntem nici funcţionari şi nici nu ne gândim să fim mai presus decât alţii. Vă mulţumim pentru invitaţie, dar preferăm să rămânem aici.

— Cum doriţi, sir. Dar ne-ar fi făcut atâta cinste să facem cu *westmani* atât de vestiţi un *drink* bun şi să stăm puţin de vorbă!

— N-o să ne dăm în lături să stăm puţin de vorbă, îmi

închipui că sunteţi şeful de şantier.

— Eu sunt inginerul; aceştia sunt supraveghetorul şi magazionerul meu, iar acolo este *scout*-ul pe care l-am angajat să aibă grijă de siguranţa noastră.

La aceste cuvinte, el arătă cu mâna persoanele numite. Old Shatterhand aruncă o privire foarte scurtă, fără să atragă atenţia, totuşi foarte pătrunzătoare, spre corcitură şi întrebă apoi:

— Un *scout* pentru siguranţa dumneavoastră? Cum se numeşte omul?

— Yato Inda (omul bun). Are un nume indian, fiindcă se trage dintr-o mamă roşie.

Vânătorul alb îl cântări pe metis cu o privire mai lungă, mai pătrunzătoare şi se întoarse apoi cu un „hm”! Atât de încet, încât fu auzit numai de apaş. Ce credea, nu i se putea vedea pe faţă. Acesta însă socoti potrivit să nu facă tot aşa; el se îndreptă către *scout*:

— Fratele meu îmi va permite să-i vorbesc! Fiecare trebuie să fie prevăzător şi dacă pentru siguranţa acestei tabere este necesar un *scout*, atunci trebuie să existe duşmani care s-o ameninţe. Cine sunt aceşti oameni?

Metisul răspunse politicos, totuşi cam rece:

— Se pare că comanşii nu inspiră încredere.

Winnetou deveni foarte atent, ca şi cum ar fi vrut să nu-i scape nici un cuvânt al vorbitorului. Chiar şi după obţinerea răspunsului, el mai aşteptă câteva secunde, ca şi cum ar fi ascultat în interior — apoi continuă:

— Are fratele meu vreun motiv pentru această părere?

— Un motiv propriu-zis nu; e numai o presupunere.

— Fratele meu se numeşte Yato Inda! Yato înseamnă „bun” şi este luat din limba navajoşilor, Inda înseamnă „om” şi aparţine limbii apaşilor. Şi navajoşii sunt apaşi, aşa că îmi închipui că mama fratelui meu a fost apaşă.

Corciturii îi era vizibil neplăcută această întrebare; el căută să ocolească răspunsul, lucru pe care-l arătă pe un ton hotărât:

— Cum se face că marele Winnetou se interesează de o *squaw*[1] necunoscută?

---

[1] Soţie.

— Pentru că este mama ta, răsună răspunsul apăsat şi tăios din gura căpeteniei. Şi pentru că, dacă mă găsesc aici, vreau să ştiu ce fel de om se ocupă de siguranţa acestui loc. Cărui trib îi aparţine mama ta?

La acest ton şi la aceşti ochi mari, deschişi, cu care Winnetou îl scruta, *scout*-ul nu mai putu să tacă. El răspunse:

— Din tribul pinal-apaşilor.

— Şi de la ea ai învăţat limba?

— Fireşte că da.

— Eu cunosc toate limbile şi dialectele apaşilor. Ei pronunţă multe sunete cu limba şi gâtlejul în acelaşi timp, dar tu nu pronunţi cu limba, exact aşa cum fac şi comanşii.

Atunci metisul replică:

— Vrei să spui că sunt fiul unei femei comanşe?

— Şi dacă afirm asta?

— O afirmaţie nu-i o dovadă. Chiar dacă mama ar fi fost o comanşă, din asta nu poate să reiasă că eu aş fi de partea comanşilor.

— Desigur că nu; dar îl cunoşti pe Tokvi Kava, Mustangul Negru, care este cel mai crud şef al comanşilor?

— Am auzit numai de el.

— El avea o fată, care a devenit *squaw* unei feţe palide; ei muriră amândoi şi lăsară un băiat corcit, care a fost educat de Mustangul Negru în cea mai mare duşmănie pentru albi. Odată, acest băiat fu tăiat într-un joc cu cuţitul la urechea dreaptă. Cum se face că vorbeşti ca un comanş şi ai o tăietură tocmai la urechea dreaptă?

Atunci *scout*-ul sări în sus şi strigă mâniat:

— Această tăietură o am tocmai mulţumită duşmăniei comanşilor; am căpătat-o într-o încăierare cu ei. Dacă te îndoieşti de asta, te provoc să lupţi cu mine.

— *Pshaw!*

Winnetou spuse această singură vorbă pe un ton de o rară indiferenţă; apoi se întoarse şi gustă din berea cu ghimber, pe care tocmai i-o adusese hangiul.

Ca de obicei, după astfel de scene neplăcute, urmă o linişte înainte de a se relua discuţia la ambele mese. După aceea, inginerul se interesă dacă Old Shatterhand şi Winnetou au intenţia să-şi petreacă noaptea în tabără. Când primi

răspunsul afirmativ, îi invită în locuinţa lui şi-şi susţinu invitaţia adăugând:

— Celor doi gentlemeni veniţi înaintea voastră, le-a pus birtaşul la dispoziţie locuinţa lui — deci nu mai există nici un loc. Doar n-o să dormiţi afară în umezeală. Şi nici în şopron, în sforăitul chinezilor murdari, sub nici un motiv! A trebuit să ne angajăm chinezi din Vest, pentru că n-am găsit nici un alb şi pentru că sunt mai ieftini şi mai uşor de ţinut în frâu decât vagabonzii pe care am fost adesea siliţi să-i luăm. Spuneţi, sir, dacă primiţi invitaţia mea!

Old Shatterhand aruncă o privire întrebătoare spre Winnetou, văzu că acesta făcu o mişcare de aprobare şi răspunse:

— Da, o primim, cu condiţia ca şi caii noştri să găsească aici un adăpost sigur şi bun.

— O să găsească şi ei. Noi am luat în păstrare şi caii celorlalţi doi gentlemeni. Poate vreţi să vedeţi locuinţa mea.

— Da, arată-ne-o! Totdeauna e bine să cunoşti dinainte locul unde ai să-ţi petreci noaptea.

Winnetou şi Old Shatterhand îşi luară armele şi-l urmară pe inginer către o clădire joasă, nu prea depărtată, ai cărei pereţi erau zidiţi din piatră, pentru că nu servea numai unui scop trecător, ci trebuia să devină mai târziu locuinţa paznicului de pod. Funcţionarul deschise şi, când intrară, aprinse o lumină. Înăuntru se văzură: o masă, o vatră, câteva scaune şi, afară de diferite unelte şi vase, era un pat lat de campanie, pentru mai multe persoane. Cei doi oaspeţi îşi arătară mulţumirea şi voiră să se ducă să-şi adăpostească şi caii. Atunci inginerul propuse:

— Nu vreţi să vă lăsaţi întâi lucrurile aici, de ce să căraţi degeaba hainele şi armele?

Avea dreptate. Zidurile erau solide şi ferestrele aşa de mici, că nici un om n-ar fi putut să intre; uşa construită din lemn tare avea un lacăt bun şi obiectele sus-numite păreau în deplină siguranţă; ele fură aşadar lăsate acolo şi apoi se aduseră caii în şopronul unde erau şi caii celor doi Timpe. Li se dădu apă şi nutreţ, apoi oamenii se întoarseră în han.

Pe drum, inginerul le-a explicat că erau musafirii lui şi la masa de seară şi hotărî:

— Deci, astă-seară o să stau la masă cu dumneavoastră, iar nu cu oamenii mei, mai ales că mi se pare că unul din ei, anume *scout*-ul, nu-i pe placul dumneavoastră. Spune-mi, te rog, Winnetou ai vreun motiv de neîncredere?

— Winnetou nu face şi nu spune niciodată nimic fără motiv, răspunse căpetenia.

— Dar să ştiţi că el a fost totdeauna credincios şi demn de încredere!

— Winnetou nu crede în această părere. Fratele meu o să afle curând cât de mult valorează ea. Corcitura se numeşte Yato Inda „om bun”, dar numele lui adevărat ar trebui să sune Ik Senanda, care în limba comanşilor înseamnă „Şarpele veninos”.

— Există vreun comanş cu numele ăsta?

— Corcitura de care a vorbit adineauri Winnetou, nepotul Mustangului Negru, se numeşte aşa.

— Mister Winnetou, am toată cinstea pentru perspicacitatea şi judecata dumitale, dar de data asta cred că te înşeli! *Scout*-ul mi-a dat atâtea dovezi de credinţă, încât pot avea încredere în el.

— Fratele meu alb poate să facă ceea ce-i place; dar când Old Shatterhand şi Winnetou vorbesc astfel despre *scout*, atunci tot ceea ce spui dumneata e numai o părere. *Howgh!*

Când au ajuns din nou la han, inginerul comandă hangiului o cină bună pentru cinci persoane, căci îi socotea şi pe cei doi Timpe ca pe invitaţii săi şi se aşezară la masa lor. Aici, Old Shatterhand îl întrebă pe lungul şi blondul Kas ce-a făcut în această regiune şi încotro vrea să se ducă. Acesta îi istorisi pe scurt povestea moştenirii lui şi prin ce miraculoasă întâmplare s-a întâlnit azi cu un văr şi moştenitor comun.

— Acum trebuie să mergem la Santa-Fé, continuă el, dar din păcate nu putem s-o luăm pe drumul cel mai drept şi cel mai scurt.

— De ce nu?

— Din cauza comanşilor. Ne îndreptăm de aici spre est şi ne ducem apoi spre sud.

— Hm! Poate călătorim împreună. Mergem şi noi tot spre Santa-Fé, chiar dacă nu pentru o moştenire.

Atunci Kas bătu tare din palme şi strigă de bucurie:

— Asta-i o adevărată fericire! Has, Has, auzi tu? O să putem călători cu Old Shatterhand şi Winnetou! Acum îi dau la dracu' pe comanşii cu tot neamul lor. Nu mai avem nevoie de nici un ocol, ci mergem de-a dreptul.

— Dar nu striga aşa! zâmbi Old Shatterhand. N-ai nici un motiv să chiui aşa. Se poate să nu ne convină nici nouă să călătorim de-a dreptul prin ţinutul comanşilor. Şi noi eram hotărâţi ca şi voi să mergem către est.

— Cum vreţi. Când crezi c-o s-o pornim de aici, sir?

— Mâine, imediat după ce ne sculăm. Apoi o s-ajungem seara la Alder-Spring (Fântâna Mesteacănului), unde o să ne oprim până dimineaţa.

El pronunţase acest nume cu un accent deosebit, căci în timpul acestei discuţii observa pe ascuns pe *scout*-ul cel corcit şi văzu cu neplăcere cu câtă atenţie trăgea acesta cu urechea, cu toate că el căuta să dea impresia că nu-i deloc atent la ce se vorbeşte. Nu era de altfel singurul care avea un mare şi secret interes pentru cei doi cunoscuţi prieteni.

Anume, foarte aproape de peretele de scânduri, care despărţea camera cea mare a chinezilor de cea mică, stăteau încă de la intrarea celor doi Timpe, doi „Fii ai cerului”, bând şi fumând împreună. Ei păreau să fie un fel de lucrători mai sus-puşi sau să fi avut vreo mică demnitate, căci nici unul dintre compatrioţii lor nu se aşezase lângă ei. Puteau deci să audă tot ce se vorbea alături şi înţelegeau totul, căci se aflau în Statele Unite de mai mulţi ani şi se familiarizaseră la San Francisco cu limba engleză.

Sosirea lui Kas şi Has n-au băgat-o în seamă, ca şi alţii de altfel; dar când s-a vorbit dincolo în odăiţă despre armele lui Old Shatterhand şi ale lui Winnetou şi de valoarea lor, deveniră foarte atenţi. Apoi veniră pe neaşteptate cei doi bărbaţi şi chinezii se uitară cu curiozitate şi apoi cu nesaţ prin crăpăturile scândurilor la ei; se părea că nu-şi mai pot lua ochii de la armele celor doi. Când, mai târziu, inginerul şi musafirii se întoarseră din plimbarea făcută şi ultimii doi nu mai avură armele, păru că s-a sfârşit cu liniştea de până atunci a chinezilor. Sprâncenele lor subţiri se ridicau şi se coborau; buzele le tremurau, degetele li se mişcau convulsiv. Se foiau pe scaune încoace şi încolo; aveau amândoi acelaşi

sentiment şi aceleaşi gânduri, dar nici unul nu voia să vorbească primul. În cele din urmă, unul nu se mai putu stăpâni şi întrebă încet:

— Ai auzit totul?

— Da! răspunse celălalt.

— Şi-ai văzut?

— Am văzut!

— Şi armele?

— Şi.

— Ce scumpe sunt!

— Da.

— Dacă le-am avea! Cât trebuie să muncim, să ne chinuim şi să ne spetim, ca să ne putem îngropa oasele în ţărâna strămoşilor!

Se făcu o pauză; ei reflectau. După un răstimp, unul trase un fum lung din pipa sa şi întrebă în timp ce clipea şiret din ochii lui piezişi:

— Ştii unde sunt armele?

— Ştiu, sună răspunsul.

— Ei, unde?

— În casa inginerului. Dacă am pune mâna pe ele, am putea să le îngropăm şi n-ar şti nimeni cine le-a luat.

— Şi mai târziu am putea să le vindem în Frisco. O să luăm multe parale pe ele şi o să ne putem întoarce în Imperiul de Mijloc şi-o să mâncăm zilnic cuiburi de rândunele.

— Da! Am putea, într-adevăr, numai dacă am vrea!

După o nouă pauză, pe când fiecare căuta să-şi dea seama de atitudinea şi privirea celuilalt, discuţia fu continuată:

— Casa inginerului e de piatră şi nimeni nu poate intra pe fereastră!

— Şi uşa e solidă, ba mai are şi un lacăt de fier foarte masiv!

— Dar acoperişul! Nu ştii că e făcut din şindrilă?

— Ba ştiu. Dacă am avea o scară, am putea face o deschizătură şi am putea coborî!

— Scări sunt destule!

— Da; dar unde-o să-ngropăm armele? În pământ? Ruginesc.

— Trebuie bine învelite. În magazia taberei sunt destule

rogojini.

Până atunci vorbiseră pe şoptite; acum se apropiară şi mai mult, iar felul cum vorbiră mai departe putea fi asemănat numai cu un şoptit aproape imposibil de auzit.

După aceea părăsiră şopronul, unul la câteva minute după celălalt.

Tocmai când cel din urmă dispăru, intră un nou venit. Era un indian, al cărui costum se compunea dintr-o cămaşă albastră de calicot, pantaloni de piele şi mocasini de acelaşi fel. Era înarmat numai cu un cuţit la cingătoare. Părul îi atârna lung şi des pe spate, iar la gât purta o curea cu o pungă mare cu medicamente.

El se opri la intrare, ca să-şi obişnuiască ochii cu lumina, aruncă după aceea o privire prin despărţitura cea mare şi intră cu paşi rari în cea mică.

Un roşu nu era aici, fireşte, o apariţie deosebită şi astfel acest indian de-abia fu băgat în seamă de chinezi. Nici în odăiţa unde şedeau albii, apariţia lui n-a avut alt rezultat, decât o scurtă privire asupra lui şi apoi nimeni nu-i mai dădu atenţie. El mergea în ţinuta omului care ştie numai să rabde; se strecură printre mese şi se ghemui în apropierea vetrei.

Când *scout*-ul văzu pe acest indian, îi trecu pe faţă o tresărire atât de fulgerătoare, încât nu fu remarcată de nici unul dintre cei prezenţi. Amândoi dădeau impresia că n-aveau nimic de-a face unul cu altul; dar dintr-o parte şi din alta zburau pe sub gene priviri semnificative, care păreau să fie înţelese reciproc. Apoi *scout*-ul se sculă de la masa lui şi se îndreptă spre ieşire, mergând agale şi nepăsător, ca unul care n-are nici o intenţie sau vreun gând deosebit.

Dar erau doi inşi cărora li se păru suspectă tocmai această lipsă de intenţie bătătoare la ochi. Winnetou şi Old Shatterhand. Imediat, în aparenţă îşi întoarseră privirile de la uşă, dar numai în aparenţă, căci cine cunoaşte ochiul experimentat al *westman*ului, acela ştie că este în stare să vadă cu precizie ce se întâmplă acolo unde nu pare să privească.

Ajuns la uşă, *scout*-ul se întoarse pentru câteva secunde; el nu văzu nici un ochi îndreptat asupra lui şi făcu, cu o iute şi scurtă mişcare de mână, un semn roşului, a cărui semnificaţie

putea să fie înţeleasă numai de acela cu care fusese vorbit. Apoi se întoarse din nou şi ieşi în noaptea întunecoasă.

Acest semn a fost văzut şi de Old Shatterhand şi de Winnetou; ei schimbară numai o privire şi, fără să vorbească, înţeleseră ce aveau de făcut. Ceea ce presupuneau şi ceea ce voiau erau următoarele: indianul străin era într-o înţelegere secretă cu *scout*-ul, căci acesta îi făcuse un semn. Înţelegerea era secretă, căci se învoiră să n-o lase să se dea în vileag. Din acest secret se deducea o intenţie rea, căreia trebuia negreşit să i se dea de urmă. Acum trebuia numai ca cineva să-l urmărească pe *scout* şi să-i pândească faptele. Ca să fie făcută în siguranţă, pentru că era vorba de indieni, Winnetou voi să-şi ia această sarcină asupra lui, fiind şi el indian. Din păcate nu putea să iasă pe uşa aceea afară, căci era luminată tare şi *scout*-ul, desigur, că se aşezase în aşa fel încât să poată vedea fiecare persoană care ar fi părăsit şopronul. Din fericire, apaşul remarcase dinainte că în spatele butoaielor, baloturilor şi lăzilor există o uşă mică, tocmai potrivită scopului de a scoate sau băga aceste lucruri fără să fie nevoie de intrarea principală. Prin această uşă dosnică voia să iasă el. Dar ca să se poată strecura cât mai neobservat posibil trebuia să aştepte ca atenţia celor prezenţi să fie îndreptată asupra lui Old Shatterhand, fapt care se întâmplă, imediat ce el începu să vorbească cu indianul.

Acesta era al doilea lucru ce trebuia făcut, anume să ia indianul în cercetare, ca să se scoată de la el ceva asupra intenţiilor sale.

Nici Old Shatterhand nu şovăi să-şi înceapă cercetarea şi când toţi îl ascultau şi-şi îndreptau ochii asupra lui, Winnetou se strecură de la masă, ca să dispară după butoaie şi să ajungă la uşa pomenită.

Indianul era un bărbat bine clădit, în puterea vârstei. În curând dovedi că nu era lipsit de inteligenţă. Aceasta o observase desigur dinainte şi Old Shatterhand, căci asemenea acţiuni secrete şi periculoase nu pot fi încredinţate decât unui războinic deştept.

— Fratele meu cel roşu s-a aşezat departe de noi. Nu vrea să bea sau să mănânce? fu prima întrebare a lui Old Shatterhand.

Roşul răspunse numai cu o scuturătură din cap.

— De ce nu? Nu ţi-e nici foame, nici sete?

— Lui Juvaruva îi e şi foame şi sete, dar el n-are bani, răspunse indianul.

— Juvaruva! Aşa te cheamă?

— Da!

— Asta înseamnă elan în Limba upsarokaşilor (indienii cârâitori). Aparţii tribului ăsta?

— Sunt un războinic al acestuia.

— Unde pasc acuma caii lui?

— În Wyoming.

— Şi cum se numeşte căpetenia lui de război?

— Se numeşte Ursul Brun.

Old Shatterhand fusese întâmplător, cu puţin timp înainte, la indienii cârâitori, care aparţineau poporului din Dakota; era astfel în stare să-şi dea seama dacă indianul îl minţea. Răspunsurile conţineau adevărul.

— Dacă fratele meu nu poate să plătească, poate să vină şi să mănânce cu noi, continuă el.

Indianul aruncă asupra lui o privire cercetătoare şi explică:

— Juvaruva e un războinic viteaz; el mănâncă numai cu bărbaţii despre care ştie că sunt tot aşa de viteji. Ai şi tu un nume şi cum sună?

— Mi se spune Old Shatterhand.

— Old... Shat...?

Numele îi rămase pe buze. Şi-a pierdut numai un moment liniştea şi stăpânirea de sine, dar l-a trădat că se speriase. Se reculese repede şi continuă cu o aparentă naivitate:

— Old Shatterhand? Uff! Păi tu eşti o faţă palidă foarte renumită.

— Cu care deci poţi lua masa împreună. Vino încoace la noi, mănâncă şi bea!

În loc să urmeze acest îndemn, indianul privi cercetător în jur şi spuse:

— Nu-l văd pe omul cel roşu, care stătea lângă tine. Unde s-a dus?

— O fi în camera cealaltă!

— Eu n-am observat că a ieşit. Dacă tu eşti Old Shatterhand, atunci sigur că el e Winnetou, căpetenia

apaşilor?

— El este. Unde ţi-e calul?

— Nu călăresc.

— Cum? Un upsaroka, plecat la un drum de atâta zile depărtare de tribul său, să n-aibă cal? L-ai pierdut pe drum?

— Nu. N-am luat nici unul cu mine.

— Şi nici o armă, afară de cuţit?

— Nici una.

— Asta trebuie să aibă motive serioase!

— Eu am făcut un jurământ: să merg fără cal şi numai cu cuţit.

— De ce?

— Pentru că şi comanşii erau tot fără cai şi arme.

— Comanşii? Unde erau?

— Sus, aproape de păşunile noastre de atunci, în Dakota.

— Comanşii aşa de departe în nord? Curios.

Old Shatterhand lăsă să se simtă neîncrederea sa şi în ton. Roşul îi aruncă o privire aproape cu ură şi răspunse:

— Nu ştie Old Shatterhand că orice războinic indian merge o dată în Dakota, ca să ia lutul sfânt pentru pipa păcii?

— Nu trebuie să facă asta fiecare şi nici n-a făcut-o fiecare.

— Comanşii însă au făcut-o. Ei m-au întâlnit pe mine şi pe fratele meu; pe el l-au străpuns şi eu am reuşit să fug. Atunci am făcut jurământul meu şi am venit după ei fără cal şi numai cu un cuţit. N-am să am linişte până n-o să-i omor!

— Fiindcă mi-ai adus aminte de datinele sfinte, ar trebui să ştii că nici un indian nu trebuie să omoare pe altul, pe drumul acestei pietre sfinte!

— Comanşii au omorât totuşi!

— Hm! Dar de ce acest jurământ? Fără cal şi numai cu cuţitul? Cum vrei tu să vânezi? Din ce ai trăit pe drum?

— Trebuie să-ţi spun asta ţie? întrebă indianul mândru, căci el credea că e uşor să-l înşele pe Old Shatterhand.

— Nu, răspunse acesta liniştit. Numai că nu pot să înţeleg cum ai venit tu fără cal, atât de mult timp şi pe un drum atât de lung.

— Am făcut jurământul şi l-am ţinut.

— Nu! L-ai călcat!

— Dovedeşte-o!

— Ai stat azi în şa!

— Uff, Uff!

— Da, în timpul ploii!

— Uff, uff! repetă pretinsul upsaroka şi exclamaţia lui sună pe jumătate a teamă şi pe jumătate a necaz.

El sărise şi stătea acuma aproape de Old Shatterhand. Vânătorul alb se aplecă, îi atinse picioarele cu ambele mâini şi spuse apoi:

— Pantalonii tăi sunt uzi în afară şi uscaţi spre partea dinăuntru. Părţile dinăuntru care sunt laturile calului n-au putut fi atinse de ploaie.

De această dovadă perspicace, indianul ar fi fost surprins, dar şiretenia îi dădu un răspuns:

— Orice copil ştie că părţile dinăuntru ale pantalonilor se usucă înaintea celor din afară. Old Shatterhand mai are mult de învăţat!

Obrăznicia aceasta era mare; vânătorul rămase totuşi liniştit. El se folosise până atunci de limba engleză, la care indianul era din păcate tare; acum însă îi puse o întrebare în dialectul upsaroka şi nu primi nici un răspuns. El mai puse încă şi alte câteva întrebări, tot fără rezultat; apoi îi puse indianului mâna grea pe umăr şi-i spuse englezeşte:

— De ce nu-mi răspunzi? Îţi este necunoscută limba propriului tău trib?

— Am jurat să n-o vorbesc înainte de a fi răzbunată moartea fratelui meu.

— Aşa!? Jurămintele tale par să fie toate foarte ciudate, încă mai de mirare e prostia că-ţi închipui că poţi să mă păcăleşti. Tocmai limba ta te trădează. Eu ştiu foarte bine cum vorbeşte un upsaroka sau oricare din alt trib limba feţelor palide. Tu nu eşti un indian cârâitor, ci un comanş. Ai curajul s-o tăgăduieşti?

— Comanşii sunt duşmanii mei; asta ţi-am spus-o dinainte!

— Tocmai faptul că-i numeşti duşmanii tăi, pentru mine e o dovadă că eşti dintre ei!

— Atunci mă faci mincinos? Asta-i obiceiul albilor: să insulte oaspeţii lor roşii. Mă duc!

Se îndreptă spre uşă.

— Rămâi aici! îl pofti Old Shatterhand, pe când îl apucă de

braţ.

Atunci indianul îşi scoase cuţitul şi strigă:

— Cine are dreptul să mă ţină? Tu? Ce ţi-am făcut? Nimic! Am să plec şi oricine ar voi să mă oprească va primi acest oţel în inimă!

Cu toate acestea, Old Shatterhand îl ţinu cu mâna stângă, îi smulse cu o mişcare iute a mâinii sale drepte cuţitul şi repetă:

— Rămâi! Aşteptăm până se întoarce Winnetou: atunci o să hotărască dacă trebuie sau nu să pleci. Ghemuieşte-te din nou acolo, unde ai mai stat. O încercare de fugă se plăteşte cu un glonţ.

El îl zvârli în locul hotărât. Indianul se trânti pe jos; voi să se repeadă, dar se răzgândi şi rămase ghemuit. Old Shatterhand se aşeză din nou la masă şi puse revolverul încărcat lângă el, ca să dea greutate ameninţărilor sale.

Cina întreruptă fu continuată; totuşi, conversaţia nu-şi mai urmă cursul. După un timp, *scout*-ul se întoarse şi se aşeză la locul său. Pentru că-l găsi pe indian în acelaşi loc, pe care acesta îl ocupase şi înainte, nu bănui ce se întâmplase între timp. Magazionerul şi supraveghetorul, care stăteau cu el, îi povestiră, el ascultă şi rămase în aparenţă liniştit, deşi în fond îi era mare teamă să nu fie spionat de Winnetou.

După ce apaşul se strecurase prin uşa din dos, se furişase într-o mare scobitură, sperând că de acolo ar putea să surprindă pe *scout* cu vreo şiretenie. Uşa larg deschisă a hanului era luminată ca ziua şi aţintindu-şi ochii mereu pe ea, putea vedea pe oricine trecea între el şi acel punct.

Winnetou trecu de scobitura lui mai departe, tot mai departe, dar în zadar. Din când în când se oprea şi spiona în noapte, tot fără rezultat. Se întoarse şi începu din nou; iar zadarnic. Timpul trecu până ce văzu o făptură venind dintr-o parte şi apropiindu-se de han; când ajunse la uşă şi intră înăuntru, recunoscu cine era.

— Uff! Asta a fost *scout*-ul, îşi spuse el. Se pare că n-a urzit ceva secret; de aceea l-am căutat degeaba aici. Winnetou s-a înşelat o dată. Old Shatterhand are să se mire de asta.

El nu-şi mai dădu osteneala să se întoarcă neobservat, ci folosi uşa luminată din faţă. Când *scout*-ul îl văzu venind, simţi cum îi bate inima mai repede. Acum trebuia să se vadă

dacă apaşul spionase ceva sau nu. Acesta se aşeză lângă Old Shatterhand, care-i împărtăşi scopul cercetării şi la sfârşit întrebă încet:

— Fratele meu roşu a avut noroc?

— Winnetou nu poate să aibă noroc nici nenoroc, pentru că s-a înşelat. Nu s-a întâmplat nimic.

— Dar semnul pe care *scout*-ul l-a făcut roşului?

— Poate că n-a fost nici un semn, ci o mişcare involuntară a braţului.

— Atunci m-am înşelat şi eu şi asta nu prea pot s-o cred. Acest indian nu este un upsaroka, ci un comanş.

— Ţi-a făcut ceva ţie, sau mie, sau altuia?

— Până acum sigur că nu.

— Atunci nu trebuie să-l tratăm ca pe un duşman. Fratele meu Old Shatterhand poate să-i dea drumul.

— Bine, dacă vrei tu; dar n-o fac cu dragă inimă.

Îi spuse indianului că poate să plece. Acesta se sculă încet şi-şi ceru cuţitul înapoi. După ce-l primi, îl puse la cingătoare cu vorbele:

— Acest cuţit a primit azi o misiune nouă, căci am făcut un nou jurământ. Old Shatterhand are să afle curând dacă şi ăsta e la fel de curios ca cele dinainte!

După această ameninţare, se depărtă cu paşi repezi. Figura *scout*-ului luase o înfăţişare foarte neliniştită, chiar curios de speriată. Acum se schimbă, în trăsăturile sale putându-se citi o ură deschisă, de nestăpânit. Winnetou îi şopti lui Old Shatterhand:

— Fratele meu să privească la metis!

— Îl văd!

— Râde de noi!

— Din păcate o fi având motive.

— Da. Mişcarea mâinii sale de adineauri a fost totuşi un semn pentru indianul pe care tu l-ai socotit comanş. Nu ne-am înşelat.

— Tu nu l-ai găsit afară. Cine ştie ce drăcovenie s-a pus acolo la cale. Cu atât mai atent trebuie să-l avem sub ochi. Sunt convins că e un om periculos.

Old Shatterhand avea dreptate când îl numea pe metis om periculos şi afară se pusese la cale într-adevăr ceva

diavolesc.

Când *scout*-ul părăsi hanul, s-a furişat întâi cu grijă din fâşia de lumină, căci lumina focurilor aprinse răzbăteau afară din plin. Apoi mergând drept înainte, făcu aproximativ vreo sută de paşi de la han, până auzi o voce stinsă strigându-l pe nume. Dar nu era numele pe care-l purta aici în tabără, ci cu totul altul, căci vocea suna:

— Vino încoace, Ik Senanda (Şarpe veninos)! Aici suntem.

Era într-adevăr cel pe care-l bănuise Winnetou, nepotul corcit al Mustangului Negru, al celui mai feroce dintre căpeteniile comanşilor. După ce ascultă chemarea, curând avu înaintea lui trei indieni, dintre care unul se remarca printr-o statură neobişnuit de înaltă şi de puternică. Era însăşi căpetenia, care îl salută cu cuvintele:

— Bine-ai venit, o, fiu al fiicei mele! L-am trimis în casă pe Kita Homaşa (Două pene), cel mai viteaz dintre războinicii mei, ca să ştii că am venit şi că te aştept. Ai vorbit cu el?

— Nici o vorbă. Venirea lui bruscă mi-a fost de ajuns.

— Ai procedat înţelept, căci poate ai fi dat loc la bănuieli. Aici avem un loc bun şi nu putem fi surprinşi, pentru că în lumina uşii deschise vedem pe oricine iese din casă. Apoi avem de-a face cu oameni care nu cunosc viaţa Vestului Sălbatic.

— Te înşeli! Sunt aici bărbaţi care-o cunosc foarte bine.

— Uff! Cine-or fi? Spune!

— Mai întâi au venit doi călăreţi foarte înalţi şi uscaţi, care rămân aici până mâine. Unul se numeşte Timpe şi se pare că şi celălalt se numeşte tot aşa.

— Timpe? *Pshaw!* Nici un războinic viteaz n-a auzit un astfel de nume sau unul asemănător.

— Apoi au mai venit încă doi: Winnetou şi Old Shatterhand!

— Uff! Uff! Uff! P-ăştia i-a adus p-aci Manitu cel rău.

— Nu cel rău, ci cel bun. M-ai întâi m-am speriat şi eu; apoi, însă, când i-am auzit vorbind, m-am bucurat.

— Ai să-mi spui ce-ai auzit, dar nu aici. Trebuie să plecăm.

— Să plecaţi? De ce?

— Pentru că eu ştiu ce gândesc şi cum se poartă asemenea oameni! Au vorbit cu tine?

— Winnetou m-a încercat. Nu crede că mă cheamă Yato

Inda şi a bănuit că sunt fiul fiicei tale.

— Deci, apaşul are bănuieli şi o să te urmărească, pentru ca să te observe. Trebuie să ne căutăm imediat alt loc.

— Doar o să-l vedem când o ieşi din cadrul uşii!

— Nu-l cunoşti. El le socoteşte pe toate şi ştie că un duşman care pândeşte această tabără, o să se aşeze drept în faţa acestei uşi, pentru că poate vedea totul de aici. Winnetou va veni deci încoace şi nu prin uşa luminată. Mai există o a doua ieşire?

— O uşă mică, în spatele camerei.

— O va folosi pe aceasta şi apoi se va furişa în întuneric. Să mergem în altă parte. Vino!

Se repeziră într-o vale largă la dreapta hanului, pe când Winnetou se învârtea în partea stângă şi astfel nu-i mai găsi. Acolo se opriră sub un pom şi *scout*-ul le povesti ce auzise. Căpetenia îl ascultă cu cea mare atenţie, apoi spuse, vorbind aproape tare, de bucurie:

— Pornesc către Adler-Spring? Mâine seară o să fie acolo? O să-i prindem! O să-i prindem acolo! Nu ne pot scăpa! Ce bucurie o să fie la noi când o să târâm prăzile astea scumpe. O să-i chinuim să urle ca nişte coioţi. Scalpurile ăstora au mult mai mare valoare decât mulţimea cozilor astea de chinezi, pentru care ne pregătisem de fapt.

El se lăsă dus în tot felul de manifestări de bucurie, până ce nepotul său îl întrerupse:

— Da, sigur că o să-i prindem şi-o să-i chinuim de moarte; dar pentru asta vrei să renunţi la chinezii pe care trebuia să vi-i dau în mână?

— Nu! Pentru asta ai intrat în serviciul celor de la căile ferate şi am venit aici, acum, ca să te întrebăm dacă nu se poate face curând.

— Eu sunt gata în fiecare zi şi sper că o să vă ţineţi cuvântul dat!

— Îl ţinem. Sau crezi că o să-l înşelăm pe fiul fiicei mele? Toţi banii şi tot aurul şi argintul din lume e al tău; toate celelalte: hainele, uneltele, proviziile şi mai ales scalpurile oamenilor cu cozile lungi ne aparţin nouă. Suntem obişnuiţi ca feţele palide să ne răpească totul, trebuie să ne umilim înaintea lor, căci sunt mai puternici decât noi; acum însă vin

şi pieile astea galbene şi construiesc poduri şi drumuri de fier pe pământul care ne aparţine nouă; pentru asta va trebui să-şi piardă viaţa, şi războinicii comanşilor vor avea faima să fie primii oameni roşii care să posede noile scalpuri cu cozile lungi. Noi nu cruţăm nimic şi acum ai să ne dai toate informaţiile care ne sunt necesare pentru atacul prin surprindere.

Urmară discuţii amănunţite asupra poziţiei şi diverselor secrete ale taberei, despre modul şi felul cum trebuie dat atacul şi despre prada la care se aşteptau. Apoi Mustangul Negru făcu celor doi însoţitori ai săi un semn să vină spre el, căci ei se depărtaseră, ca să păzească să nu fie surprinşi.

Rezultatul acestei întâlniri secrete era că a doua zi, spre seara, Old Shatterhand şi Winnetou, cu Kas şi Has urmau să fie luaţi prizonieri la Adler-Spring; timpul atacurilor comanşilor asupra taberei Firwood va fi anunţat *scoutului* printr-un trimis. După aceasta se despărţi de cei trei tovarăşi şi se întoarse la han.

Mustangul Negru căută cu cei doi comanşi un loc apropiat, unde era înţelegerea să aştepte întoarcerea ştafetei trimisă la han. El se arătă curând după aceea şi raportă, plin de ură, cum s-a purtat cu el Old Shatterhand. Când auzi că acesta va fi atacat împreună cu Winnetou, şuieră plin de bucurie printre dinţi:

— O să-i pară rău că s-a legat de mine, căci eu am să fiu acela care am să-i pregătesc chinurile cele mai groaznice.

Roşii se pregăteau tocmai să părăsească locul şi să se ducă la caii pe care îi ascunseseră, când auziră paşi care se apropiau. Într-o clipită se aruncară la pământ, cu toate că acesta era ud şi plin de noroi. Dar ei se aşezară drept în drumul celor doi bărbaţi care voiau să treacă; unul căzu peste căpetenie şi atrase şi pe celălalt în cădere. Fură deodată înhăţaţi şi ţinuţi strâns.

— Să nu strigaţi, altfel plătiţi cu viaţa! îi ameninţă căpetenia. Cine sunteţi?

— Suntem lucrători, răspunse unul cu spaimă.

— Sculaţi-vă; dar nici un pas mai departe, dacă vă e dragă viaţa! De ce vă furişaţi p-aici, aşa, pe ascuns? Dacă aţi fi lucrători ai acestei tabere, n-ar trebui să faceţi asta!

— Nu ne-am furişat!
— Ba da! Aşa de încet şi de aplecat nu merge nici un om care nu se teme să fie văzut. Ce-aveţi acolo în mâini?
— Arme.
— Arme? Ce le trebuie unor lucrători arme? Arătaţi-le încoace; să le văd!
El le smulse, le pipăi şi ridică apoi pe fiecare, ca s-o poată privi, îndreptată către cer.
— Uff, uff, uff! lăsă să se audă încet, dar cu tonul unei uimiri pline de bucurie. Astea trei arme sunt bine cunoscute în Vest. Flinta cu multe ţinte trebuie să fie puşca de argint a lui Winnetou, duşmanul nostru. Şi dacă e adevărat, atunci celelalte două aparţin feţei palide, Old Shatterhand; e carabina „Henry” şi „doborâtorul de urşi”. Am bănuit adevărul!
Chinezii tăcură la această întrebare adresată lor. Văzuseră că au înaintea lor indieni şi se temeau. Dârdâiau pur şi simplu şi erau prea laşi ca să facă o încercare de fugă.
— Vorbiţi, se răsti el. Aparţin aceste arme lui Old Shatterhand şi lui Winnetou?
— Da! suflă acela dintre ei care vorbise până atunci.
— Atunci, le-aţi furat?
Cel întrebat tăcu din nou.
— Văd eu că sunteţi Wagare-Saritşes (chinezi), cărora astfel de oameni nu le-ar fi încredinţat armele lor niciodată. Dacă nu răspunzi, înfig imediat cuţitul în tine! Vorbeşte!
Atunci chinezul se grăbi să recunoască:
— Le-am luat pe ascuns.
— Uff! Aşa, deci! Winnetou şi Old Shatterhand trebuie să se simtă foarte siguri, dacă s-au despărţit aici de armele lor. Voi sunteţi hoţi. Ştiţi ce am să fac cu voi? V-aţi asigurat moartea!
Atunci chinezul se aruncă în genunchi, ridică mâinile şi imploră:
— Nu ne omorî!
— Ar trebui să vă cam luăm viaţa, dar o să vă lăsăm s-o ştergeţi dacă faceţi ce vă cer.
— Spune-o, o, spune-o! O să te ascultăm!
— Bine! De ce aţi furat armele? Doar vouă nu vă trebuie, căci nu sunteţi vânători.

— Voiam să le vindem, căci am auzit că au mare, mare valoare.

— Vi le cumpărăm noi.

— Adevărat? Adevărat? E chiar adevărat?

— Sunt căpetenia comanşilor. Numele meu este Tokvi Kava, care în limba feţelor palide înseamnă „Mustangul Negru”. Aţi auzit de mine?

Desigur că auziseră şi încă numai rele, încât chinezul, adânc îngrozit, răspunse:

— Mustangul Negru! Da. Te cunoaştem!

— Atunci vei fi ştiind ce căpetenie mare şi renumită sunt şi că tot ce spun e totdeauna adevărul. Îţi cumpăr armele.

— Cât ne dai pe ele?

— Mai mult decât ar fi dat oricare altul.

— Cât?

— Viaţa. O astfel de tâlhărie ar fi pedepsită cu moartea; dar eu vă dăruiesc viaţa în schimbul acestor puşti.

— Viaţa, numai viaţa întrebă chinezul tremurând dezamăgit.

— Nu vă e de ajuns? şuieră căpetenia. Flăcăi ca voi merită să primească altceva decât viaţa? Ce mai vreţi?

— Bani.

— Bani! Aşadar metal? Dacă vreţi metal, puteţi să aveţi şi asta, adică fierul cuţitelor noastre; sunt atât de tăioase şi ascuţite, că o să vă ajungă. Le vreţi?

— Nu, nu! Cruţă-ne! gemu chinezul. Vrem să trăim; păstrează armele!

— Ăsta-i norocul tău, scorpie galbenă. Şi acum ascultă ce-ţi poruncesc! Old Shatterhand şi Winnetou au să bage foarte curând de seamă că puştile lor au dispărut; o să se facă tărăboi mare; o să caute şi o să întrebe. Ce-o să faceţi atunci?

— O să tăcem!

— Aşa şi trebuie. Nu trebuie să spuneţi nici o vorbă, nici o singură vorbă, că altfel vă iau şi ei viaţa, căci voi sunteţi hoţi. Dar nici de noi să nu spuneţi nimic, căci dac-ar afla că ne-aţi întâlnit şi aţi vorbit cu noi, atunci o să afle totul şi voi sunteţi pierduţi. O să vă supuneţi acestei porunci?

— O să tăcem, chiar dacă ar fi să murim!

— Asta cer şi eu de la voi, căci dacă trădaţi, o să venim să

ne răzbunăm: o să muriţi în mii de chinuri la stâlpul torturii. Şi acum, încă o întrebare: vă sunt cunoscute numele Iltşi şi Hatatitla (Vânt şi Fulger)?

— Nu!

— Aşa se numesc caii lui Winnetou şi Old Shatterhand. Ştiţi unde sunt?

— În şopronul din spatele nostru. Am auzit că au fost duşi acolo!

— Atunci am terminat cu voi. Gândiţi-vă la avertismentul meu şi tăceţi! Acum puteţi pleca!

Dădu fiecăruia câte o lovitură de picior şi chinezii dispărură la repezeală în întunericul nopţii, veseli că au putut să-şi salveze cel puţin viaţa.

— Uff! Mai norocoşi n-am fi putut fi! spuse căpetenia cu tonul celei mai mari mulţumiri, către oamenii săi. Avem arma fermecată, „doborâtorul de urşi” şi puşca de argint. Acum o să ne luăm şi armăsarii care, afară de mustangul negru, nu mai au pereche.

— Tokvi Kava vrea să meargă în şopron? întrebă acela care fusese spion la han, cu numele de Juvaruva.

— Fratele meu crede c-o să las aici caii? Dacă n-ar fi mustangul meu, ăştia ar fi cei mai buni cai de la o apă mare la cealaltă. Îi luăm, căci au valoare tot atât de mare ca şi armele pe care le-am luat galbenilor flăcăi cu cozi lungi.

Se furişară fără zgomot spre şopronul a cărui uşă n-avea un lacăt propriu-zis, ci numai un zăvor şi spionară, înăuntru se distingeau numai bătăi izolate de copită, când câte un cal bătea cu piciorul. Era întuneric în interior. Nu părea să fie nici un paznic, căci altfel camera ar fi fost luminată. Căpetenia trase zăvorul, deschise puţin uşa şi se aşeză aşa, ca să nu poată fi văzut dinăuntru şi strigă cu jumătate de gură, englezeşte, de câteva ori, ca şi când ar fi fost un cunoscut al vreunui paznic prezent. Nu urmă nici un răspuns. Atunci cei patru indieni intrară.

Caii celor doi Timpe erau aşezaţi drept în fund; armăsarii cei negri stăteau aproape drept în faţă. Cu tot întunericul din jur, căpetenia îi recunoscu foarte curând.

— Sunt acolo, spuse el. Băgaţi de seamă! Nu trebuie să-i călărim, căci nu ne cunosc; trebuie să-i ducem de căpăstru,

căci şi aşa o să avem de furcă cu ei, afară, imediat ce vor observa că ei trebuie să plece şi stăpânii lor nu sunt aici.

Armăsarii cei negii fură dezlegaţi cu prudenţă şi conduşi încet afară. Ei urmară pe comanşi aproape fără împotrivire, totuşi într-un mod care arăta că au devenit bănuitori. Uşa fu din nou zăvorâtă şi indienii se depărtară apoi cu prada lor preţioasă. Noroiul adânc şi moale făcu de neauzit paşii animalelor şi ai oamenilor.

Tokvi Kava se simţea extraordinar de mulţumit de renghiul pe care a putut să-l joace celor doi bărbaţi vestiţi, dar atât de urâţi de el. Era foarte sigur de acţiunea sa şi avea convingerea că în seara asta lucrase fără nici o greşeală. Şi totuşi se înşela. În socoteala sa el uitase un lucru şi anume: perspicacitatea celor doi prădaţi şi dresajul cailor, care nu erau obişnuiţi să asculte de persoane străine, fără voia stăpânilor lor.

Cea mai mare greşeală, totuşi, care pornise de la el, era că spusese chinezilor numele său. El îşi închipuia, cu o oarecare siguranţă, că nu o să-l trădeze, dar faţă de un Winnetou şi prietenul său alb fusese o greşeală de neiertat.

2. Mustangul Negru

Iubite cititor, ai auzit vreodată de „mustangul alb”? S-au scris şi s-au povestit multe despre el. Numeroşi vânători albi şi bărbaţi roşii au crezut că l-au văzut pe mustangul alb şi într-adevăr l-au văzut. Totuşi... nu-l văzuseră. Mustangul alb a fost o legendă, un basm, o creaţie a fanteziei, dar, cu toate astea, avea ceva real.

În timpurile când cirezi de bizoni şi herghelii de cai populau cu miile şi zecile de mii preriile întinse şi pe când se mutau primăvara către nord şi toamna din nou către sud, unui vânător atent i se putea întâmpla fericirea să vadă pe mustangul alb, dar numai unuia prevăzător, care se pricepea să se apropie pe furiş. Căci mustangul era cel mai priceput şi cel mai deştept dintre toţi armăsarii conducători, care erau pe

atunci în fruntea unei herghelii sălbatice. Ochiul său străbătea tufişul cel mai des; urechea sa auzea furişatul uşor al lupului, de la distanţă de mii de paşi şi nările sale roşu-aprins simţeau mirosul omului, de la distanţe încă şi mai mari. Într-o herghelie condusă şi păzită de mustangul alb, rareori putea să scape un vânător cu calul şi lasoul său. Niciodată mustangul alb n-a fost văzut la păscut. Nu avea timp de asta. Întruna şi fără odihnă el fugea în salturi, atât de graţioase şi totuşi puternice, în jurul hergheliei sale care păştea liniştită, ca, la cel mai neînsemnat semn de pericol, să se facă auzit acel nechezat şuierător ca o trompetă, la care totul dispărea într-o clipită, ca-ntr-un vârtej.

Câteodată se putea întâmpla să-l despartă de herghelie: voiau să-l prindă pe el singur. El scăpa numai în galop; urmăritorii îşi goneau caii din răsputeri, cu toate acestea nu-l puteau ajunge şi când, în sfârşit, întinzându-se mult, fugea ca o săgeată şi dispărea la orizont, atunci îşi dădeau seama că i-a păcălit ca să-l depărteze de turma lui. Când un *vaquero* (cioban călare), curajos şi meşter în călărie, voi să-l întâlnească o dată singur şi îl goni spre un canion (defileu cu pereţi prăpăstioşi, înalţi) adânc, mustangul alb ar fi sărit fără şovăire în prăpastia adâncă de mai mult de o sută de picioare şi acolo jos ar fi fugit în trap mai departe, liniştit. *Vaquero,-ul* susţinea toate astea cu jurăminte numeroase şi blesteme, iar toţi care ascultau îl credeau. Într-o societate de *westmani* foarte serioşi şi experimentaţi, un haciendero din Sierra spunea că a avut o dată nemaipomenitul noroc să zărească mustangul alb cu o întreagă trupă (herghelie) de cai sălbatici într-un *corral* (ţarc înalt pentru prins cai şi vite), dar minunatul armăsar ar fi fugit, sărind ca o pasăre peste o împrejmuire înaltă de douăzeci de picioare şi nimeni nu se îndoia de asta.

Aşa povesteau bătrânii, aşa povesteau şi tinerii; mustangul alb nu părea să fie numai invulnerabil, ci şi nemuritor, până ce în sfârşit dispăru cu ultimele herghelii de cai pe care le mai văzură în savană. „Cultura” nemiloasă a exterminat bizonul şi mustangul, totuşi şi azi mai apare ici şi colo câte un bătrân *westman* care susţine că armăsarul de neatins nu era o născocire, căci el însuşi îi văzuse.

Da, nu era nici o născocire şi totuşi era o creaţie a închipuirii; niciodată nu l-au atins şi totuşi a existat. Cei care-l văzuseră n-au greşit, dar s-au înşelat, fiindcă mustangul alb n-a fost un singur cal, ci mulţi alţi cai.

Fiecare herghelie sălbatică de mustangi avea un conducător, care era întotdeauna un armăsar şi de obicei cel mai deştept şi cel mai puternic dintre toţi, fiindcă el trebuia să lupte şi să-şi păstreze acest loc prin putere şi viclenie. Dacă-i învingea pe toţi adversarii lui de pe câmp, atunci era ascultat de toată trupa, până la cel mai mic mânz. Dacă şi la noi se susţine că armăsarii ar fi cei mai puternici dintre cai, cu atât mai mult se potriveşte asta în prerie. Aşa se face că mustangii de culoare deschisă erau cruţaţi de vânători; nici unui om nu-i venea în minte să prindă un armăsar bălan pentru călărie, pentru că un astfel de animal e vizibil de departe şi pune în pericol pe călăreţ. Aceşti cai puteau aşadar să se dezvolte din plin. Afară de asta este sau era în instinctul fiecărui cal de culoare deschisă mai multă prudenţă decât la cel de culoare închisă. O herghelie avea nevoie de un conducător, care să se deosebească prin culoare şi să fie uşor de văzut. Cu cât un ofiţer e mai înalt în grad, cu atât e mai strălucit semnul demnităţii sale. Ceea ce omul atinge prin artă, animalul are de la natură. Din aceste tradiţii o fi rămas că, după cum ştie şi fiecare *westman*, aproape fiecare herghelie sălbatică mai mare este condusă de un armăsar.

Deci, dacă aceşti armăsari conducători de culoare deschisă erau cele mai puternice, mai repezi, mai statornice şi mai arţăgoase animale, le era mai uşor decât oricărui alt cal să înlăture o urmărire oarecare. Fiecare *westman* văzuse un astfel de armăsar deştept, îi admirase iuţeala şi inteligenţa; el povestea despre asta şi-i auzea şi pe alţii povestind acelaşi lucru; viaţa în savana nesfârşită aţâţă fantezia; fuseseră mai mulţi armăsari, dar puţin câte puţin imaginaţia făcea unul singur din ei, pe mustangul alb, care fusese văzut pretutindeni, dar nu putuse să fie prins niciodată.

În timpul lui Winnetou şi al lui Old Shatterhand exista şi un „mustang negru” pe seama căruia circulase o poveste de acelaşi fel şi totuşi deosebită. Nu era un cal sălbatic, ci domesticit, dresat în mod extraordinar de bine, care se găsea

în posesia căpeteniei naiini-comanşilor.

Despre el se povesteau lucrurile cele mai extraordinare. El poseda toate calităţile bune într-o măsură nemaipomenită până atunci; n-ar fi fost rănit în nici o luptă, n-ar fi şchiopătat niciodată şi nici n-ar fi căzut; n-ar fi fost ajuns încă niciodată de un urmăritor şi n-ar fi fost niciodată răpus. Calul ar fi trăit încă în timpul strămoşilor; ieşise fără nici o rană din toate războaiele; îl purtase apoi pe tată teafăr prin pericole şi moarte şi se purta şi acum, la căpetenia actuală, într-un mod atât de strălucit, încât acesta, ca să se onoreze pe sine şi în acelaşi timp şi pe animal, primise numele acestuia: „Tokvi Kava”, „Mustangul Negru”.

După cum indienii erau foarte convinşi că puşca „Henry” a lui Old Shatterhand ar fi o armă fermecată, tot atât de tare susţineau, bineînţeles afară de membrii iniţiaţi ai tribului naiinilor, că „mustangul negru” era un cal fermecat. Această credinţă aducea acum posesorului calului faimă şi profit. Se fereau să se certe cu el personal sau cu tribul lui, căci era considerat la fel de invulnerabil ca şi calul. El nu putea fi învins. Era un bărbat deştept şi folosea această teamă într-un mod isteţ; urmările se arătară şi-l făcură tot mai încrezut, îngâmfarea şi lipsa lui de scrupule crescură; el deveni cel mai furios duşman al tuturor albilor şi al roşilor potrivnici şi în cele din urmă ajunsese şi el să creadă că nu există nici un om care să i se poată împotrivi.

Desigur că nici în ce priveşte acest „mustang negru” nu trebuie să ne închipuim că era numai unul singur, ci, de asemenea, erau mai mulţi, descendenţi unul din altul, la fel formaţi şi de aceeaşi perfecţiune. Această perfecţiune nu putea să fie dezminţită şi astfel era de înţeles de ce căpetenia, după ce furase pe cei doi armăsari negri ai lui Winnetou şi Old Shatterhand, susţinuse cu atâta mândrie: „Dacă n-ar fi mustangul meu, ăştia ar fi cei mai buni cai de la o apă mare la cealaltă”. El numea cu asta Oceanul Atlantic şi Pacific, deci, după exprimarea lui, toată America de Nord. S-ar putea însă discuta dacă el avea dreptate în ceea ce susţinuse.

În seara asta nu se merse la culcare, în tabără, aşa devreme ca de obicei. Prezenţa vestiţilor oaspeţi îi ţinu pe

oameni treji şi după masă. Inginerul stătea cu Winnetou, Old Shatterhand şi cei doi Timpe la aceeaşi masă, unde urma poveste după poveste. La celelalte stăteau supraveghetorul şi magazionerul, ascultând mai mult tăcuţi şi numai din când în când aruncau câte o vorbă în conversaţie. Metisul se aşezase din nou lângă ei şi deşi asculta mereu tăcut, spiona cu mare atenţie tot ce se vorbea. Winnetou şi Old Shatterhand nu păreau să ia în seamă prezenţa lui; el nu observă nici măcar o privire pe care ei s-o îndrepte asupra lui şi totuşi îl ţineau aşa de atent sub observaţie, încât nu le putea scăpa nici o mişcare sau o atitudine a lui.

Tocmai povestea Kas partea cea mai pasionantă a unei aventuri a lui, când Wiwnetou îi făcu semn să tacă şi să asculte.

Ei ascultară şi auziră curând apropiindu-se tot mai mult zgomote de copite, care aruncau în sus foarte clar noroiul adânc şi se opriră apoi, afară, înaintea uşii. Se auzi un sforăit cunoscut şi vesel.

— Uff! strigă Winnetou şi se ridică repede. Ăştia nu sunt cai străini.

Old Shatterhand se ridică tot atât de repede de pe scaunul său şi aprobă:

— Nu, nu sunt străini, ăştia sunt armăsarii noştri. Cum au ajuns aici? Ce-aveţi de spus la asta, mister inginer? Dumneavoastră singur aţi zăvorât uşa când am plecat de la şopron?

— Da, eu am zăvorât-o. O fi deschis-o cineva dintre lucrători şi atunci caii au scăpat.

— Scăpat? Au fost bine legaţi doar! Acest cineva n-a deschis numai uşa, ci a dezlegat şi animalele şi asta e în orice caz o purtare cam curioasă. Permiteţi-mi, sir, să iau puţin acest felinar!

Această rugăminte era adresată hangiului, care moţăia pe tejgheaua lui. Deasupra atârna o lanternă de sticlă pentru vânt, pe care Old Shatterhand o luă din cui şi o aprinse, ca să iasă apoi odată cu Winnetou. Ceilalţi îi urmară curioşi, chiar şi metisul, care desigur nu ştia că bunicul cel roşu furase ambii armăsari.

Aceştia stăteau într-adevăr afară şi-i priveau pe stăpânii lor

dând semne de agitaţie. Sforăiau, băteau cu cozile, îşi ciuleau urechile, ridicaseră picioarele dinainte aşa cum fac câinii care-şi salută cu bucurie stăpânii. Old Shatterhand îi lumină şi strigă apoi uimit:

— Pe toţi dracii! Ce e asta? Caii nu vin din şopron! Priviţi, vă rog, murdăria şi noroiul care stau tocmai aici pe spate! Au fost galopaţi; au fost duşi departe! Dar unde şi cu cine?

— Cu cine? întrebă inginerul. Cu nimeni, desigur! Cui să-i vină în minte să se plimbe călare pe o astfel de vreme şi într-o astfel de întunecime, pe cai străini?

— Să călărească? Aş vrea să ştiu cine ar fi în stare să urce fără voia noastră pe unul dintre aceşti cai! N-a stat nimeni deasupra, căci, priviţi! Şeile sunt stropite cu noroi.

— Atunci am eu dreptate! Cineva a deschis şopronul; atunci caii s-au smuls şi au plecat de-acolo. Au fugit o bucată de drum şi apoi s-au întors; asta-i totul. Am să cercetez însă a cui e vina. Noaptea n-are nimeni ce să caute în şopron.

De frâul unuia dintre cai atârna o curea puternică, înnodată, care probabil formase un laţ, însă care după aceea se rupsese. Old Shatterhand îl cercetă, aruncă apaşului o privire plină de înţeles şi apoi îi spuse inginerului:

— Aveţi dreptate, sir, caii s-au smuls. Veniţi cu noi! Trebuie să-i legăm mai tare. Ceilalţi gentlemeni fireşte că nu trebuie să se obosească mai departe.

El spusese acestea eu un ton liniştit în care se simţea o convingere atât de deplină, încât scopul ce-l urmărea fu atins numaidecât. Supraveghetorul şi magazionerul se întoarseră cu metisul la locurile lor în han. Kas şi Has se învoiră să-i urmeze; atunci Old Shatterhand le şopti:

— Începeţi o discuţie cu corcitura şi nu-l lăsaţi să iasă până nu suntem înapoi!

— De ce mister Shatterhand? întrebă Kas.

— Asta o s-o aflaţi mai târziu. Numai să-l ţineţi bine, dar fiţi prietenoşi şi amabili om el.

— Dar dacă vrea neapărat să iasă? Să-l oprim cu forţa?

— Nu. Asta s-o evitaţi. Dar cred că n-o să vă fie aşa de greu să-l ţineţi bine printr-o discuţie interesantă.

— Cred şi eu. Am să povestesc nişte lucruri minunate şi pe lângă asta şi nişte glume bune, tocmai aşa ca la moştenirea

Timpe. Vino, bătrâne Kas!

Ei intrară. Winnetou luă caii de căpăstru ca să-i conducă. Old Shatterhand lumina înainte; inginerul care mergea lângă el îi spuse dând nedumerit din cap:

— Nu te înţeleg, sir. Abia te-ai liniştit şi mi-ai dat dreptate, iar acum acordaţi acestor doi gentlemeni misiuni, ca şi când n-ar trebui s-avem încredere în Yato Inda.

— M-am prefăcut, căci se cuvine să fim prevăzători. Caii au fost furaţi şi duşi, dar s-au eliberat pe drum.

— Imposibil!

— Aşa e; vă asigur!

— Şi chiar de-ar fi aşa, ar fi putut Yato Inda să fie hoţul?

— Nu el, ci complicii săi. Totuşi, haideţi întâi la şopron; acolo o să aflăm cine a comis tâlhăria!

— Cum o să stabileşti asta?

— Pământul cel moale o să mi-o spună!

Cu aceste cuvinte, ei ajunseră în apropierea şopronului. Inginerul voi să se repeadă dintr-o dată acolo, însă Old Shatterhand îl trase de braţ înapoi şi-l avertiză:

— Nu aşa de repede! Puteţi să ne stricaţi dintr-o dată totul.

— Ce?

— Urmele pe care vreau să le văd. Dacă intraţi n-o să mai fie nimic sigur de recunoscut.

— Adevărat! Noi nu ne gândim niciodată la asemenea măsuri de prevedere.

Old Shatterhand făcu un ocol, ca să nu ajungă de-a dreptul, ci prin spate, la uşă şi prin asta să cruţe presupusele urme. Apoi se duse până la uşă şi lumină împrejur. Winnetou lăsă caii, veni la el şi se aplecă.

— Uff, strigă el. Aceştia au fost mocasini indieni?

— Aşa cred! dădu Old Shatterhand din cap. Au fost aici roşii. Dar câţi?

— Asta o să vadă fratele meu, când o să studiem urmele celor ce au ieşit din şopron. Aici urmele oamenilor sunt amestecate cu ale cailor.

— Acum încă nu plecăm! O să mai rămânem aici! Urmele copitelor arată sigur că animalele au mers încet. Asta n-ar fi făcut-o, dacă ar fi fugit, după ce s-ar fi smucit din legături. Au fost conduşi afară din şopron cu foarte multă prevedere.

— E zăvorâtă, remarcă Winnetou, arătând uşa.

— Încă o dovadă că a fost o tâlhărie. Cine să fi zăvorât, după aceea, uşa?

Ei deschiseră uşa şi intrară. Nu se putea vedea nimic; hoţii nu lăsaseră nici o urmă. Mai întâi, caii fura din nou băgaţi înăuntru şi legaţi la loc, apoi cei trei bărbaţi îşi urmară cercetarea pe-afară, studiind urmele din şopron. După câţiva paşi se şi despărţeau: la dreapta erau urme de oameni şi de cai, iar la stânga urme de oameni.

— P-aici au venit, spuse Old Shatterhand. Vede fratele meu Winnetou câţi au fost?

Apaşul privi exact urmele şi spuse:

— Aceşti oameni roşii au fost atât de neprevăzători, că n-au mers unul după altul, de aceea e foarte uşor de văzut că au fost patru bărbaţi. Să mergem mai departe! Urma lor merge spre partea din spatele şopronului.

După scurtă vreme ajunseră la locul unde se întâlniseră cei doi chinezi cu indianul. Locul era larg călcat şi fu luminat de Old Shatterhand cu grijă.

— Uff! strigă Winnetou. Aici au stat oamenii cei roşii câtva timp şi au vorbit cu oamenii cu coadă. Se vede foarte precis urma lată şi dreaptă a tălpii oamenilor galbeni.

— N-am spus eu? adăugă atunci inginerul. Au fost nişte lucrători în şopron!

— Nici vorbă! replică Old Shatterhand. În şopron n-au fost, că urmele lor nu duc până acolo, după cum vedeţi. Aici au fost indieni, în orice caz comanşi. Asta nu-i chiar fără importanţă pentru dumneavoastră!

— *Pshaw!* În orice caz, bieţi calici care voiau să fure mâncare şi, din nenorocire, au dat peste caii voştri.

— Dac-ar fi aşa, m-aş bucura. Mă tem, însă, că s-a întâmplat cu totul altfel. Aceşti roşii par să fie în înţelegere secretă cu chinezii dumitale.

— Oho!

— Da! Vedeţi că au vorbit împreună. Dacă n-ar fi fost între ei o înţelegere dinainte, indienii i-ar fi ucis pe chinezi.

— Credeţi, sir?

— Fireşte! Şi priviţi: mai întâi au stat aici trei indieni, al patrulea a venit la ei din direcţia hanului. Ghiciţi, care a fost

ăsta?

— Poate acel Juvaruva, pe care n-aţi vrut să-l lăsaţi să plece?

— Da; el era.

— Atunci aş vrea să ştiu care dintre chinezii mei au fost aici. Aceşti oameni cu coadă o să se ferească desigur să mărturisească ceva!

— O să aflăm şi fără asta. Până una-alta, să uităm de ei şi să ne ocupăm numai de roşii. Veniţi!

Ei merseră acum pe urmele care nu mai erau împătrite, ci numai întreite, până ajunseră la locul unde Tokvi Kava vorbise la urmă cu metisul şi de unde acesta se înapoiase în han. Apoi fură conduşi în partea dinainte a hanului, unde roşii îl aşteptaseră pe metis. După ce şi acest loc fu cercetat, Old Shatterhand spuse:

— Acum totul e limpede pentru mine. Trei aşteptau şi al patrulea intră în han, ca să-i facă metisului un semn, să iasă afară. Acest om veni încoace, dar fiindcă nu se simţeau siguri, se îndreptară spre spatele hanului. De aceea Winnetou i-a căutat zadarnic şi n-a găsit nimic. Metisul s-a vorbit cu cei trei roşii şi s-a întors apoi la noi; ei însă s-au dus la locul unde-l aşteptau pe Juvaruva. Acesta sosi şi tocmai când voiau să se îndepărteze, dădură peste cei doi chinezi.

— Dar ce-au căutat ăia acolo? întrebă inginerul. Să nu le cercetăm şi urma lor?

— Acum încă nu. Mai întâi să mergem la metis. El trebuie să fugă.

— Să fugă? spuse inginerul surprins. Ce idee!

— De ce?

— Sau e omul viteaz pe care-l cred eu şi atunci n-are de ce să fugă, sau e un laş, care vrea să ne trădeze indienilor şi atunci nu trebuie lăsat să scape.

— Aşa crezi dumneata, eu însă cred altfel. El este nepotul lui Tokvi Kava, căpetenia comanşilor şi s-a infiltrat la dumneavoastră, sub o mască cinstită, ca să vă predea bunicului său roşu. Acesta a trimis astăzi la el patru soli, ca să hotărască modul şi momentul atacului. Aş putea să susţin chiar, că Tokvi Kava însuşi a fost aici. Ce spune fratele meu Winnetou de asta?

— Mustangul Negru a fost aici, răspunse apaşul cu o astfel de hotărâre de parcă l-ar fi văzut.

— Fireşte! Căci numai unui războinic ca el a putut să-i vină în gând să fure caii. El a auzit că suntem aici şi deocamdată va amâna atacarea taberei, până ce o vom părăsi. Pentru siguranţa voastră e însă absolut necesar să aflaţi ce s-a pus la cale şi pentru când. Asta n-o s-o puteţi însă şti dacă metisul rămâne aici.

— Sir, răspunse inginerul neîncrezător, ştiu cine sunteţi şi ştiu la ce am să mă aştept de la dumneavoastră, dar pentru mine vorbiţi în enigme. Spre marea mea spaimă trebuie să vă cred că roşii au pus ceva la cale contra noastră, căci altfel n-ar fi trimis încoace o iscoadă, dar ceea ce trebuie să ştiu despre asta pot s-o ştiu cel mai bine şi cel mai sigur de la metis, dacă, într-adevăr, după cum susţineţi voi, e complicele roşilor.

— Credeţi că o să vă spună?

— Îl voi sili.

— *Pshaw!* Nu prea ştiu cum o s-o începeţi! Există numai un singur mijloc ca să aflăm totul: trebuie să-l speriem ca s-o şteargă.

— Dar dacă pleacă, nu mai aflăm nimic, mister Shatterhand!

— Dimpotrivă. N-aţi auzit că mâine ne ducem spre Alder-Spring?

— Da.

— Şi metisul a auzit şi o fi şi transmis roşilor vestea. Sunt convins că ei au călărit într-acolo, ca să ne pândească şi să ne prindă. Noi însă n-o să ne lăsăm surprinşi, ci cu atât mai mult o să-i spionăm.

— Sir, asta-i periculos!

— Pentru noi nu, iar pentru dumneata are importanţă să ştii după aceea la ce să te aştepţi.

— Dar cum o să aflu eu? O să veniţi cumva înapoi?

— Dacă o să aflăm că şi dumneata eşti în pericol, neîndoielnic că o să venim înapoi să te ajutăm. Numai că astăzi trebuie să-l laşi pe metis să fugă.

— Şi dacă nu fuge?

— O să fugă! Unde doarme el? Nu cumva la lucrători?

— Nu. El şi-a făcut acolo în fund, în tufiş, un *wigwam* pe jumătate indian.

— Ca să nu fie observat. Foarte bine! Are cal?

— Da. Stă totdeauna legat de un ţăruş în apropierea acestui *wigwam*.

— Bine! Fratele meu Winnetou o să se îndrepte acum într-acolo şi o să se ascundă, ca să-i urmărească fuga. Între timp, noi o să ne ducem în han şi o să-l speriem, înainte însă, explicaţi-i lui Winnetou exact unde se găseşte *wigwam-ul*.

Winnetou adăugase la întreaga discuţie puţine cuvinte; acum, după ce ascultă tăcut descrierea locului, o şi zbughi. Aşa îi dovedea lui Old Shatterhand că pricepuse tot ceea ce acesta spusese şi plănuise. După ce se depărtase, cei doi porniră spre han. Ei îl găsiră pe metis într-o conversaţie aprinsă cu cei doi Timpe; când metisul văzu pe vânătorul alb îi aruncă pe furiş o privire îndrăzneaţă şi ameninţătoare, dar acesta se făcu că nici nu-l observă. Blondul Kas întrerupse povestea pe care o încurca mereu şi se informă:

— Ei, mister Shatterhand, ce-aţi găsit în şopron?

— De furt de cai, nici vorbă. Uitasem să zăvorâm uşa, s-o fi rătăcit pe-acolo vreun animal şi a speriat armăsarii. Ei au scăpat şi au fugit, dar din fericire s-au întors din nou aici. Despre asta putem să fim liniştiţi. Nu tot aşa se poate spune şi despre altă chestiune.

— Despre care?

— Au fost p-aici roşii!

— Dar numai unul singur, nu? Mă gândesc la acel aşa-zis Juvaruva, care-a fost aici în han.

— N-a fost singur. Mai erau cu el încă alţi trei roşii, care-l aşteptau afară.

— Pe toţi dracii! strigă Kas, azvârlindu-şi departe pălăria-i de paie. Încă alţi trei! Atunci băiatul ăla a fost chiar un spion?

— Sunt convins de asta şi susţin că aici în tabără se găseşte un complice al roşilor.

— *All devils!* Dac-ar fi asta adevărat! Cine-ar putea să fie?

— O s-o aflaţi imediat. Haideţi cu mine, cu toţii, pe ascuns, *mesh'shurs*; vreau să vă arăt ceva!

— Unde-i mister Winnetou? întrebă Kas, pe când se sculă împreună cu ceilalţi.

— În şopron, la cai, să vegheze să nu mai fie din nou agitaţi.

Ieşiră cu toţii afară, chiar şi lucrătorii albi; metisul însă nu se clintea. Atunci, Old Shatterhand se întoarse către el, de la uşă, şi-i spuse:

— Am poftit pe toată lumea să meargă cu mine!...

Un ochi ameninţător spunea mai mult însă decât cuprindeau aceste cuvinte. Corcitura se sculă abătut şi merse după ei. Old Shatterhand luă din nou felinarul şi-i conduse pe oameni la urmele pe care le făcuse metisul, când ieşise din han ca să se ducă la comanşii care-l aşteptau. El le lumină şi spuse:

— Priviţi aceste tălpi, *mesh'shurs*! Sunt urmele unui ticălos care voia să vă distrugă pe toţi. Am să vă arăt după aceea picioarele, care intră precis în aceste urme.

— Să ne distrugă pe toţi? întrebă supraveghetorul speriat. Dar cum?

— E în legătură cu indieni duşmani care probabil vor să atace tabăra şi s-a strecurat la voi sub un nume fals, ca să le uşureze planul.

— Indieni? E oare posibil?

— Da! Roşul care a fost aici mai înainte, era un spion al lor, care trebuia să-l trimită afară. Am văzut cum au schimbat semne.

— Cine-i mişelul? Să-l linşăm pe ticălos! Spuneţi-l, sir, spuneţi-l!

— Mai târziu! Acum vreau să vă dau dovezi. Vedeţi că eu urmăresc paşii săi şi în curând o să aflu încotro duc.

Old Shatterhand merse mai departe după urme şi ei merseră după el până se opri şi lumină pământul:

— Priviţi! Aici au stat trei indieni şi l-au aşteptat, pe când al patrulea, care-şi zicea Juvaruva, se găsea la noi în han şi schimba pe ascuns semne cu el. O să vă convingeţi exact că aceste urme sunt de la indieni!

Atunci Has spuse, pe când îşi trăgea fioros mustaţa sa cea lungă şi neagră:

— Asta nu mai are nevoie de nici o altă dovadă, sir. Doar se vede de la o poştă că e vorba de un roşu. Pe toţi dracii! Tabăra e în pericol. Arătaţi-ne flăcăul, ca să-l spânzurăm

puţin! Sunt aici destui copaci care au araci frumoase şi puternice.

— Mai aşteptaţi încă puţintel! Trebuie să observăm urma şi mai departe.

Metisul era acolo şi auzea, desigur, tot ce se vorbea. Old Shatterhand lăsă lumina felinarului să alunece câteodată peste faţa lui şi văzu privirea rătăcită, înspăimântată, cu care privea în jur, ochii lui cei negri.

Merseră mai departe, în spatele hanului, unde Old Shatterhand se opri din nou şi lămuri:

— Apoi s-au furişat aici şi au stat mult, după cum arată urmele. Aici au vorbit de noi şi de atacul pe care-l plănuiesc. Apoi cei trei roşii au plecat mai departe, ca să-l aştepte pe Juvaruva, care a venit acolo la ei. Trădătorul însă s-a întors de aici la han.

— Cine este, cine, cine, cine? întrebară cei din jur.

— Numaidecât, numaidecât o să aflaţi! Numai să mai observăm încă puţin urmele, până ce vor fi atât de clare, ca să vă pot arăta cât de exact i se potriveşte piciorul în ele. Haideţi, *mesh'shurs!*

Pe când îi conducea din nou pe oameni în partea dinainte a hanului, se uită cu o privire pătrunzătoare la metis. Acesta îi mai urmă încet încă vreo câţiva paşi, apoi făcu câteva sărituri repezi într-o parte şi se făcu nevăzut. Acum era şi timpul. Corciturii nu mai trebuia să-i dea prin cap să mai rămână acolo, ca să se ascundă şi să spioneze pe locuitorii taberei. Între timp, Old Shatterhand se oprise şi spuse:

— Aici e locul, unde o să-l aflaţi. Yato Inda să vină până la mine şi... el se întrerupse. Dar unde e metisul?

— Metisul? întrebară cu toţii. N-o fi el? El este?

— Fireşte că el! El nu se numeşte Yato Inda, ci Ik Senanda şi este nepotul Mustangului Negru. Acesta vrea să atace tabăra şi l-a trimis pe el, aici, ca să spioneze care va fi cel mai potrivit moment.

Atunci se ridicară ţipete, urlete şi strigăte după metis, încât răsunară departe în vale. Old Shatterhand însă îi domină cu vocea sa cea puternică:

— La ce serveşte scandalul ăsta inutil?! El a alergat la *wigwam-ul* său, ca să-şi ia calul şi să fugă. Luaţi-o după el, ca

să nu vă scape!

— Spre *wigwam-ul* său? striga unul mai tare decât celălalt.

— Da, la *wigwam-ul* lui! După el, să-l prindem!

Ei fugiră şi Old Shatterhand rămase singur cu inginerul.

— Ei, ce spuneţi de asta? întrebă primul, zâmbind.

— A fugit într-adevăr! Trebuie să-i mulţumim lui Dumnezeu că v-a trimis la noi. Ascultaţi! N-auziţi nimic, sir?

— Da, încolo galopează calul său; el călăreşte, gonit de spaimă şi de judecătorul Lynch. N-o să-i mai vină în minte să s-ascundă p-aici şi să ne spioneze. Am scăpat de el.

— Dar pentru cât timp? O să meargă la comanşi şi o să se întoarcă cu ei.

— Atunci călărim şi noi încoace şi le-o luăm iar înainte. Să n-aveţi nici o grijă. Auziţi urletele oamenilor voştri? L-au căutat şi nu l-au găsit. Acum îşi varsă focul pe *wigwam-ul* lui!

Ei văzură în tufiş pâlpâind o primă mică flacăra, care însă deveni curând mai mare, tot mai mare, în ciuda umezelii rămasă de la ploaie. Lucrătorii aprinseră *wigwam-ul*. La lumina focului, amândoi îl văzură pe Winnetou venind către ei. Când îi ajunse, se opri şi le spuse:

— Winnetou a stat la pândă şi l-a auzit pe metis venind fuga şi intrând în *wigwam-ul* său. Atunci răsună strigătul oamenilor şi corcitura se năpusti plin de groază din nou afară, fugi la cal, sări pe el şi p-aici ţi-e drumul! Am auzit gâfâitul respiraţiei sale şi de aici am dedus că spaima lui era mare.

— Putem atunci să ne reluăm cercetarea întreruptă, urmă Old Shatterhand, fără să ne temem c-o să mai fim spionaţi de el.

Lucrătorii se întorceau după urmărirea fără rezultat a metisului. Ei voiau să ştie acum rezultatul cercetării lui Old Shatterhand şi ce trebuie să se facă. El îi invită să intre în han şi să aştepte acolo puţin timp; el o să se întoarcă curând şi o să le explice totul. Apoi se îndreptă din nou cu Winnetou, inginerul şi cei doi Timpe în dosul hanului, unde văzuse mai înainte urmele celor doi chinezi, fără să le urmărească. Le găsiră din nou cu uşurinţă, la lumina felinarului şi se luară după ele.

Ei crezuseră că aceste urme ar duce în jurul celor două colţuri ale clădirii, către intrarea hanului; văzură însă curând

că nu era aşa, fiindcă ele mergeau mai departe, până la locuinţa inginerului şi mai cu seamă spre partea din spate a acesteia. Acolo se sprijinea de zid o scară, care ducea până la acoperiş.

— Uff! strigă apaşul către inginer. Scara asta s-a rezemat totdeauna aici?

— Nu, răspunse cel întrebat, pe când clătina din cap îngândurat.

— Dar poate s-a rezemat aici, mai înainte de a fi fost noi înăuntru?

— Nu ştiu de asta. Lucrul mi se pare curios. Cine o fi fost?

— Chinezii, fireşte! răspunse Old Shatterhand. Aţi fost probabil furat, sir şi noi în acelaşi timp.

— Uff, uff! aprobă apaşul. Armele noastre au dispărut.

— Da, s-au dus, constata Old Shatterhand, fără prea multă enervare.

— Şi asta o spuneţi pe un ton atât de liniştit, ca şi cum ar fi vorba de câteva chibrituri şi nu de cele trei arme preţioase ale Vestului Sălbatic!

— La ce-ar putea să servească enervarea? N-ar face decât să strice. Cu cât cercetăm chestiunea mai calm, cu atât mai repede şi mai sigur ne luăm armele înapoi.

— Eu nu prea pot să-mi imaginez toate acestea, dar dacă e într-adevăr aşa, atunci băieţii cu coadă o să scoată armele şi eu am să-i gonesc, după ce o să-i snopesc în bătaie!

— Nu pot să le dea înapoi.

— Nu? De ce?

— Pentru că nu mai au ceea ce au furat. Urmele celor doi chinezi se întâlnesc cu acelea ale comanşilor şi merg după aceea din nou înapoi. Roşii le-au luat armele.

— Atunci, credeţi că flintele au fost furate chiar de indieni?

— Posibil! Posibil însă că cei doi chinezi au comis furtul pentru ei, dar când au plecat de acolo, au dat peste indieni şi au fost siliţi să le dea armele.

— Da, dar n-avem încă nici o cunoştinţă că e vorba de armele voastre. Haideţi să intrăm şi să ne uităm! Să sperăm că v-aţi înşelat.

— Noi nu ne înşelăm. Vedeţi aici aceste trei urme în noroi! Astea nu pot fi făcute decât de patul puştilor. Hoţii, când au

venit de la scară, şi-au eliberat un moment mâinile, sprijinind armele de perete. Trei bucăţi, trei urme, una mare, una mijlocie şi una mică; astea sunt: „doborâtorul de urşi”, puşca de argint şi carabina „Henry”. De alte dovezi nu mai avem nevoie.

— E adevărat; e chiar adevărat! strigă inginerul, după ce a văzut cele trei găuri în noroi. Poate să fi fost chinezi! Dar care au fost cei doi dintr-aşa mulţime?

— O să-i descoperim. În capul unui bun *westman* sunt destule cuie de care să poată atârna cei doi băieţi cu coadă.

— Să sperăm, sir. Aş vrea numai să ştiu cum au ajuns mişeii la gândul ăsta. De armele astea n-aveau nevoie; nici nu puteau să le mânuiască. Ce scop să fi avut cu asta?

— Asta-i şi pentru mine o enigmă, care însă are să se descurce mai târziu...

Atunci spuse şi blondul Kas:

— Nu ştiu dacă am dreptate sau nu, dar mi-a venit în minte un fel de explicaţie.

— Care?

— Înainte să veniţi a fost vorba de voi. Am vorbit desigur şi de armele voastre şi mai ales nu s-a contestat că au o valoare atât de mare. Să fi auzit câţiva dintre aceşti oameni cu coadă şi să le fi dat prin cap să fure armele cele scumpe, ca să le vândă mai târziu pe un preţ ridicat?

— Hm! Gândul ăsta nu-i deloc rău, mister Timpe. Poate că ai găsit explicaţia dreaptă. Cele două despărţituri ale hanului sunt separate de un paravan subţire, prin care s-a putut auzi tot ce s-a vorbit. Şi, dacă nu mă înşel, doi chinezi stăteau singuri pe o bancă, foarte aproape de despărţitură.

— Asta e drept, aprobă inginerul. Erau cei doi „firsthands” (lucrători şefi), de care noi ne servim ca mijlocitori.

— Nu trebuie să ne închipuim că sunt oameni cinstiţi? întrebă Old Shatterhand.

— Asta nu, sir! Aceşti flăcăi sunt toţi ticăloşi, de la primul până la ultimul. Numai atunci nu fură, când nu există nimic de furat şi cea mai de seamă credinţă a lor este că nu-i nici un păcat şi nici o ruşine, ci mai curând o faptă bună şi o cinste să-l dijmuiască pe alb cât poate mai mult. Dacă un chinez a ajuns să fie *firsthand*, nu-i nici un motiv să credem de aici că

ar fi mai cinstit decât ceilalţi, ci din contră: e şi mai hrăpăreţ, aşa că trebuie să te încrezi în el mai puţin. Să-i cercetăm temeinic pe amândoi odată?

— Da. Mai întâi să intrăm în casă, ca să fiţi şi dumneavoastră convins că armele au dispărut.

Inginerul descuie uşa şi aprinse o lumânare. La lumina acesteia, nu se văzu numai că armele lipseau, ci şi modul în care fuseseră furate, căci în acoperiş era o gaură prin care intraseră hoţii.

Se întoarseră. Lucrătorii erau cu toţii încă agitaţi. Chiar aceia care se retrăseseră mai înainte, se aşezară din nou la mese, ca să stea de vorbă despre cele întâmplate. Amândoi *firsthands*-ii îşi reluaseră locurile dinainte; ei nu se simţeau siguri şi-i observau pe cei care intrau, cu priviri speriate şi cercetătoare. Old Shatterhand îi invită scurt şi cu un ton hotărât:

— Veniţi încoace cu noi, în partea cealaltă!

Ei se sculară şi-i urmară. Atunci unul dintre ei şopti la urechea celuilalt:

— *Şuet put tek!*

Aceste cuvinte nu-i scăpară auzului fin al *westman*ului. Auzindu-le, îi apăru pe faţă un surâs de mulţumire. Vorbitorul se servise de limba lui maternă, adică de chineză şi în plus vorbise şi foarte încet; ei era totuşi convins că n-o să fie înţeles, căci chiar dacă vorbele sale ar fi fost prinse de vreo ureche, desigur că aici, în mijlocul sălbăticiunii şi atât de departe de China, nu exista nici un om care să înţeleagă chineza. El nu bănuise că Old Shatterhand, în lungile şi depărtatele sale călătorii, se oprise şi în China şi stăpânea limba acestei ţări.

Când cei doi se aflară după aceea în faţa lui, în odăiţă, lăsă să-i alunece privirea sa pătrunzătoare peste ei şi spuse, pe când îşi scotea revolverul din cingătoare şi lăsă cocoşul să trosnească ameninţător:

— Vă găsiţi într-o ţară străină. Cunoaşteţi legile acesteia?

Chinezii îşi ridicară obraznic privirea şi unul dintre ei răspunse:

— Ţara aceasta are multe legi; la care dintre ele vă referiţi, sir?

— La acelea care privesc tâlhăria.

— Pe acelea le cunoaştem.

— Atunci, spune cu ce se pedepseşte tâlhăria.

— Cu închisoare.

— Da, dar nu în regiunea asta. Cine fură aici, în Vestul Sălbatic, arme sau cai, e sau împuşcat sau spânzurat. Ştiţi asta?

— Am auzit; dar nu ne interesează, căci n-o să ne atingem niciodată de un bun străin.

— Nu minţi!

— Ce vorbiţi, sir? N-am minţit. Noi am auzit că sunteţi un om mare şi vestit; dar nici noi nu suntem oameni de rând, ci *firsthands*-ii, care nu se lasă insultaţi!

— *Pshaw!* Tonul tău o să se schimbe îndată, băiete! Dacă mărturiseşti sincer, o să ne purtăm cu blândeţe cu voi; dar dacă minţiţi, să nu vă aşteptaţi la nici o îndurare. Voi ne-aţi furat cele, trei arme?

Omul făcu o mutră cât se poate de sinceră, dădu mirat din cap şi răspunse:

— Să furăm arme? Noi? Cum aţi ajuns la presupunerea asta de necrezut? V-au dispărut armele?

El spusese asta pe un ton atât de copilăresc, de sincer şi de nevinovat, încât Old Shatterhand ridică mâna şi-i cârpi o palmă puternică; cel izbit fugi printre scaune, până la bufetul depărtat, unde se ghemui cu greutate. Vânătorul nu-l mai învrednici cu vreo privire, ci se îndreptă spre celălalt:

— Ai văzut cum răspund eu minciunii şi obrăzniciei. Spune-mi deci adevărul! Voi ne-aţi furat armele?

— Nu! susţinu cu toate acestea cel întrebat.

— Nu v-aţi suit pe casa inginerului?

— Nu!

— Şi când aţi vrut să le ascundeţi după aceea, n-aţi fi prinşi de indieni?

— Nu! susţinu pentru a treia oară chinezul, dar mult mai puţin sigur ca până acum.

— Omule, te avertizez! Tovarăşul tău te-a îndemnat mai înainte să minţi, dar e cu mult mai bine pentru tine să fii sincer.

— Când a putut să mă îndemne, sir?

— Înainte, când v-aţi sculat de la locurile voastre.

— Nu ştiu, sir!

— Ba o ştii, căci ai auzit când ţi-a spus încet: *şuet put tek!*

— Da, a spus asta.

— Ei, ce înseamnă cuvintele astea chinezeşti?

— Înseamnă: „Vino, hai să mergem!” El spunea asta pentru că trebuia să mergem cu voi.

— Ascultă, eşti şmecher, dar pe mine nu mă înşeli. A veni se spune *lai* şi a merge *k'iu*, însă *şuet put tek* înseamnă „nu trebuie mărturisit”. Vrei cumva să tăgăduieşti şi asta?

Chinezul care mai stătea încă la bufet îşi ţinuse până atunci falca îndurerată; acum însă îşi strânse mâinile înspăimântat; celălalt se dăduse doi, trei paşi înapoi, privi la vânător cu ochii holbaţi şi întrebă bâlbâindu-se îngrozit:

— Ce?... Ştiţi... să... vorbiţi... chinezeşte?

Old Shatterhand folosi această groază ca să-l surprindă pe băiat şi-l întrebă repede:

— Cine a fost indianul care v-a smuls armele?

Chinezul căzu în cursă fără să se gândească şi răspunse fără să-şi dea seama:

— Se numea Mustangul Negru, căpetenia comanşilor.

— *Put yen put jii, put yen put jii!* strigă primul chinez de lângă bufet.

Acest strigăt de groază însemna cam: „Nu spune o vorbă, nu spune o vorbă!”

— *Tien na*, *agai yn* — Dumnezeul meu, vai de mine, vai de mine! strigă tovarăşul său, care observase acum ce greşeală comisese.

— Tăceţi! râse Old Shatterhand. Doar aţi auzit că nici chineza voastră nu vă foloseşte la nimic! Acum sunteţi dovediţi vinovaţi şi astă-seară o să fiţi împuşcaţi sau spânzuraţi dacă mai minţiţi. Dar să ne povestiţi exact cum s-a întâmplat şi atunci o să vă dăruim viaţa.

— Să ne dăruiţi viaţa? întrebă al doilea chinez care era mai încăpăţânat decât primul. Şi care o să fie atunci pedeapsa noastră?

— Asta depinde numai de sinceritatea voastră. Dacă n-o s-ascundeţi nimic, dar absolut nimic, atunci o să vă fie mai bine decât v-o doriţi voi singuri.

— Atunci am să vă spun totul, absolut totul!

Chinezul aruncă o privire întrebătoare către tovarăşul său, care-i făcu semn de aprobare, căci văzuse şi el că era mai înţelept să nu se scufunde mai departe în mocirlă. El se încumetă să se mai apropie, ţinându-se încă de falcă şi acum povesteau amândoi, pe jumătate de bunăvoie, pe jumătate lăsându-se întrebaţi, cum se petrecuseră lucrurile. După ce mărturisiră totul, unul dintre ei se adresă lui Old Shatterhand:

— Acum ştiţi totul, sir; noi nu mai avem ce să vă spunem şi suntem convinşi că o să ne cruţaţi cu totul de pedeapsă.

Atunci inginerul izbucni:

— Ce crezi tu, hoţule? Să vă cruţăm de pedeapsă? Sub nici un motiv. Totuşi vreau să vă iert în loc să vă pedepsesc şi o să vă dau numai câte o sută de lovituri.

În timpul acestei ameninţări, scoaseră amândoi un ţipăt de durere. Winnetou scoase un „Uff!” dispreţuitor şi fu întrebat de Old Shatterhand:

— Ce pedeapsă a hotărât fratele meu roşu acestor hoţi?

Apaşul se uită înapoi câteva clipe; apoi peste trăsăturile bronzate îi trecu un fel de surâs ciudat:

— Asta, răspunse el, pe când făcea cu amândouă mâinile semnul scalpatului.

Albii înţeleseră ce voia el şi deveniră foarte rezervaţi. Chinezii însă nu înţeleseseră gesturile şi priveau întrebător la Old Shatterhand.

— Îngenuncheaţi aici, înaintea mea, unul după altul le porunci el.

Ei se supuseră.

— Scoateţi-vă căciulile!

Ei îşi scoaseră căciulile lor joase, fără boruri, de pe cap. În secunda următoare, cuţitul său scânteia; lucrătorii şi funcţionarii prezenţi ţipară înspăimântaţi, căci credeau c-o face cu adevărat. Două mişcări iuţi cu mâna stângă spre capul lor şi alte două tot atât de repezi cu dreapta şi le tăiase... nu capetele, ci cozile.

Privitorii respirară uşuraţi; chinezii însă erau înţepeniţi de frică. Căci pentru un „fiu al cerului”, cea mai mare ruşine e să-şi piardă coada; mai curând îşi dă viaţa în astfel de împrejurări. De aceea, aceştia doi rămaseră la început

nemişcaţi, apoi îşi îndesară căciulile pe capetele chelite, săriră în sus şi o zbughiră văicărindu-se tare. Un râs general îi urmă.

Numai Old Shatterhand şi Winnetou nu râdeau; primul le explică însă pe un ton foarte serios:

— Scena poate să vi se pară hazlie; dar nu este, *mesh'shurs*. Chinezii sunt mult mai rău pedepsiţi, după credinţa lor, decât dacă ar fi fost condamnaţi de judecată la mai mulţi ani de puşcărie.

— Cum? E posibil? întrebă inginerul. Şi chiar dac-ar fi aşa, aici n-au valoare credinţele chinezeşti, ci legile noastre. Dumneata i-ai pedepsit în felul dumitale; eu am să-i dau acestei pedepse încă o urmare.

— Care?

— Îi gonesc; n-am nevoie în serviciul meu de băieţi cu coadă.

— N-o să fiţi în situaţia de a-i mai da afară. Prin faptul că nu mai au cozi au devenit nedemni; ei nu trebuie să se mai lase văzuţi şi e mai mult ca sigur că o să fugă în noaptea asta.

— Dacă-i aşa, *well*, mă declar mulţumit, dar vreau să bag de seamă ca odată cu ei să nu mai dispară ceva. Aceste două cozi am să le iau ca amintire.

El se aplecă să le ridice. Old Shatterhand, însă, i le luă din mână şi zise:

— Permiteţi, sir! Cozile astea o să le primească altcineva.

— Aşa? Cine?

— Tokvi Kava, marele şi renumitul şef al comanşilor.

— El? De ce?

— Ca să-l insultăm şi să-l necăjim.

— Asta n-o înţeleg!

— E foarte uşor de înţeles. Winnetou a avut motiv foarte serios când a cerut adineauri cele două cozi, prin semnul scalpului. Sunteţi acum convins că Mustangul Negru era să vă atace tabăra?

— Da.

— Pentru ce o fi plănuit asta? Poate pentru banii dumitale?

— Cam greu; pentru asta s-o fi tocmit Yato Inda în vederea trădării lui; roşii n-au nevoie de dolari, or fi mai curând ispitiţi de armele şi muniţiile noastre.

— Asta în orice caz, dar şi de cozile chinezilor.
— Credeţi?
— Da. Cine-i cunoaşte pe aceşti indieni, cum îi cunoaştem noi, ştie foarte bine cum gândesc şi ce vor. Un număr atât de mare de scalpuri lungi de un cot! Ce pradă şi ce cinste! Însă ca să nu le pară rău şi pentru că eu n-am fost niciodată barbar şi m-am simţit egal cu orice frate al meu alb sau roşu, am să-i predau solemn Mustangului Negru aceste două cozi ca despăgubire.
— *Hallo*, asta-i vorbă? Ce necaz o să-i fie Mustangului! Aşa ceva numai Old Shatterhand poate să înţeleagă.
— Şi aici vă înşelaţi. Ideea îi aparţine în mai mare măsură lui Winnetou.
— Winnetou? N-am auzit nici o vorbă din parte a lui!
— Dar semnul lui l-aţi văzut.
— Să se fi gândit, într-adevăr, la Mustangul Negru?
— Fireşte! Noi amândoi putem să ne-nţelegem şi fără cuvinte. Îmi dă dreptate fratele meu roşu?
Pe când îi punea această întrebare lui Winnetou, el strângea cozile şi le băga în buzunar. Apaşul răspunse:
— Fratele meu Shatterhand m-a înţeles întocmai. Va fi cea mai mare umilinţă pentru căpetenia comanşilor să primească din partea noastră aceste cozi fără piele.
— Se poate să fie aşa, admise inginerul, cu glas tărăgănat; dar nu poate fi făcut aşa de uşor cum se spune. Înainte ca Mustangul să fie speriat cu cozile, va trebui să fie prevenit atacul lui aici şi el să cadă în mâinile noastre. Voi o spuneţi, ca şi cum asta ar fi tot atât de uşor ca silabisirea pentru un profesor; mie mi se face însă părul măciucă numai când mă gândesc la asta. Da, dac-aş fi avut tot atâţia albi, câţi are colegul meu din Rocky-Ground! Are peste optzeci de oameni, toţi bine înarmaţi; la munca de dinamitare de acolo n-au nevoie de chinezi.
— Rocky-Ground? întrebă Old Shatterhand. Locul acela se numea şi mai înainte tot aşa?
— Nu, a fost numit de noi aşa.
— E foarte departe de-aici?
— Nu. Cu locomotiva suntem acolo într-o oră şi jumătate.
— Hm! Regiunea de aici mi-e cunoscută binişor, dar

Winnetou o cunoaşte şi mai bine. Fireşte că, de când lucraţi voi, eu n-am mai fost p-aici şi n-am habar pe unde duce drumul vostru. N-aţi putea să-mi spuneţi numele dinainte al acelei regiuni? Mi-e de ajuns numele unei văi, al unui munte, al unui fluviu.

— Rocky-Ground taie poalele unui munte, care n-a avut nici un nume englezesc; de indieni e numit Ua-peş. Ce-o fi însemnând asta, nu ştiu.

— Uff! Ua-peş! strigă Winnetou, ca şi cum acest nume ar fi fost foarte însemnat şi i-ar fi dat o idee bună.

Dar când toţi îl priveau curioşi, el făcu o mişcare de respingere cu mâna şi adăugă:

— Fratele meu Shatterhand poate să vorbească în locul meu. El o ştie la fel ca şi mine.

Privirile se îndreptară spre cel indicat. Acesta dădu din cap, zâmbind înveselit, şi-i spuse inginerului:

— Nu ştiţi ce-nseamnă Ua-peş? Tocmai acelaşi lucru ca şi numele pe care l-aţi dat şi voi locului, adică Valea Pietrei sau Valea Stâncilor. Ştiţi că noi vrem să mergem spre Alder-Spring. Aveţi idee unde se află locul ăsta?

— Nu, ştiu numai că mâine seară vreţi să fiţi acolo. Trebuie să fie o zi călare de aici.

— În orice caz, o zi călare, căci sunt de făcut multe ocoluri printre văi şi prăpăstii. Trenul pare să taie drumul însă direct, după cum aud, căci trebuie aproximativ trei ore călare, ca să se ajungă de la Rocky-Ground al nostru până la Alder-Spring. Informaţia dumitale ne oferă un avantaj contra comanşilor, pe care desigur că nu-l vor putea întrece.

— Asta m-ar bucura extraordinar. Nu vreţi să ne lămuriţi?

— Spuneţi-mi întâi ce mijloc de comunicare aveţi cu Rocky-Ground?

— Unul continuu. Avem mai întâi legătură telegrafică, aşa încât putem comunica în orice moment.

— Bine! Şi trenul? Şinele ajung până acolo?

— Da, încă de două săptămâni. Aici suntem la capătul liniei.

— Ce fel de vagoane sunt?

— Desigur că nu-s încă de persoane, ci numai pentru materiale de construcţii.

— Ş-astea sunt de ajuns! Aveţi aici astfel de vagoane?

— O duzină întreagă!

— Şi o locomotivă?

— Nu, pentru că se întoarce seara la Rocky-Ground.

— Atunci, se găseşte sigur acolo?

— Da.

— Atunci, aveţi bunătatea să telegrafiaţi după locomotiva asta?

— Ce? Cum? Să telegrafiez? întrebă inginerul.

— Da. Vreau să vă spun pe scurt cum stăteau lucrurile înainte de-a ajunge noi aici şi cum stau acum. Mustangul Negru voise să atace tabăra şi trimisese pe nepotul său, metisul, sub nume fals, să spioneze situaţia. Astă seară s-au adunat aici, ca să hotărască ziua atacului. Acesta n-ar fi desigur atât de apropiat, dacă noi n-am fi fost aproape şi dacă metisul n-ar fi fost demascat; roşii şi-ar fi lăsat timp. Acum ei ştiu că-i suspectăm şi vor da lovitura înainte ca voi s-o puteţi înlătura prin măsuri necesare de întărire. Sunt chiar convins că atacul s-ar putea petrece chiar azi, dacă n-ar exista piedici importante.

— Piedici? gândi inginerul. Cred că tocmai azi există cele mai puţine. Dacă roşii ar veni aici în acest moment, suntem pierduţi.

— Da, dacă! Dar nu pot să vină, căci nu sunt aici! Eu îmi pun capul că Mustangul Negru a venit aici numai cu câţiva războinici; tabăra sa se găseşte departe, departe de aici. Metisul s-a luat după el şi o să-i spună ce s-a întâmplat. Căpetenia este aşadar convins că în noaptea asta o să stăm de pază. A aflat că mâine plec eu şi Winnetou la Alder-Spring. Capturarea noastră are pentru el o valoare mult mai mare decât toată prada pe care ar putea s-o ia de-aici. Va călări deci repede într-acolo, ca să ne ia prizonieri. El îşi închipuie că asta e foarte uşor, fiindcă se ştie în posesia temutelor noastre arme. Şi încă mult mai uşor o să i se pară apoi, după ce o să cădem noi în mâinile lui, să se întoarcă aici la repezeală şi să ia scalpurile lunguieţe ale chinezilor. N-o să amâne, căci altfel vă dă timp de apărare. Acum o vorba numai să i-o luăm înainte. Eu şi Winnetou trebuie să fim înaintea lui la Alder-Spring. Trebuie să-l pândim, să-i numărăm războinicii, să-l

spionăm, ca să aflăm în ce mod vrea să opereze.

— Dar, sir, interveni inginerul, asta-i groaznic de periculos! Dacă vă vor prinde, sunteţi pierduţi!

— N-o să ne prindă, de asta să n-aveţi grijă. Un *westman* poate să fie surprins numai de un pericol necunoscut, nu de unul pe care-l cunoaşte. E o împrejurare fericită că Rocky-Ground-ul vostru e aşa de aproape de Alder-Spring. Noi o să plecăm acolo imediat ce vine locomotiva şi de acolo o să călărim spre Spring, unde o s-ajungem devreme. Acolo o să ne aranjăm în aşa fel încât să putem observa totul fără să fim măcar observaţi. Sunt convins că o să ne reuşească să-l spionăm pe Mustang. Dacă auzim că vă ameninţă vreun pericol, călărim înapoi la Rocky-Ground şi-i aducem încoace cu trenul pe lucrătorii adunaţi ca să-i luăm pe comanşi în primire.

La aceste cuvinte, inginerul sări de pe scaun şi strigă cu un ton vesel:

— Pe toţi dracii, ăsta-i un gând minunat. Să-i aducem aici pe toţi albii de acolo în ajutor! Atunci nu mi se mai poate întâmpla nimic, căci o să-i împuşcăm pe ticăloşii de roşii de la primul până la ultimul!

— Atunci aveţi încredere în mine?

— Fireşte! Ai perfectă dreptate, mister Old Shatterhand. Vă sunt extraordinar de recunoscător şi voi avea grijă să fiţi primiţi după merit.

— Hm! Ce intenţionaţi cu asta?

— Imediat ce veţi pleca, voi telegrafia că Old Shatterhand şi Winnetou, cei mai vestiţi oameni din Vest, vin acolo.

— Asta n-o veţi face, căci atunci ne veţi primejdui tot planul. Nu trebuie să ştie nimeni cine suntem şi ce vrem; s-ar putea să fim trădaţi comanşilor. Gândiţi-vă la metisul care s-a bucurat de toată încrederea voastră!

— *Well!* Atunci voi anunţa simplu că vin patru pasageri. Ar fi o nenorocire a dracului, dacă v-aţi fi înşelat cu privire la noaptea asta!

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Vreau să spun, dac-ar veni comanşii totuşi în noaptea asta şi voi aţi fi plecaţi!

— Nu vin! Dacă faceţi în orice caz ce este de datoria

dumneavoastră!

— Da, dar care e datoria mea?

— Aprindeţi focuri în câteva părţi ale taberei şi puneţi străji. Dacă, împotriva tuturor aşteptărilor, comanşii s-ar găsi în apropiere, atunci ar vedea că stăm de pază şi n-ar mai îndrăzni să se-apropie.

— Da, ăsta-i cel mai bun lucru; aşa am să fac.

El se depărtă ca să telegrafieze şi să dea ordinele necesare; în curând, cu toată umezeala care domnea, se aprinseră şase focuri puternice, care luminară toată tabăra. De somn, desigur, nici nu era vorbă. Pregătirile pentru plecarea trenului fură făcute din timp. Pentru cei patru pasageri şi caii lor fu de ajuns un vagon de unelte foarte spaţios, unde se puseră câteva scaune comode. Când veni ştirea că locomotiva a plecat din Rocky-Ground, caii fură aduşi în vagon şi pentru proprietari încă un grog tare, ca băutură de despărţire. După trecerea unei ore şi jumătate, locomotiva veni sub presiune, vagonul fu ataşat; cei patru călători îşi luară rămas-bun şi se suiră.

Cu toate că şina era provizorie şi că domnea o întunecime îngrijorătoare, trenul cel scurt zbură cu o rapiditate nemaipomenită. În timpul întregului drum nu se zări nici măcar o lumină, pentru că nu exista nici o haltă. Munţi, văi, prerii şi păduri, nu se puteau deosebi una de alta; se părea că trenul zboară fără întrerupere printr-un tunel fără sfârşit, astfel că cei patru oameni fură bucuroşi, când locomotiva lăsă să i se audă glasul ei şuierător şi când apărură în faţă luminile de la capătul drumului.

Şi aici ardeau mai multe focuri la lumina cărora se vedea mai întâi o clădire lungă şi joasă, care avea o intrare foarte largă. Interiorul părea să aibă mai multe despărţituri, dintre care era luminată numai una. De pragul uşii stătea rezemată o făptură subţire, nu prea înaltă, care avea îmbrăcămintea de piele a unui *westman*. O a doua persoană stătea aproape de şină şi după ce trenul se opri, intră în vagon, deschise complet uşa întredeschisă a acestuia şi spuse:

— Rocky-Ground! Coborâţi, *mesh'shurs!* Sunt curios pentru ce fel de oameni a pregătit colegul din Firwood-Camp un tren special de noapte.

— O să vedeţi şi o să aflaţi imediat, sir! răspunse Old Shatterhand. Presupun, desigur, că sunteţi în funcţiune aici?

— Sunt inginerul, sir. Şi dumneavoastră?

— O să auziţi numele nostru când vom fi înăuntru, la lumină. Aveţi un loc pentru adăpostit bine caii?

— O să vedem. Ieşiţi întâi dumneavoastră afară!

El îi privi când coborâră, pe fiecare în faţă şi mormăi apoi dezamăgit:

— Hm! Numai necunoscuţi. Ba chiar şi un roşu printre ei. Am crezut cu totul altceva!

— Ne-aţi crezut şefi sau ceva asemănător? râse Old Shatterhand. Acţionari cu milioane, hai? Nu ne-o luaţi în nume de rău că noi, oamenii simpli, v-am stricat liniştea nopţii! O să călărim imediat mai departe; atunci veţi putea dormi din nou.

— Să călăriţi mai departe? Atunci sunteţi cumva vânători sau puitori de curse?

— De toate.

— Şi pentru asta pretinde colegul meu, în mijlocul nopţii, să mă...

El fu întrerupt. Uscăţivul din uşă se apropiase şi zise:

— Sunt şi eu curios să văd ce fel de indivizi au venit aşa, în mijlocul nopţii, în Vestul Sălbatic...

El se opri. Old Shatterhand îi întoarse spatele, dar se răsuci pe călcâie la auzul vocii cunoscute. Mititelul îi zări figura, se opri la mijlocul vorbei şi strigă:

— Old Shatterhand! Old Shatterhand!

— Şi Winnetou! Winnetou! strigă Frank mai departe, când îl recunoscu şi pe apaş.

— Uff! răspunse acesta.

Spusese numai acest singur cuvânt, dar cu un ton în care se găsea tot ceea ce el simţea la această întâlnire neaşteptată.

— Într-adevăr, voi sunteţi! Old Shatterhand şi Winnetou! repetă mititelul înveselit. Veniţi în braţele mele, la pieptul meu, *mesh'shurs!*

El cuprinse cu braţele sale când pe unul, când pe altul şi-i strigă inginerului:

— Iată, domnule, ăştia sunt cei mai vestiţi *westmani*, despre care v-am povestit toată seara de azi. Cum puteam

să-mi închipui că o să-i întâlnesc aici atât de repede!

Inginerul luase cu totul altă ţinută; el răspunse îndatoritor:

— De această poveste a dumitale n-ar fi fost nevoie, mister Frank. Îi cunosc pe aceşti doi gentlemeni încă de multă vreme, din renumele lor care circulă prin toate Statele Unite. Mă grăbesc să-i trezesc pe toţi oamenii mei şi...

— Opreşte-te! îl întrerupse Old Shatterhand. Dorim să rămânem necunoscuţi. N-o să mai stăm aici multă vreme; dar pentru că l-am întâlnit atât de neaşteptat pe bunul nostru Frank, o să mai stăm cu plăcere un cesuleţ sau două înainte de a pleca. Spuneţi numai, aveţi un loc unde să ne punem caii în siguranţă?

— O, mister Shatterhand, am să îngrijesc de caii dumneavoastră ca şi de oameni, căci ştiu ce animale nobile călăriţi, dumneata şi Winnetou. Îi luăm înăuntru în „hală”, unde, dacă mai e nevoie să vă invit, vă rog s-aveţi bunătatea să fiţi oaspeţii mei.

Ceea ce numea el „hală”, era clădirea mai sus pomenită, întinsă în lungime. Partea luminată a acesteia era camera restaurantului pentru locuitorii de atunci din Rocky-Ground. Alături era încăperea pentru păstrarea mărfurilor mai bune; acum era goală şi aici aduseră caii. Aşa îi aveau aproape sub ochi şi puteau fi siguri de ei.

Când intrară acolo în restaurant, *boardkeeper*-ul (hangiul) se ridică somnoros de după tejgheaua lui. Nu se culcase, pentru că crezuse c-o să câştige ceva de la oaspeţii aşteptaţi.

Încă înainte de a se aşeza, Old Shatterhand crezu de cuviinţă să le facă cunoştinţă lui Kas şi Has cu Hobble-Frank. Aşadar îi spuse acestuia din urmă în limba germană:

— Dragă Frank, am plăcerea să-ţi recomand în aceşti doi domni, doi compatrioţi.

— Cum? Adevărat? Germani?

— Ba chiar saxoni!

— Este posibil? Saxoni? De unde?

— Iată pe domnul Hasael Benjamin Timpe din Plauen în Voigtland.

— Asta mă bucură peste măsură, într-adevăr peste măsură. Şi celălalt domn?

— E domnul Kasimir Obadja Timpe, un văr al lui din Hof.

— Din Hof? Hm! Aşa, aşa! Asta aparţine totuşi de Bavaria; e însă o confuzie geografică-ornitologică pe hartă. Dar în acest caz nu-i deloc păcat, pentru că linia ferată din Plauen spre Hof e complet saxonă. Pot deci să-l socotesc şi pe domnul Kasimir Obadja compatriot. Care dintre cei doi e într-adevăr verişorul, ăsta sau celălalt?

— Amândoi, dragă Frank, sigur că amândoi.

— Atunci amândoi? Hm, da! Greu de despărţit! Să sperăm că nu mai există alţi oameni care să se numească Timpe!

Cei doi veri auziseră dinainte de originalităţile lui Hobble-Frank, de aceea Kas răspunse zâmbind:

— O, Timpe mai există foarte mulţi. Anume Rehabeam Zaharias Timpe, Petrus Micha Timpe, Markus Absalom Timpe, David Makkabäus Timpe, Tobias Holofernes Timpe, Nahum Samuel Timpe, Josef Habakuk Tim...

— Pe toate sufletele bune! Dacă mai pronunţaţi măcar o singură dată numele de Timpe, vă culc la pământ; trebuie să-mi salvez viaţa! Faceţi-mi plăcerea şi scrieţi guvernului saxon să vă trimită un alt nume, altfel mi-e imposibil să vin în contact cu dumneata!

— Asta se poate face mai uşor. Şi anume, prietenii noştri buni ne strigă cu prenumele prescurtate, adică Has şi Kas, în loc de Hasael şi Kasimir. Vreţi, sir?

— Da, asta e mai simpatic; o s-aveţi şi în mine un prieten tot aşa de bun. Acum să ne aşezăm şi... ah, dar asta ce mai e?

Această întrebare privea farfuriile şi sticlele pline, pe care hangiul le punea acum pe masă; el făcu semn inginerului şi-i explică acestuia, că el consideră ca o nepreţuită cinste ca gentlemenii să primească să fie musafirii lui. După obiceiul american, ar fi fost o mare ofensă să se refuze această invitaţie, de aceea fu primită. Hobble-Frank şi cei doi Timpe onorară ospăţul cu bărbăţie; Old Shatterhand mânca puţin şi bău un păhărel de vin; Winnetou ocoli cu totul băutura. El ştia foarte bine că „apa de foc” era cel mai mare duşman al roşilor şi, adăugăm noi şi al albilor!

În timpul mesei, convorbirea alunecă însufleţită de la una la alta. Old Shatterhand voia să ştie, înainte de toate, cărei împrejurări avea să-i mulţumească pentru întâlnirea din

această seară cu Hobble-Frank. Acesta răspunse:

— Când bate cineva la uşa casei dumitale, ca să te viziteze, eşti de obicei plecat. Atunci trebuie să alerge după dumneata, dacă vrea să-ţi vorbească. Eu aveam să-ţi fac diferite mici rugăminţi şi atunci m-am suit pe vaporul de pe Elba, ca să vin la dumneata. Când am sosit, erai plecat şi mi s-a spus că eşti dincolo de ocean, ca să te întâlneşti cu Winnetou. Dar unde, asta nu se ştia. Atunci mă apucă febra savanelor; îmi încuiai vila „Bärenfett” şi-o luai după dumneata. Ştiam sigur că o să aflu la apaşii-mescalero, în ce regiune poţi fi găsit. Noi merserăm cât am putut mai departe, suirăm în Arkansas şi luarăm apoi caii, ca să trecem prin Santa-Fé către Rio Pecos.

— Noi? Atunci nu eşti singur?

— Nu. Vărul meu Droll a fost fireşte şi el cu mine.

— Buna „mătuşica Droll”? Dar unde-i băgat? Unde l-ai lăsat?

— Nu l-am lăsat deloc. Şi unde-i băgat? În pat!

— Dar, Frank, de ce nu-i scoli?

— Fiindcă puţin somn îi face bine bietului băiat. E cam bolnav.

— Bolnav? Atunci trebuie să-l văd. Aici, în Vestul Sălbatic, bolnav e puţin cam altfel decât acasă! E grav?

— Grav nu, dar foarte dureros, după cum se pare. Din cauza durerilor, pe care le suferă Droll, a trebuit să ne ducem cu chiu cu vai până la Fort-Manners, unde era un doctor, care a trebuit să-l caute. Acesta găsi că avea *Pain in the hip* („Sciatică”).

— Dar mai înainte nu se ştia că Droll suferea de boala asta. E ceva nou la el?

— Da, o are acum pentru prima oară.

— Doctorul a găsit cauza?

— Doctorul? Păi n-a avut nevoie, că i-am spus eu.

— Tu?

— Da, eu! Sau poate credeţi că eu nu pot să ştiu ceva care e limpede ca lumina zilei? Atunci ar fi trebuit să fiu lovit de orbire egipteană!

— Ei, şi-n ce constă cauza asta?

— Ei, din cauza unui cal care nu se putea dezobişnui de poticneală.

— Cum? întrebă Old Shatterhand cu seriozitate, în timp ce trebuia să-şi muşte buzele ca să nu râdă.

— Am spus adineauri că din Arkansas am venit călare. Calul meu nu era rău şi îl am şi astăzi; cu gloaba lui Droll însă ne păcălisem; era unul dintre cei care se poticnesc, după cum zice la carte. Chiar dacă nu era nici o groapă, nici o piatră şi nici o rădăcină, trebuia să se împiedice de propriile lui picioare.

— Dar cine cumpără un astfel de cal?

— Când ai neapărată nevoie de un cal şi când găseşti numai un poticnit, ce să faci? Şi se poticneşte bestia, nu glumă.

— Dar n-am reuşit încă să fac o legătură între sciatică şi poticneala asta.

— E o poveste destul de prostească şi-a venit aşa, dintr-o dată, parc-ar fi căzut din cer. Călăream printre tufişuri în iarbă înaltă, foarte veseli şi bine dispuşi şi habar n-aveam că fatalitatea plutea deasupra capetelor noastre sub forma unui ciot de stâlp. Atunci gloaba lui Droll s-a poticnit cu picioarele dinainte şi de frică făcu o puternică săritură într-o parte. Droll, care, fără cea mai vagă presimţire, stătea liniştit şi uşor în şa, fu aruncat în aşa fel, că ajunse să stea pe ciot ca pe un scaun. Atunci am auzit două feluri de zgomote, adică un ţipăt tare şi o trosnitură puternică. Strigătul îl scosese Droll; dar cine a trosnit aşa de tare, sau Droll sau ciotul de... asta nu se ştie. Eu cred, însă, că Droll a fost, căci membrele sale nu par nici azi la locul lor. El nu putea să se scoale; eu i-am fost apoi de ajutor ca să se ridice de jos, cu un etaj mai sus, dar s-a prăbuşit apoi din nou în dureri. Gemea în aşa hal, încât în sufletul meu sensibil s-a înrădăcinat adânc dorinţa de-a fi în locul lui. În toate astea, era vinovat poticnitul.

Bunul Frank nu povestea asta într-un mod atât de expresiv ca să-i întreţină pe ascultători, ci pentru că aşa era felul lui. Era pătruns de milă pentru vărul său Droll şi nici nu bănuia că povestea lui era mai potrivită să stârnească mai ales râsul, decât mila. Cei doi Timpe îl priviră pe omuleţ şi era uşor de văzut că le plăcea.

— Încep să înţeleg, spuse Old Shatterhand. Povesteşte mai departe!

— Ce urmează acum e încă mai dureros decât înainte: mi-am dat toată osteneala posibilă ca să-l aduc pe Droll al meu în starea lui dinainte; l-am smucit şi l-am tras de picioare; i le-am scuturat şi i le-am frecat; i le-am împins şi le-am masat, până ce, în sfârşit, a sărit în sus; dar de durere, zicea el şi nu fiindcă s-ar fi simţit mai bine. Apoi l-am ajutat cu grijă să se suie pe cal, anume pe-al meu şi nu pe-al lui, căci din acel moment n-ar mai fi putut suporta poticnitul. Faţa sa palidă a slăbit; ochii i-au intrat în fundul capului şi trupul său a pierdut în două zile cinci sau şase pfunzi. Două zile întregi — acum gândiţi-vă! — Atât de mult ne-a trebuit, până am ajuns în Fort-Manners. Pe aceste două zile n-am să le uit toată viaţa mea. Oftaturile şi văicărelile, gemetele şi plânsetele, bocetul şi tânguiala lui! Mie mi se frângea inima, totuşi, mă învârteam cu gloaba mea pe lângă el, mereu stăruitor şi devotat. Durerile creşteau în aşa fel, încât mulţumii Creatorului când, în sfârşit, găsirăm fortul. Acolo se năpusti doctorul peste el cu ventuze, cu cataplasme de muştar şi cu cantaridă; bietul de el a trebuit să bea chiar şi ulei de terebentină!

— Îi e mai bine? întrebă Old Shatterhand.

— Aşa, puţin. După ce a trecut o săptămână, am început să ne gândim să călărim încet, mai departe. El a rezistat până aici, dar când am ajuns, a simţit că trebuie să se odihnească pentru câteva zile.

— De când sunteţi aici?

— De alaltăieri. Mâine voiam să plecăm din nou.

— Încotro?

— La Santa-Fé.

— Asta mai mi-ai spus-o; vreau să ştiu unde voiaţi să mergeţi mai întâi, de aici.

— Prin Alder-Spring spre Roofside, în sus.

— Hm.

— De ce „hm”?

— Pentru că Mustangul Negru va fi acolo cu un grup însemnat de comanşi. Probabil că i-aţi fi căzut drept în faţă.

— Mustangul Negru, vânătorul de scalpuri? întrebă inginerul speriat. Ce caută ei la Alder-Spring, aşa de aproape de noi? Să ne privească asta pe noi oare, mister Shatterhand?

— Nu, nu pe voi, pe Winnetou şi pe mine. El ştie că noi

vrem să ajungem acolo şi vrea să ne prindă.

— *All devils!* Ce noroc că aţi aflat! Acum desigur c-o să vă păziţi să călăriţi într-acolo?

— Din contră: acum călărim direct într-acolo şi e foarte posibil ca să mergi şi dumneata!

— Eu? Ei, ca să fiu sincer, vreau să vă spun că tare m-aş bucura, dacă mi s-ar ivi ocazia să le trag ticăloşilor câţiva pfunzi de praf de puşcă în pielea lor roşie, dar ca să trag chiar eu de păr ocazia, asta n-am s-o fac.

— Nu-i deloc nevoie, căci vine de la sine. E vorba anume de colegul dumneavoastră şi de oamenii lui de la Firwood-Camp: e ameninţat să fie atacat de comanşi. Cu scopul ăsta am venit cu trenul special aici. Vrem să cerem ajutorul vostru.

— O să-l aveţi din plin şi cu drag. Da, acest bun coleg este cu adevărat un inginer priceput, dar în materie de indieni, nu-i nici priceput şi nici erou. Dar poate să se bazeze pe mine şi pe oamenii mei.

— Câţi lucrători aveţi aici?

— Aproape nouăzeci, numai albi, care ştiu să tragă bine şi se pricep să umble cu armele lor. Dar nu vreţi să ne povestiţi cum s-au întâmplat şi cum stau lucrurile? Sunt foarte curios.

Inginerul era mai energic şi mai curajos decât colegul său din Firwood-Camp şi Old Shatterhand nutrea speranţa să găsească în el un ajutor capabil. El îi descrise întâmplările din seara precedentă, trase concluziile sale şi explică intenţiile pe care le avea acum.

Când termină, inginerul sări în sus, îi întinse mâna şi spuse:

— Bine, sir, bate palma! Vă stau la dispoziţie eu şi oamenii mei, chiar acum sau mai târziu, aşa cum veţi voi.

Hobble-Frank se entuziasmă şi el în germana lui maternă:

— Şi eu! Mustangul ăsta negru-închis şi-a copt ultima lui pâine. Când sunt feroce, sunt! Acum merg să mai aduc încă un erou intrat în legenda acestui secol, care nu poate să lipsească.

Se sculă şi dispăru pe uşă. Când reveni după scurtă vreme, îl aduse pe Droll cu sine. Se observa că acesta suferise în ultimul timp, totuşi ochii îi erau vioi şi mişcările nu lăsau să se vadă că şi-n prezent ar mai avea dureri. Şi el se bucura nemaipomenit de întâlnirea atât de neaşteptată, parcă

miraculoasă şi spuse că voia să călărească neapărat cu ei spre Alder-Spring, fie că starea lui o permitea, fie că nu.

Asta dădu lui Winnetou, care până atunci nu spusese mici o vorbă, ocazia să-i pună un şir de întrebări, ce dovedeau că apaşul avea cunoştinţe serioase asupra construcţiei şi bolilor corpului omenesc. Se adeveri că la Droll era vorba chiar de o sciatică şi chiar din pricina căzăturii de pe cal. Winnetou se sculă, scoase mica sa geantă de piele, în care ducea tot felul de doctorii, cercetă conţinutul şi spuse apoi în felul lui domol:

— Fratele meu Droll poate să mă ducă cu el la patul său; vrea el să scape de suferinţe?

Ei plecară împreună. După scurt timp, cei prezenţi auziră un strigăt strident, pătrunzător.

— Ăsta este Droll! strigă Hobble-Frank. Ce-o fi făcut Winnetou cu el? Trebuie să merg acolo la „mătuşica Droll” a mea, căci un astfel de strigăt îmi taie inima ca un ferăstrău.

El sări în sus şi voi să plece; Old Shatterhand îl ţinu însă bine şi spuse:

— Rămâi aici, dragă Frank! Winnetou ştie foarte bine ce face şi tocmai pentru astfel de suferinţe există la indieni mijloace despre care nici cei mai buni medici ai noştri n-au habar!

Chiar în acel moment, parcă spre a întări aceste vorbe, intră Winnetou şi zise:

— Fratele nostru Droll a trebuit să sufere o durere foarte mare, dar scurtă, ca să fie repede vindecat. Acum se odihneşte după ea, dar, după o oră, va fi aşa de sănătos ca mai înainte.

După scurgerea acestui timp, se adeveri că Winnetou avusese dreptate. Droll veni şi explică în dialectul său din Altenburg:

— Adevărată minune, domnii mei! Mă simt ca noul-născut. Ce-a făcut Winnetou, nu ştiu; chiar dacă mi-a amorţit numai nervii sau mi i-a rupt, mi-e totuna. Acum pot din nou să călăresc şi Mustangul Negru o să afle că „mătuşica Droll” e încă puternic la locul lui!

3. La Fântâna Arinilor

Muntele Ua-peş, la poalele căruia era staţia Rocky-Ground, era acoperit până în vârf cu pădure deasă. Apele acestui munte se adunau jos într-un râu destul de mare, care curgea spre sud-est şi o cotea mai târziu spre nord. La această cotitură se unea cu un râu mai mic, care izvora la poalele altui munte, numit încă de atunci Corner-Top (Vârful colţului), ce mai poartă şi astăzi acest nume.

Descrierea menţionată are un rost important. Ua-peş ca şi Corner-Top formau colţuri; ei erau ultimii munţi din două şiruri înalte, întinse în lungime, ce închideau între ele o vale largă şi foarte lungă, ale cărei cotituri erau atât de numeroase, încât inginerii căilor ferate hotărâseră să n-o urmeze, ci să dinamiteze între Rocky-Ground şi Firwood-Camp un drum mult mai scurt printre stânci. Firwood-Camp nu era prea departe de începutul acestei văi, despărţită de ea numai de un munte aşezat de-a curmezişul.

De acolo, de sus în jos, adică de-a lungul acestei văi foarte cotite, trebuiau să vină comanşii, căci pentru ei nu exista alt drum spre Alder-Spring. Acest izvor, înconjurat de arini mari, era la poalele lui Corner-Top şi devenea, mai încolo râul amintit, care se întâlnea cu cel mare la cotitura acestuia. Valea avea în spatele ei cei doi munţi terminali şi forma o prerie vastă, netedă, prin care curgeau cele două râuri unite. Din iarba groasă a acesteia, se ridicau tufişuri care păreau aşezate ca nişte culise, favorizând admirabil ascunzişul unei trupe.

Dacă ne amintim ce se întâmplase în Firwood-Camp precum şi la intenţiile participanţilor, atunci nu e greu să ne

închipuim ce va aduce ziua de astăzi.

Comanşii erau convinşi că Old Shatterhand şi Winnetou vor călări spre Alder-Spring şi-şi propuseseră să-i aştepte acolo şi să-i prindă. Ca să reuşească asta, roşii au trebuit să fie deosebit de prevăzători. Cei doi prieteni nu trebuiau să bănuiască prezenţa comanşilor la Fântâna Arinilor şi, chiar la sosirea lor, nu trebuia să se trădeze sub nici un motiv că Mustangul Negru şi trupa lui ar fi prezenţi acolo. De aceea se înţelege de la sine, că indienii n-aveau să se ducă de-a dreptul la izvor şi că se vor ascunde în apropierea lui; dar unde? Asta-i întrebarea cea mai importantă.

Pentru Winnetou şi Old Shatterhand nu era greu să pătrundă în gândurile şi socotelile adversarilor lor. Pentru că Alder-Spring se afla pe partea dreaptă a văii, se înţelege de la sine că indienii vor sta pe stânga şi că vor călări un timp în prerie, ca apoi să se întoarcă şi să vină din partea opusă. Din această cauză, trebuia evitat să se dea naştere la bănuieli, prin urme trădătoare. Comanşii veniţi din prerie se vor ascunde în apropierea izvorului, ca să-şi aştepte adversarii, să-i spioneze, să-i înconjoare şi apoi să-i atace. Cine voia să o ia înaintea indienilor şi să-i observe, trebuia deci să călărească încă mai departe decât ei, în prerie şi să facă un ocol încă şi mai însemnat. Asta era ce-şi spuneau Old Shatterhand şi Winnetou şi în acest scop se întâmplă că, după despărţirea lor de Rocky-Ground, nu calăriră de-a lungul Ua-peş-ului, ci, imediat ce se făcu ziuă, ocoliră departe spre stânga şi luară drumul în savană.

După furtuna de ieri, începuse o dimineaţă minunat de frumoasă. Razele soarelui străbăteau picăturile ce atârnau ca nişte briliante pe fiecare fir sau frunză; aerul era tare, răcoros şi curat, iar natura tăcută din jur era de o frumuseţe feciorelnică. A călări printr-o astfel de regiune şi o astfel de dimineaţă trebuia să fie un deliciu pentru orice om... nu însă pentru un *westman*, care avea intenţia să pândească nişte indieni duşmani. Sforăielile şi loviturile de copită ale cailor erau duse mai departe şi iarba cea umedă şi grasă lăsa în urmă o dâră care poate că şi până seara se putea citi clar. Acestea sunt împrejurări care pot fi foarte periculoase unui om al savanelor.

Cei şase călăreţi lăsaseră mult în urmă Ua-peş-ul, de aceea o cotiră acum, cu intenţia de a se apropia de Corner-Top, către sud. Alder-Spring era în partea de vest a acestui munte; Winnetou şi Old Shatterhand călăreau în aşa fel încât trebuia s-o atingă dinspre răsărit; în acest fel îi împiedicau pe roşii să le poată vedea mai târziu urmele. Corner-Top nu era împădurit în întregime pe toată înălţimea sa. Existau locuri din care se putea privi departe în jur şi aşa nu era greu să observe venirea comanşilor.

În sfârşit, cotitura era tăiată de-a dreptul de prerie şi atingea poalele muntelui în partea de răsărit. Au căutat şi au găsit o ascunzătoare bună, unde ceilalţi patru se putură ascunde cu caii, pe când Winnetou şi Old Shatterhand se suiră mai sus, ca să supravegheze de-acolo valea.

Patru saxoni la un loc în Vestul Sălbatic, într-un desiş de pe Corner-Top! Desigur o întâmplare ciudată! Hobble făcea asupra acestui lucru următoarea remarcă:

— E întocmai ca şi cum soarta ne-ar fi unit intenţionat.

— Ai dreptate, dragă Frank, admise Has.

— Asta cred şi eu, adică eu am totdeauna dreptate. În această privinţă, o să mă înţelegeţi, căci în orice altă privinţă sunt de cele mai multe ori de nepătruns. De obicei îmi ţin fulgerele, unele spirituale, închise în capsula lor şi numai rareori oamenii pot să pătrundă în profunzimea inteligenţei mele şi să scoată de-acolo comorile ca pe aripa unei macarale. O astfel de oră favorabilă şi plină de sfinţenie a venit în acest moment pentru voi. Şi anume, o să puteţi să ştiţi în ce fel mă gândesc să sfârşim cu comanşii. Sunt gata cu plăcere să vă dau lămuririle necesare şi vă permit să-mi adresaţi plini de încredere întrebările voastre. Vorbeşte tu primul, dragă vere Droll.

Droll cunoştea valoarea lămuririlor ce erau de aşteptat, de aceea dădu din cap şi spuse:

— De ce eu primul, dragă Frank? Eu sunt gata cu plăcere să cedez primul loc celorlalţi doi. Omul trebuie să fie politicos.

— Aici ai dreptate! Am cunoscut un profesor de zoologie care spunea mereu: Politeţea este acea obişnuinţă de care nu trebuie să te dezobişnuieşti. Şi ceea ce spunea un astfel de specialist are totdeauna rost şi bun temei. Aşa că acuma

poate să spună Kas ceea ce vrea să ştie de la mine.

— Eu? întrebă cel vizat. Nu vreau să ştiu nimic!

— Ce? Nimic? Chiar nimic? E posibil? întrebă Frank cu cea mai mare nedumerire.

— Nimic, dădu Kas din cap.

— Şi dumneata, Has?

— Nici eu, nimic, răspunse acesta.

— Tot nimic? Vorbeşti cumva serios?

— Fireşte.

Atunci, Frank făcu mai întâi o mutră, ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva absolut de neînţeles, apoi trăsăturile sale luară forma reflectării şi după aceea a mâniei şi el strigă înfuriat:

— E posibil aşa ceva? A mai păţit vreodată un om una ca asta? Nu vreţi să ştiţi nimic de la mine, absolut nimic? Pot într-adevăr să existe oameni care să n-aibă nimic de auzit şi de învăţat de la marele vânător de prerie şi de urşi Heliogabalus Morpheus Edeward Franke? Aici stăm în ascunziş ca să-i pândim pe indieni; avem intenţia să-i păcălim şi să-i învingem. Această intenţie poate să ajungă la îndeplinirea ei nepreţuită numai prin ajutorul experimentatei mele personalităţi şi totuşi trăiesc pe pământ fiinţe omeneşti care sunt de părere că n-au nevoie s-audă nimic de la mine...!

Pe când această conversaţie hazlie îşi urma cursul în ascunzătoare, Old Shatterhand şi Winnetou atinseră vârful din Corner-Top. Acolo existau, cum am spus mai înainte, mai multe locuri din care se putea privi în depărtare. Unul din aceste luminişuri, care dădea către apus, era deosebit de potrivit pentru scopul celor doi prieteni. De acolo de sus se putea privi în întregime pe unde trebuiau să coboare comanşii, până la cea mai apropiată cotitură, aflată la o depărtare de o milă engleză. Aici se aşezară jos.

Stăteau tăcuţi unul lângă altul, o oră, două, chiar şi trei ore şi nici unul nu găsea necesar să pronunţe măcar o silabă, ca şi cum erau în aşteptarea unei întâmplări de viaţă şi de moarte. Dacă ar fi existat cineva, care să-i observe în ascuns, ar fi fost sigur de părere că nu veniseră acolo cu nici o altă intenţie decât aceea de a se aşeza şi a se odihni. Nici o mişcare a feţei lor, nici o privire a ochilor nu trăda că toată

atenţia lor era puternic îndreptată spre vest şi că pe întreaga cale, pe o distanţă cât putea să fie cuprinsă cu ochii, nimic nu putea să scape simţurilor lor agere. Marea artă a *westman*ului este să pară complet indiferent chiar la cea mai mare încordare a tuturor facultăţilor şi simţurilor lui. Există sau exista explorator celebru al savanei, care avea să mulţumească, pentru cele mai frumoase isprăvi şi pentru salvarea sa din cele mai mari pericole, mai ales împrejurării că avea atâta forţă de dominare a exteriorului şi a membrelor sale, încât era imposibil să se ghicească ce gândea, sau ce uneltea, sau ce năzuia, sau ce voia să întreprindă.

Cei doi prieteni aveau genele mult apropiate şi pentru că nu-şi mişcau nici unul dintre membre, se părea că dormitau; cu toate acestea, era sigur că auzeau foarte bine sturzul care, sub ei, la o depărtare de vreo douăzeci de paşi scotea un vierme din pământ şi că tot aşa de sigur vedeau vulturul negru, apărut acum pe cerul apusean, ca un punct cât o jumătate de palmă.

— Uff! spuse simplu Winnetou.

— *Well!* dădu din cap Old Shatterhand, tot aşa de simplu. Sosesc.

Afară de acest cuvânt, nu mai era nimic viu în valea tot atât de goală şi pustie ca înainte, dar felul şi chipul cum se mişca vulturul în aer trăda cunoscătorului că sub el trebuia să fie undeva fiinţe de la care aştepta vreo pradă. Se mai îndreptă puţin către stânga, peste cotitura văii, dar veni repede mai aproape de aceea. Când îi ajunse şi se găsea drept deasupra lor, un călăreţ o coti sub el pe după colţ, se opri un moment şi călări apoi mai departe, ca şi cum n-ar fi observat nimic de bănuit; după el urmară doi, cinci, zece, douăzeci, patruzeci, optzeci şi încă mai mulţi călăreţi; erau uşor de recunoscut, cu toate că din cauza depărtării, caii lor păreau de mărimea unor căţei. Winnetou dovedi că avea ochi de-o agerime excepţională, spunând, cu toată micimea aceea:

— Ei sunt, într-adevăr, comanşii.

— Da, admise Old Shatterhand. Tokvi Kava călăreşte în fruntea lor.

— Această căpetenie a comanşilor îşi închipuie că e un

războinic din cale-afară de şiret şi face o greşeală, pe care nici eu, nici fratele meu Shatterhand nu putem s-o concepem.

— *Well!* Vine de la Firwood-Camp şi are convingerea că şi noi am plecat azi-dimineaţă de-acolo şi că vom veni după el. Apoi el nu se gândeşte că noi am putea să observăm urmele lăsate de războinicii lui prin iarba grasă de umezeală. Caraghios!

Şi peste figura mereu atât de serioasă şi de imobilă a apaşului, trecu un surâs uşor, pe jumătate dispreţuitor, pe jumătate milos, când adaugă:

— Şi aşa vrea el să-l prindă pe Winnetou şi pe Old Shatterhand! Uff!

— Iată că fac tocmai aşa cum am crezut noi: se îndreaptă spre cealaltă parte a văii, pentru ca noi, când vom veni după ei, să nu ne gândim că vor să meargă acum spre Corner-Top şi Alder-Spring, ca să ne prindă acolo.

Comanşii călăriră spre peretele văii din partea cealaltă, până ce atinseră punctul exterior al poalelor Ua-peşului, dar nici aici nu-şi schimbară direcţia, ci ieşiră afară în prerie, ca şi când ar fi urmărit un scop depărtat, cu totul dincolo de acestea.

— După câtva timp vor face cotitura de care am vorbit şi vor veni încoace, continuă Old Shatterhand. Unul dintre noi trebuie să coboare, ca să-i urmărească, iar celălalt trebuie să mai rămână aici.

El nu spunea de ce trebuie să mai rămână; dar Winnetou o ghici numaidecât, căci dădu din cap cu aprobare şi spuse:

— Ca să-l supravegheze pe Ik Senanda, care voia să înşele şi să trădeze pe bărbaţii albi de la căruţa armăsarului de foc. El a fugit ieri noapte după comanşi şi n-a putut să-i găsească din cauza întunericului; totuşi, cunoscând drumul, va veni azi, când se va lumina, pe urmele lor şi-i va întâlni curând aici. Fratele meu alb poate să aştepte aici, ca să-l poată vedea; eu cobor ca să aflu ce ascunzătoare îşi aleg comanşii.

El plecă şi Old Shatterhand rămase singur. Mai trecu o oră şi apoi încă una, fără ca metisul aşteptat să apară. Ar fi trebuit totuşi să fie aici, dar observatorul nu-şi pierdu răbdarea, căci erau zeci şi sute de împrejurări posibile, care să-l oprească în drum pe trădătorul jumătate indian. După

vreo jumătate de oră, îl văzu în sfârşit sosind şi luându-se după urma comanşilor spre cealaltă parte a câmpiei. Pentru că *scout*-ul călărea pe aceste urme, trebuia să facă întregul ocol al comanşilor în prerie; el putea deci să-i întâlnească abia cu puţin înainte de o oră, jos la Corner-Top. Old Shatterhand trebuia să-şi părăsească acum postul său şi coborî cât putu de repede la tovarăşii săi. El îi găsi acolo unde-i lăsase şi Winnetou era cu ei. Când îi informă că văzuse corcitura venind, apaşul remarcă:

— A întârziat foarte mult. Bănuieşte fratele meu ce l-a reţinut?

— Există multe motive care să-i fi putut încetini călăritul, răspunse Old Shatterhand.

— Poate că n-a fost constrâns, ci a întârziat de bunăvoie.

— Hm. Crezi că după fuga lui grăbită de la Firwood-Camp, s-a răzgândit şi s-a întors să ne spioneze? N-ar fi nici un rău!

— Ce tot vorbiţi? interveni Hobble-Frank, după ce auzi aceste cuvinte. Ca să nu te spioneze un duşman, trebuie să fi precaut totdeauna.

— Nu, cel puţin în cazul ăsta, nu.

— Asta n-o înţeleg, deşi am totdeauna un spirit ager şi o inteligenţă şi mai ageră. Dacă ne-a spionat, atunci ştie, de exemplu, că n-am călărit deloc prin vale, pentru că am mers cu trenul.

— Dac-ar şti asta, mi-ar face plăcere. O să afli probabil curând motivele. Eu cu Winnetou o să ne depărtăm acum, ca să-i spionăm pe comanşi. Rămâneţi aici, staţi liniştiţi şi nu părăsiţi în nici un caz acest loc înainte să venim noi!

— Dar dacă nu veniţi curând?

— Venim, cel puţin unul dintre noi; de asta puteţi fi siguri.

Şi întorcându-se către Winnetou, îl întrebă:

— Ştie fratele meu roşu unde şi-au aşezat tabăra?

— Ştiu, răspunse căpetenia apaşilor.

— E departe de aici?

— Nu. Fratele meu poate să mă urmeze!

Ei lăsară armele pe care le luaseră în locul celor ce le fuseseră furate din casa inginerului şi care i-ar fi împiedicat la târât şi plecară. Winnetou îl conduse pe prietenul său alb prin pădure cam vreo zece minute, fără nici o pază specială; apoi

ajunseră într-un loc, unde pădurea înceta, dar în care se aflau foarte mulţi copaci doborâţi. Uriaşii pădurii zăceau abătuţi la pământ, cu puternice ghemuri de rădăcini şi cu coroane de tot zdrobite şi încurcate unele peste altele. Fuseseră smulşi de vânt, de unul din acele huricane, care se abat adesea în Vestul Sălbatic, mai ales în regiunile lui din sud. Huricanul este un uragan care izbucneşte deodată, străbate o linie relativ îngustă şi foarte mărginită, smulgând totul în calea sa. Tot hurican se numeşte şi regiunea pustiită de această furtună.

Între trunchiurile zdrobite şi moarte era o vegetaţie nouă, tânără, foarte deasă şi crescută destul de înaltă, atât de deasă încât părea, chiar şi pentru un sălbatic, imposibil de străbătut.

— P-aici? întrebă Old Shatterhand.

Winnetou dădu din cap afirmativ şi adăugă încet:

— Aici la stânga este stânca, p-acolo nu putem sui; la dreapta, încolo, e preria, unde pasc caii duşmanului şi acolo ne pot vedea paznicii; de cealaltă parte a huricanului, care aici nu-i mai lat de două sute de paşi, au tăbărât războinicii, deci trebuie să-l străbatem.

— Fratele meu roşu a şi fost dincolo?

— Da. Fratele meu alb o să vadă curând drumul foarte bine ascuns, pe care a trebuit să mi-l croiesc.

— Ştii unde se găseşte căpetenia?

— Ştiu. Poate c-o să ajungem atât de departe, încât o să putem auzi ce vorbeşte.

El făcu câţiva paşi lângă arborii doborâţi de vânt, se culcă la pământ şi se strecură în frunzişul şi rămurişul des. Old Shatterhand nu şovăi să se târască după el. Atunci se mai dovedi încă o dată cât de neasemănat om era căpetenia apaşilor. El îşi croise în scurtă vreme, cu cuţitul, un drum lat de două picioare, tăiase ramurile, crăcile şi mlădiţele, care-l împiedicaseră şi le aruncase la pământ, dar mai lăsase atâta frunziş, încât formase un acoperiş peste cărarea de furişat, care-l făcea complet nevăzut. Fusese imposibil să ducă acest drum drept înainte; el o cotise când într-o parte, când într-alta, în jurul copacilor doborâţi, după piedicile pe care le opusese apaşului conformaţia pământului şi învălmăşeala

plantelor. Era o dovadă de forţă şi îndemânare, care-l uimi chiar şi pe Old Shatterhand.

Pentru că Winnetou lucrase atât de perfect, acum nu mai aveau nevoie să întrebuinţeze cuţitele şi trebuia numai să bage de seamă ca tufişurile să nu se mişte deasupra lor şi să nu-i trădeze. În drum, găsiră doi şerpi veninoşi: primul fugi, iar al doilea fu ucis printr-o mişcare de cuţit bine calculată a apaşului. După mai multă vreme, Old Shatterhand, al cărui nas adulmeca cercetător aerul, simţi fumul focului de tabără; se apropiaseră de locul unde se găseau comanşii.

Acum o cărare ducea mai departe până la un loc, unde Winnetou lăţise dublu cărarea secretă. El făcu semn tovarăşului să vină lângă el, îndoi cu prevedere ramurile şi-l puse pe Old Shatterhand să privească prin ferestruica astfel formată.

Cum se mai minună acesta, când văzu că Tokvi Kava nu era mai departe decât la cinci paşi! Cei doi spioni se găseau la marginea dezastrului pricinuit de vânt şi în acelaşi timp la marginea unei mici ondulaţii a preriei. Un trunchi puternic de copac, doborât, culcat la pământ, se ridica la stânga lor din învălmăşeala uraganului şi iarba care crescuse sub el şi pe lângă el forma un fel de pat moale pe care se întinsese căpetenia. Acesta dormita. Mai departe se vedeau dormind şi ceilalţi războinici ai lui; erau obosiţi şi se simţeau în siguranţă la adăpostul ascunzişului, ales aici, după ieşirea din prerie. Căpetenia, după obiceiul tuturor albilor şi roşilor din Vestul Sălbatic, îşi pregătise lângă el arma, gata de atac. De trunchiul copacului se sprijinea un pachet lung şi subţire, învelit cu pătura lui Tokvi Kava, legat cu grijă cu lasoul său. Ochii lui Old Shatterhand scânteiară; Winnetou murmură către el:

— În pătura de-acolo sunt armele noastre!

— Da, căpetenia doarme şi toţi ceilalţi dorm; am putea să ni le luăm.

— Nici să nu ne treacă prin minte!

— *Howgh!* Trebuie să le lăsăm acolo, căci comanşii nu trebuie să bănuiască descoperirea adăpostului lor. Mi-e într-adevăr greu, dar trebuie să ascultăm glasul înţelepciunii. Ascultă! N-a fost asta o chemare?

— Vocea unui paznic, dădu Winnetou din cap. *Scout*-ul o fi sosit la posturile exterioare.

Chemarea, pe care o auziseră Old Shatterhand şi Winnetou, fu repetată de mai multe voci. Cei care dormeau se treziră şi săriră în picioare; se uitau la căpetenie. Era aşa cum spusese Winnetou; metisul venea călare. După ce văzu unde stătea căpetenia, îşi călăuzi calul spre el şi coborî lângă dânsul. Tokvi Kava spuse cu un accent de mirare:

— Tu eşti, fiu al fiicei mele! Ţi-am permis eu să te iei după noi? Pentru că nu primi nici un răspuns, continuă: Nu ţi-am poruncit să observi feţele palide şi să rămâi la ei, până ce venim noi sau îţi trimit un sol?

— Ai poruncit tu, răspunse calm cel întrebat. Dar tatăl mamei mele roşii va vedea că n-am putut altfel.

— Trebuie să se fi petrecut lucruri importante, dacă te-ai încumetat să vii din Firwood-Camp până aici! O să ascult dezvinovăţirea ta.

— Tu eşti tatăl mamei mele şi mă cunoşti de la naşterea mea. Ţi-am dat eu vreodată prilejul unei dojane grele? De ce mă primeşti cu mustrări fără să ştii mai întâi de ce vin?

— Pentru că e vorba de cea mai importantă pradă pe care putem s-o facem şi despre cei mai mari duşmani ai tribului nostru, căpetenia apaşilor şi odioasa faţă palidă, Old Shatterhand.

— N-ai să prinzi nimic, răspunse nepotul său, tot aşa de calm ca şi înainte.

— Nu? continuă căpetenia. De ce?

— Pentru că au plecat. Au părăsit încă de ieri tabăra.

— Uff, uff, uff, atunci trebuie să ne pregătim, căci trebuie să sosească din moment în moment!

— Nu sosesc deloc; nici nu vin aici.

— Nu... vin... aici? gâfâi surprins căpetenia. Dar încotro se duc?

— Asta nu ştiu, în orice caz, însă, foarte departe de aici, căci au plecat cu căruţa armăsarului de foc. Asta o fac vânătorii albi, numai atunci când drumul lor e foarte, foarte lung; altfel călăresc.

— Cu armăsarul de foc? Ştii sigur?

— Da. I-am văzut urcând în căruţă şi după aceea am văzut

că vagonul în care erau a pornit cu cea mai mare grabă.

— Uff, uff, uff! Voiau s-o ia încoace spre Alder-Spring! Ce i-o fi gonit aşa deodată?

— Frica.

— Taci! Winnetou şi Old Shatterhand îmi sunt nespus de urâţi, dar spaima şi frica ei n-o cunosc.

— Da, ei nu, dar trebuie să-ţi amintesc că erau cu ei alte două feţe palide, care nu sunt la fel de curajoşi şi n-au plecat aşa de repede, ca să le facă lor pe plac, ci pentru că aflaseră că tabăra va fi atacată de războinicii roşii.

— Uff, uff! Cum au putut să afle? Cine le-a trădat-o? Să fi fost tu însuţi neprevăzător?

Atunci nepotul lăsă pentru prima oară calmul său deoparte şi-l întrerupse mânios:

— Nu vorbi de mine! M-ai văzut vreodată neprevăzător? A fost propria ta neprevedere, care a trădat totul şi ne-a lipsit de marea pradă!

Atunci bătrânul îşi duse mâna la cingătoare şi strigă:

— Nu uita cu cine vorbeşti, băiete, altfel cuţitul meu o să te-nveţe respectul datorat tatălui mamei tale şi vestitului şef războinic al comanşilor! Cum îndrăzneşti să mă învinuieşti pe mine, Mustangul Negru, de neprevedere?!

— Pentru că m-ai dojenit de o greşeală făcută de tine! Spune, i-am fi prins noi pe Old Shatterhand şi Winnetou astă-seară, dacă ar fi venit încoace?

— Atât de sigur cât eşti tu lângă mine.

— Atunci tot ceea ce le aparţinea ar fi fost prada noastră?

— Da.

— Şi caii?

— Şi.

— Atunci de ce n-ai aşteptat până astă-seară? De ce ai pus mâna de ieri seara pe caii ăia?

— Pus... mâna? repetă căpetenia, rar, ca să-şi dea seama de imputare. Ce ştii tu de asta?

— Ştiu totul. Mai întâi Kita Homaşa, pe care mi l-ai trimis la han, a trezit o mică bănuială, dar am reuşit uşor să înlătur neîncrederea, căci feţele palide n-aveau nici o dovadă. Atunci însă sforăiră deodată caii lui Winnetou şi Old Shatterhand şi provocară cercetări foarte amănunţite. Desigur că feţele

palide au fost destul de deştepte să ne facă să credem că-şi închipuiau că cei doi cai scăpaseră singuri, dar pe mine nu m-au înşelat; animalele nu fugiseră singure, ci fuseseră furate. De cine? Poate vrei s-o tăgăduieşti?

Căpetenia se uită înainte şi nu-şi schimbă înfăţişarea; nu spuse nici da, nici nu. Nepotul său continuă:

— Tăcerea ta îmi dă dreptate. Fireşte că feţele palide căutară hoţii.

— Ăştia plecaseră de mult! îi răspunse căpetenia.

— Plecaseră? Şi urmele? Old Shatterhand şi Winnetou au găsit urma voastră. Au găsit urma mea şi chiar pe a lui Kita Homaşa. Ei descoperiră imediat întâlnirea noastră şi intenţiile noastre, dar din fericire am reuşit să scap. Am alergat la calul meu şi am fugit de-acolo. Dacă aş fi rămas, m-ar fi spânzurat. Eram destul de departe, când îmi veni în gând să mă întorc în ascuns, ca să spionez dacă nu cumva Old Shatterhand şi Winnetou renunţaseră la planul lor de a călări spre Alder-Spring. A fost foarte bine că am făcut aşa, căci i-am văzut urcându-se în căruţa armăsarului de foc şi plecând. Deci, nu vin spre Alder-Spring. După ce au plecat, părăsii şi eu Firwood-Camp şi călării încoace, ca să-ţi spun ce s-a întâmplat. Acum sunt aici. Ei, dojeneşte-mă, dacă-ţi mai vine s-o faci! *Howgh!*

El îşi terminase explicaţia şi acum aştepta să vadă ce va spune bunicul său. Acesta ţinu capul plecat multă vreme; apoi îl ridică cu o mişcare energică, iute şi aruncă în jurul său o privire ameninţătoare. Ceea ce spusese el, nu putea fi auzit de nici un străin, căci sosirea corciturii arătase războinicilor prezenţi că se întâmplase ceva, sau că trebuie să fie ceva, dar nici unul dintre ei nu se încumetase să se apropie de temuta căpetenie fără vreun ordin special. Astfel că nimeni nu auzise învinuirile aduse de nepot, bătrânului. Acesta din urmă începu cu vocea înăbuşită:

— Da, eu am scos caii din şopron. Iltş şi Hatatitla sunt cai atât de vestiţi, încât prevederea bătrâneţii mele s-a schimbat în nebunia tinereţii. Voiam şi trebuia să-i am imediat, fără să mă gândesc că azi ar fi fost, împreună cu prinşii, proprietatea mea. În vinele tale curge sângele meu şi de aceea nu trebuie să le spui războinicilor mei ce a atras după sine fapta asta

pripită!

— Am să tac, răspunse tânărul.

— Ştiau Old Shatterhand şi Winnetou câte persoane am fost ieri în Firwood-Camp?

— Da.

— Dar ştiau şi cine a fost?

— Nu. Ştiau numai că au fost duşmanii roşii.

— Ştiau de intenţia noastră de a ataca tabăra?

— O bănuiau numai. Dar trebuie să-ţi spun, că mi-au aruncat în faţă numele meu de Ik Senanda; n-au crezut că mă cheamă Yato Inda.

— Atunci sunt convinşi că tu eşti nepotul meu şi că eu sunt cel care vrea să atace tabăra! Ce spuneau despre dispariţia celor trei arme ale lor?

— Armele lor? întrebă corcitura încremenit. Le-au pierdut?

— Da.

— Uff, uff, uff! Unde?

— În Firwood-Camp. Eu le-am găsit.

— Tu... le-ai... găsit?... Tu? Tu? Armele lui Old Shatterhand şi Winnetou? sări metisul peste măsură de uimit.

— Eu! dădu Tokvi Kava din cap, pe când ochii lui scânteiau de bucurie.

— Puşca de argint a lui Winnetou?

— Da.

— Mica armă vrăjită a lui Old Shatterhand?

— Da.

— Şi marele, doborâtor de urşi?

— Da.

— Unde, unde sunt aceste arme preţioase? Spune-mi! Repede!

— Aici, răspunse căpetenia, arătând spre pachet.

— Uff, uff, uff! Azi Manitu se uită cu priviri scânteietoare la războinicii comanşi! Asta e o pradă pentru care o să ne invidieze toate triburile neamului roşu! Cum au ajuns în mâinile tale armele astea fără pereche?

— Prin nişte hoţi care le furaseră şi care au trebuit să mi le dea.

El îi povesti împrejurarea şi izbucni apoi, imediat după ce isprăvi, în strigătul de:

— Uff, uff! La asta nu m-am gândit. Old Shatterhand şi Winnetou au plecat, cu toate că armele le-au fost furate. Nu ţi se pare curios? N-o fi vreo mare viclenie aici? Aceştia doi n-o să-şi părăsească de bunăvoie armele, ci o să îndrăznească orice ca să şi le recapete!

Nepotul său dădu din cap şi susţinu:

— N-au să îndrăznească nimic, absolut nimic.

— De ce crezi tu aşa?

— Cine are un creier sănătos nu poate să se gândească decât altfel. Prin ce au devenit atât de renumiţi aceşti şacali? Numai prin armele lor. Cu ce le-au reuşit faptele lor? Cu armele. Prin aceste arme au devenit eroi, dar fără ele sunt nimic. Li s-au furat aceste arme şi acum simt că nu mai sunt în stare de nimic, că nu mai pot să se opună atacului taberei, ci că trebuie să dispară; de aceea au fugit aşa de repede. Acum ştiu de ce au renunţat să călărească spre Alder-Spring şi de ce au părăsit aşa deodată Firwood-Camp. Spaima i-a gonit cât mai departe posibil, spaima de noi şi de o înfrângere sigură!

Convingerea şi entuziasmul tânărului îl cuprinse şi pe bătrân; el aprobă:

— Uff, uff, ai spus adevărul! Au fugit de-acolo chelălăind ca nişte câini care au să primească lovituri. Persoanele lor ne-au scăpat, dar le avem armele. Acum trebuie să ne luăm şi scalpurile bărbaţilor galbeni. Se va vorbi că noi vrem să atacăm tabăra, se va trimite după ajutor. Deci trebuie să ne grăbim. Dacă Old Shatterhand şi Winnetou nu vin azi, nu mai avem ce căuta aici; trebuie să plecăm imediat. Caii noştri sunt poate obosiţi, dar dacă vom călări în aşa fel, ca să ajungem la căderea nopţii în acel loc numit de feţele palide Birch-hole, atunci caii n-au să se prăbuşească sub noi.

— Atunci vrei, după cum te-am sfătuit şi eu, să aştepţi la Birch-hole momentul atacului?

— Da, căci nici un loc nu-i mai potrivit pentru asta, ca acela. Îmi conduc războinicii acolo şi pe când ei vor aştepta, eu mă târăsc în tabără, ca să aflu în cât timp o putem înconjura mai bine, în aşa fel ca să nu ne scape nici o faţă palidă sau galbenă. Tu însă ai să rămâi aici.

— Să nu merg şi eu? întrebă metisul înlemnit. De ce?

— Pentru că acolo eşti cunoscut şi asta ne-ar putea trăda uşor. Şi mai există încă un motiv, care pentru mine e şi mai important: cele trei arme de-aici.

— Cum adică, aceste arme?

— La întoarcere venim din nou aici. Să le duc întâi după mine în tabără şi pe urmă înapoi? Pentru asta sunt prea preţioase. Îţi spun că aceste arme îmi sunt mai dragi decât scalpurile, pe care o să le putem lua la Firwood-Camp. De aceea nu vreau să le pun în nici un pericol şi le las aici, până ne înapoiem mâine. Tu să rămâi aici ca paznic, căci nu e nimeni mai de încredere.

Metisul fu vizibil măgulit de această încredere, cu toate astea ridică următoarea obiecţie:

— Totuşi aş vrea să merg, căci trebuie să-mi iau partea din pradă, pe care mi-ai promis-o.

— Aceea ai s-o primeşti. Mi-am dat cuvântul şi ce făgăduiesc eu e ca un jurământ.

— Atunci aurul şi banii?

— Da. Tu eşti fiul fiicei mele şi unicul meu moştenitor. Un om deştept trebuie să se gândească la toate. Atacul nu va fi probabil periculos; totuşi mă poate lovi un glonţ sau un cuţit; atunci ai să fii tu proprietarul acestor arme, care ar putea să ajungă uşor în alte mâini, dacă nu le las aici la tine. Am spus-o şi aşa să fie. *Howgh!*

Când metisul auzi acestea, nu mai şovăi să-şi dea consimţământul. Căpetenia ţinu un mic sfat de război cu câţiva războinici mai de vază, printre care se găsea şi Kita Homaşa, cel care-şi dăduse în tabără numele de Juvaruva. Apoi el călări cu comanşii lui din nou în valea din care veniseră. Ik Senanda rămase singur cu cele trei arme.

Abia trecu puţin timp de la plecarea tovarăşilor săi, pe care îl folosi la desfacerea şeii şi priponirea calului, că nu mai putu să reziste curiozităţii sale. Desfăcu sfoara de pe pachet, îl deschise şi scoase armele ca să arunce o privire asupra lor. Cu ce încântare Winnetou şi Old Shatterhand, care fireşte că mai stăteau încă ascunşi după tufişuri, îl priveau, nici nu trebuie s-o mai spunem. Ei observară cu cât jind se uita metisul la arme şi auzeau strigătele pe care i le smulgea entuziasmul lui. Din păcate, acest entuziasm n-avea să ţină

mult, ci avea să-i fie oprit într-un mod neaşteptat şi foarte curând. Şi anume, Winnetou îndoi încet ramurile şi se strecură printre ele fără să fie auzit. Old Shatterhand îl urmă cu aceeaşi prevedere. Apoi se ridicară. În câţiva paşi, pe care nici urechea deosebit de fină a metisului nu putu să-i audă, fură în spatele lui.

— Bună ziua, Ik Senanda, spuse Old Shatterhand.

Groaznic de înspăimântat, corcitura se uită în jur şi-l văzu lângă el pe vorbitor şi pe Winnetou. Spaima sa, la vederea lor, fu atât de mare, încât nu scoase nici un cuvânt, nu făcu nici o mişcare.

— Da, dădu din cap Old Shatterhand batjocoritor, suntem aici ca să ne luăm armele înapoi.

În sfârşit, teama reveni pe figura spionului; dar el nu sări în picioare, ca să încerce să fugă, nu, căci pentru asta îl mai oprea încă mult şi bine spaima cea mare, ci se sculă încet, ca unul ale cărui membre suferă de o paralizie dureroasă şi scoase sacadat şi silabisind cuvintele:

— Old Shat-ter-hand şi Wi-nne-tou! A-de-vă-rat, a-de-vă-rat, ei sunt... ei sunt într-adevăr!

— Da, noi suntem, râse cu mândrie vânătorul. Pe faţa ta e numai groaza. Ai vrut să ne prinzi şi acum dârdâi de frică!

Dispreţul care reieşea din aceste cuvinte dădu corciturii din nou stăpânirea de sine. El făcu, cu cele trei arme în mână, un pas înapoi şi răspunse:

— Ce-ţi închipui tu? Eu? Frică de voi? Mie nu-mi pot inspira frică nici Winnetou, nici Old Shatterhand. Vreţi să aveţi din nou armele voastre? Uff! Încercaţi numai să mi le luaţi!

Încă pe când mai spunea aceste cuvinte, el se pregătea pentru o fugă fulgerătoare. Nu putea s-o facă pe cal, căci animalul său era legat şi-ar fi pierdut prea mult timp ca să-l dezlege; era deci silit să-l lase pe acesta în părăsire şi să dispară pe jos. El sări cu paşi mari şi iuţi pe cărarea din marginea huricanului, ca apoi să pătrundă în încâlceala lăsată de acesta. Dar îşi făcuse socoteala neţinând cont de adversarii săi. De-abia făcuse al patrulea sau al cincilea pas şi fu ajuns de Old Shatterhand, întrecut de Winnetou, apucat de amândoi şi ţinut zdravăn. Vânătorul alb scoase revolverul, i-l propti în piept şi-i spuse:

— Stai! Ai să vii din nou înapoi şi ai să stai jos. La cea mai mică încercare de fugă îţi trimit un glonte între coaste! Că n-oi fi tu cel mai dibaci ca să ne poţi scăpa!

Îl aduseră din nou la locul unde şezuse mai înainte şi unde se mai afla încă puşca lui, îi luară armele lor şi-l trântiră la pământ. El se cutremură de ură, dar îşi dădu seama că orice împotrivire ar fi putut numai să-i strice şi că cel mai bun lucru era să se supună.

Old Shatterhand băgă două degete în gură şi scoase un şuierat pătrunzător, care se auzi până departe şi se aşeză apoi împreună cu Winnetou lângă cel prins. Fără să mai fi scos vreo vorbă, aşteptară apropierea camarazilor lor, cărora le fusese adresat şuieratul. Hobble-Frank şi Droll ştiau dinainte ce însemnătate avea pentru ei fluieratul lui Old Shatterhand, nu dură mult şi veniră cu cei doi Timpe, ocolind terenul devastat de uragan. Ei observară situaţia cu priviri repezi şi când îşi opriră caii şi coborâră, Frank spuse:

— *Potz sapperlot* (ei drace!), grandioasă întorsătură au luat lucrurile aici! Roşii au plecat şi de-aia s-a invitat nătărăul ăsta ca musafir la noi! Dar unde sunt ăia şi cine e acest blând diavol, domnii mei, pe care văd că vă place nemaipomenit de mult să-l aveţi lângă voi?

— Ăsta-i chiar *scout*-ul care voia să-i predea pe locuitorii din Firwood-Camp pradă cuţitului comanşilor! strigă Kas.

— Ăsta? Hm, ia stai să-l văd mai bine. Şi mergând în jurul prinsului şi cercetându-l, continuă: E un băieţaş încântător omul ăsta, trebuie s-o recunoaştem. Dar cum l-ai prins pe omuleţul ăsta, mister Shatterhand?

Cel întrebat le explică în puţine cuvinte ce se întâmplase aici şi cum fusese prins *scout*-ul.

— Aşa, aşa, spuse Hobble-Frank, dacă dorea să-mi moştenească, adică să-ţi moştenească armele, atunci trebuia să aştepte până ce răposaţii proprietari o să-şi scuture picioarele de praful de pe lumea cealaltă. Dar fac prinsoare c-o să-i frecăm pretenţiile de moştenire cu zeamă de muştar. A câştigat mai mult de-o groază. Ce spui de asta, mister Shatterhand?

— De pedeapsă n-o să scape, dragă Frank. Aşteaptă numai! îl lămuri Old Shatterhand şi se întoarse către prins:

Care-i numele tău adevărat?
Corcitura îi aruncă o privire plină de ură şi replică pe un ton calm:
— Numele meu adevărat l-aţi auzit. Mă numesc Yato Inda şi mama mea aparţine tribului pinal-apaşilor.
— Asta-i minciună. Tu eşti Ik Senanda, nepotul Mustangului Negru.
— Dovedeşte-o!
— Provocarea asta e o obrăznicie prin care nu-ţi uşurezi situaţia. De ce te întâlneşti în ascuns cu comanşii?
— Dovedeşte-mi că am făcut asta!
— *Pshaw!* De ce ai fugit când ai băgat de seamă că am dat de urmele Mustangului Negru?
— N-am fugit. Plecarea mea călare n-a fost o fugă de frica voastră, ci întreprinsă cu cea mai bună intenţie. Am văzut şi eu urmele străine la fel ca şi voi; am auzit bănuiala voastră. Eraţi numai oaspeţii taberei şi n-aveaţi nici o îndatorire; eu însă trebuia să-i apăr pe locuitori şi de aceea urmai pe loc bănuiala în care intrasem, ca să-i spionez pe duşmani.
— Ah, asta n-ai făcut-o chiar aşa de rău. Atunci ai fugit, ca să te informezi unde sunt comanşii? Cum ai reuşit să-i descoperi în miezul nopţii?
— Cine întreabă aşa ceva nu poate să fie *westman*!
— *Well!* Vorbeşti pe un ton foarte mândru. Cum te mai admir că ai urmărit pe duşman până aici şi apoi ai putut chiar să stai de vorbă cu el, fără ca el să te fi ucis sau măcar să te fi făcut prizonier!
— De asta nu mă mir. Comanşii nu ştiu că eu aparţin după mamă duşmanilor lor, pinal-apaşii; totdeauna am fost în bună înţelegere; ei mă consideră prieten şi m-au primit şi astăzi fără duşmănie.
— Bine! Dar ce caută armele noastre în mâinile tale?
Întrebarea asta îl puse în încurcătură vizibilă pe metis, dar căută s-o ascundă şi răspunse repede:
— Tocmai ăsta e un punct care trebuie să vă convingă de credinţa şi prietenia mea. Ieri seară am văzut armele voastre, pe care nu le mai văzusem până atunci, azi le-am zărit din nou la comanşi şi Mustangul Negru se lăuda că el le-ar fi furat. Ca să vă ajut să le redobândiţi, i le-am furat şi el a

plecat de aici, fără să bage de seamă.

— Asta, trebuie s-o recunosc, e o lovitură de maestru, pe care nici un om n-ar reuşi s-o imite. Pari să fii o minune de inteligenţă, pe când Mustangul Negru, care s-a lăsat furat de aceste arme, fără să bage de seamă, trebuie să fie o minune a prostiei. Voiai deci să ni le aduci înapoi?

— Da.

— Atunci cum poţi să ne explici că ai căutat să fugi cu ele, când ai dat aici cu ochii de noi?

— A fost numai de frica apariţiei voastre neaşteptate, căci nu v-am recunoscut imediat.

— Nu ne-ai recunoscut? Şi totuşi ai pronunţat numele noastre!

Corcitura văzu negru înaintea ochilor şi strigă apoi cu o mânie bine jucată:

— Nu mă-ntrebaţi de lucruri pe care nu puteţi să le înţelegeţi! Când te crezi absolut singur şi-n siguranţă, aici în sălbăticiune şi deodată năvălesc asupra ta oameni ştiuţi departe de aici, e foarte uşor să-ţi dai seama că-n uimire te porţi altfel decât te-ai purta după o gândire liniştită. Dacă n-aţi înţeles asta, pentru mine e inutil să mai rostesc un singur cuvânt!

— Da, te rog, în orice caz, să nu mai pierzi nici o vorbă mai departe, pentru că nu numai pe asta n-o înţelegem noi, ci încă multe altele. Tu te-nşeli. Eram ascunşi aici, încă înainte de-a veni tu călare. Noi i-am văzut dinainte pe Mustangul Negru şi apoi am auzit fiecare cuvânt pe care l-ai vorbit cu el. El te numea fiul fiicei sale; ţi-a predat armele noastre, pe care zici că i le-ai furat. Ce spui de asta, Ik Senanda?

— O spun din nou şi nu pot să spun altfel: eu nu sunt Ik Senanda, ci Yato Inda; voi v-aţi luat din nou armele şi acum pretind să fiu imediat lăsat liber!

— Se face, se face, *my boy!* Pentru că minţi din nou, nu putem chiar să-ţi dăm drumul, ci o să te ducem înaintea ochilor dragului tău bunic, ca să aflăm dacă şi el e atât de laş şi de josnic ca să se lepede de propria lui carne şi sânge.

Atunci ochii metisului scânteiară de ură ascunsă şi întrebă:

— Vreţi să mă duceţi la Mustangul Negru? Încercaţi, numai s-o puteţi face!

— O să izbutim, de asta să n-ai nici o grijă! Dar se va întâmpla desigur cam în alt chip decât doreşti tu. Nu-ţi face iluzii! Speri că ai să fii eliberat de el din mâinile noastre; afectuosul tău *grand father* o să aibă însă destul balamuc pentru el, căci va deveni tot aşa de sigur prizonierul nostru cum ai devenit şi tu.

Atunci corcitura comise greşeala să strige:

— Asta n-o să fie! Nici un Old Shatterhand şi nici un Winnetou n-o să reuşească vreodată să-l prindă pe Mustangul Negru, al cărui renume merge departe peste munţi şi văi!

— Ah, acum renunţi la rol! Dar nu te îngâmfa! Am mai prins noi şi altfel de ticăloşi, decât bătrânul ăsta de Mustang, despre care spui foarte adevărat că faima merge peste toate văile şi munţii; dar pare să meargă numai prin aer, căci aici pe pământ nu se simte mai nimic.

— Nu te îngâmfa! El e căpetenia naiini-comanşilor, cel mai viteaz războinic al acestui popor. Şi chiar dacă, într-adevăr, veţi fi atât de nesăbuiţi să călăriţi după el, ca să luptaţi cu el, n-o să-i mai puteţi ajunge, căci au o mare distanţă înainte şi până să ajungeţi voi acolo, Firwood-Camp va fi pradă flăcărilor!

Şi *scout*-ul râse plin de ură.

Old Shatterhand îi lăsă greu mâna pe umăr şi-i spuse:

— Mai râzi încă, viermişorule! O să vină curând timpul, când o să-ţi treacă toată pofta de râs! Mai întâi o să părăsim frumuseţea asta de loc, unde trebuia să-ţi aştepţi bunicul; probabil c-o să-l vezi curând. Acum te legăm pe calul tău şi te sfătuiesc să te supui fără împotrivire, căci avem destule mijloace să te constrângem s-o faci cu sfinţenie.

Metisul nu avea curajul să opună rezistenţă. În plus, spera cu îndârjire că starea lui de captivitate nu va fi de lungă durată.

Era convins că vor merge cu el pe drumul urmat de comanşi şi că astfel vor coti în valea amintită de mai multe ori. Spre înmărmurirea sa însă, Winnetou şi Old Shatterhand o luară într-o direcţie cu totul opusă, căci n-o cotiră spre Corner-Top, ci se îndreptară spre Ua-peş. El nu putea să înţeleagă deloc de ce făceau acest ocol, cu toate că ei călăreau numai în galop, ceea ce lăsa să se înţeleagă o mare

grabă. Mai târziu văzu şina trenului coborând în preria deschisă, cum cotea către valea stâncii; abia când călăreţii o urmară, începu să-l prindă o bănuială sinistră. Faţa sa căpătă o expresie de îngrijorare. Hobble-Frank observă asta, pentru că prinsul călărea între el şi Droll; bineînţeles că-i servea lămuriri pline de o comică demnitate, care mărea încă şi mai mult îngrijorarea corciturii.

4. Prăpastia Mesteacănului

Când au ajuns în staţia Rocky-Ground, primul care-i primi pe călăreţi fu mister Swan, viteazul şi energicul inginer.

— „Halloo!”, le strigă el întâmpinându-i. Aţi şi revenit? Şi aţi fost norocoşi, după cum văd! Dar cum a mers? Ia-ţi găsit pe co...

Se opri în mijlocul cuvântului, când îl văzu pe *scout*-ul legat, dar continuă repede, vizibil înveselit:

— *All devils*, ăsta-i desigur mister Yato Inda, gentlemenul cu două culori! Şi legat? E prinsul vostru, sir?

— Da, aprobă cu capul Old Shatterhand, căruia i se adresase întrebarea. Aveţi poate vreun loc unde să-l putem adăposti, fără să-i vină pofta să plece la plimbare?

— Am un astfel de loc, unul excelent, sir. Dacă l-oi găzdui acolo, n-o să se mai poată gândi la nici o excursie nepermisă. Vreau să v-arăt ascunzătoarea.

Locul la care se gândea era o fântână în lucru. Cu toate că era destul de adâncă, n-avea încă apă. Când metisul auzi că va fi coborât acolo, scoase un geamăt lung, care nu-i servi însă la nimic. Dus la marginea fântânii, unde trebuia să fie întâi legat şi apoi coborât, încerca să se împotrivească. Atunci inginerul se adresă lui Old Shatterhand:

— Cu o fiinţă atât de periculoasă ca ticălosul ăsta, trebuie să umblăm cu mănuşi de catifea? Într-adevăr, e prinsul dumneavoastră, mârşăvia lui ne priveşte însă pe noi, oamenii de la tren. Permiteţi-mi, sir, să-l aduc la realitate!

— Faceţi cu el tot ce credeţi că-i bun şi drept, răspunse cel întrebat. Eu vi l-am predat şi nu mai vreau să am de-a face cu el. Numai să aveţi grijă ca să-i fie imposibil să ne mai facă astăzi vreun rău!

— În ce priveşte asta, mister Shatterhand, puteţi fi fără nici o grijă, că n-o să iasă din fântâna asta, până ce n-o să-i dau eu răspicat permisiunea. Aşadar, legaţi-i frânghia pe sub braţe şi jos cu el!

După ce i s-au legat mâinile şi picioarele cu frânghie, a fost

aşezat într-o scară de tren şi coborât în fântână, asta, după ce mai întâi i s-a administrat o bătaie bună cu bastonul.

Între timp, încă de dimineaţă, inginerul se gândise la toate. Lucrătorii lui îşi revăzuseră puştile; o maşină fusese pusă sub presiune şi erau pregătite vagoanele de plecare spre Firwood-Camp.

Cei şase *westmani*, pe când caii lor erau ţesălaţi şi hrăniţi, primiseră un prânz atât de excelent cât permiteau împrejurările de acolo şi povestiră între timp inginerului ce se petrecuse în timpul dimineţii.

— A mers mai bine, mult mai bine decât am crezut, spuse el după aceea. Mă bucură peste măsură că avem în mâini pe tâlharul ăsta corcit! Roşii s-au dus desigur din nou spre tabără, ca s-o atace! O să le venim celor de acolo cu plăcere în ajutor. Mă bucur extraordinar, cu adevărat extraordinar!

— Aveţi dreptate, sir. Despre chinezi n-avem ce vorbi, căci ăştia fug la cea dintâi apariţie a indienilor, încotro văd cu ochii. Şi cei câţiva albi de acolo n-au absolut nici o valoare.

— Cel mai bun lucru ar fi dacă am putea lua totul asupra noastră, iar oamenii din Firwood-Camp să nu afle nimic, până ce n-am terminat complet cu roşii.

— De ce să nu se poată asta? O să fim peste nouăzeci de oameni şi cred că n-avem nici un motiv să ne temem de roşii.

— Hm! Nu cred nici eu. Vă e cunoscută Văgăuna Mesteacănului, unde Mustangul Negru vrea să-şi conducă oamenii?

— Ca şi buzunarul meu, sir. E o văgăună adâncă de stâncă ce taie muntele în spatele Câmpului. Piatra se suie în toate părţile aproape drept în sus şi există numai o singură intrare îngustă, unde stă un mesteacăn bătrân foarte înalt, de la care şi-a luat numele văgăuna.

— Atunci nu-i cine ştie ce chilipir pentru Mustangul Negru ca să-şi ducă oamenii tocmai acolo.

— De ce? Nu există pentru ei ascunzătoare mai bună şi el nu bănuieşte că noi îi cunoaştem intenţia. Mi se pare, deci, că a ales foarte bine.

— Mie nu. Se poate căţăra pe pereţii văgăunii?

— Numai printr-o parte, însă numai ziua. Noaptea n-aş sfătui pe nimeni, căci gâtul său n-ar mai face nici un sfert de

dolar.

— Bine! Şi e posibil ca afară de acel loc să se ajungă la marginile văgăunii?

Atunci inginerul îşi ridică repede capul, aruncă o privire pătrunzătoare pe faţa lui Old Shatterhand şi răspunse:

— Ah, sir, cred că pot să ghicesc planul pe care-l intenţionaţi! Voiţi să vă suiţi pe marginile văgăunii şi când roşii vor intra pe ascuns în aceasta, să stăpâniţi şi intrarea. Aşa-i?

— Şi de-ar fi aşa?

— Atunci aţi chibzuit în chipul cel mai fericit, căci dacă facem asta, indienii vor fi împinşi în defileul Mesteacănului, ca racii într-o plasă şi va trebui să se strecoare câte unul sau să întoarcem o jumătate, dacă vrem.

— La asta m-am gândit şi eu. Aşadar oamenii dumneavoastră se pot sui?

— *Yes* şi înc-o dată, *yes*. Mister Winnetou e de acord cu acest plan?

Căpetenia apaşilor nu scosese până atunci nici un cuvânt. Acum spuse:

— Old Shatterhand şi Winnetou au totdeauna aceeaşi părere. Planul fratelui meu alb este bun şi trebuie îndeplinit. *Howgh!*

— *Well!* aprobă inginerul. Fireşte că sunt în întregime de acord. O să ajungem acolo destul de devreme, ca să ne putem sui pe stânci încă de cu ziuă şi înainte de a ne putea întâlni cu indienii. Dar apoi, când se face întuneric, trebuie să ştim şi noi unde suntem. N-ar fi bine să ne îngrijim de iluminat?

— Asta-i desigur de dorit, răspunse Old Shatterhand. Există aici mijloace şi unelte pentru a executa ordinele, mister Swan?

— Totul va fi în cea mai bună regulă, mister Shatterhand. Când a trebuit să terminăm repede treaba, am fost nevoiţi să lucrăm adesea noaptea la lumina făcliilor şi de aceea sunt multe făclii de prisos. Avem şi butoaie cu petrol de diferite mărimi.

— De transportat butoaie, ar fi prea greu, totuşi ar fi nespus de bine pentru noi, dacă am putea să băgăm chiar la

intrarea văgăunii un butoi aprins. Peste flăcările unei astfel de făclii, le-ar fi imposibil comanşilor să îndrăznească să iasă.

— *Well*, sfatul va fi îndeplinit. Avem tărgi, frânghii, în sfârşit, toate cele necesare pentru a putea lua cu noi unul sau mai multe butoaie.

— Bine! Dar aveţi grijă să nu se facă nici un zgomot şi să nu se lase nici o urmă vizibilă!

— Nici o grijă! Am aici bărbaţi pe care pot să mă bazez. Sunteţi hotărât?

— Da. Pregătiţi totul pentru a ajunge la timp la Văgăuna Mesteacănului!

Cu marea prevedere a inginerului, toate pregătirile se făcură repede. Caii rămaseră în spate, sub supraveghere sigură şi la fântâna în care era *scout*-ul puseră un paznic. Apoi trenul supraîncărcat porni, fireşte, fără ca asta să se fi telegrafiat celor din Firwood-Camp. Lucrătorii căilor ferate acceptară cu bucurie şi când ajunseră la locul dinainte stabilit şi coborâră acolo, nu era nimeni îngrijorat de deznodământul binevenitei aventuri. Locul de unde trenul plecă înapoi, era atât de depărtat de Câmp, încât nu putea fi observat de acolo. Trenul descria aici o cotitură spre înălţimea în care era săpată văgăuna; oamenii se găseau în spatele acestei înălţimi, pe când tabăra era în faţa lor şi intrarea în văgăună era într-o margine a taberei. Dacă cineva se suia de pe locul unde se oprise trenul, putea ajunge, la adăpostul pădurii, până la marginea văgăunii; aceasta se făcea fără nici o greutate, pentru că era încă lumina zilei. Mai greu era ca butoaiele de petrol, pe care le luase inginerul, să fie coborâte pe neobservate şi fără urme, să fie aşezate la intrarea văgăunii şi să fie ascunse acolo, ca să poată scăpa ochilor spionilor şi chiar nasului indienilor.

Îndeplinirea acestui plan secret, de a cărui reuşită depindeau atât de multe, fu preluat de Winnetou. Old Shatterhand, însă, îi conduse pe oamenii dornici de luptă spre înălţimi, ca să-i aranjeze acolo şi să le împartă ordinele cuvenite.

Ajunşi sus, se găsiră între copaci înalţi şi deşi. Aveau astfel acoperire mai mult decât trebuia. Old Shatterhand privi cu satisfacţie ce vertical cădeau pereţii stâncoşi în văgăună.

Dacă comanşii ar fi intrat înăuntru, nu mai exista pentru ei nici o scăpare. El împărţi oamenii în jurul văgăunii lungi de aproape cinci sute de paşi şi lată cam de vreo cincizeci şi dădu fiecărei grupe instrucţiuni potrivite cu locul în care se găsea. Înainte de orice îi îndemnă la cea mai mare linişte şi prevedere şi le arătă diferitele semne şi semnale ce puteau fi folositoare noaptea târziu şi al căror înţeles trebuiau să-l ştie exact. Apoi el cobori în partea dinspre Camp, ca să-l caute pe apaş.

Acesta stătea, aşteptându-l în apropierea intrării, în dosul unui tufiş foarte des şi-l chemă la el.

— Winnetou şi-a făcut treaba lui. Bărbaţii luaţi de inginer sunt oameni puternici şi pricepuţi. Butoaiele sunt foarte aproape de aici şi atât de bine ascunse, încât fratele meu alb trebuie să se uite foarte atent, ca să le găsească.

— Şi inginerul?

— S-a băgat cu purtătorii butoaielor, acolo, în desişul de brazi. Poţi să ajungi uşor până la el, dacă vrei să-i vorbeşti în lipsa mea!

— În lipsa ta? Vrei să-i întâmpini pe comanşi, ca să mă anunţi când sosesc?

— Da. Se vor strecura înăuntru atât de încet, încât e bine să fie observaţi încă dinainte.

— Mai e vorba şi de căpetenie, care a spus că vrea să spioneze el singur tabăra. Pe el trebuie să-l avem înainte de orice.

— Winnetou are destule curele, aduse din Rocky-Ground, ca să-l lege. Acum vreau să plec, pentru că se face în curând întuneric. Old Shatterhand poate să aştepte în acest loc întoarcerea mea.

El o zbughi şi dispăru după copacii cei mai apropiaţi, fără să lase în muşchi vreo urmă a piciorului său. Old Shatterhand se culcă, complet acoperit de ramuri; acum nu mai avea altceva de făcut decât s-aştepte.

Împrejur era linişte adâncă; numai din *Campul* nu prea depărtat răsuna câteodată vreun zgomot. Amurgul sosi şi Winnetou nu era plecat de mai mult de un sfert de ceas, astfel că ochiul pătrunzător şi bine experimentat al lui Old Shatterhand mai putea să observe intrarea văgăunii din locul

în care se afla. De-abia de acum încolo se puteau aştepta la sosirea comanşilor, căci era de la sine înţeles că s-ar fi păzit să se apropie la lumina zilei. Ei s-ar fi expus astfel celui mai mare pericol, de a fi văzuţi şi descoperiţi de vreun locuitor al Campului, hoinar prin împrejurimi şi atunci reuşita acţiunii lor ar fi devenit nesigură.

În sfârşit se făcu atât de întuneric, încât Old Shatterhand mai putea să vadă numai la câţiva paşi înaintea lui. Cu atât mai departe ajungea însă auzul lui, căci cu cât unul dintre simţuri e mai puţin intens, cu atât creşte intensitatea celuilalt. Atunci auzi el ceva cam ca foşnetul unui fir mai lung peste ierburile mai joase şi ascultă cu atenţie încordată.

„Ăsta poate să fie numai Winnetou”, se gândi el şi într-adevăr, la patru paşi mai încolo se ridică din muşchiul înalt figura apaşului. În sfârşit veni aproape, se târî sub tufiş şi spuse:

— Vin.

— Ştii unde şi-au lăsat caii?

— Îi au cu ei.

— Ce imprudenţă din partea lor! Doar caii se lasă sub supravegherea străjilor, cu mult înapoi, cât ar cere-o depărtarea de aici până la tabără. Un singur nechezat sau numai un sforăit putea să trădeze totul.

— Fiii ăştia ai comanşilor se mai cred şi războinici, dar nici unul nu e.

Cu toate că Winnetou spuse încet aceste cuvinte, totuşi tonul şoaptei lui putea fi uşor auzit.

— Pentru noi e şi mai bine, căci învălmăşeala pe care o vom stârni va fi de două ori mai mare din cauza cailor. Ascultă, acum sforăie unul!

Se apropia un zgomot, mai întâi nedesluşit şi apoi din ce în ce mai clar; erau loviturile de copite ale cailor, înăbuşite în muşchiul moale sau în iarbă. Comanşii veneau după obiceiul indian, unul după altul şi fiecare îşi ducea calul de căpăstru, după cum remarcaseră cei doi spioni. La intrarea în văgăună se opriră. Se părea că unii au intrat înăuntru să vadă dacă totul e sigur. Nu mult după aceea se putură auzi strigăte şi ordine înăbuşite, după care coloana se puse din nou în mişcare. Ea pătrunse în văgăună, dar atât de încet, din cauza

întunericului, încât dură mai mult de un sfert de oră până să treacă ultimul om. Old Shatterhand şi Winnetou o zbughiră afară din tufiş şi se târâră mai aproape de marginea stâncii, care forma o parte a drumului spre intrare. Abia statură acolo cinci minute şi auziră paşi care se întorceau din nou. Apărură trei bărbaţi, care stăteau atât de aproape de ei încât îl recunoscură precis pe unul dintre ei; era Tokvi Kava, căpetenia, care dădu celorlalţi doi ordinul:

— Rămâneţi aici ca să păziţi intrarea acestei văgăuni şi înjunghiaţi imediat pe oricine s-ar apropia. Războinicii noştri trebuie să aprindă mai multe focuri pentru cai şi dacă cineva ar vedea de departe lumina acestora, suntem pierduţi. Timpul atacului n-a venit încă, pentru că feţele palide nu s-au adunat cu toţii sub acoperişul unde beau apa de foc. Eu mă duc să spionez locuinţele lor. Să nu vă îngrijoraţi, dacă o să lipsesc mai mult, căci mă înapoiez de-abia atunci când s-o apropia momentul în care ăia trebuie să moară cu toţii. *Howgh!*

După aceste cuvinte se depărtă cu paşi înceţi, aproape de neauzit. El credea, fireşte, că e complet neobservat, dar nu era singur totuşi, căci îl urmau Winnetou şi Old Shatterhand, cât mai ghemuiţi şi, pe lângă asta, călcând aşa de încet, încât nu li se puteau auzi paşii.

Asta nu era prea uşor. Cum nu se putea vedea decât la o distanţă de cel mult doi metri, iar ei nu trebuiau să-l slăbească din ochi, erau forţaţi să meargă foarte aproape de el. Dacă se oprea, trebuia să se oprească şi ei şi să se aplece la pământ; dacă mergea mai departe, atunci îşi continuau şi ei drumul. Rostogolitul unei pietricele sau pârâitul celei mai mici rămurele ar fi putut să strice totul.

În sfârşit au ajuns în afara zonei în care puteau fi auziţi de cei doi paznici. Se apropiaseră atât de mult de *Camp*, încât puteau să vadă lumina care ieşea pe uşa deschisă a clădirii hanului şi a ospătăriei.

— Acum! murmură Shatterhand către apaş.

— Uff! consimţi şi acesta, încet.

Urmară două sărituri înainte, pe care comanşul trebuia să le audă; el se întoarse, dar primi în aceeaşi clipă lovitura de pumn a lui Old Shatterhand în tâmplă, încât căzu ţeapăn şi greu la pământ. A vrut să scoată un strigăt, dar nu reuşi

decât o respiraţie ascuţită, sonoră, care, dacă ar fi fost auzită, ar fi putut fi crezută mai curând ca o zbatere din aripi a unei păsări somnoroase, decât ca strigătul înăbuşit al unui om. În acelaşi timp, Winnetou îngenunche pe el, ca să-i lege mâinile la spate şi picioarele. Old Shatterhand rupse o mână de iarbă, i-o împinse leşinatului în gură şi-l legă cu o fâşie pe care-o rupse din haina acestuia de vânătoare, aşa încât să nu poată arunca afară din gură ghemul de iarbă şi prin asta să capete posibilitatea de a ţipa. După aceea aruncă pe umeri, pe bărbatul cel lung, osos şi greu şi plecă cu el, urmat de apaş, din nou către peşteră.

Desigur că nu se îndreptară direct către intrare, ci o ţinură mai mult spre stânga, aşa încât merseră spre desişul de brazi, sub care stătea inginerul cu grupa lui. Acesta era poate un om deştept şi prevăzător, dar, nefiind *westman*, ar fi făcut o faptă necugetată când ar fi văzut răsărind atât de aproape de el şi pe neaşteptate pe cele două fiinţe, dacă Old Shatterhand nu l-ar fi oprit cu voce înăbuşită:

— Linişte! Noi suntem. Nu face nici un zgomot, mister Swan!

— Ah, dumneavoastră! Pe cine îl aduceţi aici, târâş?

— Pe Mustangul Negru, răspunse cel întrebat, pe când lăsa să alunece la pământ prinsul său.

— Pe căpetenia ticăloşilor ăstora roşii? *Thunderstorm!* Asta nu poate face decât mâna lui Old Shatterhand şi Winnetou! Dar nu se mişcă. N-o fi cumva mort?

— Nu. Mâna mea l-a ciocnit cam nedelicat în cap şi-atunci şi-a pierdut cunoştinţa.

— Ah, ce pradă de vânătoare, sir! Ce facem cu căpetenia?

— Îl punem jos pe pământ şi-l legăm bine de un trunchi de copac.

— Dar când s-o scula, o să ţipe!

— Asta nu poate s-o facă, pentru că i-am băgat un „Sucking Bag” destul de mare între dinţi. Aşadar, legaţi-l bine de tot şi băgaţi bine de seamă! Noi plecăm din nou.

— Încotro?

— Să mai aducem încă doi roşii, care stau de pază la intrare. Atâta timp cât stau acolo, ne stau în drum.

Se aşeză împreună cu Winnetou jos şi se târî cu el până la

locul unde stătuseră înainte, când Mustangul Negru ieşise din peşteră. Când ajunseră în locul acela, văzură cele două străji stând tocmai bine pentru a fi prinse. Cei doi comanşi stăteau de vorbă despre lucruri plăcute. De aceea nici unul nu pierdu timpul să-i spioneze, ci se aruncară imediat asupra lor, ca să-i facă nevătămători, ceea ce le şi reuşi foarte uşor, graţie surprizei. Când îi duseră inginerului, acesta spuse:

— Gata şi cu ăştia? Ia ascultaţi, *mesh'shurs*, faceţi al dracului de uşor treaba asta. Poate mai sunt ceva roşii, pe care să mi-i puteţi aduce tot aşa?

— Nu, răspunse Old Shatterhand. Pe ceilalţi o să-i prindem pe toţi deodată.

— E timpul potrivit pentru asta?

— Da.

— Slavă Domnului! Eu nu sunt nici *squatter*, nici *trapper* (vânător de animale cu blană), de aceea nu sunt obişnuit să stau atâta timp aici, în verdeaţă. Spuneţi-mi ce trebuie de făcut mai întâi?

— Puneţi să se bage un butoi cu petrol la intrare şi aprindeţi-l acolo. Făclia asta o să-i lumineze în aşa fel pe comanşi, încât o să vadă ei la repezeală cum stau cu atacul plănuit.

— *Well!* Numai să-i legăm repede şi pe ăştia doi roşii.

După ce făcură şi asta, aduse cu oamenii lui butoiul, rostogolindu-l în tufiş, îl băgară la intrare şi-l aprinseră. Fireşte că urmă o explozie, care aruncă în sus pământul; bulgării însă nu se desfăcură, aşa încât numai o parte a uleiului curse pe pământ şi, răspândindu-se acolo, arse mai departe. Flacăra umplu repede întreaga deschizătură dintre stânci şi nu lumină numai până în partea din fund a văgăunii, ci probabil că fu văzută şi din partea cealaltă, dinspre tabără, unde s-o fi auzit şi explozia.

Aceasta a fost urmată de un bubuit ca de tun, care-i înspăimântă teribil pe roşii, scoţându-i din linştea şi siguranţa lor. Încă se mai întrebau, ce fel de putere să fi fost asta, când văzură deodată flacăra pâlpâind în înălţime. Indienii fură mai întâi muţi de spaimă, apoi izbucniră într-un urlet, de care nu se putea spune dacă era urlet de război sau de spaimă. Se năpustiră spre foc, pe unde era singura ieşire către vale; dar

aceasta era de acum plină de jăratec, de la un capăt la altul. În acelaşi timp ajungeau înăuntru împuşcături, care, trase de Old Shatterhand, nu trebuia să nimerească pe nimeni, dar arătau foarte clar că singurul drum de fugă nu era ameninţat numai de foc, ci că era ocupat de duşmani înarmaţi.

Roşii se dădură din nou înapoi, către fundul văgăunii şi-şi îndreptară ochii în sus, pe pereţii de pe margini, ca să vadă dacă s-ar putea evada pe acolo. Atunci însă observară ceva care nu era deloc destinat să-i liniştească şi să le dea curaj. Şi anume Old Shatterhand dăduse ordin să se aprindă făcliile aduse, imediat ce se va vedea arzând butoiul cu petrol. Acestui ordin i se dăduse curs şi acum indienii văzură pe marginea de sus a văgăunii, de jur-împrejur, lumini pâlpâitoare şi auziră, răsunând de acolo voci ameninţătoare. Una dintre aceste voci le întrecea pe toate:

— Ura, ura, butoiul arde jos! Acum a sosit momentul în care putem începe petrecerea. Înfigeţi făcliile, înfigeţi-le pe toate! Să fie lumină ca-n Miercurea Păresimilor, dimineaţa la unsprezece! Lăsaţi-le şi lor jos o lumină, căci pe sub scalpurile lor o să înceapă, în sfârşit, să se-ntunece, ca să ştie că au înaintea lor pe domnul Heliogabalus Morpheus Edeward Franke, însuşi. Droll, priveşte-i cum fug şi se agită! Ascultaţi cum urlă şi gem? Droll, Droll, dar unde-ai dispărut? Nu simt defel binefăcătoarea ta prezenţă. Unde dracu' te-ai băgat, hai?

Atunci cel întrebat răspunse tocmai din cealaltă parte:

— Aici sunt, vere Frank! Aici se stă cu mult mai bine decât acolo peste drum. Dacă vrei să ai o privelişte feerică, atunci vino repede sus!

— Nu, rămân unde sunt. Fă numai zgomot cum trebuie, ca să sperii caii de-acolo şi să-şi calce stăpânii în picioare. Din păcate nu trebuie să-i împuşcăm, dar pietrele o să zgârie puţin pieile roşilor!

Spre „norocul” comanşilor, solul de sus era din lespezi tari de stâncă. Dacă i-ar fi salutat cu vreo piatră sau ar fi rostogolit vreuna, atunci le-ar fi mers cam rău celor din vale. Totuşi se mai găsea ici şi colo câte-o piatră izolată, care fu aruncată în jos şi nu rămase fără efect. Fură nimeriţi oameni şi cai; primii urlau de durere, iar ceilalţi, lovind cu copitele în

jur, se smulseră şi galopară încoace şi-ncolo, mărind şi mai mult vacarmul.

Abia trecuseră două sau trei minute de la aprinderea butoiului, că toţi caii indienilor deveniră nărăvaşi şi în văgăună se petrecu cea mai sălbatică învălmăşeală. Apoi mai veniră alergând şi locuitorii Campului, ca să afle din ce cauză luase naştere neaşteptatul foc nocturn. Unul dintre primii fu domnul Leveret, inginerul de acolo. El îi văzu, spre marea lui uimire, pe Old Shatterhand şi pe Winnetou, în apropierea cărora se afla colegul său de la Rocky-Ground.

Dumneavoastră aici, *mesh'shurs*, dumneavoastră? întrebă el pe nerăsuflate. Şi-acolo arde un butoi de petrol! Ce poate să însemne asta?

— Asta înseamnă că vrem să afumăm pe roşii, mister Leveret, răspunse Swan.

— Roşii? Care roşii, sir?

— Comanşii care au vrut să vă atace şi să vă omoare.

— *Heavens!* Era să se-ntâmple chiar astăzi ceva?

— Desigur că astăzi. Acum însă s-au băgat în văgăuna ale cărei margini sunt păzite de lucrătorii mei şi focul le face ieşirea imposibilă.

Şi îi povesti pe scurt celui mirat toate faptele.

Acesta se bucura din toată inima, că n-a trebuit să ia parte la primejdioasa aventură şi se duse repede în tabără, ca să-şi liniştească oamenii speriaţi. El nu reuşi însă să-i reţină acolo, prin ordine, căci tot mai mulţi chinezi se îndreptau spre munte, ca să se urce pe înălţime. Pentru asta smulseră crengi din tufişuri şi adunară pietre, ca să le ia cu ei; ţipau în limba lor cu toţii odată şi se împingeau încoace şi-ncolo. Era un mare noroc pentru indieni, că Old Shatterhand înţelegea chinezeşte. Aceşti descendenţi ai imperiului de mijloc aflaseră că erau să fie atacaţi şi scalpaţi de roşii. La un atac făţiş mai mult ca sigur că s-ar fi împrăştiat ca pulberea; aici însă îşi vedeau duşmanii închişi şi neputincioşi să opună vreo rezistenţă; asta le dădu un curaj nebănuit. Laşitatea se schimbă foarte uşor în sete de sânge, dacă se găseşte în afară de orice pericol, iar aici nu exista nici cel mai mic pericol. Indienii puteau fi omorâţi de la o distanţă sigură, de sus. De aceea se năpusteau chinezii sus, urcându-se ca o

furtună.

— Fratele meu poate să vină repede cu mine! îl îndemnă Old Shatterhand pe apaş.

— Gloata asta galbenă o s-o respingem numai când o să ne uităm în ochii lor pieziţi, răspunse Winnetou, înţelegând imediat intenţia prietenului său.

Ei alergară iute de la foc şi se căţărară atât de repede, din piatră-n piatră, pe peretele drept al stâncii, încât îi întrecură la iuţeală pe chinezi, pentru că aceştia făcuseră un ocol, pe cărarea mai comodă a muntelui. Inginerul Swan rămăsese jos cu toată grupa lui de lucrători, îi urmări însă cu privirea şi spuse: „Galbenii vor să-i linşeze pe roşii şi cei doi vânători caută să împiedice asta."

Focul lumina până sus pe coasta muntelui, unde cei doi *westmani* ieşiră înaintea chinezilor. Jos în prăpastie şi sus pe înălţime se făcuse linişte adâncă, fiindcă fiecare înţelegea ceea ce se petrecea şi erau foarte curioşi de cursul acestui contact.

Se auzi răsunând vocea aspră a lui Old Shatterhand; chinezii nu-l ascultară, ci se năpustiră înainte. Vocea lui mai răsună o dată, dar tot nu reuşi să se facă ascultat. Atunci el şi Winnetou traseră revolverele din cingătoare. Efectul fu însă de scurtă durată; gloata chinezilor se opri doar câteva clipe, căci cei din spate se năpusteau peste cei din faţă, fiind împinşi. Era un moment critic. Cei doi scoseseră armele numai ca să-i ameninţe; dar erau forţaţi să-şi facă ascultate ordinele, dacă nu voiau să se ajungă la o baie de sânge. Se văzu că-şi băgară la loc revolverele. Deşi îşi băgaseră la loc revolverele, nu încetară să strige puternic celor de faţă. Ceea ce a urmat este greu de relatat. Se auzeau chinezii strigând mereu, se văzu o grămadă de oameni împingându-se sau fiind împinsă, iar unii dintre cei din faţă zburau prin aer, căzând în grămadă. Câte unul era aruncat când la stânga, când la dreapta, afară din grămadă şi se rostogolea jos de pe munte; acestor câţiva le urmară mai mulţi. Şi începură să fugă câte doi, trei jos de pe munte, să se ţină unul de altul şi apoi să se smulgă. Unii erau aruncaţi în sus ca un fulg, drept ca o lumânare, ca apoi să cadă din nou şi să se rostogolească mai departe. Urletul de ură de la început se schimbă într-un

urlet de durere; răsunară vaiete şi chemări tânguitoare; grămada deveni mai mică, pentru că părţile care o compuneau mai fugeau încă fără încetare şi se rostogoleau pe costişă. Era, ca şi când în mijlocul ei ar fi existat un explozibil nevăzut, dar căruia nu i se putea rezista, compoziţia chimică fiind făcută numai ca să poată juca trupurile chinezilor ca pe nişte mingi. Numărul celor ce se rostogoleau se mărea cu atât mai mult, cu cât se micşora al celor rămaşi sus şi, în sfârşit, explozibilul luă figura lui Old Shattorhand şi Winnetou, care acum deveniseră din nou vizibili şi făceau un ultim efort de putere. Efectul poate că nu era prea plăcut pentru cei nimeriţi, dar pentru privitori era cu atât mai comic şi mai plăcut.

Un ciomag uriaş părea să fi răsărit în mijlocul chinezilor şi să se găsească într-o activitate funestă, natural, funestă pentru ei, căci erau prinşi când câte unul, când mai mulţi, încât trebuia să le dispară şi văzul şi auzul. Se părea că pământul nu mai era sigur sub picioarele lor, căci dispăruseră tot mai multe puncte de susţinere. Se observară picioare într-o parte, în sus, capete în cealaltă parte şi-n jos, până ce, în sfârşit, totul, dar totul, ajunse să alunece, să zbiere, să se zguduie, să cadă, să se rostogolească şi să se tăvălească, aşa încât o întreagă lavină de chinezi alunecă în jos, către vale. Ea o porni într-acolo mai întâi încet, apoi mai repede şi tot mai repede şi când ajunseră jos, răsună un vaiet şi-un plânset puternic în dialectele din Nanking şi Canton şi răsăriră şi se desfăşurară atâtea grămezi de membre omeneşti, încât pentru fiecare „fiu al cerului” era nevoie de o serioasă cunoaştere de sine şi îndemânare anatomică, spre a-şi aduna părţile răsărite din fiecare parte, ale iubitului său „eu”.

Totul, totul ce purta o coadă, ajungea mai mult sau mai puţin repede dar sigur jos; sus rămaseră însă numai Winnetou şi Old Shatterhand. Câţi albi erau acolo, atâtea voci le strigară bravo. Coborâră şi când ajunseră jos, nu se mai vedea nici un chinez. Căpătaseră spaima că ciomăgeala ar putea continua şi acolo jos şi fugiseră. Când inginerul voi să-i primească pe cei doi *westmani* cu laude, Old Shatterhand îl întrerupse:

— Acest pericol a trecut pentru roşii, dar mai e un al doilea care nu-i ameninţă din partea galbenilor, ci a albilor, care se

găsesc sus de tot, pe înălţime. Aruncă în jos cu pietre, lucru pe care nu-l mai putem tolera.

— Dar, sir, aceşti comanşi sunt doar ucigaşi! Vă pare rău când unul sau altul dintre băieţii ăia le aruncă vreo pietricică?

— Nu, dar şi criminalii sunt oameni şi trebuie trataţi ca atare. Cine chinuieşte animalele, acela-i un om de nimic; cine însă provoacă oamenilor suferinţe fără rost, acela n-are suflet de om; asta e părerea mea, după care înţeleg să lucrez şi doresc ca acest exemplu să fie urmat atâta timp cât eu sunt aici. Trimiteţi deci sus doi oameni, pe unul la dreapta, pe celălalt la stânga, care să oprească acest abuz. Să stea fiecare liniştit şi să nu întreprindă nimic duşmănos, înainte de-a da eu semnalul!

— *Well!* Dar atunci au să stea şi roşii liniştiţi?

— Au să se ferească să întreprindă ceva, până la ziuă, mai ales că şeful lor se găseşte în mâinile noastre.

— Dar ei nu ştiu asta!

— Îi dezlegăm pe cei doi paznici şi-i trimitem în peşteră. Este de altfel şi timpul să vorbim cu Mustangul Negru. Puneţi să-l aducă aici împreună cu ceilalţi doi, unde e lumină şi putem să-i observăm mai uşor şi mai de aproape decât acolo, în întuneric. Nu le spuneţi nici un nume şi puneţi-i aici jos, în aşa fel, încât feţele lor să fie văzute dinspre foc! Vreau să-i văd clar când au să ne recunoască.

— Trebuie să le răspund, dacă mă întreabă ceva, mai ales căpetenia?

— Da, dar numai lucruri vagi şi fără importanţă. Noi o să ne depărtăm puţin şi apoi o să venim înapoi neobservaţi, prin spate, ca să ascultăm ce pălăvrăgeşte şi ce crede despre situaţia lui.

Inginerul se duse spre desişul de brazi şi Old Shatterhand plecă împreună cu Winnetou o bucată de drum mai departe, ca să nu poată fi zărit imediat de Mustangul Negru. Nu dură mult şi acesta fu adus la locul hotărât şi pus jos cu cele două străji, în modul stabilit dinainte. Ei zăceau cu capetele în aşa fel, ca Winnetou şi Old Shatterhand, care stăteau în spatele lor, să nu poată fi văzuţi. Încet şi cu paşi uşori cei doi se apropiară.

Inginerul stătea înaintea celor trei prinşi şi-i privea

pătrunzător, fără să spună nimic. Pe şef îl enerva această privire; însă după obiceiul indian trebuia să tacă şi el. Dar dispreţul care se vedea pe faţa şefului de şantier, îl mânie în aşa fel, încât, fără să se mai gândească la demnitate, se răsti furios:

— Ce te uiţi aşa la noi? Nu poţi să vorbeşti, sau ţi-e gura încleştată de spaimă?

— Spaimă de voi? râse cel întrebat. Asta-i bună! Eşti un ucigaş pe care o să-l spânzurăm curând cu o frânghie zdravănă.

— Nu ştii ce vorbeşti! Eu sunt Tokvi Kava, cea mai mare căpetenie a naiini-comanşilor.

— Dacă eşti cel mai mare dintre aceşti ticăloşi, atunci rangul tău va fi respectat prin faptul că o să te spânzurăm ceva mai sus decât pe oamenii tăi.

— Nu te lăuda! Cu toate că sunt legat, va trebui să-mi daţi imediat drumul, căci altfel au să mă scape războinicii mei şi voi o să fiţi pedepsiţi cu moartea, vor da foc Firwood-Campului, vor ucide pe toţi locuitorii lui şi vor smulge din pământ şinele armăsarului de foc.

— Vrei să râd de tine faţă de războinicii tăi? Îndrăzneşti să mă ameninţi, cu toate că zaci înaintea mea ca un şarpe căruia i s-au scos dinţii veninoşi! Despre soarta ta hotărăsc Old Shatterhand şi Winnetou!

Atunci căpetenia râse tare şi cu ură şi spuse:

— Pronunţi aceste nume ca să mă sperii, dar eu ştiu că aceşti războinici nu se găsesc aici. Da, ieri seară erau aici, dar de frica mea au fugit cu căruţa armăsarului de foc.

Numai că ochiul său căzu asupra vânătorului alb, care îi ieşea încet înainte, venind din spate.

— Uff, uff! strigă înspăimântat căpetenia. Asta-i Old Shatterhand!

— Da, ăsta sunt eu. Şi cine-i ăsta pe care-l vezi aici lângă mine?

Winnetou venise după el şi se aşeză alături. Când comanşul îl zări, îi scăpă strigătul unei groaze mărite:

— Şi Winnetou, căpetenia apaşilor! De unde au venit aici?

Atunci Old Shatterhand dădu din cap, cu figura lui deschisă şi răspunse:

— Ai să te bucuri peste măsură de mult, când ai s-auzi că venim tocmai de acolo, de unde ai venit şi tu, adică de la Alder-Spring!

— Eu n-am fost la Alder-Spring!

— Ba chiar în apropierea lui, adică la huricanul de la Corner-Top, ca să ne prinzi astă-seară pe noi la Alder-Spring.

Acum începu să-şi dea seama comanşul că situaţia lui este cu mult mai rea decât crezuse până atunci. Era legat, deci complet fără putere; el văzu focul care oprea ieşirea oamenilor săi din capcană, dar încă nu ştia că şi înălţimile văgăunii erau ocupate de jur-împrejur; de aceea mai avea încă o scânteie de speranţă şi scrâşni furios, pe când se zbătea în legături:

— Dacă n-aş fi legat te-aş sfărâma ca ursul grizzly pe coioţii care-l latră, c-o singură lovitură peste bot! Cer să fiu lăsat liber!

— Cu asta trebuie să mai aşteptăm! Dacă te numeşti atât de mândru cea mai mare căpetenie a naiini-comanşilor, cred că vei fi atât de mândru ca să nu spui neadevărul. Aţi venit aici ca să atacaţi tabăra?

— Nu!

— L-ai trimis aici pe Ik Senanda, nepotul tău, ca să pregătească acest atac?

— Nu!

— Ai fost ieri seara aici şi ai vorbit cu el?

— Nu!

Acest de trei ori „nu” sună atât de hotărât, de respingător, încât inginerul strigă mâniat:

— Ce neruşinare! Am mare poftă să pun să i se dezbrace haina cea veche, ca pielea sa cea roşie să poată face cunoştinţă cu un băţ bun!

Old Shatterhand continuă, întors tot către căpetenie:

— E într-adevăr o laşitate fără pereche să minţi atât de hotărât într-o astfel de situaţie. Poţi să tăgăduieşti şi că l-ai lăsat singur pe nepotul tău înapoi la Corner-Top?

Căpetenia închise ochii pentru o clipă, ca şi cum trebuia să ascundă o spaimă bruscă; apoi răspunse cu ură:

— Old Shatterhand pare să viseze, fără să doarmă!

— *Pshaw!* L-ai lăsat acolo ca să păzească armele noastre

furate.

— Uff, uff! sări în sus comanşul, în ciuda legăturilor sale.

— Recunoşti asta?

— Nu!

— Tokvi Kava, laşule, te dispreţuiesc! Ca să-ţi dovedesc prostia minciunii tale, am să-ţi arăt ceva, Uită-te aici! La asta nu te-ai aşteptat?

Old Shatterhand pusese anume, înainte de a se lăsa văzut de el, armele sale în spatele prinsului şi tot aşa Winnetou puşca lui de argint. Acum primul luă aceste arme şi le arătă căpeteniei comanşilor. De frică, acesta uită că era legat; scoase un strigăt şi voi să sară.

— *Well*, asta pare să folosească, râse vânătorul.

— Pu... Pu... puşca fermecată... do... bo... râtorul de urşi şi... flin... ta de argint! bâlbâi Tokvi Kava U... u... unde-i Ik Senanda, fiul fiicei mele?

— E prizonierul nostru. L-am prins la Corner-Top, căci noi eram acolo încă înainte de-a veni el!

— A... a... sta nu se poate!

— Va trebui s-o crezi. Noi am plecat cu armăsarul de foc spre Rocky-Ground şi de-acolo am călărit spre Alder-Spring, unde am ajuns înaintea ta. Noi am văzut tot ce făceaţi şi am auzit tot ce s-a vorbit, căci eu şi cu Winnetou eram numai la patru paşi de trunchiul de copac, lângă care te întinseseşi, în desişul doborât de uragan.

— Uff, uff, uff!

— Da: uff, uff, uff! Mai ţii la minciunile tale smintite?

Comanşul privi liniştit şi întunecat în jos până ce-i veni un gând ce părea salvator pentru oamenii săi:

— Tokvi Kava nu cunoaşte frica, el n-a minţit de spaimă.

— Atunci recunoşti că ne-ai furat?

— Da.

— Mărturiseşti că voiai să ataci Firwood-Camp?

— Da.

— Ce-ai fi făcut locuitorilor acestui loc?

— I-aş fi omorât şi i-aş fi scalpat.

— Pe toţi?

— Pe toţi!

— *Zounds!* strigă inginerul. Şi pe mine?

Pentru comanş era totuna să fi trimis pe lumea cealaltă cu unul mai mult sau mai puţin; el răspunse pe un ton indiferent şi mândru:

— Nu ştiu cine eşti, dar dacă te-aş fi prins, ai fi fost şi tu scalpat.

— Mulţumesc, îţi mulţumesc din inimă, dragul meu sir roşu! Pentru această mărturisire amabilă am să mă gândesc cu deosebire la dumneavoastră. Spuneţi-mi, domnule Shatterhand, ce-i de făcut cu acest prea cinstit domn şi cu oamenii lui?

— Mai întâi o să-i dăm prilejul să cunoască situaţia oamenilor lui, răspunse cel întrebat. O să-l ducem sus, la marginea văgăunii, de unde o să poată vedea totul.

— Şi apoi?

— Apoi o să fie obligat să ordone oamenilor lui să se predea.

El se întoarse spre cei doi paznici prinşi şi întrebă:

— Vă e cunoscută limba feţelor palide?

Unul răspunse:

— Am înţeles tot ce s-a vorbit.

— *Well!* Acum să vă duceţi în peşteră, ca să le spuneţi războinicilor comanşi că noi am prins pe căpetenia lor şi că, dacă se împotrivesc, îi vom împuşca pe toţi. Eu îl duc pe şef pe culme, ca să se convingă şi el că orice împotrivire nu poate decât să vă strice. Atunci o să-şi dea seama ce este mai bine pentru el şi pentru voi.

— De la cine vom afla noi asta? Dacă ne-o spune o faţa palidă, noi n-o vom crede.

— Am să-i permit să vă spună chiar el. Poate să vorbească de pe culme în jos, astfel ca să fie auzit de toţi războinicii lui. Consimţi la asta?

— Da.

— Atunci am să pun să fiţi dezlegaţi. Flacăra nu-i aici, în margine, atât de înaltă şi întinsă, ca să vă fie periculoasă, treceţi dincolo dintr-o singură săritură.

— Trebuie să revenim ca să fim din nou legaţi?

— Nu, puteţi să rămâneţi în văgăună. Spuneţi războinicilor voştri ce-aţi auzit şi ce-aţi văzut! Dacă faceţi aşa, o să vedeţi că pentru ei nu-i altceva de făcut, decât s-aştepte, ca şeful să

se hotărască.

Pe când le fură desfăcute legăturile, Winnetou se aşeză cu arma în aşa fel încât o evadare nu era cu putinţă. Unul dintre ei îşi luă vânt şi sări prin foc în văgăună, pe unde focul era mai puţin violent şi celălalt îl imită imediat. Între timp Old Shatterhand mai aduse aici câţiva lucrători, ca în timpul lipsei sale să ştie intrarea sub pază suficientă şi severă, apoi picioarele căpeteniei comanşilor fură eliberate de legături, ca să i se permită să se caţăre pe munte. Mâinile îi rămaseră, fireşte, strâns legate la spate.

Astfel urcară cei doi *westmani* împreună cu Tokvi Kava pe munte. Printr-o încercare de fugă ar fi pus în cel mai mare pericol nu numai viaţa sa, ci şi a războinicilor prinşi şi de aceea îi urmă fără împotrivire până sus, la un loc unde se putea vedea toată peştera dintr-o singură privire. Era acelaşi loc, în care se găsea Hobble-Frank. Când văzu venind trei oameni şi-l recunoscu pe Tokvi Kava după podoaba lui de păr, sări în sus de bucurie şi strigă:

— Ura, ăştia-l aduc pe unul care, dacă şmecheria mea înnăscută nu mă lasă cu totul în părăsire, e căpetenia acestor războinici de drumul mare! Am ghicit, mister Shatterhand?

— Da, el este, răspunse cel întrebat.

— Mă bucură, mă bucură peste măsură! Căci odată ce nerodul cel mai mare a fost prins, celelalte vrăbii ne cad de la sine în cursă. În ce fel l-aţi apucat de moţul scalpului?

— Urmărit şi doborât, dragă Frank.

— Urmărit şi doborât! Asta pare atât de simplu şi de la sine, ca şi când bucătăreasa ospătăriei ar spune de friptura rumenă de pisică: „Mai întâi tăiată, pe urmă rumenită şi apoi halită ca iepure!” Ăsta stă aici şi se zgâieşte parc-ar fi bisericuţa lui Schiller în valea lui Uhland. După cum mi se pare, nu prea-i vin la socoteală nici frumoasa noastră făclie, nici felinarele noastre cu gaz!

Micul şi veselul scandalagiu nu vorbea fără îndreptăţire. Dacă Tokvi Kava crezuse până atunci în ajutorul alor săi, acum trebuia însă să vadă că greşise socoteala. Ei se îngrămădiseră împreună cu caii lor, strâmtoraţi în cel mai greu chip, acolo jos. Prăpastia şi unicul drum către libertate le fusese închis prin focul care pâlpâia tot mai sus. Acest foc

putea fi întreţinut până de dimineaţă şi încă mai multă vreme; asta ştia el, căci văzuse că jos mai era încă un butoi mare plin cu petrol.

Şi când privi pereţii prăpastiei, văzu un singur loc pe unde s-ar fi putut căţăra cineva; da, dar un singur om, pentru care sus n-ar exista nici un duşman; dar un număr atât de mare de indieni... la cai nici măcar nu era de gândit! Şi sus ardeau focuri şi făclii, aşa încât era luminat ca ziua şi apoi număra o mulţime de feţe palide bine înarmate, pregătiţi să respingă orice încercare de a sui peretele. El căuta în mintea sa încă o posibilitate: nu exista nici una. Totuşi se gândi un moment ca indienii lui să încalece pe cai şi să caute să forţeze ieşirea, trecând prin foc; dar trebui să părăsească şi acest gând. Mai întâi văzuse străjile, care stăteau afară înaintea focului, iar în al doilea rând toate feţele palide, pe care le vedea aici sus, puteau să împroaşte cu gloanţe toată prăpastia, până la foc; nici un roşu n-ar fi reuşit să scape, căci ar fi trebuit o singură salvă ca să înfunde intrarea cu cadavre de indieni şi de cai.

Acest rezultat nenorocit al reflecţiunii sale îl domina până într-atâta, încât nu se mai gândea deloc să-şi domine trăsăturile sale şi de aceea dezamăgirea îi era atât de clar întipărită pe faţă, încât chiar Winnetou şi Old Shatterhand tăcură; însă micul Hobble-Frank, care nu se putea stăpâni, spuse:

— Face o mutră, parc-ar fi femeia care-şi jumuleşte gâsca p-ascuns, când asta voia să zboare; de-abia atunci observă că nu era gâscă adevărată, ci un prespapier. Şi ăsta poate s-o înceapă de unde o vrea, doar nu poate să...

— Uff, uff! lăsă să se audă căpetenia şi încă mult mai tare, decât ar fi vrut. El se trezi din meditaţia sa ca dintr-un somn şi tresări singur, de propria lui exclamaţie.

Old Shatterhand se întoarse din nou către el şi întrebă:

— Acum a chibzuit Tokvi Kava daca exista vreun drum către libertate pentru el şi comanşii lui?

— Da, răspunse Tokvi Kava, există un astfel de drum.

— Ah! Care?

— Judecata ta.

— Nu te baza pe ea. Căci dacă voi sta să te-ascult cum trebuie voi fi silit să te condamn! De baia de sânge plănuită,

nici nu vreau să vorbesc... Dar ce pedeapsă se dă după legea savanei furtului de cai?

Cel întrebat răspunse după o oarecare şovăială:

— Moartea, dar caii voştri s-au întors din nou la voi!

— Şi ce pedeapsă se dă pentru furtul de arme?

— Tot moartea, dar v-aţi luat armele înapoi!

— Asta nu schimbă vina ta. Ţi se cuvine moartea.

— Atunci vreţi să mă ucideţi? continuă furios căpetenia.

— Noi nu suntem criminali. Noi nu ucidem, ci pedepsim, căci tu ai vrut şi ai cerut pedeapsa.

— Uff, când am cerut-o?

— Când ai cerut judecata mea.

Comanşul plecă din nou capul şi tăcu. El ştia că n-ar fi apelat degeaba la îndurarea acestor doi bărbaţi iubitori de oameni, dar mândria sa se împotrivea să facă asta. După o pauză întrebă:

— Unde e Ik Senanda, pe care l-ai prins?

— Într-un loc sigur, unde aşteaptă judecata lui. Tu ştii că spionii sunt de obicei spânzuraţi.

— Uff! De când a devenit Old Shatterhand un om atât de fioros?

— De când ai cerut judecata mea; căci judecata cere sângele vostru. Îndurare doar nu doreşti!

Din nou căpetenia se prăbuşi în tăcere, fără să poată gândi. Nu putea să se salveze pe sine şi pe oamenii lui, nici prin viclenie, nici prin forţă. O mânie înăbuşită fierbea în el şi o sete de răzbunare sălbatică şi perfidă îi cuprinse. Cu trăsăturile feţei nemişcate, îşi ridică încet capul şi întrebă cu vocea nesigură:

— Ce înţelege Old Shatterhand prin îndurare?

— Acordarea unei pedepse mai miloase sau chiar înlăturarea ei completă.

— O să ne iertaţi complet de pedeapsă?

— Nu, asta-i imposibil.

— Dar viaţa putem să ne-o păstrăm?

— Posibil. Winnetou şi cu mine nu ne gândim la viaţa voastră. Dar n-o să fie uşor să-i facem indulgenţi pe ceilalţi albi, totuşi sperăm să reuşim, dacă tu cu ai tăi n-o să şovăiţi să le îmblânziţi mânia.

— Ce trebuie să facem?
— Să vă predaţi.
— Să ne predăm? sări el. Eşti nebun!
— Eu te-am adus aici ca să-ţi dovedesc că rezistenţa voastră nu ne va costa pe noi nici o picătură de sânge, însă pe voi vă duce sigur la pierzanie. Scopul ăsta l-am atins. La un semn al meu, descărcăm toate armele; o să vi se ia scalpurile şi sufletele voastre vor fi condamnate în veşnicul rai al vânătoarei să fie servitorii şi sclavii noştri. N-ai vrut să fie altfel. Vino!
— Unde vreţi să merg?
— Din nou jos. Ca să vezi urmările împotrivirii tale. Vino!
Îl apucă de braţ, părând că vrea să-l ducă cu el, dar Tokvi Kava se smulse, făcu un pas înapoi şi întrebă, pe când ochii lui străluceau:
— Numai aşa poţi să ne salvezi, dacă ne predăm?
— Da.
— Putem să rămânem în viaţă?
— Aşa sper.
— Şi să ne înapoiem la tribul nostru?
— Dacă o să vi se dăruiască viaţa, da. Doar nu crezi c-o să avem plăcerea să te păstrăm aici.
— Şi dacă plecăm liberi, nu te temi de răzbunarea noastră?
— *Pshaw!* Cine se va teme de voi? Tu vorbeşti de răzbunare? Dacă vă vom dărui viaţa, n-o să ne datoraţi mai mult, recunoştinţă, decât răzbunare?
— Salvează-ne şi pe urmă ai să vezi tu ce-o să facem!
— Bine. Vezi că aici se poate căţăra de-a dreptul sus pe stâncă?
— Da.
— Cărarea e atât de îngustă, încât doi oameni nu încap unul lângă altul. Spune războinicilor tăi să se caţăre unul după altul p-aici, dar fără arme. Ei vor fi desigur mai întâi legaţi, până vom hotărî asupra soartei lor. Apoi o să...
— Legaţi? îl întrerupse căpetenia, izbucnind mânios.
— Da. Şi dacă nu-ţi convine asta, atunci n-au decât să moară. Şi tu eşti legat!
— Uff! Old Shatterhand e un om groaznic. Vorbeşte atât de blând şi liniştit, însă voinţa lui e tare ca o stâncă!

— Foarte bine că observi şi tu asta! Poartă-te în consecinţă! Deci consimţi să fie legaţi?

Cel întrebat şovăi câteva clipe, apoi se îndreptă mândru şi răspunse, aproape strigând de ură:

— Da!

— *Well!* Dar spune-le, că pe oricine, care n-o să lase absolut totul jos, îl vom ucide imediat!

Se văzu clar că şeful tremura de mânie. Se mai informă încă:

— Dacă fac ceea ce vrei tu, va fi şi fiul fiicei mele lăsat în viaţă şi-n libertate?

— Probabil.

— Atunci pune să mă dezlege, ca să pot cobori la războinicii mei!

— Ah, vrei să cobori chiar tu?

— Ai auzit-o!

— De ce?

— Nu e de-ajuns ca să strig de-aici ordinele. Dacă trebuie să se predea fără arme, trebuie să le explic motivele mele.

— *Well*, răspunse Old Shatterhand, pe când îl măsura zâmbind. Poţi să urmăreşti vreo viclenie ascunsă; mie mi-e totuna. Îţi dau voie să cobori, dar din momentul în care ţi-ai atinge ţinta, ţevile a de nouă ori zece arme ar fi îndreptate asupra voastră şi dacă, după cinci minute, strig şi nu vii primul din nou sus, fiecare ţeavă va trage de două ori. Am spus-o şi aşa va fi. Acum du-te!

El însuşi îi dezlegă mâinile. Winnetou nu se amestecase în convorbire cu nici un cuvânt; acum când comanşul se pregătea să coboare, îi puse acestuia mâna pe braţ, şi-i spuse:

— Ceea ce a spus Old Shatterhand e ca un jurământ pe care-l voi ţine şi eu. Dacă te cheamă şi nu vii imediat, glonţul meu o pregătit să te nimerească! Am spus-o. *Howgh!*

Comanşul se întoarse fără să răspundă şi începu coborârea către ai săi. Când ajunse jos şi le spuse primele cuvinte, se auzi un urlet grozav. Ăsta era răspunsul lor la vestea că trebuia să se predea. Ca să-l mai aţâţe împotriva lor, Old Shatterhand dădu câteva ordine scurte, cu voce tare. Atunci toţi albii care se găseau în cealaltă parte veniră sus pe partea

sa, pregătiţi să-i prindă şi să-i lege pe comanşii veniţi sus unul câte unul. Toţi îşi îndreptară armele în jos, ca să tragă la ordinul lui Old Shatterhand şi albii de la intrarea văgăunii de sub comanda inginerului îşi îndreptară armele către cei închişi acolo. În ceea ce priveşte pe chinezi, cu toate că erau nespus de curioşi să cunoască cursul aventurii, nu le venea la socoteală să-şi mai pună pielea-n joc. Ei se adunaseră în depărtare, ca la cel mai mic somn de pericol să se repeadă şi s-o ia la goană şi această frică nu le era inspirată numai de comanşi, căci nu mai puteau uita nici de vânătorul alb şi de apaşul roşu, care, numai cu puterea braţelor lor, transformaseră gloata lor într-o lavină ce s-a rostogolit jos.

Şi mătuşica Droll venise din cealaltă parte. Se strecurase pe lângă vărul său, ţinea ca şi acesta gura armei în jos, la marginea prăpastiei şi se informa:

— Vere Frank, ai auzit tot ce s-a vorbit aici?

— Cum poţi să-ntrebi aşa prosteşte? răspunse micuţul. Doar am stat aici şi am şi nişte urechi! Atunci de ce să nu fi auzit?

— Că ai asemenea urechi, asta nu mi-e chiar necunoscut; dar unii au două urechi, fără să poată auzi ceea ce trebuie s-audă. Ăla n-a fost căpetenia comanşilor?

— Da.

— Şi s-a tratat cu el?

— Da.

— Şi?

— Comanşii trebuie să se predea. Se caţără afară câte unul, pe stânca asta şi sunt legaţi îndată ce ajung aici, din fundul văgăunii.

— Mă, asta-i iar o şmecherie a lui Old Shatterhand! Să fi putut ei să iasă, aşa cum ar fi vrut, mai mulţi deodată de jos, ar fi fost periculos pentru noi; dacă însă se suie numai aşa câte unul şi încetişor, nu ne pot face nici un rău. Asta-i cu totul altfel decât mi-ar fi venit mie în cap! De ieri, de când i-am întâlnit pe Old Shatterhand şi pe Winnetou, am şi început să mai petrecem puţin!

— Aşa? Şi cu mine n-aveai nimic de petrecut? Ia ascultă, te rog să-mi păstrezi acea stimă respectuoasă la care are dreptul un bărbat ca mine! Asta ţi-o pun în vedere foarte

hotărât, pentru viitor! Ţi-s dator cu ceva că te-ai născut vărul meu, pentru ca să-mi strici azi toată dispoziţia? Auzi! Omul ăsta nu poate să se distreze cu mine?

— Ei, nu te supăra! îl rugă Droll. N-am vrut să spun asta. Dar cine mai explodează aşa, ca o bombă, pentru orice cuvânt?

— Să taci, bătrân mareşal de nătărăi! Cum ai îndrăzneala să mă compari pe mine cu o bombă?

— Fiindcă explodezi tot atât de repede ca şi ea!

— Să explodez! Ce expresie pentru o personalitate ca mine! Nu ştii, mă nimicule, că în prea onorata mea prezenţă trebuie să ai o purtare aleasă?!

Droll se scarpină după ureche şi răspunse necăjit:

— Ah, dragă Frank, mai întâi eu mă trag din Altenburg şi m-am născut în Moritzburg.

— Din păcate, din păcate, da! Prea scumpa natură ne-a înzestrat cu daruri sufleteşti atât de deosebite, cu toate că eşti vărul meu adevărat. Eu te-am întrecut în toate privinţele şi nu pot să înţeleg deloc cum părinţii noştri au putut s-ajungă la ideea caraghioasă ca să ne lege tocmai pe noi doi într-o rudenie atât de strânsă.

— Aşa? Atunci nu mai vrei să ştii de mine?

— Fii aşa de bun şi nu pune întrebări idioate! Tocmai de aceea te iubesc atât, pentru că eşti mai prost decât mine. Ce să fac cu razele alese ale ştiinţei mele, dacă n-aş avea pe cine să luminez şi să întunec? Asta mă face atât de fericit, încât toate vorbele mele sunt ca o ploaie care-i înviorează pe cei săraci cu duhul. Dar s-o lăsăm! Se pare că Old Shatterhand vrea să ne cheme

Termenul dat trecuse şi Old Shatterhand se şi suise pe marginea stâncii; îşi duse mâna la gură şi strigă jos către peşteră: *Tokvi Kava eta haueh!* (vino sus!).

Căpetenia auzi chemarea şi, după cum se văzu, mai dădu un ultim ordin oamenilor lui, apoi se despărţi de ei, ca să urmeze ordinul lui Old Shatterhand. Se sui prin acelaşi loc, prin care coborâse şi, pe când urca, se vedea cum oamenii lui puneau toate armele grămadă. Se părea că le spusese în ce interval de timp să-l urmeze, căci ei stăteau jos pregătiţi şi de-abia când ajunse el sus, îl urmară încet câte unul. Fie din

cauza urcuşului, fie din cauza enervării că războinicii săi nu se împotriviseră, se vedea cum îi bătea pulsul pe când, cu mâinile duse la spate, spuse cu o voce răguşită:

— Tokvi Kava s-a ţinut de cuvânt; acum legaţi-mă din nou! Dar luaţi seama, ca să nu vă legăm şi noi odată mâinile la spate! Dacă s-o întâmpla asta, puteţi fi siguri că nu mai aveţi ce căuta sub soare!

Fu legat şi dus ceva mai departe. Cel care urmă fu şi el legat şi apoi legat la un loc, spate-n spate, cu următorul. În timp ce prinşii erau legaţi în felul acesta, doi câte doi, siguranţa se dublă faţă de ei.

Şi astfel se întâmplă şi cu ceilalţi comanşi care — unul după altul — se suiau pe culme. Când în sfârşit fură adunaţi cu toţii, zăceau la pământ mai mult de cincizeci de perechi de indieni. Tokvi Kava îl chemă la el pe Old Shatterhand şi-i spuse:

— Mi-a fost foarte greu să-i îndemn pe războinicii mei la supunere. Ai să-ţi dai şi tu osteneala să obţii vieţile noastre de la feţele palide?

— Am să fac chiar mai mult decât ţi-am promis, răspunse vânătorul. Eu ţi-am spus că o să reuşească influenţa mea. Acum, pentru că ai fost atât de ascultător, îţi promit cu hotărâre că viaţa şi libertatea voastră sunt sigure.

Atunci comanşul scoase un hohot de râs strident şi strigă, în timp ce o privire de ură nesfârşită se revărsă din ochii lui asupra lui Old Shatterhand:

— Ascultător? Eu, vouă? Eu, leul, ascultător câinelui sau bizonul, dihorului? Dar ce crezi tu, cine eşti? Eşti un buboi plin de puroi, pe care o să te tai eu din trupul rasei palide, ca să-i fac să se retragă în cel mai izolat colţ al savanei! Şi ce e Winnetou? Cel mai dispreţuit şi cel mai laş dintre apaşi. O otravă pe care o s-o scuip cu dezgust şi o s-o bag cu piciorul în pământ! Ţi-ai răcit, în gheaţa ultimei ierni, cel din urmă rest de creier, că îndrăzneşti să crezi că Mustangul Negru ţi-a fost ţie ascultător? Îţi jur pe Marele Manitu şi pe spiritele tuturor căpeteniilor noastre, pe care-i vom urma în veşnicul rai al vânătoarei, că va veni timpul în care veţi afla cine trebuie să ordone şi cine să asculte.

Singura replică a lui Old Shatterhand a fost întrebarea calmă:

— Poate vrei să te joci cu viaţa? Mai eşti încă prins şi nu liber!

— *Pshaw!* râse el dispreţuitor. Tokvi Kava nu se sperie de tine! Old Shatterhand a spus că viaţa şi libertatea noastră sunt asigurate!

— Ah! Aşa de mult te încrezi în vorba mea! Tu ştii ce cinste-mi faci cu asta? Da, tu trebuie să scapi cu viaţă şi nepedepsit, pentru că mi-am dat cuvântul. Dar ştiind că Old Shatterhand nu spune nici un neadevăr, eşti convins că poţi să fii obraznic cu mine. Aşa cum faci acum; latră câinele căruia i s-au spart dinţii, pentru că nu mai poate să muşte!

— Şi câinele ăsta eşti tu! strigă comanşul furios. Uite aici la piciorul meu! O să-ţi dea în curând lovitura care o să te facă să urli de durere!

— Poţi să îndrăzneşti mult, chiar foarte mult, pentru că ai promisiunea mea, îi reproşa zâmbind calm Old Shatterhand. Totuşi nu merge prea departe! Dacă nu ştii să te stăpâneşti, ai să te căieşti!

— Să mă căiesc? Vorba asta arată slăbiciunea ta. Spune ce vrei, că-mi bat joc de ameninţarea ta!

Atunci faţa vânătorului deveni serioasă şi vocea, lui răsună plină şi grea, când spuse:

— *Well*, fie cum vrei! Am să respect în orice caz ceea ce am promis, dar nici o vorbă în plus. Ceea ce vreau, ai să afli tu. Îmi propusesem să fiu şi mai milos decât aveam datoria prin promisiunea mea; asta a trecut acum şi avertismentul meu se va îndeplini curând; căinţa o să vină repede!

În loc de orice răspuns, comanşul îşi băgă capul între umeri şi se repezi puţin înainte, în ciuda legăturilor, ca să-l scuipe pe Old Shatterhand, ceea ce reuşi. Atunci Winnetou, de obicei un om atât de chibzuit şi de liniştit, pe care nu-l puteai scoate din sărite, strânse pumnul şi strigă mâniat:

— Charli, te-a pângărit cu scuipatul lui. Cine să-l pedepsească pentru asta, eu sau tu?

— Tu nu, ci eu, dar altfel decât crezi tu, răspunse prietenul său alb. Nu merită să fie atins de mâna ta!

Chiar şi ceilalţi erau grozav de mâniaţi de obrăznicia fără de seamăn a comanşului, care acuma, când era sigur de viaţa sa, lăsa să izbucnească toată ura pe care o reţinuse atâta

timp cu greutate. O mulţime de voci ale albilor se auziră, cerând pedeapsa imediată. Kas, blondul cel lung, mişca din capul său mic dintr-o parte în alta; năsucul lui cârn părea să devină de două ori mai lung; ochii săi mici de şoricel, mereu atât de blânzi, scânteiară şi la repezeală îşi scoase din piciorul sau de cocostârc cizma de oaie şi se rugă cu voce tare:

— Mister Shatterhand, asta-i prea mult; asta e imposibil s-o mai răbdaţi. Sunt gata să-i astup botul ăla mare!

— Cu ce?

— Cu o curea pe care am să i-o leg de gât; apoi îl înălţăm, acolo pe copac, pe ăla cu crengi aşa de frumoase, crescut aşa de bine numai pentru această ridicare în rang. Dacă după aceea i-o pieri suflarea, nu-i voi putea face nimic. N-avea decât s-o păstreze pentru ceva mai bun! Cine nu vrea s-asculte, ăla trebuie să simtă; asta-i o vorbă veche şi bună şi era încă de pe timpuri la Moştenirea Timpe!

— Mulţumesc! Dacă s-a născut să fie spânzurat, o să găsească el pe undeva un laţ potrivit, fără ca tocmai noi să i-l punem de gât.

— Cum? strigă Hobble-Frank. Să vă insulte în felul ăsta şi să vă arunce cu coji putrede de cartofi, fără să-şi capete plata pentru asta? Asta nu pot eu s-o tolerez, asta nu-mi place deloc, ca şi căţelului periat dinapoi înainte! Există pe firmamentul sudic un loc luminos, despre care legea răsplatei vorbeşte foarte mult. Mulţi pot să-i citească literele, însă mulţi nu. De aceia care ştiu să le citească, aparţin în primul rând eu, desigur şi astfel cred că-i datoria mea...

— Aici poate fi vorba numai de datoria mea, nu de a ta, dragă Frank, întrerupse Old Shatterhand şirul de vorbe al omuleţului. Lăsaţi-l deci pe seama mea pe individul ăsta roşu, ca să-mi dea socoteală de obrăznicia lui!

— Asta nu vreau s-o fac; asta chiar că n-o fac, căci dacă vă predau puterea şi forţa unui înalt procuror general, atunci ştiu dinainte că pielea roşie o să primească cel mai bun lapte cu orez cu sos de stridii, în loc de o mardeală straşnică.

— Nici o grijă, dragă Frank! De data asta nu mă mai gândesc la indurare.

— Aşa? Atunci o să fii cum se cuvine? Mai bine mai târziu, decât niciodată! Aveţi într-adevăr o pedeapsă pentru el?

— Da.

— ?! Atunci vă rog să aveţi marea bunăvoinţă şi îngăduinţă să mă lăsaţi să iau parte ca prim tragedian şi cupletist! Deci ordonaţi, vă rog, domnule inspector şi director, când trebuie trasă cortina! Onoratul public tropăie cu toate picioarele şi toate biletele sunt vândute!

— Bine, dorinţa ta va fi împlinită, Kas şi Has trebuie să ţină bine pe şef, încât să nu-şi poată clinti capul, iar tu ai să-i tai cu cuţitul chica aia aşa de deasă. Dar să-i laşi un moţ la care să-i putem lega podoabele astea.

La aceste cuvinte, el scoase din buzunar cozile celor doi chinezi, hoţi de arme.

— Ura! Cozile celor doi Kang-Keng-King-Kong! Pe astea le uitasem cu totul! Ura! Ura! Minunată idee! Sunt aşa de vesel şi de încântat, de parc-ar fi ziua mea onomastică! Omul o să fie aranjat, adică vreau să spun de chică şi de cozi! Veniţi încoace, domnule Timpe, numărul unu şi Timpe, numărul doi! Pregătiţi-vă, domnii mei, marea operă poate să-nceapă. Cortina se ridică. Eu joc *Bărbierul* din *Sevilla*, fără pensulă şi săpun, iar comanşul o să fie „călăreţul jupuit”. În primul act încep: „dă-mi mâna, viaţa mea” şi cântă aria graţiei din *Robert şiBertram*. Apoi începu corul fraţilor răzbunării: „Rade, Hobble, rade, uite părul cum mai cade!” Apoi intră el: „Dragă Frank, încet s-o laşi, altfel pielea mi-o stricaşi!” din *Freischütz*, dacă nu mă-nşel sau dacă nu s-o fi înşelat Weber. În finalul actului întâi, terţetul: „Lună bună, te salut în chip şi fel, căci comanşul este chel!” Când, mai târziu, se ridică din nou cortina, încep cu acompaniamentul de harmonium, la care el răspunde singur, cu dublu cuartet: „Pentru că n-am pălărie, pune-mi coada pe chelie!”; desigur c-o fac şi p-asta, pentru că aşa cere rolul meu şi dacă s-a făcut, ceilalţi actori la un loc şi figuranţii cu întreaga orchestră încep cântecul de laudă: „Fraţii roşii să chiuie, căci cozile fâlfâie! Şeful vostru e uimit, ce frumos e-mpodobit; duceţi-l în triumf îndată, comedia-i terminată!”, la care publicul se scoală şi cortina cade. În felul ăsta credem să fie programul serbării şi acum, domnii mei şi ceilalţi gentlemeni, bucata poate să înceapă!

Micul şi veselul ştrengar era foarte încântat de treaba încredinţată. El făcuse vesela lui declamaţie în limba germană

şi astfel putu să fie înţeles complet numai de germani, dar gesturile şi mimica lui fuseseră atât de sugestive, încât şi ceilalţi albi putură să înţeleagă ce vedeau: roşii însă nu păreau să bănuiască nimic.

Dar căpetenia văzu privirile care se îndreptau asupra lui, cuţitul de vânătoare în mâna lui Hobble-Frank şi cozile chinezeşti, pe care acesta le primise de la Old Shatterhand. Astfel că trebui să tragă concluzia că toate aceste lucruri îl priveau pe el: dar ce se plănuise, nu putea să-şi dea seama. I se făcu frică şi această frică se mări când Has şi Kas îngenunchează la dreapta şi la stânga lui şi-l măsurară cu priviri pline de ură.

— Ce căutaţi aici? Ce vreţi cu mine? întrebă el.

În locul lor, răspunse Old Shatterhand:

— Ai să primeşti de la mine un dar, pentru că ai fost atât de prietenos şi de politicos cu mine.

— Ce fel de dar?

— Aţi venit aici ca să luaţi scalpurile oamenilor galbeni; însă, din păcate, n-aţi putut să le căpătaţi, fiindcă chinezii au vrut să şi le păstreze. Dar pentru că ştii ce binevoitor îţi sunt, ai să-ţi dai seama cât de rău îmi pare că un şef ca tine nu are un astfel de scalp. Ca recunoştinţă pentru purtarea ta, inima mea bună m-a îndemnat să fac totul ca să-ţi pregătesc o surpriză prin darul ăsta din partea mea.

Tokvi Kava scoase un „Uff”, cam de îndoială, căci nu putea spune alt cuvânt, neştiind ce intenţie se ascunde după vorbele prietenoase ale vorbitorului. Acesta continuă:

— Cozile aparţin, desigur, capului şi astfel mă gândesc că o să-ţi placă dacă voi da ordin să ţi le lege acolo, unde ai să le porţi în amintirea mea.

— Uff, uff! răspunse el atunci, devenind furios. Scalpurile nu se atârnă la gât, ci la cingătoare. Şi astea nu sunt scalpuri, ci numai părul laşilor galbeni, fără piele. Un războinic, care ar purta asemenea păr, ar fi de râsul şi batjocura copiilor şi a babelor!

— Tu însă ai să le porţi, că ţi le dăruiesc eu şi sunt obişnuit ca darurilor mele să li se dea atenţie!

— Păstrează-le; n-am nevoie de ele!

— Dacă ai sau nu nevoie, asta nu te întreb. Sunt destinate

pentru tine şi acum am să pun să ţi le prindă.

— Îndrăzneşte s-o faci! zbieră roşul. Nu uita că sunt căpetenie!

— *Pshaw!* De acum înainte nu eşti în ochii mei altceva decât un roşu caraghios, căruia îi vom atârna cozile chinezilor, spre avertizarea serioasă a războinicilor tăi ca nimeni să nu mai îndrăznească a batjocori pe Winnetou şi pe Old Shatterhand!

Tokvi Kava holbă ochii; scrâşni din dinţi şi şuieră printre ei:

— Te avertizez! Să nu îndrăzneşti să insulţi capul unei căpetenii de război cu gunoaiele astea ale câinilor galbeni!

— Vorbeşti de îndrăzneală şi vrei să mă avertizezi? Şi eu te-am avertizat. Tu nu m-ai ascultat. Acum vin urmările: vei purta acest „gunoi al câinilor galbeni" şi vreau să-ţi fie cât se poate mai plăcut. Acum nu eşti împodobit cu scalpul, ci cu părul cel des; părul ăsta şi în plus cozile, ar fi prea mult pentru capul tău; de aceea am să pun să ţi se taie părul, ca să facă loc podoabelor chinezeşti.

Acum Tokvi Kava se înspăimântă de moarte. Ochii săi voiau să-i iasă din orbite; trăsăturile sale luară înfăţişarea unui animal sălbatic; se ridică, în ciuda legăturilor şi cu o voce cutremurată de o ură de necrezut, strigă:

— Vrei să pui să mi se taie părul? Părul, podoaba capului meu, semnul forţei şi locul penelor de vultur, care anunţă demnitatea mea şi care vorbesc de faima mea! Părul să-mi fie tăiat?!

— Da şi chiar acum.

— Îndrăzneşte, îndrăzneşte, dacă vrei să ai o moarte cu atâtea torturi cât durerile a o mie de oameni torturaţi!

— *Pshaw!* Ameninţarea ta nu mă opreşte defel să fac ceea ce mi-am propus. Puneţi-l jos şi ţineţi-l bine!

Acest lucru îi privea pe cei doi Timpe, care-l executară numaidecât. Ei traseră la pământ partea de sus a trupului comanşului şi-l ţinură acolo, fără să fie nevoie să facă sforţări. În acest moment el nu opuse nici o rezistenţă. Stătea întins cât era de lung, ţinea ochii închişi şi spunea ca pentru sine, cu jumătate de gură: „Nu, n-o să îndrăznească; nu poate să îndrăznească; nu poate s-o facă. Să i se taie părul unei căpetenii, asta nu s-a întâmplat niciodată, de când există

războinici roşii şi albi!”

— Dacă într-adevăr nu s-o fi întâmplat încă, atunci o să se întâmple acum, stărui Old Shatterhand asupra voinţei sale. Începe, Frank! Hai, să terminăm!

— Foarte bine, răspunse mititelul, în timp ce puse deocamdată de o parte cozile şi se apropie de căpetenie cu cuţitul în mână.

Acesta auzi paşii, deschise ochii şi-l văzu venind. Acum recunoscu că ceea ce crezuse imposibil avea să se întâmple şi această recunoaştere îi dădu puteri de uriaş. Cu toate legăturile, îi aruncă pe cei doi Timpe c-o dublă mişcare a părţii de sus a corpului. Ei îl apucară însă din nou şi se siliră din toate puterile să-l ţină jos; totuşi, din cauza marii agitaţii în care se găsea, le era atât de superior, încât trebuiră să mai îngenunche încă doi oameni pe el, ca să i se poată ţine capul nemişcat şi să se poată lucra.

Hobble-Frank tăia acum cu siguranţă. Abia când mititelul tăie prima şuviţă, încetă împotrivirea comanşului şi corpul i se întinse ca de moarte. După sforţarea lui imensă, urmă o neputinţă deplină a conştiinţei şi se lăsă în voia soartei, fără să se mai opună nici o clipă. El mişca, fără împotrivire, capul la dreapta şi la stânga, după cum avea nevoie Hobble-Frank, încât s-ar fi putut credo că era tâmpit. Astfel îi fu tăiat tot părul, foarte lung şi foarte des, lăsându-i-se numai o şuviţă subţire. După ce termină, Hobble-Frank ridică cele două cozi şi strigă:

— Ca merit primeşte o coroană! Atenţiune, domnii mei, acum urmează încoronarea!

Şi legă cu îndemânare cele două cozi pe capul Mustangului Negru.

Ce urmă acum fu de nedescris. Albii ridicară un chiot care nu se mai termina. Roşii însă zbierară şi urlară; se zbăteau şi se smulgeau din legături, căutau ca să se repeadă; se legănau mânioşi încoace şi-ncolo, cu toate că erau legaţi doi câte doi. Albii avură destul de furcă spre a-i ţine la pământ, pe indienii care, în ciuda legăturilor, se zbăteau ca peştii. Treptat, zgomotul încetă. Tokvi Kava nu se alăturase strigătelor, ci rămăsese jos în nemişcare. Acum se ridică pe jumătate şi spuse pe un ton nefiresc şi cu vocea răguşită:

— V-aţi răzbunat. Acum lăsaţi-ne liberi!

Atunci Winnetou, care până-n acea clipă rămăsese tăcut, vorbi:

— Întâi trebuie să se chibzuiască ce e de făcut cu comanşii. Târâţi-i jos de pe munte şi băgaţi-i din nou în peşteră, unde stau mai în siguranţă decât aici!

Mustangul Negru se ridică şi şuieră:

— N-aveţi ce chibzui. Old Shatterhand ne-a promis viaţa!

— Viaţa?! răspunse Winnetou dispreţuitor. Dacă i s-ar fi întâmplat căpeteniei apaşilor ce ţi s-a întâmplat ţie, atunci n-ar mai vrea să trăiască. Tu însă gemi pentru continuarea ruşinii tale şi ea o să-ţi fie acordată!

— Câine! răcni comanşul, nu scâncesc. Vreau numai să trăiesc, ca să mă pot răzbuna, cum nu s-a mai răzbunat vreodată un războinic roşu!

— *Pshaw!* Fă-o! Cât de mult dispreţuim mânia ta şi cât de puţin ne temem de răzbunarea ta, ţi-o arătăm prin aceea că-ţi dăruim viaţa.

Se întoarse, luă mâna lui Old Shatterhand, ca să suie cu el costişa, fără să se uite dacă fusese împlinit ordinul de a-i da jos de pe munte pe cei prinşi.

E de la sine înţeles că acesta nu s-a îndeplinit în modul cel mai delicat, cu toate că se păzeau, ştiind bine că aşa ceva nu era pe placul apaşului. Jos, focul fu înăbuşit în aşa fel, încât între el şi stâncă să rămână un spaţiu pe unde-i băgară pe prinşi. Aceştia fură puşi jos, doi câte doi şi apoi lucrătorii căilor ferate voiră să-şi împartă armele. Old Shatterhand, însă, îi opri, ordonând:

— Opriţi! Totul rămâne încă jos. Încă nu ştiţi ce se va hotărî cu ele!

Ascultară, dar c-o uşoară rezistenţă.

De drept, patru persoane trebuiau să hotărască soarta comanşilor, adică Winnetou şi Old Shatterhand, împreună cu cei doi ingineri, cel de la Rocky-Ground şi cel de la Firwood-Camp; dar acesta din urmă îşi pusese pielea la adăpost şi nu se mai arăta. Astfel că numai cei trei se aşezară, ca să se sfătuiască. Swan, inginerul, luă cuvântul fără şovăire:

— E deci de la sine înţeles că aceşti băieţi trebuie să moară şi propun, pentru că plumbul şi pulberea costă parale şi

curelele stau aici degeaba, să-i spânzurăm de copaci. Sunt convins *mesh'shurs* că sunteţi de aceeaşi părere.

— Peste faţa serioasă a lui Winnetou alunecă un surâs, dar nu răspunse pentru că era obişnuit ca-n astfel de împrejurări să-l lase pe Old Shatterhand să vorbească. Acesta dădu din cap, zâmbind şi el către inginer şi spuse:

— *Well*, sir! Mă bucură foarte mult că ne preţuiţi atâta. Suntem pe deplin convinşi că trebuie să moară, pentru că suntem oameni şi deci suntem muritori cu toţii.

— Hm! Cum credeţi, asta, mister Shatterhand?

— Ei trebuie să moară, mai curând sau mai târziu, pentru că sunt oameni muritori, însă n-avem nici un drept să le luăm noi viaţa.

— Cum adică?

— Pentru că noi, adică Winnetou şi eu, le-am promis că nimeni nu va fi ucis.

— N-aţi făcut cam pripit această promisiune?

— Să nu crezi! Cea mai bună şi dreaptă pedeapsă este totdeauna cea care-i pune pe criminali în imposibilitate de a-şi repeta fapta. Trebuie deci să le luăm comanşilor posibilitatea, sau chiar puterea, de a se mai gândi atât de repede la un atac. Asta se va realiza prin faptul că vor plăti năvălirea în tabără cu caii şi armele lor.

— *Egad!* Asta nu e rău; asta-mi convine! Dar cine va primi aceste lucruri?

— Dumneata şi lucrătorii dumitale. Socot că preţul pedepsei şi judecăţii să vă fie dat ca răsplată, pentru ajutorul dat.

— Foarte bine! Şi oamenii de la Firwood-Camp?

— Dintre aceştia vor primi câte ceva numai aceia care ni s-au alăturat la sfârşit.

— Sunt atât de puţini, încât le dăm cu plăcere ceea ce au de primit. Dar nu credeţi că roşii vor căuta să se răzbune pe voi?

— Desigur. Dar o să le fie greu. Ei trebuie să părăsească afurisind această regiune, pe jos; la întoarcere vor trebui să se mulţumească cu foarte puţin, pentru că n-au arme; nu vor putea să vâneze ci să pună cel mult laţuri; o să se hrănească mai ales cu rădăcini, cu boabe şi cu fructe sălbatice; asta o

să-i ţină multă vreme pe drum. Aici, la locul dezastrului lor fără seamăn, n-o să se mai întoarcă ei atât de curând. Totuşi, vai, de trei ori vai, mie şi lui Winnetou, dac-am avea vreodată nenorocirea să le cădem în mână!

— Nu vă e deloc frică?

— Frică? Nici nu ne trece prin cap! Dacă ne-am speria în Vestul Sălbatic de tot ce s-ar putea petrece, n-am mai scăpa de frică. Atunci ne-am înţeles? Mai aveţi ceva de adăugat hotărârii noastre, mister Swan?

— Ferească Dumnezeu! râse acesta. Sunt foarte mulţumit. Dar ce să facem cu *scout*-ul care e la noi în fântână?

— Trageţi-i o bătaie zdravănă şi daţi-i drumul!

— Se va îndeplini, sir, chiar întocmai! Oamenii mei se vor bucura de prada pe care o vor primi. De cai nu prea avem nevoie; dar când vom lucra câteva staţii mai departe, putem să-i vindem şi să luăm preţuri foarte bune pe ei.

— La asta trebuie să fac o observaţie, că noi, adică prietenii mei şi cu mine, nu pretindem din pradă nimic altceva decât numai doi cai, pe care-i vom căuta pentru Frank şi pentru Droll, pentru că aceştia au cai foarte răi.

— *Well!* Alegeţi-i pe cei mai buni! Vă sunt cu atât mai mult cuveniţi, cu cât, dacă i-am primit aşa de bine pe roşii, vi se datorează vouă. Îmi închipui că acum sfatul s-a terminat.

— Da. Vreau să-i anunţ acum căpeteniei hotărârea. O s-auzim groaznice izbucniri de mânie, dar nici nu ne pasă.

El se sculă şi se îndreptă cu Winnetou şi cu inginerul, către locul unde zăcea Tokvi Kava, lângă care se aşezară cei doi Timpe, Droll şi Frank, ca să-l aibă sub ochi. Curiosul Hobble nu aşteptă s-audă ceva, ci întrebă:

— Ce-a hotărât Reichstag-ul — prin asta numind pe Winnetou şi Old Shatterhand — şi Camera Comunelor — prin asta numind pe inginer —, cum va fi sfârşitul?

— Ai s-auzi imediat, răspunse scurt Old Shatterhand.

Şi întorcându-se spre Tokvi Kava, i se adresă tare, ca să fie auzit de toţi roşii:

— Fiii comanşilor au meritat moartea, pentru că voiau să-i omoare şi să-i scalpeze pe locuitorii din Firwood-Camp, dar v-am promis viaţa şi ne vom respecta cuvântul.

Atunci, căpetenia lăsă indiferenţa simulată şi strigă:

— Dacă-i aşa, dezlegaţi-ne şi daţi-ne drumul să putem porni călare de aici!

— Cine n-are cai nu poate călări, sună replica simplă şi calmă.

— Avem câţiva! răspunse căpetenia, pe jumătate sigur de sine, pe jumătate nesigur.

— Nu mai aveţi nici unul, căci armele şi caii voştri ne vor aparţine nouă.

— Caii şi armele noastre? răcni roşul. Vrei să ne furi?

— Taci! tună atunci vânătorul. Sunteţi tâlhari şi ucigaşi şi noi v-am învins. Cu toate astea, n-am vrut să fim prea aspri cu voi; dar voi, cu tot avertismentul meu, aţi continuat să ne dispreţuiţi; ai continuat să ne batjocoreşti şi să ne insulţi; nu credeai că vei fi pedepsit, dar ţi-ai pierdut pletele şi afară de asta o să vi se ia toţi caii şi armele. Când se va face ziuă, puteţi pleca. Viaţa pe care v-am promis-o veţi lua-o cu voi, dar toate celelalte le veţi lăsa aici. Am vorbit. *Howgh!*

Atunci căpetenia îi suflă cu ferocitate de pisică:

— Cum ai fi râs, dacă aş fi venit încoace pe mustangul meu negru! Cu toate că mâna ta nu e vrednică să-i atingă nici copitele, ar fi fost totuşi proprietatea ta. Aşa trebuie să renunţi la cel mai bun cal de la un capăt la celălalt al pământului. Îmi bat joc de tine!

— Şi eu râd şi mai mult de tine, răspunse vânătorul alb. Ai spus tu singur câtă valoare are armăsarul tău. Un cal care are şi bale nu-i bun de nimic. Poţi să ţi-l păstrezi liniştit pe Tşatlo al tău!

Comanşul voise să-l enerveze pe Old Shatterhand şi să-i trezească invidia. Şi acum, în loc să-i reuşească asta, trebui s-asculte un alt fel de răspuns. Tşatlo înseamnă broască. Ce insultă, să-l numească broască pe mustangul lui! La fel de feroce, ca şi atunci când i se luase punga cu medicamente, el continuă:

— Tu însuţi ai bale în gură! Manitu cel rău te-a creat şi te-a trimis, ca să afuriseşti toate şi să le transformi în murdărie. Poate crezi că armăsarul tău şi al lui Winnetou ar fi renumiţi? Pe lângă mustangul meu, ei sunt ca degetele unui gropar indian, care trăieşte numai din murdărie şi rădăcini, pe lângă lancea victorioasă a unui războinic comanş!

Old Shatterhand renunţă la o nouă replică şi se depărtă, ca să aleagă pentru Frank şi Droll cei mai buni cai ai învinşilor. În acelaşi timp, fură împărţite celelalte animale rămase precum şi armele indienilor, după tragerea la sorţi, ca să nu spună nimeni că a fost nedreptăţit. Pe când se întâmpla asta, Hobble-Frank şi vărul său stăteau împreună cu cei doi Timpe şi vorbeau cu înflăcărare. Pentru că Old Shatterhand şi Winnetou voiau să călărească împreună cu ceilalţi doi, începu bineînţeles cu promisiunea marilor fapte, pe care aveau să le îndeplinească în interesul lui Has şi Kas.

— Eu sunt Heliogabalus Morpheus Edeward Franke, spuse el şi o să mă cunoaşteţi voi. Locuinţa mea, de pe malul Elbei, de-acasă, se numeşte vila „Bärenfett” (Grăsime de urs), căci nici un urs nu s-a îngrăşat în America, fără să-l fi ucis cu puşca mea. Toţi aceşti urşi au fost îngropaţi cu vagonul mortuar numărul unu, în stomacul meu şi...

— Cu piele şi păr, îl întrerupse Kas.

— Nu vorbi aşa prostii, o, emigratule baron Timpe din Timpelsdorf. Arătaţi-mi şi mie omul care să fi mâncat urşii cu blană cu tot! Ce, poate crezi că stomacul meu e blănărie sau un dulap cu haine de blană, cizme de blană, gulere de boa şi bizarii? Aţi văzut într-adevăr un urs?

— Desigur!

— Poate în abecedar şi-n carte cu poze. Eu însă i-am împuşcat!

— Tot în abecedar?

— Taci şi ascultă când vorbesc oameni ale căror vorbe trebuie ascultate cu atenţie plină de respect şi admiraţie! Să fiţi supuşi şi prevenitori cu mine, căci fără înaltul meu concurs n-o să vă primiţi niciodată moştenirea. Dar pentru că soarta binevoitoare a fost atât de cumsecade cu voi, ca să vă permită să vă naşteţi în ţara mea, deci să fiţi compatrioţii mei, simt în nobila mea inimă o regească mişcare saxonă şi vreau să-mi dau osteneala faţă de persoana voastră, cu o răbdare maternă şi prietenoasă.

— Pentru asta vă sunt nemărginit de recunoscător.

— Ei. Asta mă bucură. Am să mă ocup astfel de personalitatea şi de moştenirea voastră, tocmai aşa cum s-ar ocupa un geamăn — ăsta sunt eu — de trigeamăn — ăsta eşti

dumneata. Poartă-te după prescripţiile care-mi sunt înnăscute mie şi atunci o s-ajungi la ceva şi o să te poţi întoarce acasă ca un om onorat şi ca un Timpe bine văzuţi.

Discursul său ar mai fi continuat desigur în acest mod, dacă Winnetou, care stătea în apropiere, n-ar fi ridicat pe neaşteptate carabina sa de argint şi n-ar fi descărcat-o. Împuşcătura trosni. Old Shatterhand mai era ocupat cu împărţirea. El se întoarse repede, îl văzu pe apaş cu arma şi întrebă:

— De ce-ai tras?

— S-a zărit cineva pe marginea stâncii în jos, răspunse Winnetou.

— L-ai nimerit?

— Nu; capul a dispărut când puneam eu degetul.

— L-ai văzut cu siguranţă?

— Da. Nu era un alb.

— Atunci un indian?

— Winnetou nu ştie sigur. Capul s-a putut vedea atâta timp cât am ridicat eu puşca, apoi a dispărut.

— Hm! Sus nu mai e nimeni de al nostru. Fratele meu roşu poate să vină cu mine sus. Omul care a fost acolo n-o să aştepte, fireşte, până ne-om urca noi, dar e totuşi nimerit să punem acolo câteva străji, căci se poate, cu mare uşurinţă, să ne împuşte pe unul din noi, de-acolo de sus.

Se suiră şi-i luară şi pe cei doi Timpe, ca să-i pună de strajă. Când, după câtva timp, coborâră din nou şi Frank îl întrebă, află că n-au găsit pe nimeni. Sus era acum întuneric şi ca să caute urme n-ar fi dus la nimic nici la lumina zilei, pentru că toţi cei de la tren călcaseră pe acolo şi astfel nu s-ar fi putut distinge o urmă singură, nici chiar în apropierea prăpastiei.

Asta era spre dimineaţă şi, curând după aceea, ziua începu să mijească. N-avea nici un rost să se încurce atât de mult şi pe degeaba cu indienii, totuşi prea aproape de tabără nu li se putea da libertatea; erau dezarmaţi, dar faţă de numărul lor mare şi de laşitatea locuitorilor acestui loc, daca ar fi încercat un atac în masă, puteau să fie periculoşi. De aceea se hotărî să fie duşi o bucată bună de drum în prerie şi apoi câte unul să li se dea drumul. Acolo, câmpia era deschisă şi puteau fi

văzuţi şi supravegheaţi până departe. Ei trebuiau să-şi închipuie că-i urmăreau pe ascuns şi astfel era de aşteptat să le treacă pofta de-a se întoarce să se răzbune.

Pe când inginerul Swan se îndrepta spre *Camp*, ca să telegrafieze la Rocky-Ground să se trimită din nou trenul, Winnetou şi Old Shatterhand dădură lucrătorilor ordinele necesare. Indienii fură despărţiţi unul de altul, li se dezlegară picioarele, dar mâinile le fură şi mai puternic strânse la spate şi după aceea fiecare fu legat de scara unui cal, apoi lucrătorii se suiră şi porniră cu prinşii lor. Ceilalţi, adică Old Shatterhand şi tovarăşii lui, îi conduseră o jumătate de oră, până lăsară în urma pădurea şi se întoarseră apoi, ca s-aştepte trenul.

În sfârşit, apăru din nou inginerul Leveret. Când află cum au fost pedepsiţi comanşii, nu se arătă tocmai mulţumit, dar se supuse. Curând veni şi trenul şi se urcară, luând, bineînţeles şi caii cei noi ai lui Frank şi Droll.

Mai era de aşteptat încă pedepsirea metisului, pe care şi-o punea la inimă Hobble-Frank, şi, în mersul trenului, se întoarse spre Old Shatterhand:

— Acum am o rugăminte pe care ferească sfântul să mi-o refuzi.

— Care?

— Nu spuneai că acest Ik Senanda, zis Yato Inda, trebuie să capete o bătaie zdravănă şi pe urmă să fie lăsat liber?

— Da.

— Ascultaţi, asta nu-i o pedeapsă suficientă pentru un trădător de ţară, atât de periculos! Bătaie capătă orice şcolar, fără să fie şi metis; bătaie vei fi căpătat şi dumneata de la tatăl dumitale. Deci, prea stimate domnule Shatterhand, dacă aici, la jumătatea drumului, ai în inimă puţin simţ de dreptate, atunci trebuie să-ţi dai seama că bătaia e o pedeapsă mult prea mică pentru un ticălos ca asta. Îmi iau de aceea libertatea de a avea cinstea să fac propunerea care îmi stă adânc în inimă şi pe care trebuie s-o scot la lumină, ca să nu mi se înăbuşe inima mea prea simţitoare şi să nu mi se strice, ca un canar hrănit cu paprică şi seminţe de ceapă.

Toţi, afară de Winnetou, râseră de felul în care ştia să se exprime mititelul; Old Shatterhand întrebă:

— Ce propunere vrei să ne faci?

— La asta poţi să te gândeşti şi dumneata singur. Ştiu eu bine că nici dumneata nu eşti uşă de biserică. Adică, se poate, odată cu bătaia să se facă pedeapsa mai groasă sau mai subţire; eu sunt de părere aici pentru cea groasă, nu pentru cea subţire.

— Vrei să zici: un ciomag mai tare?

— Nu tocmai asta. Din propria mea experienţă pot să deduc că un băţ mai subţire doare mai tare decât unul mai gros, pentru că ciupeşte mai bine; ştiţi, domnii mei, unul gros are efect, după cum se ştie, numai asupra acelei părţi de sus, care e numită epidermă, însă unul mai subţire merge dintr-o parte în alta, cum merge lumina la fotografie prin întreaga lentilă şi apoi scoate cea mai frumoasă poză. Nu, nu, cred cu totul altceva. Pe lângă pedeapsa cu bătaia, trebuie să mai vină şi o alta, sau să-i dăm ăsteia o durată şi o vigoare, care să fie pe măsura criminalului. Ticălosul stă doar în fântână. Noi să-i turnăm atâta apă, încât să-i ajungă până la buze şi să umble mereu după aer. Asta-i cel puţin o frică de moarte serioasă, cu toate că n-o să moară din cauza ei. După ce-o să stea aşa câteva ore şi o să fie bine pătruns de apă, atunci o să-l scoatem afară şi să nu încetăm cu plesniturile înainte de a se usca. În felul ăsta n-o să răcească şi mai târziu n-o să aibă nici un motiv să ne aducă învinuiri că noi nu i-am dat ce a pierdut din cauza lui bunicu-său. De câştigat, a câştigat mai mult de-o groază, *quod erat demimonstrum!*

Se opri, căci la auzul acestor cuvinte stâlcite toţi izbucniră într-un astfel de râs, încât nu mai putea să-şi audă nici propriile lui cuvinte. Aşteptă, furios la culme, până se liniştiră şi strigă:

— Nu, nu, o astfel de purtare şi de nepoliteţe nu s-a mai văzut vreodată! Dacă aţi crezut că sistemul meu de pedeapsă era o glumă în loc de înspăimântare plănuită, atunci îmi spăl mâinile, nevinovat. Spuneţi-mi numai un singur motiv, ca să ştiu de ce. Sunt condamnat s-aud şi să rabd un râs atât de batjocoritor. Cu oameni care râd de mine şi de propunerile mele, nu pot fi în relaţii. *Howgh!*

Se strecură, mâniat, în colţul cel mai din fund al vagonului. Old Shatterhand nu putea să suporte prea mult supărarea

mititelului, cu toate că era caraghioasă şi întrebă după un timp:

— Ai renunţat definitiv la propunerea ta, dragă Frank?

Moritzburghezul îi aruncă o privire pe jumătate mâniată, pe jumătate însă împăcată şi răspunse:

— N-aveţi nici o grijă! N-am să mai fac niciodată o propunere!

— De asta o să-mi pară rău. Doar tu ştii că eu pun mare preţ pe ideile tale.

Atunci, calea împăcării se lumină şi mai mult în faţa lui Hobble şi se auzi, după un oftat înăbuşit:

— Asta o spui numai ca să mă îmbunezi. M-ai umplut de mânie, pe mine care-ţi sunt cel mai mare admirator şi prieten! Unei fiinţe aşa de sensibile cum sunt eu, nu trebuie să i se iasă înainte cu un arcuş de bas pentru o scripcă, ci aceasta trebuie zăngănită cu delicateţe, ca o chitară sau mandolină. Eu sunt adânc jignit. De aceea rămân aici, în colţul meu şi nu mă las scos nici de fluviul Mississippi sau Amazon. Un om cult trebuie să aibă şi caracter!

— Asta-i drept! Şi pentru că nu numai că ai caracter, dar îl ai şi foarte bun, cred că nu trebuie să mai rămâi aici.

Măgulit de această laudă, mititelul se aşeză puţin mai aproape şi spuse mult mai prietenos ca mai înainte:

— Asta-i convingerea dumitale adevărată, prea stimate domnule Shatterhand? M-aş bucura dac-ar fi aşa. Îţi spun c-ar fi foarte bine nu numai pentru dumneata, dar chiar şi pentru ceilalţi, dacă o să înveţe, o să recunoască şi o să observe că nu sunt tocmai fără rost.

— Asta nu numai c-o observ, ci o şi ştiu de multă vreme!

— Aşa? se înveseli mititelul, pe când se dădu şi mai aproape. În sfârşit, poate fi numai o părere după cum cred că sunt nesocotit de dumneata. Am să mai încerc încă o dată, dacă în purtarea dumitale se poate urmări îmbunătăţirea dorită de mine!

Se dădu din nou mai aproape, aşa încât ajunse să stea la un pas de Old Shatterhand şi continuă cu mai mult zel şi cu voioşie:

— Atunci, cum găseşti planul meu, ce se întâmplă cu el? Eşti înclinat să-l socoteşti bun?

— Da, dragă Frank.

Atunci, Hobble, pe deplin împăcat, făcu o astfel de mişcare, încât ajunse să stea lângă Old Shatterhand şi strigă, pe când faţa sa radia de bucurie şi satisfacţie.

— Vasăzică nici un urs nu-i atât de nătâng, ca să nu facă măcar o singură dată o ispravă deosebită! Acum pot mărturisi că onoarea mea e complet repusă în drepturile ei. Atunci se rămâne la ceea ce am propus eu?

— Nu este exclus. Totul depinde de modul cum s-o purta cu noi!

— Foarte drept! Şi pentru că ştiu că purtarea sa va lăsa mai mult decât de dorit, să îngropăm tot ceea ce desparte spiritele şi sentimentele noastre şi dacă vorbele dumitale vor fi vreodată puse la îndoială de vreun om neînţelegător, sau chiar luate în râs, cum mi s-a întâmplat mie în acest vagon, atunci bazează-te pe mine, fără frică! Eu sunt omul care înţelege să-ţi dea acea atenţie, la care ai dreptul ca prieten şi tovarăş credincios.

Era mişcător de observat cum, cu toată ţinuta şi vorbele lui foarte comice, ceilalţi îşi dădeau osteneala să-şi păstreze seriozitatea neapărat necesară, ca să evite un nou acces de mânie. Din fericire se putură stăpâni şi aşa continuă călătoria, fără ca el să mai găsească motive să vorbească de un singur cusur anume. Vorbi în schimb, în general, despre greşelile şi slăbiciunile spirituale ale omenirii. Rocky-Ground fu atins în cea mai bună dispoziţie şi exista numai o singură greutate; aceea de a cobori din vagon nevătămaţi pe cei doi cai indieni. Ei nu erau obişnuiţi cu felul ăsta de transport şi făcuseră în Firwood-Camp o mare risipă de energie, ca să-i suie în vagon.

Oamenii lăsaţi acolo veniră s-ajute, fără ca mai întâi să dea vreo informaţie şi de-abia când caii fură aduşi cu bine pe pământ şi când inginerul puse întrebarea dacă se petrecuse ceva neobişnuit, unul răspunse scărpinându-se stingherit:

— *Well!* Pentru că întrebaţi de asta, sir, trebuie să vă şi răspund: s-a furat un cal de la noi!

— Care? întrebară în acelaşi timp şase persoane, fiindcă lucrătorii căilor ferate, neposedând nici un cal, furtul privea doar pe vânătorii albi. Ce rău, dacă ar fi fost unul dintre cei doi armăsari negri ai lui Winnetou sau Old Shatterhand.

Fu o clipă de cea mai mare curiozitate, până ce acesta spuse:

— Era un roib, *mesh'shurs*.

Se putu auzi acum un prelung oftat de uşurare.

— Slavă Domnului! strigă Frank, cu cea mai mare mulţumire. Vere Droll, e poticnitul tău, căruia îi datorai durerea ta de şold. Ăla poate fi furat. Ai în schimb acum un animal mult mai bun!

— Mai încet cu părerile, Frank! îl potoli Old Shatterhand. Mai puţin ne interesează calul decât hoţul. Eu bănuiesc cine este. Nu cumva o fi corcitura, pe care l-am băgat în fântână?

— Da, sir, răspunse, încurcat, omul căruia i se adresase întrebarea.

— Dar cum de-a ieşit din fântână? Asta poate să fie numai urmarea unei nemaipomenite neglijenţe din partea voastră!

— Pe care o s-o pedepsesc cu asprime! adăugă inginerul. Am pus doar o strajă la fântână! Unde este? Nu mai stă acolo şi nici nu-l văd nicăieri.

— Deocamdată a şters-o de frică, până ce, după cum spunea el, o să vă treacă mânia, domnule inginer.

— Atunci poate s-aştepte mult şi bine. Când o să vină înapoi, o să pun să-l bată să mă ţină minte! Acum corcitura o fi trecut munţii şi n-avem decât să ne uităm după el! Să sperăm că n-a ajuns încă prea departe şi putem să-l mai ajungem. Pregătiţi-vă repede şi...

— Domol, sir, domol! îl întrerupse Old Shatterhand. Graba prea mare nu ne poate ajuta cu nimic. Dacă bănuiala mea nu mă înşală, atunci e atât de departe, încât orice urmărire din partea voastră e zadarnică. Cred că de aici a călărit spre Firwood-Camp.

— Tocmai în mâinile noastre? Imposibil! Ar trebui să nu fie în toate minţile!

— *Pshaw!* Îi ştia pe comanşi în pericol şi-a călărit într-acolo să-i avertizeze într-ascuns, dar din fericire a fost prea târziu. Era el, în orice caz, cel care se uitase de sus şi după care a tras Winnetou, fără să-l nimerească.

— Aşa e, aprobă căpetenia apaşilor. L-am văzut numai o clipă; am ridicat totuşi destul de repede arma, dar la fel de repede şi-a tras şi el capul înapoi.

— Trebuie să mergem după el! Mă gândesc, însă, că băiatul ăsta o să ne mai iasă odată-n cale.

— Să-l lăsăm deocamdată să fugă! O fi observat că comanşii lui au fost eliberaţi şi-o fi călărit să se unească cu ei. Dacă mi-aş pune-n cap să-l prind, l-aş avea imediat; dar tot ne-am propus să-i dăm libertatea şi aşa şi-o câştigă el singur, numai că fără bătaie.

— Dar mă doare inima, remarcă Frank, că n-am putut să-l muiem şi pe urmă să-l batem!

— Poate că mai târziu l-om găsi pentru bătaia asta; consolează-ţi astfel inima ta întristată, dragă Frank! Acum, înainte de orice alt lucru, aş vrea să aflu cum a reuşit să scape din fântână, apoi să fure chiar şi un cal. Sper că eşti în stare să ne povesteşti, omule!

Lucrătorul se concentra sub privirea pătrunzătoare a lui Old Shatterhand, ca şi când ar fi vrut să se ascundă în sine însuşi, dar răspunse totuşi:

— Eu n-am nici o vină, sir, de asta puteţi fi sigur. Clifton trebuia să păzească fântâna şi s-a lăsat păcălit de chinezi.

— De chinezi? Au fost, aici chinezi?

— *Yes*, mister Shatterhand, doi chinezi.

— Ah, ăştia au fost mai mult ca sigur hoţii noştri de arme. Aveau cozile atârnate la spate?

— N-am putut să văd nici o coadă, totuşi aveau parale, dolari frumoşi, jumătăţi şi sferturi de dolari. Cu ăştia s-au dus în camera birtaşului şi-au comandat ce le-a dorit inima şi ce le-a fost la îndemână.

— Şi voi aţi fost desigur atât de deştepţi şi de prevăzători să chefuiţi zdravăn cu ei, nu-i aşa?

— Eu nu, ci Clifton, sir. Trebuie să ştiţi anume, că el îi cunoştea bine, căci lucrase în Firwood-Camp înainte de a fi angajat aici de mister Swan. Ar fi cel mai bine, dacă v-aş povesti lucrurile la rând, aşa cum s-au petrecut.

— Da, aşa să faci, spune cum s-a întâmplat!

— Nu pot să povestesc altfel decât cum s-a întâmplat, sir. Era către seară şi tocmai începuse să se întunece. Noi ne terminasem lucrul şi eram în repaus; atunci veniră chinezii, care puteau să se ducă dracului, pentru că ne-au tras pe sfoară. Clifton stătea de strajă la fântână şi legase, de cel mai

apropiat pom, capătul frânghiei de care era legată corcitura. Ei îl văzură şi pentru că-l cunoşteau bine de la Firwood-Camp, se duseră la el să-l salute. Noi ceilalţi îi urmam, căci eram curioşi să ştim ce voiau chinezii aici, la noi, la Rocky-Ground. Aflarăm că părăsiseră posturile lor din Firwood-Camp, din cauza salariului mic şi-a tratamentului rău şi voiau să-şi caute alte posturi.

— Şi-aţi crezut asta? întrebă Old Shatterhand. Ei erau doar şefii lucrătorilor chinezi şi tocmai ei să fi fost nemulţumiţi! Asta-i îndoielnic!

— Aşa o fi! Noi suntem simpli lucrători şi nu ne pricepem. Nouă nu ni se poate cere să înţelegem fiecare fleac. Clifton le-a spus că probabil vor putea căpăta un post la noi; dar ei n-au vrut să rămână aici, ci au plecat cu următorul tren de construcţii, o bucată de drum spre răsărit.

— Asta o înţeleg perfect, căci îşi pierduseră cozile, fiind astfel dezonoraţi şi trebuia să se-ndrepte spre o regiune unde nu mai sunt deloc chinezi. Spune mai departe!

— Ei rămaseră desigur aici, ca s-aştepte trenul şi se duseră în cârciumă, unde comandară birtaşului două locuri de dormit. După cum am mai spus, aveau bani la ei şi făcură lucrul aşa cum trebuie. A trebuit să bem împreună, apoi intrarăm în vorbă şi le povestirăm că dumneavoastră aţi fost aici şi că apoi aţi plecat ca să salvaţi Firwood-Camp. Ei fură numai urechi; dar, sir, de dumneavoastră şi de Winnetou păreau că nu vor să ştie nimic; asta o înţeleseserăm după diferitele semne pe care le făcură.

— Sigur că da. Ei ne furaseră şi-şi primiseră pedeapsa; de aceea au şi fugit din *Camp*. Au auzit că noi doi l-am prins pe metis; atunci le-a venit în gând să se răzbune pe noi, dacă-l eliberează.

— E posibil ca să nu fi vrut să ne joace nouă festa asta, ci dumneavoastră. Poate că asta s-a mai întâmplat şi dintr-un fel de prietenie, căci se pare că la Firwood-Camp au fost prieteni la cataramă cu el. Pe scurt, îi duseră şi lui Clifton, afară, rachiu, o sticlă destul de mare, plină, şi, iarăşi, încă una. Mai târziu îl mai vizitară şi dură un timp îndelungat, până să vină înapoi. Apoi se aşezară, după cum ne-am dat seama mai târziu, nu pe locurile lor, ci în aşa fel, încât, ca să intrăm

în cameră, trebuia să-nchidem uşa unde erau caii. După câtva timp auzirăm un nechezat ciudat, apoi sforăit şi bătaie de copită. Gândind că se-ntâmplă ceva cu caii, noi ieşirăm afară, cu toate că chinezii voiau să ne oprească. Acolo, cei doi armăsari negri erau dezlegaţi şi roibul lipsea. De smuls, n-a făcut-o el, asta o văzurăm noi, aşadar nu scăpase singur, ci fusese condus de cineva. Dar de cine? Toţi fuseserăm împreună în cameră, afară de Clifton, care păzea la fântână. Ne duserăm la el, fără să luăm seama la chinezi; el zăcea la pământ beat turtă, aproape fără cunoştinţă şi frânghia, de care atârnase metisul, era la el; văzurăm pe jos şi curelele cu care-i fuseseră legate mâinile şi picioarele. Fireşte că ne-am speriat teribil şi am căutat s-aflăm de la Clifton ce se întâmplase, dar nu puturăm să scoatem nimic de la el, căci bâlbâia numai lucruri neînţelese. Ca să ne putem încredinţa, am fost lăsat jos cu frânghia şi acolo îmi dădui seama ce se întâmplase, întocmai cum ne temusem; metisul fugise.

— Aşa se pare! spuse Old Shatterhand. Chinezii l-au scos afară şi l-au dezlegat pe când Clifton era complet beat. Apoi au intrat din nou în cârciumă şi au avut grijă, în mod viclean, ca uşa să fie închisă, pentru ca metisul să poată fura un cal. Era lumină acolo?

— Da, ardea un felinar la animale.

— Atunci, desigur că a putut vedea, care erau cei mai buni cai şi, la fel ca bunicul său, s-a repezit la armăsarii noştri, dar n-a fost mai norocos; ei s-au lăsat poate dezlegaţi, dar apoi s-au împotrivit şi de aceea s-a iscat gălăgia care l-a făcut să se grăbească de zor, dacă voia să scape. Atunci luă şi el calul care-i stătea mai la îndemână şi ăsta a fost roibul.

— Asta-i drept, sir; căci acest cal era cel mai apropiat de uşă.

— În felul ăsta l-a şterpelit pe cel mai prost; dar e totuşi un călăreţ bun şi cunoaşte exact regiunea între Firwood-Camp şi Rocky-Ground, căci altfel nu s-ar fi angajat ca *scout*. Astfel că i-a fost posibil ca-n ciuda întunericului să ajungă la Prăpastia Mesteacănului, desigur prea târziu, pentru intenţiile pe care le urmărea acolo. Ce-au mai spus apoi chinezii despre fuga lui?

— N-au spus nimic, sau, ca să mă exprim altfel: ce-au spus

ticăloşii ăştia, noi n-am putut auzi; căci după ce ne-am convins de fuga prizonierului şi-l căutam, ei au şters-o.

— Încotro? întrebă inginerul.

— Asta nu putem s-o ştim, căci era o noapte întunecoasă.

— Pe toţi dracii! Oare nu li s-ar putea găsi urmele? Trebuie să căutăm să punem mâna pe tâlharii ăştia.

— Lasă-i să se ducă, mister Swan! îi spuse Old Shatterhand. Nu merită osteneala pe care ar trebui să ne-o dăm, dacă am dori să-i prindem. Acţiunea noastră a întrecut aşteptările; am salvat Firwood-Camp, fără ca măcar unul dintre noi să-şi fi riscat pielea; orice alt lucru şi mai ales fapta celor doi chinezi e de-o importanţă atât de mică, încât ar fi caraghios să ne pierdem timpul fugind după ei.

— Hm! Mă mănâncă încă toate zece degetele după ei, dar îmi dau seama că aveţi dreptate, mister Shatterhand. Aşa că pot să fugă! Dar pe Clifton ăsta o să mi-l aranjez eu. Dar unde s-a dus? Nu cumva ştiţi?

— Nu, răspunse lucrătorul. După ce a dormit câteva ore, s-a sculat deodată şi i-am spus cum s-a lăsat dus de nas de chinezi. Atunci îi trecu tot fumul beţiei şi se trezi imediat de spaimă. Fireşte că i-a şi înjurat, dar prin asta nu-l mai putea aduce pe metis înapoi şi îl cuprinse groaza. Spuse că nu se va arăta pe aici până nu v-o trece mânia, îşi legă cele câteva catrafuse şi dispăru.

— N-ar fi trebuit să-l lăsaţi!

— Cu ce drept l-am fi putut opri, sir? Nici el nu era criminal şi nici noi poliţişti.

— Foarte adevărat, admise Old Shatterhand. Cel mai probabil e că nici ăsta nu va mai reveni şi nici unul dintre noi n-are nici un motiv să se ia după el. Şi dacă s-o mai întoarce, daţi-i o lecţie bună şi opriţi-vă aici! Acum să intrăm înăuntru, ca să ne vedem mai întâi caii; după aceea să mâncăm şi să dormim bine, pentru că a trebuit să veghem toată noaptea. Mâine dimineaţă o să vă spunem la revedere.

— Aşa de repede? întrebă inginerul. Aţi putea să vă închipuiţi că aş avea dorinţa să vă ştiu aici mai multă vreme!

— De asta suntem convinşi. O s-avem o veşnică amintire frumoasă despre dumneavoastră, sir, dar acum nu mai există nimic aici care să ne poată opri şi avem afaceri importante

pentru viitor.

— Asta-i adevărat, dădu din cap Kas. Trebuie să mergem spre Santa-Fé. Pungaşul nostru de văr, Nahum Samuel Timpe, nu pare să fie un om care să stea locului prea multă vreme; conştiinţa lui încărcată îl goneşte încoace şi încolo şi dacă ne pierdem aici timpul fără folos, atunci putem fi siguri că o să fie plecat din nou când o s-ajungem acolo. Nu-i asta şi părerea ta, vere?

— Desigur, răspunse Has la întrebarea ce-i fusese pusă. Cu cât o să ajungem mai repede la banii noştri, cu atât va fi mai bine pentru noi. Din fericire, mister Shatterhand şi Winnetou s-au interesat de chestiunea noastră; asta-mi dă mai multă speranţă, decât am avut înainte, că o vom duce la bun sfârşit.

În timp ce verii Timpe spuneau asta, mai erau cu ei şi Frank şi Droll. Ceilalţi intraseră între timp în clădire. Şi astfel, împrejurarea face că Winnetou şi Old Shatterhand nu putură s-audă aceste cuvinte permise lui Hobble, privind una din obişnuitele lui observaţii, ideii pe care tocmai o spusese Has:

— Eu nu înţeleg de ce vorbiţi mereu numai de ceilalţi oameni! Familia Timpe pare să sufere de boala moştenirii, de care n-o să fie lecuită din cauza unei colosale unilateralităţi.

— Care unilateralitate? întrebă Kas.

— Partea care e mereu îndreptată spre Old Shatterhand şi Winnetou. Vorbiţi mereu despre ei, parcă speraţi să fiţi scoşi la lumină într-un mod extraordinar, de aceşti domni. Admit şi eu cu plăcere că ideea asta nu-i cu totul greşită, dar vă întreb, pe partea cealaltă, unde stau şi unde pot fi găsit eu de toţi, prea stimate Hobble-Frank din Moritzburg!? Ia spuneţi-mi. N-aveţi deloc încredere în mine?

— Ba da, mister Frank, răspunse Has.

— Nu s-ar zice, prea supuse mister Hasael Benjamin Timpe! Eu am avut încă dinainte bunăvoinţă şi v-am asigurat c-o să mă interesez şi-o să mă îndur de voi; v-am dovedit în chip convingător că moştenirea voastră mă interesează mai mult decât bănişorii mei, iar acum văd că vă puneţi din nou speranţele în alte personalităţi!

Celor doi veri le trebui multă stăpânire de sine ca să nu râdă, având figurile cele mai serioase. Kas răspunse, în timp ce-i puse mititelului o mână liniştitoare pe umăr:

— Dar, prea bunul meu domn Franke, vă înfuriaţi fără nici un motiv. Noi vă cunoaştem şi ştim destul de bine ce mari foloase avem de câştigat de pe urma ajutorului dumitale.

— Aşa? Vasăzică ştiţi? Atunci de ce vorbiţi mereu numai de Old Shatterhand şi de Winnetou şi nu despre mine?

— Pentru că nu se vorbeşte despre ceea ce-i de la sine înţeles. Şi valoarea personalităţii dumitale e de la sine înţeleasă. Nu?

Atunci faţa lui Hobble începu să strălucească de plăcere; făcu o mişcare cât îi fu posibil de maiestuoasă şi spuse:

—- O, mă rog, mă rog, mister Timpe! Îmi faceţi prea multă cinste! Modestia mea proverbială poate să ia cunoştinţă de această laudă binemeritată, cu toată discreţia cuvenită. Dacă vreţi să mai continuaţi cu recunoştinţa, atunci sobrietatea mea cunoscută se împotriveşte să vă răpească acest prilej. Aşadar, vorbiţi mai departe, tot mai departe! Vorbiţi, cum vă trece prin cap! Şi cu asta consolidăm legătura noastră de prietenie. Sprijiniţi-vă pe braţul meu, căci voi sunteţi puişorii mei, iar eu cloşca! Urmaţi-mă de aici înainte toată viaţa şi acum, în restaurant, căci îmi închipui că mâncarea s-a terminat. Veniţi, mister Timpe Hasael şi mister Timpe Kasimir!

Mititelul se aşeză între ei şi cei doi lungani de doi metri trebuiră să-l ia de braţ şi să se lase conduşi de el în han, ceea ce prilejuia un spectacol din cele mai hazoase.

5. Aur amăgitor

Acolo unde Sierra Moro formează un unghi cu prelungirile munţilor Raton, doi indieni stăteau lângă apa unui râu. După înfăţişare, unul dintre ei părea trecut de şaizeci de ani şi purta o fâşie de piele încolăcită pe cap. Faţa sa slăbită avea expresia unei îndârjiri sălbatice; lângă el era o puşcă. Celălalt nu era aşa de bătrân; părul său neobişnuit de lung îi era împletit într-un coc şi în trăsăturile sale la fel de slăbite era întipărit semnul vicleniei; în cureaua lată care-i forma cingătoarea se înfigea un cuţit. Aceste două piei roşii n-aveau, în mod curios, alte arme decât puşca bătrânului şi cuţitul celui mai tânăr. Înfăţişarea lor era aceea a unor oameni care înduraseră vreme îndelungată multe lipsuri, printre care poate chiar setea şi foamea, neputându-şi repara nici îmbrăcămintea, căci veşmintele lui erau rupte şi mocasinii le atârnau în petice pe picioare.

Iarba culcată la pământ, pe ambele maluri ale râului şi urme moi puternice de culcuşuri, arătau că roşii se aşezaseră ici şi colo, ca să ajungă cu mâna în apă. Cojile aruncate ale unui dovleac sălbatic arătau în ce mod fuseseră siliţi să-şi astâmpere foamea. Când un indian consumă dovleac sălbatic, necopt, aşa cum îl găseşte, atunci trebuie să stea din cale-afară de prost!

Bătrânul se aşeză din nou şi privi în apă, fără să-şi aplece mult capul. Asta dură un timp destul de lung; apoi se ridică din nou şi spuse:

— Uff! Aici sunt destui peşti, dar nu-i poţi prinde cu mâna şi n-avem nici un cârlig ca să putem face o undiţă. Mă doare stomacul; s-a îmbolnăvit din cauza jumătăţii de dovleac pe care a trebuit s-o mănânc.

— Şi Kita Homaşa ar putea să mănânce un viţel de bizon întreg, dacă l-ar avea, mormăi celălalt.

— Marele spirit ne-a părăsit de tot! scrâşni bătrânul. Tokvi Kava, marea căpetenie a comanşilor, trebuie să rabde de foame! Nimeni n-o să vrea s-o creadă!

— Cine poartă vina? Winnetou şi Old Shatterhand, cărora n-o să le-o iert niciodată!

Bătrânul era deci Mustangul Negru şi indianul care stătea lângă el era spionul demascat la Firwood-Camp. O expresie drăcească, în care se vedea hotărârea răzbunării, trecu pe figura căpeteniei când răspunse:

— Trebuie să ne cadă în mână, căci ştim încotro se duc şi-o să-i încurcăm drumul acestui şacal alb, care-şi zice Old Shatterhand, mai vinovat de nenorocirea noastră decât Winnetou, şacalul apaşilor. Vai lor!

— Crezi că-i vom prinde?

— Fără îndoială!

— Dă-mi voie să mă îndoiesc. Noi trebuie să mergem pe jos; ei însă au cai iuţi.

— Dar drumul nostru a fost direct peste munţi ca un lasou întins, pe când ei, din cauza cailor, trebuie să călărească prin multe cotituri şi trebuie să facă ocoluri lungi. Mustangul Negru cunoaşte văile şi toţi munţii acestei regiuni; el ştie drumul pe care trebuie să vină duşmanii. Avem distanţă înaintea lor şi dacă Ik Senanda se întoarce şi aduce cu el tot ce ne trebuie, apaşul şi cei cinci coioţi albi trebuie să ne cadă în mâini.

— Dacă o să aducă de toate? Cai, praf de puşcă, plumbi, puşti, cuţite, haine şi carne?

— O s-aducă.

— Dacă vor afla în tabără ce s-a întâmplat aici, au să fie foarte furioşi.

— Uff! Crezi că o să fie atât de prost să le spună ceva? De-ar da marele spirit să vină şi să ne-aducă şi carne. El ştie unde avem zilele astea tabăra şi dacă nu ne-a nimerit ieri, trebuie să vină azi.

— Ik Senanda ne-a lăsat puşca şi cuţitul lui, singurele arme pe care le avem noi, şi sunt peste o sută de războinici care vor să mănânce!

— Un războinic nu trebuie să se plângă de foame! îl mustră căpetenia.

— Nimeni n-aude ce spui şi suferi la rândul tău şi tu de foame. Mie nu mi-e frică de nici un duşman alb sau roşu, nici de un bizon sălbatic, sau de urs, dar foamea e un duşman

care ţi se înfige în corp; cu ea nu poţi lupta, contra ei nu ajută nici şiretenia, nici vitejia; răpeşte viaţa celui mai curajos, fără s-o putem împiedica. De aceea, nu-i nici o ruşine să vorbeşti şi să te plângi de ea.

— Ai dreptate, îl aprobă căpetenia. Acest duşman locuieşte şi în corpul meu şi-mi roade măruntaiele. Spuneai că nu te temi de nici un duşman; şi eu i-am învins pe toţi, până acum câtva timp; veni însă un duşman care m-a învins şi de aceea trebuie să suferim de foame.

— Cine este?

— Şi el, ca şi foamea, locuieşte în mine; este mânia pe care-am dezlănţuit-o împotriva lui Old Shatterhand, fără s-o pot stăpâni.

— Uff! Uff! aprobă celălalt.

El nu mai adăugă nici un cuvânt, dar în tonul acestui strigăt se afla tot ceea ce voia să spună.

— Da, mânia a fost duşmanul care mă învinse, continuă căpetenia. Faţă de nemăsurata lui mândrie, numai din cauza foamei a fost posibil să-şi aducă sieşi această acuzaţie. Dacă nu l-aş fi batjocorit pe Old Shatterhand şi aş fi tăcut, lăsând răzbunarea pentru mai târziu, atunci această faţă palidă ne-ar fi lăsat caii şi armele; noi am fi rămas prin apropiere de Firwood-Camp şi dacă am fi aşteptat, duşmanii, acum s-ar fi găsit în mâinile noastre!

— Aici ai spus adevărul. Aşa însă stăm şi flămânzim. Am ieşit din tabără ca să găsim carne, dar n-am împuşcat şi nici n-am prins nimic, ci am găsit numai un dovleac, pe care l-am mâncat. Dacă şi ceilalţi au fost la fel de norocoşi în găsirea hranei, foamea are să ne distrugă curând. Câtă pulbere mai ai?

— Pentru cel mult încă zece împuşcături.

— Atunci, ori vine azi Ik Senanda, ori murim din cauza duşmanului care e în noi, căci este... uff!

El se întrerupse şi scoase un strigăt tare cu o voce înăbuşită.

— Ce este? întrebă Tokvi Kava.

— Uită-te acolo! răspunse Kita Homaşa cu o expresie de bucurie pe faţă, pe când arăta în susul râului.

Căpetenia îşi întoarse privirea spre direcţia indicată şi

căpătă şi el o figură mai veselă.

— Bizoni! şopti el.

— Da, şase bucăţi! Un taur, trei vaci şi doi viţei!

— Căpătăm carne!

La aceste vorbe el apucă arma; dar mâna îi tremura fie de emoţie, fie de slăbiciune.

— Tremuri, îl avertiză celălalt. Dacă împuşcătura ta nu-i sigură, pierdem carnea!

— Taci! A fost din cauza foamei; dar voi ochi sigur.

— Bizonii merg de-a lungul apei; vor veni încoace, căci îi aduce vântul.

— Da, aerul vine cu ei şi noi trebuie să ne aşezăm aici în spatele tufişului.

Amândoi se trântiră la pământ şi observau cu o curiozitate înfrigurată animalele care se apropiau cu repeziciune; păreau să fie în migraţiune şi-şi plecau capetele, numai din când în când, ca să ia o gură de iarbă.

Taurul era un animal bătrân, puternic şi foarte urât, căci aproape nu mai avea păr. Carnea sa tare, uscată, abia de putea fi gustată şi totuşi pe el trebuia să-l împuşte, căci dacă Tokvi Kava ar fi vrut carnea cea bună şi să împuşte o vacă, atunci el şi tovarăşul lui ar fi fost luaţi în coarne şi zdrobiţi de taurul furios şi răzbunător. Arma avea în orice caz două ţevi, dar una era cu alice.

Animalele se apropiară de apă, taurul înainte, vacile şi viţeii după el. Se aflau la o distanţă de o sută de paşi, apoi de cincizeci, apoi numai de treizeci, fără să observe nimic. Vacile se bazau pe conducătorul lor şi acesta părea că pierduse fineţea simţurilor.

Tokvi Kava ochi; acum nu mai tremura, dar nu trase încă. Fiindcă avu bizonul drept în faţă. Indianul şi orice vânător cu experienţă, îi trage bizonului glonţul de predilecţie dintr-o parte, de la jumătatea umărului, drept în inimă, pentru că drumul lui este acolo numai prin carne.

Ei se mai apropiară cu încă zece paşi; aici însă una dintre vaci păru să devină bănuitoare; ea se opri şi adulmecă aerul atât de tare, încât taurul o auzi. El se întoarse pe jumătate spre ea şi-i oferi astfel căpeteniei partea şi locul indicat pe care-l prevăzuse acesta. Împuşcătura trosni imediat. Taurul

căpătă o cutremurare vizibilă prin tot corpul, apoi rămase liniştit şi nemişcat, până ce-şi aplecă tot mai jos capul. Apoi îl apucă o tremurătură convulsivă şi se prăbuşi, fără să fi scos vreun sunet. Fusese nimerit drept în inimă.

Căpetenia a încărcat puşca în cea mai mare grabă, imediat după ce trăsese. Vacile se pregăteau de fugă, îndată ce auziră bubuitul; una fugi, urmată de viţelul ei; celălalt viţel se opri, fără să bănuiască nimic şi tropăi foarte curios în jurul bizonului ucis. Curând se întoarse mama sa, îndemnată de dragostea pe care-o are şi un animal, şi-l împinse cu botul, dar primi în aceeaşi clipă a doua împuşcătură a căpeteniei şi probabil că tot în inimă, aşa încât se prăbuşi în câteva secunde.

Acum, cei doi indieni săriră, scoţând chiote şi se duseră la prada lor.

Viţelul făcu câteva sărituri, zadarnic, într-o parte şi în alta şi fu apoi trântit la pământ.

— Uff! Uff! strigă căpetenia. Fratele meu roşu vede că n-am tremurat. Ambele gloanţe au nimerit în inimi şi acum avem carne pentru toţi bărbaţii noştri!

— Da, carnea de vacă e bună, spuse celălalt.

— Se poate mânca şi carnea unui taur, dacă n-ai altceva!

— Tăiem chiar acum animalele?

— Nu, căci munca asta durează prea mult pentru doi bărbaţi. O să ne aducem aici războinicii. Eu am să plec şi fratele meu poate să rămână.

Se îndepărtă, după ce mai aruncă o dată o privire înfometată şi pofticioasă asupra celor trei animale, dintre care singur bizonul putea să cântărească peste două mii de pfunzi. Cine nu l-a văzut în realitate, nu-şi poate închipui ce nemăsurată cantitate de carne are un bizon atât de mare.

Drumul căpeteniei era în josul râului. El mergea repede, fără să ia nici o măsură de precauţie, lucru necesar în Vestul Sălbatic, pentru fiecare moment. Tokvi Kava trebuia să fi fost absolut convins că în apropiere nu se găsea nici o fiinţă omenească duşmană.

El se dusese cu tovarăşul său în susul văii şi acum se întorcea în jos, către tabăra care se găsea la intrarea acestei văi. Avea de străbătut înapoi cam două mile englezeşti şi din

această cauză dură destul de mult până ce ajunse.

Acolo stăteau comanşii care trebuiau să părăsească Firwood-Camp într-un mod atât de nenorocit şi erau la fel de sfâşiaţi şi înfometaţi ca şi el. Pe cât de mulţi erau, pe atât de multe priviri îl aţintiră rugătoare: sufereau de foame. El îi observă şi pe aceia care plecaseră mai înainte ca să se uite în laţul unde trebuia să se prindă vreo sălbăticiune. Nu mai avu nevoie să-i întrebe ce se întâmplase, căci văzu că n-au adus nimic. Ei săriră şi, împotriva obişnuitei rezerve a indienilor, el ajunse s-audă întrebarea plină de poftă: „A găsit ceva Tokvi Kava? A făcut rost de carne?”

— Da, răspunse el. Foamea s-a sfârşit. Am omorât un bizon, o vacă şi un viţel pe deasupra.

Atunci izbucniră o sută de chiote de bucurie şi se iscă o atât de mare agitaţie, încât nu mai zăriră pe călăreţul ce se apropia de tabără, din cealaltă parte, cu câţiva cai de transport înainte ca el să nu fi ajuns acolo. Era Ik Senanda, nepotul căpeteniei, care fusese trimis la păşunile comanşilor s-aducă arme şi alte lucruri trebuincioase.

Această trimitere a metisului fusese singura cale de care se putea folosi căpetenia ca să ascundă întrucâtva faţă de ai săi ruşinea păţită şi să rămână mai departe drept conducător. În starea în care se afla nu trebuia cu nici un chip să fie văzut pe acolo; dacă ar fi avut din nou cai şi arme, ar fi putut să-i prindă pe Old Shatterhand şi pe Winnetou, împreună cu însoţitorii lor, lucru care i-ar fi adus o mare cinste; apoi ar fi întreprins la repezeală un atac asupra unui duşman oarecare, fie albi sau cei mai apropiaţi dintre apaşi şi aşa ar fi putut obţine uitarea îngrozitoarei înfrângeri, scăpând de toate grijile ce-l chinuiau.

Acum, când Tokvi Kava văzu că Ik Senanda aducea cu el, de căpăstru, numai câţiva cai de transport, se schimbă la faţă; pielea lui roşie, zbârcită, deveni pământie. Chiar şi bucuria celorlalţi comanşi pentru bizonii ucişi, amuţi. După ce corcitura coborî de pe cal şi se apropie de căpetenie, acesta merse o bucată de drum mai departe, ca să se aşeze într-un tufiş, în aşa fel, îndepărtat de oameni, ca aceştia să nu poată auzi ce fel de solie îi fu adusă. Ik Senanda îl urmă şi se aşeză lângă el. Căpetenia îl privi în faţă cu o căutătură ciudată,

vagă, şi-l întrebă apoi cu o voce răguşită, răsunând a gol de uimire:

— Unde sunt caii de călărie?

— Nu mi s-a dat nici unul, sună răspunsul.

— Unde sunt cele de zece ori zece arme şi cuţite?

— Am primit numai de două ori zece.

— Atunci ai trădat ce s-a întâmplat în Firwood-Camp!

— N-am trădat.

— Dar atunci nu s-a respectat ordinul meu şi deci trebuie să le fie cunoscută ruşinea noastră!

— E cunoscută. Era cunoscută chiar când am ajuns eu.

— De cine? De-aş afla cine-a fost, i-aş smulge de viu pielea de pe cap!

Pumnii săi se strânseră şi ochii îi scânteiară de mânie.

— N-ai să capeţi această piele, îi răspunse nepotul său. Armăsarul de foc fugea de o sută de ori mai repede decât am fugit noi şi a dus ştirea peste tot.

— Ajunge cumva armăsarul de foc şi pe la naiini-comanşi?

— Nu, dar nu trece departe de ei şi se opreşte câteodată la locurile pe care feţele palide le numesc staţii. La o astfel de staţie au fost şi câţiva dintre războinicii noştri şi au aflat totul.

— Uff! Apa de foc şi armăsarul de foc, pe amândouă le-a trimis spiritul cel rău în ţara bărbaţilor roşii, ca să-i piardă. Se va şti curând de la o apă mare la alta[1], că mi s-a luat cocul şi astfel numele meu va fi de-aici înainte ca duhoarea ce se ridică dintr-un hoit din care nu vrea să mănânce nici un vultur. Dar mă voi răzbuna, mă voi răzbuna pe toţi cei care m-au transformat în cadavru!

— Tu eşti vestit şi vei rămâne vestit! îl consolă nepotul său. O să-i prindem pe Winnetou şi pe Old Shatterhand şi apoi îi vom ataca pe apaşi; vor trebui să ne dea armele, caii şi pieile lor şi apoi puteţi să vă întoarceţi la locurile de vânătoare ale tribului.

— Uff! Şi acuma nu putem?

— În sfatul bătrânilor mi s-a spus să vă spălaţi ruşinea printr-o faptă renumită!

— Uff! Uff!

Îşi duse mâna la ochi şi rămase aşa multă vreme; apoi o

[1] De la un ocean la altul.

lăsă din nou jos şi spuse:

— Sunt bogat. De ce nu mi-ai adus mai mult decât o armă?

— Nu mi-a fost permis!

— N-am cal şi posed totuşi mulţi cai. Ţi-a fost oare interzis să iei măcar unul pentru mine?

— Da.

Atunci ochii săi se îndreptară cu o expresie plină de teamă spre figura nepotului său şi-l întrebă, aproape bâlbâindu-se, de teama răspunsului pe care avea să-l primească.

— Dar mustangul meu negru, armăsarul meu, care pentru mine înseamnă mai mult decât viaţa, mi-l interzic şi p-ăsta?

— Şi pe el! S-a spus că nu trebuie să ţi se încredinţeze, din cauza neprevederii tale, preţiosul animal al tribului.

Atunci bătrânul sări în sus; mânia îl ridicase, însă Ik Senanda ridică degetul, avertizându-l şi-i spuse pe un ton liniştitor:

— Tokvi Kava este o mare căpetenie; el ştie că un războinic trebuie să se stăpânească. Oamenii care stau acolo şi ne privesc cu toţii, vrei să creadă că tu trebuie să mai înveţi a fi stăpân pe gândurile şi simţurile tale?

Se aşeză din nou, dar mai dură câtva timp până păru liniştit şi replică, admiţând:

— Fiul fiicei mele are dreptate. Acum nu mai vreau să mă gândesc la durerea provocată, dar mai târziu îmi voi aminti tot ce mi-au pregătit! Afară de cele auzite, mai ai să-mi adresezi vreo solie?

— Nu.

— Uff! Mulţi războinici s-au numit prietenii mei şi eu i-am socotit adevăraţi prieteni. Nici chiar unul dintre aceştia nu ţi-a spus ceva pentru mine?

— Nici unul.

— Atunci au să afle cu toţii cum răsplăteşte Tokvi Kava o astfel de falsă prietenie! Tu eşti nepotul meu. Eşti încă tânăr, dar ai curaj şi posezi tot atâta şiretenie ca şi mine. Dacă vrei să-mi vorbeşti, vorbeşte! Ai să-mi faci vreo propunere?

— Nu. Tu eşti cei ce trebuie să ordoni şi eu mă voi supune. Ce spui tu, e bun spus şi ce hotărăşti tu trebuie să fie împlinit de noi.

Metisul spuse asta pe tonul celei mai depline supuneri şi

plecă apoi capul ca semn că i se alătură lui cu întreaga sa raţiune şi forţă de acţiune. Un observator pătrunzător ar fi văzut probabil uşoarele dar trădătoarele riduri, care i se săpaseră în colţul gurii. Ca aproape toate corciturile, nici el nu era un om de încredere şi când era vorba de interesul lui, pentru el nu valora nici bunicul său mai mult decât orice altă persoană. Acesta însă, din cauza înrudirii, îl considera ca pe cel mai bun prieten al său şi nu nutrea faţă de el nici o bănuială. Şi acum chiar, îl privi plin de încredere şi-i spuse:

— Ştiu că tu ţi-ai fi dat şi acolo viaţa pentru mine şi că ai vorbit pentru mine în tribul nostru. Că n-ai putut să obţii mai mult, nu e vina ta. Vino, hai să mergem din nou la ceilalţi, care trebuie să afle ce a hotărât tribul nostru.

El nu bănuia că în sfatul bătrânilor, Ik Senanda vorbise cu ură împotriva lui, căci cea mai mare dorinţă a metisului era să devină el însuşi căpetenie a naiinilor. Se întoarseră deci la oamenii lor, care aproape că ghiciseră din convorbirea Mustangului Negru şi a nepotului său ce fel de solie venise. Când însă le-o împărtăşi, căzură în cea mai mare dezamăgire. Acum simţeau disperarea situaţiei lor şi, cu ea, foamea deveni şi mai chinuitoare, aşa că ordinul căpeteniei de a merge până acolo unde zăcea prada ucisă, fu binevenit. Înainte de a se despărţi, fură împărţite şi cele câteva arme, aduse de Ik Senanda, celor mai buni ochitori.

Pentru că nepotul căpeteniei adusese un număr de cuţite, tranşarea bizonului merse repede şi curând se aprinseră mai multe focuri, înaintea cărora fiecare îşi frigea bucata lui de carne. Carnea rămasă de prisos fu împărţită şi apoi se răspândiră imediat, ca să-i întindă o cursă lui Old Shatterhand şi însoţitorilor lui.

Merseră din nou în josul râului până la locul din faţa taberei, ca apoi s-o ia de-a lungul ramurii din Sierra Moro spre sud.

Era după-amiază, când înaintau pe o câmpie cu iarbă, unde comanşii dădură de o urmă; trebuie să fi fost peste douăzeci de călăreţi, poate albi, pentru că toţi caii lor erau potcoviţi şi direcţia lor era aceea pe care o ştiau şi roşii. După urme se putea vedea că grupul trecuse dincolo de-abia de o oră. Comanşii se gândiră, văzând aceste urme, la prilejul de a

intra în posesia cailor şi armelor şi se pregăteau cu zel la urmărirea călăreţilor.

Urma care încă multă vreme mergea către munţi, se apropia de aceştia abia mai târziu şi către seară ajunse între ei. Când Tokvi Kava observă aceasta, îi spuse nepotului său:

— Aceste feţe palide nu sunt oameni fără experienţă, căci de-abia când se întunecă se îndreaptă spre culmi, ca să nu înnopteze în câmp deschis, unde focurile lor ar fi văzute de departe. Astfel că nu ne va fi chiar uşor să-i surprindem, mai ales că avem atât de puţine arme.

— *Pshaw!* Numărul nostru e de peste trei ori mai mare decât al lor şi ce nu se poate face cu forţa, vom reuşi prin vicleşug.

— În toate timpurile şi mai ales acum vicleşugul a avut pentru noi mai multă valoare decât forţa. Înainte de toate trebuie să spionăm tabăra feţelor palide, ca să putem hotărî ce avem de făcut.

Munţii aveau o pădure, care intra până în câmpie cu nişte tufişuri numeroase. După ce comanşii ajunseră în acest tufăriş, îşi căutară un loc pentru tabără şi după aceea căpetenia plecă cu Ik Senanda să-i urmărească pe albi. Apusul se şi arătă şi trebui să-şi dea seama că nu mai era mult până ce trebuia să plece. Şi într-adevăr de-abia se târâseră câţiva paşi, că şi simţiră mirosul de fum.

— Suntem aproape de ei, şopti bătrânul tânărului. Acum trebuie însă s-aşteptăm până se întunecă de-a binelea.

Când amurgul se schimbă în noapte, se târâră mai departe. Curând auziră murmurul unei mici ape şi apoi le ieşi înainte flacăra unui foc, în jurul căruia albii făcuseră un cerc. În apropierea lor era un petec de iarbă, unde se aflau caii. Aceştia erau păziţi de doi oameni care-şi ţineau armele gata de tras; ăsta era un semn sigur că comanşii n-aveau de-a face cu novici sau eu oameni neprevăzători.

Pentru indienii experimentaţi nu era prea greu să vină foarte aproape de albi, pentru că puternicele trunchiuri ale copacilor formau ascunzişuri minunate. Amândoi spionii se strecurară înainte cât de mult le era permis pentru propria lor siguranţă şi putură apoi, ascunzându-se fiecare după câte un copac, nu numai să-i vadă de aproape pe toţi albii, ci să audă

şi tot ceea ce vorbeau.

Un voinic înalt, zbârcit, cu părul alb ca zăpada şi cu o barbă mare, căruntă, părea să fie conducătorul feţelor palide; era o fiinţă cu totul deosebită, cu trăsăturile obrajilor foarte adânci, care în orice caz trecuse în mod fericit şi prin anumite aventuri. Ochii săi pătrunzători arătau, în ciuda vârstei sale, o vioiciune tinerească şi, când vorbea, făcea totul atât de hotărât şi uşor, ca şi cum ar fi fost dintotdeauna obişnuit să poruncească. El era numit de tovarăşii lui, după cum auziseră cei doi roşii, în mod uimitor, „Maiestate”.

Ceilalţi erau aproape fără deosebire bărbaţi în care te puteai încrede, care păreau să aibă cuvenita experienţă a Vestului. Cel mai tânăr dintre ei, unul subţirel, dar extraordinar de înalt, cu un păr blond, buclat, părea să fie glumeţul societăţii şi se simţea într-o mare vervă; era numit pe scurt Hum. Chiar când spionii îşi luaseră în primire locurile de spionat, îl auziră spunând:

— Se pare că vă simţiţi foarte sigur aici, Maiestate, căci nu puneţi nici o santinelă. Cred că aici e graniţa teritoriului comanşilor. Vă doriţi să fiţi lipsit de tron şi viaţă de către aceşti prea cinstiţi gentlemeni?

— Tronul meu e locul de-aici, pe care stau şi aş vrea să-i văd pe roşii care ar reuşi să mi-l tragă de sub mine! Căci mă găsesc în fruntea a treizeci de supuşi, dintre care fiecare e un erou şi un cavaler. În ce-i priveşte pe comanşi însă, ai dreptate, dragă Hum. Am vrut numai să vă las timp de masă; apoi vom pune străji; ca de obicei, şapte ore de somn şi schimburi din oră în oră, fac patru străji; asta e de ajuns. Aşa o să fie până o s-ajungem la San Juan-Mountains.

— Unde o să ne facem milionari! adăugă Hum, râzând vesel.

— Cred că da, în orice caz, în ciuda glumei dumitale.

— Pentru că moştenirea bogatului meu unchi s-a dus pe apă, n-am absolut nimic împotrivă, dacă-mi permiteţi să moştenesc prea bogatul stat Colorado.

— *Well!* Pentru că ai adus din nou vorba, ce fel de afacere e cu acest unchi? Te-a dezmoştenit? Fiindcă eşti un tânăr aşa de viteaz, cred că se va căi în mormânt!

— Nu m-a dezmoştenit, dar m-a lăsat fără moştenire. El

conta ca bogat, căci s-a priceput să-şi dea această aparenţă; tatăl meu, însă, deşi negustor priceput, n-a reuşit şi veţi auzi numaidecât de ce. Când muri, nu-mi lăsă afară de datorii, nici o para chioară: unchiul, care n-avea nici un copil şi pe care-l rugai să mă ajute ca să mă refac, mă consolă cu aceea că sunt singurul lui moştenitor. Mă mai chinui încă vreo câţiva ani de atunci înainte, până muri şi el; atunci el îmi lăsă, pe lângă o casă de bani complet goală, registrul lui de casă; îmi băgai nasul acolo şi căpătai un strănut şi încă ce strănut! Iubitul meu unchi fusese atât de şmecher încât îl pusese pe bietul meu tată să muncească pentru el, fără ca, ani de-a rândul, să-i plătească măcar un dolar. Tatăl meu crezuse că banii lui stau sigur la frate-său şi apoi, când, cu puţin înainte de moartea sa, află despre faliment, nu mai voi să-l dea pe faţă, ca să nu-mi destăinuie mie nenorocirea acestuia. Astfel că eu nu putui să-l moştenesc pe acesta din urmă şi am rămas şi fără banii pe care i-aş fi moştenit, dacă tatăl meu ar fi fost mai puţin lesne încrezător.

— Drăguţ unchi, ăsta! Le-a aranjat frumuşel pe toate. Dar cum l-a chemat?

— Nu mă interesează; nu-i cunosc numele!

— Cum? Nu-l cunoşti! Doar e din ai voştri!

— Desigur.

— Ei atunci! Doar nu ţi-ai uitat şi propriul dumitale nume! Noi te numim Hum cel lung. Ce înseamnă Hum nu ne-ai spus, iar numele dumitale de familie îl treci complet sub tăcere. De ce?

— De ce? D-aia! Tocmai pentru că era şi numele iubitului meu unchi, de care nu mai vreau să-mi aduc aminte.

— Hm! Că ai o scârbă atât de pronunţată împotriva unchiului dumitale, noi n-avem nimic împotrivă; în ce priveşte însă moştenirea căzută în apă, poţi să te consolezi căci acolo sus, la San Juan, în munţii din Colorado o să găseşti mai mult decât însutit despăgubirea!

— Chiar dacă n-ar fi însutit, dar numai să găsim ceva, Maiestate, căci nu sunteţi omul care să duceţi de nas atâţia oameni cinstiţi, atât de departe sus în Rocky-Mountains (Munţii Stâncoşi).

— Nu, nu sunt un astfel de om. Am planul minei în cap: ea

o să ne îmbogăţească, chiar dacă nu aşa de bogaţi cum am fi dacă am avea norocul să descoperim aici în Sierra Moro extraordinara Bonanza of Hoaka.

— Am mai auzit adesea despre ea. Curios nume! *Bonanza* e spaniol, *of* e englezesc şi *Hoaka* pare să fie indian. Nu?

— Da.

— Ce-nseamnă vorba asta?

— Nu pot s-o spun, căci n-am găsit nici un om şi nici un indian care să ştie să-l traducă. Dar Bonanza e o realitate de nedezminţit şi există sute de *gambusinos* care au căutat-o până acum. Unii dintre ei au fost atât de aproape de ea, încât au găsit bulgări mari de aur, dar încă nici unul n-a reuşit să descopere chiar locul unde asemenea bulgări stau îngrămădiţi. Noi ne găsim în regiunea de care e vorba şi când o să plecăm mai departe, mâine, o să răscolim locurile unde se poate face această descoperire. E chiar posibil să ne fi aşezat destul de aproape de faimoasa Bonanza. Ia, gândiţi-vă, ce-ar fi s-o descoperim printr-o întâmplare fericită!

Prin aceste vorbe se înveseliră toţi cei prezenţi; lăsară să se vadă aceasta prin fel de fel de strigăte şi Hum spuse dispus:

— Am să mă gândesc la ea în somn; poate că mi s-arată în vis şi-o să v-arăt drumul. Ce credeţi de asta, domnilor?

— Ar fi un vis straşnic! răspunse cel numit Maiestate. De altfel nu-i ciudat că există oameni care cunosc Bonanza şi totuşi n-o pradă?

— Cine-s ăia? Există şi d-ăia? E adevărat?

— Da, e adevărat! Există indieni care cunosc locul, dar din ură contra albilor îl ţin secret; numai când cumpără câte ceva de la feţele palide şi trebuie să plătească, se duc acolo şi vin cu mâna plină de pepite, dar bucăţile mari le lasă acolo. Tocmai aici, în regiunea asta, am dat de proşti ce dau în gropi şi cu creierul aprins. Am vorbit câteva cuvinte în Albuquerke cu un preot care a întâlnit un roşu în Estrecho de Cuarzo. Indianului îi era foame şi preotul îi dădu pâine şi carne. Atunci roşul scoase o pungă de piele din buzunar şi-i dădu o bucată de aur curat, natural, adică o pepită, care cântărea cel puţin cincizeci de grame şi punga era plină cu astfel de bucăţi de valoare mare. Ce spuneţi de asta?

— Preotul nu l-a întrebat? se informă unul.

— Fireşte că a întrebat, dar de la sine înţeles că n-a primit nici o informaţie, ci numai răspunsul scurt: „Mi l-am luat de la Bonanza of Hoaka, la revedere!” Cu aceste cuvinte a trebuit să se mulţumească preotul şi băiatul a şters-o repede de-acolo.

— Preotul ar fi trebuit să-l ţină bine şi să-l constrângă să mărturisească unde este Bonanza!

— Un preot, un om al lui Dumnezeu? Asta nu poate s-o facă; ar fi contra datoriei şi a învăţăturii!

— Ce-mi pasă mie de învăţătură şi de datorie! Dacă aş găsi un astfel de roşu, l-aş înjunghia dacă nu mi-ar spune. Dar unde e acest Estrecho de Cuarzo? Ştii cumva, Maiestate, care e traducerea acestui nume?

— E spaniol şi nu înseamnă altceva decât Trecătoarea Cuarţului şi eu cunosc locul, căci, sincer vorbind, aparţin şi eu acelora care au căutat zadarnic Bonanza of Hoaka. Am fost chiar şi în Estrecho, dar n-am descoperit nimic, cu toate că aş putea să jur că am fost la doi paşi de ţintă. Gândiţi-vă numai la nume! Cuarţ! Asta-i tocmai piatra care serveşte aurului ca înveliş. Şi trecătoare! Acest nume spune destul de clar cum s-a născut Bonanza! Înainte exista în trecătoare o cădere de apă care spăla colţurile şi bulgării stâncii şi apoi se aduna într-o groapă. În aceasta stau bulgării în valoare de multe, multe milioane şi trebuie scoşi de acolo, dacă s-ar şti unde se află groapa. E un gând, care-ar putea să înnebunească pe cineva! Şi dacă vă face plăcere, pot să v-arăt mâine acest Estrecho de Cuarzo, căci drumul nostru duce prin apropiere.

Şi aceste cuvinte produseseră o agitaţie, care nu se mai putea potoli. Conducătorul putu să-i pună capăt numai spunând în mod poruncitor:

— Lăsaţi-o acum în pace, *sennores!* Aţi mâncat şi trebuie să se pună cele patru străji, căci nu-mi vine să mai am încredere în comanşi, de parcă i-aş avea înaintea ochilor. Vorbiţi aşa de tare, că s-aude la depărtare de o milă! Dacă nu vă liniştiţi şi nu tăceţi din gură, n-o să ajungeţi să vedeţi mâine Estrecho.

— *Well*, fiţi liniştit, Maiestate, răspunse Hum în felul lui vesel. Ţineţi-vă gurile gentlemeni, *sennores* şi *mesh'shurs!* Aţi

auzit că vreau să dorm şi să visez despre Bonanza! Cine m-a deranjat din somn şi vis n-o să aibă mâine bulgări. Deci, noapte bună, Maiestate, noapte bună!

Îşi potrivi şaua în chip de pernă, se întinse, îşi puse arma gata de atac lângă el şi închise ochii.

— Vino! şopti Mustangul Negru nepotului său.

Ei plecară de acolo cu prevedere şi tocmai la timp, căci cele patru străji se depărtaseră de foc şi unul dintre ei ajunse la ascunzătoare aproape la o jumătate de minut după ce ei se depărtaseră. Dacă ar mai fi fost încă acolo, negreşit că i-ar fi văzut.

După ce lăsaseră destul de mult în urmă tabăra albilor, Mustangul Negru se opri şi-l întrebă pe însoţitorul său:

— Ai înţeles totul?

— Totul, răspunse el.

— Eu n-am înţeles cuvânt cu cuvânt, dar tâlcul convorbirii lor îl ştiu perfect. Mâine o să luăm scalpurile, caii, armele şi tot ce mai au cu ei aceste feţe palide. *Howgh!*

El spuse asta atât de hotărât, ca şi când era absolut sigur de acest lucru. Ik Senanda era mai puţin convins şi îl avertiză:

— Cred c-ai văzut şi ai auzit că aceste feţe palide nu sunt *greenhorn*-i[1] care să se lase uşor păcălit.

— Şi totuşi am să-i păcălesc!

— Cred c-ar fi mai bine să-i atacăm chiar azi.

— Tu vorbeşti ca un războinic tânăr, eu însă ca un cunoscător care a învăţat să cântărească totul bine. Patru străji merg în jurul taberei fără să fie auziţi şi au să bage de seamă venirea noastră. Afară de asta aceşti bărbaţi dorm cu arma în mână; imediat ce-o să strige vreo strajă, toţi vor sări gata de luptă; şi mulţi dintre noi vor fi împuşcaţi; eu însă vreau să ne cruţăm războinicii, ca să nu mi se mai aducă şi alte învinuiri, când m-oi întoarce în trib; nu vreau să fie vărsat sângele nici unuia dintre comanşi.

— Sunt foarte curios să aflu cum o să începi!

— Ai auzit ce-au vorbit de Bonanza?

— Da.

— Nu cunosc această Bonanza şi nimeni nu mi-a rostit numele ei, dar ştiu unde se găseşte Şapo-Gaska

[1] Novice, adesea şi cu sensul de ageamiu (engleză, *n. ed.*).

(ascunzătoarea de aur).

— Uff! exclamă metisul. Ce vrei tu cu ascunzătoarea asta?

— Nu bănuieşti? O cunoşti la fel ca şi mine. Dacă ai călări acum spre ascunzătoare, ai putea fi mâine dimineaţă la Estrecho de Cuarzo. Eu am să călăresc toată noaptea cu războinicii mei, ca să ajung acolo în acelaşi timp.

— Vrei să fii acolo când o să vină feţele palide?

— Încă mult mai devreme, chiar de dimineaţă sau înaintea prânzului, iar ei vor putea să ajungă acolo de-abia spre seară. Bagă de seamă, ce-ţi spun! Ai să iei din Şapo-Gaska al nostru atâtea pepite câte sunt necesare, apoi te îndrepţi către Estrecho, după ce îţi vom lua calul, ca să fii găsit de feţele palide. Ei trebuie să vadă aurul şi te vor întreba despre Bonanza; după o lungă şovăială, ai să-i conduci în Estrecho, unde o să-i închidem, ca să nu poată nici să se apere, nici să fugă.

— Uff! strigă atunci Ik Senanda şi de-abia-şi putu înăbuşi un surâs. Asta ai învăţat-o de la Old Shatterhand.

— Un războinic deştept învaţă chiar şi de la cel mai mare duşman al său! O să pregătim multe lemne de ars; imediat ce feţele palide vor intra în Estrecho, înfundăm intrarea cu lemne şi le dăm foc. Atunci vor fi prinşi exact cum am fost şi noi în Birch-Hole şi va trebui să ni se predea în acelaşi mod.

Ik Senanda nu spuse nimic, ci se gândea.

— Găseşti că e rău planul ăsta? întrebă atunci bunicul său.

— Nu, însă e ceva aici care nu-mi place!

— Ce?

— Albii au să mă omoare!

— Crezi că aş lăsa, pe fiul fiicei mele într-un pericol care să-l coste viaţa?

— Nu cred că vrei asta, dar cred că aşa o să se întâmple. Imediat ce aceşti oameni vor vedea că au fost înşelaţi, au să mă considere trădător şi au să se răzbune pe mine.

— N-au să poată să se răzbune, pentru că tu ai să scapi înainte de a-şi da seama că sunt prinşi.

— O să pot oare să fug legat?

— Crezi că o să te lege?

— Da. Trebuie să mă prefac că le trădez silit Bonanza; ei o să creadă atunci că nu le sunt binevoitor, şi-o să se asigure

de persoana mea.

— Dar n-o să aibă nevoie să te lege. Tu eşti pe jos, pe când ei au cai. Şi o să creadă că o să te poată ajunge după câţiva paşi dacă încerci să fugi şi n-au să te lege. Imediat ce se găsesc în Estrecho, tu ai să bagi de seamă la intrarea acestuia şi ai să vii în cea mai mare fugă la noi, când ai să observi că ne ivim cu lemn aprins.

Metisul păru numai pe jumătate liniştit; bunicul îşi dădu osteneala să-i risipească îngrijorarea şi aceasta îi reuşi la sfârşit mai ales prin remarca:

— Şi dacă nu reuşeşti să fugi, atunci n-am decât să procedez cum a procedat Old Shatterhand cu mine la Birch-Hole şi prima mea tocmeală ca să-i cruţ va fi desigur eliberarea ta.

— Să-i cruţi? Credeam că vrei să le iei viaţa!

— O fac eu şi p-asta; dar unor astfel de duşmani trebuie să le promit îndurare, fără să fie neapărată nevoie să-mi ţin cuvântul. Au fost vreodată feţele palide drepţi şi sinceri faţă de noi?

— Nu.

— Consimţi acuma?

— Da, am să fac ceea ce-mi ceri mie, căci tu nu vei putea părăsi pe fiul fiicei tale şi toţi războinicii comanşilor îmi vor preţui curajul de a-mi fi pus în pericol libertatea şi viaţa ca să-ţi dau în mână aceşti albi.

— Atunci vino!

Acum se întoarseră la locul unde-i aşteptau comanşii. Ajunşi acolo, Mustangul Negru le împărtăşi în câteva cuvinte observaţiile şi hotărârile lor. Roşii nu mai puteau să se odihnească şi să doarmă, căci aveau de făcut un marş de noapte mai mult decât greu; cu toate acestea primiră cuvântarea căpeteniei cu mulţumire. Ei aveau acum prilejul să prade cai, arme şi treizeci de scalpuri. O porniră după câteva minute spre Estrecho de Cuarzo, pe când metisul călări spre Şapo-Gaska al bunicului său.

Drumul lor era cu atât mai greu cu cât trebuia făcut în cea mai mare parte noaptea. Erau siliţi să străbată regiuni foarte neprielnice pentru marşul lor şi caii nu puteau merge pe căile cele mai bune şi mai comode. După toate probabilităţile,

acestea aveau să fie întrebuinţate de albi, care ar fi putut să descopere în scurtă vreme urmele comanşilor.

Aceştia din urmă merseră aşadar neobosiţi toată noaptea peste munţi, prin văi şi trecători incomode. Când se făcu ziuă, făcură o scurtă oprire, ca să se odihnească puţin şi să mănânce o bucată de carne rece de bizon. Apoi porniră din nou mai departe şi chiar cu atâta zel, încât ajunseră în apropiere de Estrecho cam pe la jumătatea dimineţii.

Regiunea unde se află aceasta era foarte potrivită scopului lor. Acolo era o culme îngustă cu o pădure foarte deasă, care se întindea de la vest către est. Puţin înainte de sfârşitul său se afla o tăietură adâncă, cu direcţia nord-sud, care se născuse fie din lenta acţiune de eroziune a apei, fie dintr-o izbucnire vulcanică neaşteptată. Această tăietură despărţea de înălţime ultima parte prăpăstioasă, căzută de-a valma, astfel că piscul îngust al muntelui forma în câmpie o limbă ieşită în afară, al cărui vârf exterior fusese tăiat. După cum am spus mai înainte, limba de pământ era împădurită, însă vârful îi era complet gol. Era format din stânci tari de cuarţ, în a căror masă ducea un jgheab pe alocuri lat de-abia zece paşi, care cotea pe neaşteptate, ca să se termine apoi după câţiva metri, suind de-a dreptul pe peretele stâncii. Şi părţile acestui jgheab urcau atât de drept şi de râpos, încât nu exista nici un fel de loc pe care să se poată căţăra cineva. Se pare că natura lucrase aici cu ferăstraie uriaşe, ca să nu permită piciorului omenesc nici cea mai mică oprire. Nu există nici măcar un pom, vreun tufiş, nici un fel de ierburi care să-şi fi găsit aici loc pentru hrana rădăcinilor lor.

Această tăietură era Estrecho de Cuarzo, de care crezuse Maiestatea că trebuie să fi fost formată mai înainte de o cădere de apă.

După sosirea lor, comanşii intrară în pădure, fără să se apropie de intrarea lui Estrecho; asta o făcură ca să evite existenţa urmelor. Numai căpetenia lor se strecură spre trecătoare, ca să se convingă că el cu oamenii lui erau singuri în această regiune. Când se întoarse la aceştia cu un rezultat îmbucurător, ei erau ocupaţi să strângă cu hărnicie lemne uscate, pentru focul plănuit şi să le lege în grămezi uşor de cărat. După puţină vreme, îl văzură pe metis, venind călare,

peste câmpie.

El nu putea să ştie exact unde se găseau ei şi i se făcură semne. După ce dădu în primire calul său ostenit, gata să cadă, pe care nu trebuia să-l lase observat de albi, îi arătă Mustangului pepitele aduse. Primi de la acesta încă vreo câteva dispoziţii asupra felului în care să se poarte şi apoi se depărta, ca să-şi joace în continuare periculosul său rol.

Albii, care nu bănuiau ce mare pericol îi aşteaptă în Estrecho, pentru că nimeni nu-i silea la o plecare timpurie, dormiră până dimineaţa şi apoi îşi părăsiră tabăra, fără să observe vreuna din urmele celor doi duşmani de care fuseseră urmăriţi şi spionaţi. Ei călăriră până la prânz şi, pentru că se făcuse foarte cald, îşi permiseră o oră de odihnă pentru cai şi chiar pentru ei; apoi merseră mai departe până la o distanţă de trei mile engleze de Estrecho. Drumul lor ducea acum într-o adâncitură a văii, unde se vedea un singur copac. Conducătorul care călărea înainte cu Hum, favoritul său, arătă într-acolo şi spuse:

— Vezi pomul acolo, jos! Îl cunosc, este semnul meu după care ştiu că, dacă vom călări încet ca acum, o să ajungem într-o oră la Estrecho.

În urma acestor cuvinte, oamenii îşi îndreptară privirile către arbore şi unul dintre ei, care avea ochii foarte ageri, spuse:

— Mai văd încă ceva afară de pom, Maiestate. Dacă nu mă înşel, e un animal dedesubt! Poate să fie şi un om.

— Hm! Un om izolat aici, în această regiune pustie şi totuşi atât de periculoasă? Să fie oare un *gambusino* care a auzit de Bonanza şi caută aur aici? Hai să-l privim mai de aproape!

Chiar după scurtă vreme văzură că era într-adevăr un om, care se întinsese sub copac şi părea că doarme. Ca să-l surprindă, conducătorul şi cu câţiva însoţitori coborâră de pe cai şi merseră încet înainte, pe când ceilalţi îi urmau încet călare.

Omul de sub arbore dormea desigur adânc, căci nu-i simţi pe cei ce se apropiau şi aceştia-l înconjurară imediat ce ajunseră la copac. O bucată de piele, pe care o îndoise ca pe o pungă, se ascundea la cingătoarea lui, dar nu în întregime; partea de sus ieşea în afară şi, fiind desfăcută puţin, permise

ochilor albilor să cadă pe o bucată de aur curat, ceva mai mare decât o alună.

— *Tempestad!* exclamară buzele conducătorului. Omul are pepite! Are două culori, probabil e metis. Pepite! Aici în apropiere de Estrecho să fie? O să vedem noi imediat!

Acum ajunseră şi călăreţii. Zgomotul copitelor îl deşteptară pe cel care dormea. El deschise ochii, îi văzu pe albi şi sări-n sus foarte speriat. Fără să vrea dusese mâna la cingătoare; simţi că punga ieşise puţin în afară şi o înfundă cu spaimă atât de repede şi îngrijorat înapoi, încât chiar dacă nu i s-ar fi văzut aurul, ar fi trebuit totuşi să-l bănuiască. Fireşte că nu era altul decât Ik Senanda, care-şi juca minunat rolul. Albii căzură repede şi fără nici o bănuială în cursă; conducătorul lor îl întrebă pe un ton aspru:

— Poate trebuie să te mai întrebăm cine eşti, mă, jumătate de roşu?

— Mă numesc Yato Inda, răspunse cel întrebat.

Îşi dădu astfel numele care deştepta încrederea, pe care-l mai folosise şi la Firwood-Camp.

— Yato Inda? Asta înseamnă om bun, dacă nu mă înşel. Cine a fost tatăl tău?

— Un vânător alb.

— Şi mama ta?

— O fiică a apaşilor.

— Numele se potriveşte. În ce scop te învârteşti prin regiunea asta, care aparţine comanşilor şi unde nu există nici un apaş?

— Tribul meu nu mai vrea să mă suporte.

— De ce?

— Pentru că sunt un prieten al feţelor palide.

— Hm! Eşti deci un izgonit? Şi asta se potriveşte, căci n-ai decât un cuţit; ţi s-a luat chiar şi arma.

— Yato Inda o să se ducă la feţele palide şi o să-şi cumpere o armă.

— Aşa! Faptul că roşii te-au gonit, e un fapt care ni te recomandă favorabil, dar dacă vrei să-ţi cumperi o armă, trebuie să ai bani!

— Yato Inda n-are nevoie de bani.

— Nu? Crezi c-o să ţi se dăruiască o armă?

— Nu. Feţele palide nu dăruiesc nimic; dar sunt şi foarte mulţumiţi când, pentru arme şi apă de foc, primesc nu bani rotunzi, ci pepite de aur.

— Ah, apă de foc! Pari s-o bei cu plăcere?

— Foarte mare! răspunse metisul pe tonul cel mai sincer şi cel mai naiv.

— Aşadar n-ai bani rotunzi, ci în schimb pepite de aur?

— Yato Inda n-are deloc, dar va căuta atât de mult, până îi va găsi.

— Asta sună tocmai aşa, ca şi cum ai căuta tocmai Bonanza of Hoaka.

Maiestatea credea că fusese foarte şmecher, iar metisul şi mai viclean îl lăsă să creadă aşa şi răspunse, pe când îşi compuse o faţă prostesc de îngâmfată:

— A auzit şi fratele meu alb de această Bonanza? El pare s-o creadă o minciună sau o născocire?

— Bineînţeles că da; căci atâta aur cât ar trebui să fie adunat acolo nu poate să existe într-un singur loc.

— Uff! strigă metisul însă şi mai încrezut. Nu-i nici un neadevăr. Această Bonanza există într-adevăr.

— Într-adevăr? Nu cumva o cunoşti?

— Ştiu unde este şi... uff, uff! se îndreptă el pe un ton înspăimântat, ştiu că există.

Se poate închipui ce mare era curiozitatea cu care albii urmăreau această discuţie şi cum mai triumfa în sinea lui conducătorul lor când metisul se-ncurcase în felul ăsta. Cel numit Maiestate se apropie repede cu încă un pas de corcitură şi spuse:

— Te-a luat gura pe dinainte, ai spus mai mult decât ai vrut. Nu numai că ştii că există o Bonanza of Hoaka, ci ştii de asemenea şi unde se află!

— Eu?... Eu... nu.. ştiu! Asta nu pot s-o sp...

— S-o spui, trebuie s-o spui! Acum ai mărturisit; acum te-am prins, băiete! Unde se află Bonanza? Ai s-o mărturiseşti!

— Eu — eu nu pot să mărturisesc, pentru că... pentru că nu ştiu!

— Aşa! Ticălosule ce eşti! Am să-ţi dovedesc eu că ne minţi. Ia seama!

Îl apucă cu o mişcare iute de cingătoare şi-i smulse punga.

Pentru că aceasta nu era cusută, ci numai din piele îndoită, se desfăcu şi căzură la pământ, mai mult de o mână din pepitele pe care le conţinea. Metisul scoase un strigăt de disperare şi se aplecă la repezeală, ca să culeagă punga cu aur risipit pe pământ; dar albii fură şi mai iuţi decât el; cei care erau mai aproape se aruncară jos şi smulseră pepitele, înainte ca el să fi putut să-i ajungă. Maiestatea îl apucă de braţ cu ambele mâini, îl smuci în sus şi tună:

— Vezi acum, tâlharule, că te-am prins? De unde ai pepitele?

Metisul deschise gura, dar nu răspunse; el făcu ca şi cum n-ar fi putut scoate o vorbă da spaimă şi de-abia apoi bâlbâi, după ce-i fu repetată întrebarea în mai multe rânduri:

— Pe astea... pepitele astea... le-am... i-am găsit.

— Păi sigur! Asta ştim şi noi! Dar unde?

— Acolo... acolo... ieri... am găsit punga în pădure.

— În pădure? Punga? O astfel de pungă plină cu pepite n-o aruncă nimeni în pădure. Ai aur din Bonanza şi-ai să ne spui imediat unde se află!

— Asta... asta... nu pot s-o spun!

— Aşa! Îţi dovedesc eu, numaidecât, că poţi să ne spui! Îţi dau timp un singur minut. Dacă nu vom avea până atunci nici un singur cuvânt, o să primeşti atâtea gloanţe în cap, câte flinte avem! Aşadar, hotărăşte-te.

Albii îndreptară toate puştile spre el; atunci acesta strigă, cu o groază minunat jucată:

— Nu trageţi; nu trageţi! Doar aţi auzit că sunt un prieten al feţelor palide! De aceea a trebuit să-mi părăsesc tribul fără armă şi fără cal; pentru asta să mai fiu şi omorât?

— Nu pentru asta, ci din cauza minciunii tale. Dacă eşti într-adevăr un prieten al albilor, atunci fii sincer!

— Nu trebuie! Oamenii roşii au oprit cu asprime să trădăm Bonanza.

— Tu nu eşti indian, ci o corcitură, deci nu ţi-e interzis. Dacă aş fi indian şi aş fi izgonit din tribul meu, aş căuta să mă răzbun în orice chip. De aceea ai acum cel mai bun prilej să ne spui unde se află Bonanza of Hoaka.

— Răzbunare? Ah... ah... uff! Răzbunare! strigă el, ca şi cum ar fi avut de gând să-şi ia seama.

— Da, răzbunare, răzbunare pentru insulta amară care ţi s-a făcut.

Metisul mai stătea acolo nehotărât; atitudinea sa arăta clar că lupta cu sine şi când toţi albii îi vorbiră încurajându-l, el spuse pe un ton aproape supus:

— Chiar dacă aş voi... nu pot... nu pot să divulg totuşi!

— De ce nu?

— Pentru că... pentru că... tocmai pentru c-am fost gonit. Eu nu pot să mă mai întorc niciodată la tribul meu; trebuie să mă duc la feţele palide şi să locuiesc şi să trăiesc cu ei; pentru asta îmi trebuie însă aur, mult aur, pentru că albilor trebuie să le plăteşti toate. Dar dacă voi o să mi-l luaţi, dacă vă voi divulga unde se află Bonanza!

— Ce prostie! Cât aur s-o fi găsind în Bonanza?

— Uff! strigă el, parcă triumfând pe negândite. Atât de mult, încât nu poate fi cărat de cincizeci de cai.

— E posibil? strigă atunci Maiestatea. E adevărat? Chiar adevărat?

— Da, l-am văzut unde se află.

— Când?

— De mai multe ori şi azi-dimineaţă, ultima oară.

— Aţi auzit, oameni buni? Aţi auzit? Rugaţi-vă lui Dumnezeu să vă cruţe mintea! O astfel de grămadă, o astfel de grămadă imensă de aur! Asta e de ajuns ca să cumperi toate Statele Unite! Şi omul ăsta crede că îi trebuie totul numai pentru el singur, ca să-şi poată plăti puşca şi apa de foc! Omule, ţi-o spun, dacă ai numai atâta aur, cât poţi să duci cu mâinile tale, poţi să-ţi îndeplineşti cele mai mari dorinţe şi să tot bei la apă de foc cât ai să trăieşti! Dar n-ai să primeşti atât de puţin de-acolo. Dacă ne vei arăta Bonanza, o să ne împărţim; tu ai să primeşti jumătate şi noi o luăm pe cealaltă, apoi o să-ţi poţi bate joc de toţi apaşii şi să trăieşti mai măreţ decât preşedintele, pe care albii îl numesc tată!

— Mai măreţ... decât... decât tatăl cel alb? E adevărat? întrebă el atât de bucuros, ca şi când şi-ar fi închipuit viaţa preşedintelui, de o mie de ori mai frumoasă, decât viaţa din paradis.

— Da, da! Îţi dau pentru asta „jurământul cel sfânt”. Atunci vei primi totul, tot ce-ţi doreşte inima.

— Şi apă de foc, câtă am să pot bea?

— Mai multă, mult mai multă apă de foc decât ar putea chiar Mississippi să ducă! Numai spune repede unde se află Bonanza!

Figura lui se însenina din ce în ce mai mult; se vedea clar că era foarte aproape să divulge preţiosul secret, totuşi îi mai veni un ultim gând:

— Sunteţi peste treizeci de războinici şi eu sunt singur şi fără armă. Şi dacă v-arăt Bonanza, voi o să luaţi totul şi pe mine o să mă goniţi, ca să nu iau nimic!

— Asta-i o prostie. Noi suntem oameni cinstiţi şi-ţi dăm jumătate. Am spus-o şi-am să mă ţin de cuvânt! Dar dacă nu ne spui, ai să fii împuşcat fără nici o milă şi chiar imediat, acolo unde stai acum. Aşadar, alege, alege repede! Sau moartea, sau atâta apă de foc câtă vei putea să bei toată viaţa!

Maiestatea era într-o agitaţie de nedescris şi ceilalţi albi la fel. Peste cincizeci de încărcături de cai de aur curat! Era aproape de neînchipuit! Privirile lor lacome erau toate fixate pe buzele corciturii. Pentru acesta, ameninţarea repetată cu moartea părea să stea în cumpănă cu speranţa unui întreg Mississippi de apă de foc. El răspunse spre încântarea tuturor:

— Yato Inda vrea să dăruiască încrederea lui, el vrea să creadă că poate să ia jumătate din aur pentru el şi o să v-arate unde se află Bonanza of Hoaka!

Atunci izbucni un chiot general, un chiot ca acela pe care *westmanii* obişnuiesc să-l numească *shout*. Chiar şi Maiestatea, după ce-şi învârti în aer braţele, ca aripile unei mori de vânt, făcu o săritură de bucurie cu toată bătrâneţea lui, cu toată barba lui căruntă şi părul lui alb ca zăpada. Numai unul singur poseda destulă stăpânire de sine, ca să-şi domine întrucâtva tentaţia şi anume, Hum cel lung, a cărui faţă strălucea totuşi de bucurie, dar care strigă atât de tare peste zgomotul făcut de ceilalţi, încât îl auziră toţi:

— Mylorzi şi gentlemeni, *sennores* şi *mesh'shurs!* Avem o mare bucurie înainte, dar şi dreptatea noastră să nu fie mai mică. Noi i-am promis acestui om jumătate din aur şi cred c-o să ne ţinem promisiunea!

— Da, da, da, da! râse Maiestatea şi da, da, da, da! râseră

şi ceilalţi.

Râsul spunea mai mult decât clar că nici nu se gândeau să facă aşa ceva. Metisul se prefăcu că acest râs nu l-ar fi privit deloc; din contră, el mai şi adăugă:

— Dacă o să vă conduc chiar acum la Bonanza, nu mai aveţi nevoie să călăriţi prea mult până acolo.

— Nu-i departe? întrebă Maiestatea. Aşa mi se pare! Bonanza e în Estrecho, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci s-o găsim, fără să ne-o mai arăţi tu!

— Nu, răspunse el acum, pe un ton foarte sigur. Aţi putea s-o căutaţi voi mulţi, mulţi ani şi să n-o găsiţi.

— Atunci vino şi mergi înainte! Dar nu căuta s-o ştergi! Altfel imediat vei fi găurit de gloanţele noastre!

El se făcu că nici n-auzise această ameninţare şi o luă la drum fără nici o întârziere, căci ştia precis că merg spre pierzanie sigură. Îndeplinirea planului său îi reuşise cu mai multă uşurinţă decât îşi închipuise.

Se înţelegea de la sine că albii, înşelaţi şi lesne încrezători, nu mai vorbeau de altceva decât de Bonanza. Hum era liniştit, el călărea în spate şi-şi frământa mintea cum ar putea să înceapă ca să-şi aducă tovarăşii pe o cale cinstită. După câtva timp, Maiestatea i se alătură, ca să-l întrebe râzând:

— Ceea ce-ai spus adineauri despre dreptate a fost numai o glumă, nu-i aşa?

— Nu, sir. Omul ăsta ne dă fără împotrivire o jumătate din comoara lui; atunci am fi cei mai ticăloşi, dacă nu ne-am respecta promisiunea.

— Aşadar era credinţa dumitale serioasă şi adevărată? *Pshaw!* N-am fost niciodată necinstit şi n-am să fiu niciodată, dar fiecare ştie că faţă de indieni nu-i nevoie să ţii nici o promisiune.

— E atât de ruşinos gândit, sir, încât eu... hm! Şi afară de asta, acest Yato Inda nu-i indian; tatăl lui a fost un alb!

— Asta-i de-abia un motiv să nu-ţi pese deloc, absolut deloc de el, căci aceste corcituri sunt încă şi mai rele, mai trădătoare şi mai necredincioase decât indienii puri. El să ne-arate Bonanza şi apoi poate să se ducă unde-o vrea.

— Fără jumătatea lui!

— Fireşte că fără ea! Să-i lăsăm lui o cantitate atât de mare de aur? Ar fi o adevărată nebunie din partea noastră.

— Eu nu admit să fie înşelat!

— Nu te face de râs! Doar nu poţi să faci ceva împotriva noastră, a celorlalţi!

— Ba da.

— Dar ce? Ce-ai pus la cale? spuse el acum pe un ton aspru.

— Ce-am să fac sau ce n-am să fac, va fi după cinstea voastră.

— Nu cumva e o ameninţare, sir?

— Dacă nu vă purtaţi cum trebuie cu metisul, da, atunci e o ameninţare!

Winnetou numea aurul *deadly-dust* (praful ucigător), pentru că aflase în numeroase cazuri ce nenorociri adusese metalul găsit uşor şi repede „fericiţilor” descoperitori. Şi aici, deşi încă nici nu se văzuse la faţă Bonanza, se şi arătau urmările lăcomiei de avuţie. Conducătorul, al cărui favorit fusese până atunci Hum, lăsă orice prietenie la o parte şi ameninţă, pe când figura lui luă expresia celei mai neîndurătoare duşmănii: „Să nu cumva să-ndrăzneşti să-l avertizezi pe metis sau să întreprinzi ceva contra noastră! Când e vorba de Bonanza of Hoaka nu permit nici un fel de glumă şi ceilalţi au în această chestiune aceeaşi părere. Vreau să te avertizez şi să-ţi spun: un glonţ îţi va fi asigurat!”

După această ameninţare, pe care o făcea cu cea mai mare seriozitate, îşi goni calul înainte să călărească din nou lângă metis, în capul coloanei, iar Hum rămase ultimul, ba chiar încetini mersul calului încă şi mai mult, căci tovarăşii care erau cei mai apropiaţi de el, auziră discuţia lui cu şeful şi se întorceau spre el cu ameninţări tot atât de grele. În cele din urmă îi pierdu pe ceilalţi din ochi. Nici el n-avea o dorinţă mai mică de aur decât ei, dar enervarea din cauza înşelăciunii, pe care o puseseră la cale, îl făcu să şovăie de a-i urma spre Estrecho cu aceeaşi grabă.

Aşa se întâmplă că văzu mai târziu decât ei stâncile care ascundeau Bonanza. Când privirea lui căzu asupra lor, se opinti şi-şi opri calul; după o clipă sări din şa, ca să nu fie atât de lesne observat, căci văzuse, acolo la Estrecho, fiinţe fugind

încoace şi-ncolo, pe care îi era imposibil să le ia drept camarazii lui. Puţin după aceea izbucni o flacără luminoasă şi ajunse până la el răsunetul unui urlet scos de mai multe voci, ceea ce-i dovedi că avea înaintea lui indieni.

Se înspăimântă. Din fericire, chiar atunci se lăsă întunericul care-i împiedică pe indieni să-l vadă şi afară de asta, aceştia erau cu toţii atât de ocupaţi cu Estrecho, încât nu mai priveau deloc în direcţia în care se găsea el. Credeau că i-au prins în cursă pe toţi albii.

Hum voia să încerce să-şi salveze tovarăşii. Ca să nu fie observat de indieni, el aşteptă până se făcu complet întuneric şi călări apoi mai departe, dar nu drept înainte, spre focul şi mai clar acum, ci o luă mai ales spre stânga, spre răsărit, ca să-şi lege calul undeva după vreo stâncă, la o distanţă sigură şi apoi să se târască cu atenţie.

Flacăra ardea în partea de vest a vârfului stâncii; călărind spre răsărit, el găsi acolo un ungher ascuns, unde-şi lăsă calul. Avea nevoie de mai mult timp ca să se apropie din nou de roşii, pentru că trebuia să se mişte cu grijă. Tupilându-se spre partea de vest, ajunse în sfârşit la adâncitura de pământ care separa vârful lui Estrecho de culmea principală. Se aşeză jos şi se târî până la colţul de unde, pe mâna stângă, se vedea arzând focul, la o distanţă de vreo două sute de paşi. Acesta pâlpâia atât de sus şi de întins, încât lumina lui ajungea până la el. Mai departe îi era imposibil să îndrăznească, pentru că văzu o întreagă mulţime de roşii care era ocupată în tăcere să arunce în flăcări noi legături de lemne.

Dar aceştia nu erau singurii indieni. Lumina se sui şi sus pe stânci şi când el îşi îndreptă într-acolo ochii, mai zări şi mai mulţi indieni, care păreau că se caţără în sus şi că se răspândeau pe culme, cu un scop care nu-i era încă cunoscut. Apoi auzi o voce răsunând jos. După şirul cuvintelor şi după accent, vorbitorul părea să fie roşu, căci întrebuinţa acea amestecătură de engleză şi indiană, care este proprie numai indienilor. Hum nu putea înţelege nici o iotă, dar putea urmări spiritul cuvântării şi acesta, pe scurt, suna cam aşa: „Depuneţi toate armele şi retrageţi-vă înapoi în fundul Estrechoului! Cine trage vreun glonţ sau cine ni se

împotriveşte va muri la stâlpul torturii; cine se predă fără nici un fel de împotrivire, aceluia-i vom dărui libertatea şi viaţa!”

„Ah, acum ştiu! se gândi Hum. Albii au fost închişi de indieni în Bonanza. Bonanza? Hm! Nu există aici nici un fel de Bonanza, iar acest metis ticălos a făcut pe spionul pentru roşii şi ne-a ispitit cu pepitele numai ca să ne aducă în mâinile lor. Ce bine este că sunt un om cinstit, căci dacă n-aş fi fost, aş sta şi eu acum în capcana scalpării ca şi ei! Trebuie totuşi să iasă din bucluc şi asta se poate numai prin mine. Dar cum? Ei sunt numai treizeci, pe când, dacă nu mă-nşel, indienii sunt de trei ori pe atât.”

El chibzui un timp pentru o modalitate de a da ajutor tovarăşilor săi şi-şi spuse după aceea: „E greu, nemaipomenit de greu, dacă nu chiar absolut imposibil. Ca să mă duc la foc, nu pot şi nici sus pe stânci nu se poate, pentru că şi acolo sus e aproape la fel de luminat ca şi jos. Hm! Ce-i imposibil aici la nord, poate reuşesc spre sud.”

El se întoarse şi se grăbi să meargă înapoi către stânci, ca să cotească după ieşitura lor şi să ajungă astfel în partea cealaltă. Dar abia a făcut vreo sută de paşi înapoi, când deodată îi apăru înainte o mică făptură firavă şi i se adresă în mod de-a dreptul uimitor în germană:

— Opreşte, iubite necunoscut! Cu cine te-ai luat la întrecere? Fă mai bine şi opreşte-ţi picioarele, că altfel te împuşc imediat!

Hum ştia bine germana. Cel care-i vorbea era un german, deci în nici un caz un duşman, dar Hum era în aşa fel cufundat în gândul de a ajunge foarte repede în partea cealaltă, încât nici nu se gândea, oricât de curioasă era această întâlnire, că trebuie să dea urmare ordinului şi să se oprească. El răspunse însă repede, tot în limba germană:

— Lăsaţi-mă în pace! N-am nici o secundă de pierdut!

Pe când se grăbea s-o pornească mai departe, auzi în spatele său aceeaşi voce:

— P-ăsta nu l-a învăţat să fugă un melc din grădină! Ei, departe n-ajunge el; am şi văzut pornind lovitura!

Hum nu ştia ce poate să însemne asta, dar o află în câteva clipe, căci de-abia răsunară aceste cuvinte şi îi şi ieşi înainte o altă persoană, îl ţinu în loc cu o mână şi cu cealaltă îi dădu un

astfel de pumn în cap, încât se prăbuşi cât ai clipi. El se găsea însă deocamdată într-o stare mai bună decât camarazii pe care voia să-i salveze.

Aceştia, după cum am mai spus, i-o luaseră înainte şi ajunseră după metis la înaltele stânci de cuarţ, în care era adânc săpat Estrecho de Cuarzo. Ei îl urmaseră fără să se gândească, într-o deplină încredere şi nu avură nici o bănuială, nici măcar atunci când el se opri şi, arătând mai departe, spuse:

— Feţele palide pot să descalece şi să-şi lege caii acolo, în cotitura din defileu. Până atunci eu am să deschid mina ascunsă, ca să vă pot arăta imediat Bonanza.

Apoi îngenunche la peretele stâncii şi începu să scormonească în iarba adunată acolo în piatră, ca şi când ar fi vrut să elibereze intrarea în Bonanza. Ei călăriră dincolo de el şi-l întrebară lacom:

— Aşadar aici e îngropat aurul?!

— Da, făcu din cap corcitura.

— Atunci am să-ţi ajut ca să meargă mai repede!

— Gaura e aici foarte îngustă, încât numai câte un singur om poate să sape.

Plănuia să-l atragă acolo pe şef ca să-i distragă atenţia şi acesta se prinse numaidecât, fără nici o bănuială, din cauza nerăbdării, rugându-l:

— Atunci dă-te de o parte! Vreau să lucrez eu însumi.

Se ghemui la pământ şi începu să îndepărteze în grabă bolovănişul cu mâinile. Metisul îl mai privi puţin, făcu apoi încetişor câţiva paşi şi se convinse cu o privire iute că nici unul dintre albii ocupaţi cu caii încă nu-l bagă în seamă. Fără zgomot, o zbughi înapoi spre intrarea defileului.

În aceeaşi clipă Maiestatea se întoarse spre el. *Zounds!* strigă el. Dintr-o dată îşi scoase revolverul de la cingătoare. Împuşcătura trosni şi dintr-o lovitură îl trânti pe Ik Senanda la pământ.

Detunătura se izbi de pereţii defileului înspăimântător, ca apoi să-şi găsească răspunsul în bubuitul mai multor împuşcături. La intrarea în defileu se ridică deodată o flacără care în câteva secunde se mări şi se întinse în aşa fel, încât umplu complet crăpătura îngustă şi afară se ridică

ameninţător urletul de război al comanşilor.

Maiestatea sări imediat asupra metisului, îl prinse cu braţele sale puternice şi, cu toată povara lui, îl izbi de împrejmuirea din fundul prăpastiei.

— Suntem înconjuraţi de indieni! strigă el. Repede în spatele cotiturii, unde nu vom putea fi nimeriţi şi ajutaţi-mi să leg pe ticălosul ăsta trădător!

Repede fură ascultate cuvintele lui şi pe dată mâinile corciturii fură legate la spate. Cu gemete slabe, el se ghemui în mijlocul albilor. Din rana făcută de împuşcătura la genunchi îi picura sânge.

— Se pare că stăm cam rău, prieteni, spuse Maiestatea răguşit. Ticălosul ăsta este un spion şi ne-a ademenit înăuntru. Dar cred că n-o să se bucure prea mult. O să stricăm pe el o frânghie zdravănă! Înainte de toate, trebuie însă ca unii dintre voi să meargă la colţ, ca să asigure acolo intrarea cu puştile, ca pieile roşii să nu se poată strecura încoace.

Asta se făcu şi acum se uita cercetător la pereţii stâncii.

— Aici nu se poate sui nici măcar o veveriţă darămite un om, spuse unul dintre ei.

— Dar iată, tocmai ca şi creată pentru flăcău, ieşea acolo un colţ al stâncii în afară. Era tot aşa de bun pentru frânghie ca un stâlp!

Şi cu sânge rece îşi desfăşură lasoul, ca să-l arunce peste proeminenţa stâncii.

— Drept, aşa, Fred, spuse Maiestatea şi tu, *boy* alb-roşu fii gata, căci mai ai cinci minute ca să te pregăteşti pentru eternitate. Dacă noi suntem pierduţi, cel puţin să te spânzurăm mai înainte pe tine!

În timpul acestor pregătiri pe cât de neaşteptate, pe atât de îngrozitoare, metisul devenise cenuşiu şi bâlbâi cu buzele tremurătoare.

— Ce... vreţi? Lăsaţi-mă... liber! Mă... nedreptăţiţi! Eu... sunt... nevinovat!

— Asta s-o spui dincolo, pe lumea cealaltă; aici n-are nici un rost. Te-am ghicit. Te-ai trădat prin fugă.

— Eu? N-am fugit... voiam... numai... să mă uit... pentru că auzisem... un zgomot... suspect!

— Da, zgomotul ăsta fusese atât de suspect, încât acum ai să fii linşat. Nu te încurca în tot felul de poveşti, căci a trecut un minut!

Doi dintre oameni îl târâră pe Ik Senanda la peretele stâncii sub ieşitură, peste care atârna în jos laţul pregătit.

— Vă înşelaţi, vă înşelaţi într-adevăr! strigă el cutremurat de spaimă. Eu sunt un prieten al albilor, trebuie să credeţi! Sunteţi ucigaşi! Dacă mă dezlegaţi, o să vedeţi, c-o să v-ajut împotriva indienilor!

— Renunţă la încercarea asta, băiatule, mormăi Maiestatea, pe când îşi aruncă o privire asupra străvechiului şi diformului său ceas de nichel, pe care şi-l scosese din pieptar. Numai să nu uiţi că ţi-au mai rămas încă trei minute!

Metisului îi ieşise sudoarea pe frunte; cu toată împotrivirea lui, mâini puternice îi aruncară laţul după gât şi fu strâns cu o smucitură uşoară.

— Vreau să vă dau aur, mult aur, bâlbâi el, dacă-mi dăruiţi viaţa! Fără mine n-o să găsiţi niciodată Bonanza of Hoaka!

— Fără îndoială că nu, zise Maiestatea, dar şi cu ajutorul tău am fi găsit-o la fel de greu. Şi acum aurul tău nu ne-ar mai servi la nimic, căci e vorba de scalpurile noastre!

— Şi pe astea le pot salva, dacă aveţi încredere în mine. Tokvi Kava o să vă dea libertatea, imediat ce voi vorbi eu pentru voi!

— Ah, acum iar te-ai trădat! De unde ştii că el ne-a înconjurat? Vasăzică ne-ai predat celui mai rău dintre toţi, acestui vânător de scalpuri. Deci n-avem ce spera, dar şi scâncetele tale pentru îndurare sunt de prisos.

— Dacă-mi daţi libertatea, n-o să vi se întâmple nimic. Dar dacă mă ucideţi, atunci vă e asigurat cel mai groaznic stâlp al torturilor! Fiţi deştepţi şi nu vă distrugeţi, luându-mi mie viaţa!

— Acum recunoşti, coloratule! Nu ne lăsăm păcăliţi, în loc să flecăreşti, pregăteşte-te pentru cealaltă lume. Încă un minut! Pregătiţi-vă, *mesh'shurs!*

Aceste cuvinte îi priveau pe cei doi bărbaţi, care ţineau strâns celălalt capăt al lasoului, ca să-l ridice în înălţime la momentul potrivit.

Corcitura se zvârcolea de disperare şi căuta, în ciuda rănii

sale de la genunchi, să se ridice şi să se smulgă; mai mulţi oameni trebui să-l ţină, căci groaza de moarte îi dubla puterile.

— Nu trebuie să mă ucideţi! Strig ajutor! Tokvi Kava! Tokvi Kava! Tok-vi Ka-va! Vino... în... a... ju...!

— Ultimul minut a trecut, spuse Maiestatea, care stătuse acolo nemişcat, liniştit. Trageţi, *boys!*

O smucitură puternică trase corpul lui Ik Senanda în sus. O clipă, picioarele celui care se clătina căutară să se înţepenească pe pământ, apoi plutiră în aer. El se mişcă în convulsiuni care deveniră din ce în ce mai slabe; corpul începu să se înţepenească. Corcitura murise.

Între timp se lăsase întunericul şi aici în îngustimea stâncilor era încă mai întuneric decât afară. Strigătul de ajutor al metisului rămase neauzit, acoperit de strigătul indienilor.

Albii coborâră corpul metisului şi-l ascunseră în cel mai dosnic loc din fundul defileului. Acum se sfătuiau în şoapte, în ce mod să poată ieşi din cursă. Pereţii stâncilor erau imposibil de urcat şi de aceea, la propunerea Maiestăţii, voiră să încerce să meargă călare spre intrarea defileului şi să treacă în galop prin foc.

De-abia făcură însă câţiva metri şi auziră o voce puternică, poruncitoare, strigând din înălţime:

— Staţi pe loc, feţele palide să nu mai călărească mai departe! Eu sunt Tokvi Kava, căpetenia comanşilor şi am cu mine de şase ori câte cincizeci de războinici. N-aţi putea să săriţi peste foc decât unul câte unul şi aţi fi tot unul câte unul împuşcaţi!

— Pe toţi dracii, scrâşni Maiestatea, pe când se întoarse înapoi la oameni. Aţi auzit ce spunea? Omu' are dreptate. Nici aşa nu se poate face. Nu putem ieşi. O fi vrând scalpurile noastre şi putem spune că va fi cel mai mare noroc, dacă s-o lăsa convins să scăpăm numai cu viaţa!

Din nou se auzi vocea Mustangului Negru:

— Dacă feţele palide se opun sunt pierdute. Însă eu le voi dărui viaţa, dacă ni se predau.

Acum albii se adunară şi ţinură iar o scurtă consfătuire, al cărei rezultat fu ca să se trateze cu roşii şi, prin viclenie, să

poată scoate de la ei cât mai multe avantaje. De aceea Maiestatea îi răspunse căpeteniei:

— Ce aveţi contra noastră, că ne trataţi ca pe duşmani? Doar nu v-am făcut nimic!

— Toate feţele palide sunt duşmanii noştri, primi el răspuns. Pentru voi nu există nici o posibilitate de fugă şi vă puteţi salva viaţa numai dacă vă predaţi fără nici o armă. Aruncaţi armele şi liberaţi-vă prizonierul!

— *Behold!* Aşa de departe încă n-am ajuns! E chiar adevărat că ne-aţi închis aici, dar ia încercaţi să ne scoateţi de-aici. Tocmai armele noastre au să vă dea dovada că e o prostie să credeţi că ne luaţi prinşi fără arme.

— Uff! Uită-te măcar o dată ca lumea în închisoarea ta! Aici sus pe marginea stâncilor stau peste de zece ori zece războinici ai comanşilor, gata, la un semn al meu, să vă trimită gloanţele lor.

— Fatală situaţie! şopti Maiestatea. Dacă e aşa, atunci ne pot curăţa de sus, fără ca măcar să le putem arăta colţii. Să mai vedem o dată ce fel de tocmeli ne pune!

Şi îndreptându-se din nou în sus, strigă tare:

— Puteţi să fiţi oricâţi vreţi; nu ne temem. Dar am auzit că Tokvi Kava e un şef viteaz şi drept, care nu arată niciodată duşmănie împotriva unor oameni care nu l-au insultat şi nu l-au păgubit. De aceea, sunt convins că o să lepezi orice fel de duşmănie, când vei auzi cine suntem şi că nu căutăm nimic în această regiune, ci că vrem s-o străbatem repede călare. Astfel că sunt pregătit să vorbesc cu tine.

— Atunci vino afară! Războinicii mei te vor conduce sus!

— Mândra căpetenie a comanşilor nu poate să ceară în mod serios ca eu să merg la el. Noi suntem numai treizeci de oameni, pe când el, după cum singur spune, are trei sute de războinici cu el. Eu aş risca totul, dacă m-aş depărta de aici, dar pe el nu-l ameninţă nimic, dacă vine la noi în Estrecho.

— Eu sunt căpetenie şi n-am nevoie să merg la o faţă palidă, răspunse Mustangul mândru. Dar am să vi-l trimit pe Kita Homaşa ca mijlocitor. O să-l lăsaţi să vină înapoi când o vrea?

— Da.

— Chiar dacă nu s-o înţelege cu voi?

— Şi atunci.

— Spui adevărul?

— Da. Te asigur că n-avem nici un gând ascuns.

— Credem în Marele Spirit pe care-l numiţi Dumnezeul vostru; ce juraţi pe el, trebuie să respectaţi. Aşadar promiteţi-mi pe Dumnezeul vostru că n-o să-l atingeţi pe Kita Homaşa dacă va dori să plece.

— Jur şi ţi-o promit.

— Atunci are să vină.

Dură un mic interval până ce lemnele aprinse de la intrarea defileului fură împinse puţin de o parte, aşa încât între flacără şi stâncă se făcu o gaură pe unde pătrunse Kita Homaşa. Cu paşi mândri şi cu capul sus veni roşul înaintea Maiestăţii şi amândoi se aşezară. Între timp se înnoptase adânc şi numai luna care se ridica încet şi flăcările luminoase ale focului aruncau o lumină slabă în prăpastie.

Bătrânul *westman*, ştia că după concepţia indienilor, învingătorul trebuia să înceapă convorbirea; de aceea el tăcu şi aşteptă până ce Kita Homaşa deschise negocierea, după o pauză mai lungă, cu întrebarea:

— Feţele palide au observat că ar fi o nebunie să ni se împotrivească?

— Nu, răspunse albul, asta încă n-am observat-o.

— Atunci v-aţi născut fără creier. Nici un om nu poate sui aceste stânci şi nici un cal sau călăreţ nu va scăpa peste jăraticul focului. De acolo de sus însă vă privesc de două ori o sută de ochi şi o sută de arme stau pregătite să vă distrugă.

— *Pshaw!* Nu ne temem de aceste arme. Există aici în Estrecho destule locuri care ne oferă adăpost contra gloanţelor voastre.

— Cât o să dureze acest adăpost? întrebă roşul dispreţuitor, nici nu-i deloc necesar să cheltuim gloanţe pe voi. Noi avem afară apă şi sălbăticiuni, atât cât ne trebuie, dar voi n-aveţi. N-avem decât s-aşteptăm până veţi fi alungaţi de foame şi sete.

— Asta poate să dureze mult!

— Uff! Cu cât o să dureze mai mult, cu atât o să dispară şi mila noastră şi atunci nu trebuie să vă mai aşteptaţi la nici o cruţare. Dar dacă vă predaţi chiar acum, o să aflaţi că în

inimile noastre mai există îndurare!

— Ce cereţi de la noi?

— Noi am dezgropat securea războiului împotriva tuturor feţelor palide şi ar trebui să punem să vă omoare la stâlpul infamiei. Tokvi Kava însă m-a însărcinat să vă ofer viaţa şi libertatea, dacă îi predaţi prizonierul şi armele voastre.

— Nu cumva şi caii?

— Nu, războinicii comanşilor sunt atât de bogaţi în cai buni, încât îi privesc cu dispreţ pe cei răi, pe care-i aveţi voi.

— Şi celelalte lucruri ale noastre?

— *Pshaw!* Tot ceea ce posedaţi este pentru noi tot atât de lipsit de valoare ca şi asprele fire de iarbă pe care le duce vântul de-aici. Vrem armele voastre şi nimic altceva!

— Dar atunci n-o să putem vâna, ca să ne întreţinem şi suntem fără apărare faţă de duşmani, dacă-i întâlnim!

— Doar vă păstraţi caii şi fortul cel mai apropiat al feţelor palide nu se află prea departe de aici. Puteţi să ajungeţi repede şi să căpătaţi acolo tot ce vă trebuie. Hotărâţi-vă repede, căci Mustangul Negru nu va aştepta prea mult timp.

— Trebuie să vorbesc mai întâi cu oamenii mei.

Maiestatea se sculă şi se retrase cu tovarăşii lui după cotitura trecătoarei, pe când indianul şezu mai departe liniştit şi nemişcat.

Bătrânul îşi puse la curent tovarăşii cu ceea ce ei nu putuseră trage cu urechea din convorbire şi şopti:

— Ăştia n-au habar c-am pus să-l spânzure pe ticălosul acela corcit! Cer predarea lui şi vor să aibă şi toate armele noastre. O poveste a dracului, *mesh'shurs!* Unica speranţă e numai că lunganul Hum a scăpat; trebuie să fi rămas în spatele nostru şi, dacă l-ar fi prins, atunci tâlharul ăsta roşu de-aici desigur că s-ar fi folosit de el împotriva noastră.

Ei se sfătuiră şi ajunseră la concluzia de a admite numai atunci pretenţiile lui Tokvi Kava, dacă le lăsa cel puţin câteva arme şi cuţite. Voiau să le ascundă indienilor moartea metisului şi să-l ia cu ei legat pe cal, „ca ostatic”, sub promisiunea că-l vor elibera mai târziu.

Maiestatea se ridică şi se întoarse cu paşi grei şi cu capul plecat la Kita Homaşa.

— Ce-aţi hotărât? întrebă acesta.

— Vrem să acceptăm toate condiţiile voastre, dacă ne lăsaţi cel puţin trei arme şi zece cuţite, cu care...

În această clipă se auziră sus voci. Se auzi un amestec înăbuşit de voci şi apoi strigătul clar:

— Înapoi, comanşilor! Aici e Winnetou, căpetenia apaşilor şi va trage cu arma fermecată a lui Old Shatterhand în oricine îndrăzneşte să se apropie!

Îi răspunse un strigăt de mânie:

— Şi aici stă Tokvi Kava, căpetenia comanşilor! Acum mi s-apropie răzbunarea; scalpurile voastre sunt ale mele! Săriţi pe ei, voi războinici ai naiinilor!

— Veniţi numai încoace, dacă aveţi curaj, tâlhari roşii! replică o voce piţigăită. Mătuşica Droll o să vă primească graţios. Aşteaptă, tu ăla cu coadă, te trimit eu îndată jos!

Se auzi zgomotul unui obiect aruncat în jos şi imediat după aceea un corp omenesc se lovi jos de stânci, în imediata apropiere a Maiestăţii. La lumina flăcărilor locului se putu vedea că era un indian.

— Uff, uff! strigă Kita Homaşa înspăimântat. Ăsta e...

— I-ai arătat drumul spre locurile vânătoarei veşnice, vere Droll? răsună sus o altă voce. Bagă de seamă, imediat mai dispare unul în adâncime!

Şi un al doilea corp se cufundă în adânc, lovindu-se jos greu şi înăbuşit. Un al treilea şi un al patrulea, urmară la fel şi mai multe împuşcături repetate arătară că Winnetou lăsase să vorbească puşca fermecată. Apoi se mai linişti. Luna, care dispăruse de multă vreme sub nori, ieşi tocmai atunci din nou şi cei de jos zăriră umbrele întunecate ale celor doi care se zvârcoleau împreună. Deodată, unul dintre ei fu smuls în sus şi imediat după aceea vâjâi prin aer. Înmărmurit, Kita Hemaşa se dădu înapoi, ca şi cum n-ar fi vrut să-şi creadă ochilor. Se aplecă peste cel zdrobit şi spuse cu glas stins:

— Tokvi Kava, marele şef al comanşilor, e mort!

Un lasou căzu peste peretele de stâncă şi un om alunecă jos pe el, păşind apoi spre mijlocitorul roşu:

— Uff, uff! strigă acesta, Old Shatterhand!

— Da, eu sunt. Lovitura voastră mişelească e zădărnicită, iar căpetenia împreună cu alţi comanşi au plătit-o cu viaţa. Cred că eşti de acord să continue cu mine negocierea

începută cu aceşti viteji.

Roşul şi-a venit în fire cu obişnuitul sânge rece al indienilor.

— Kita Homaşa este locţiitorul şefului mort. Ce are să-mi spună Old Shatterhand?

— Mergi la războinicii tăi şi ordonă-le să se adune repede la de zece ori zece paşi de intrarea trecătoarei. Dacă faceţi asta, n-aveţi să vă mai temeţi de vreo altă pedeapsă şi o să vă permitem să vă luaţi morţii; dacă nu ascultaţi, atunci armele noastre vor continua discuţia şi plânsetul şi vaietul vor fi încă mai mari în colibele comanşilor. Grăbeşte-te, căci aşteptăm hotărârea voastră în cel mai scurt timp!

Kita Homaşa, fără să spună o vorbă, ieşi. Maiestatea se apropie stângaci şi cuprins de uimire.

— *Good evening*, mister! Toate astea se petrec cu atâta repeziciune, încât fiul mamei mele nu poate să-şi dea seama ce se întâmplă. Încă mai sunt încremenit de uimire, sir. Sunteţi într-adevăr Old Shatterhand?

— Desigur! Pot şti şi eu numele dumitale?

— Numele meu vă e în orice caz necunoscut. Mie chiar îmi vine foarte rar în urechi, încât aproape l-am şi uitat. Se obişnuieşte să mi se spună numai Maiestate.

— Ah, Maiestate! Dacă dumneata eşti Maiestatea, atunci am auzit de dumneata. Se spune c-aţi fi un *westman* ţeapăn în şa, un bun cunoscător de urme şi cu atât mai mult mă miră că v-aţi putut lăsa înşelaţi aşa de uşor de Mustang şi de nepotul său.

— De nepotul său? Nu-l cunosc deloc!

— Ba-l cunoşti foarte bine. Metisul care v-a condus până aici este fiul unui alb, a cărui soţie era fiica Mustangului.

— Asta e nepotul vânătorului de scalpuri? Pe toţi dracii, cine-ar fi crezut-o! Ei, ăsta i-a luat-o înaintea bunicului pe lumea cealaltă!

— Ce spuneţi? Corcitura a murit? Noi i-am urmărit pe roşii şi am auzit din vorbele lor c-ar fi căzut prizonierul vostru!

— Chiar aşa a fost, sir, dar nu pentru mult timp. Găsirăm un laţ frumos în care am lăsat să stea atâta vreme capul său, până i-a pierit respiraţia. Băiatul zace acolo, jos, dacă vreţi să-l vedeţi! Dar de unde aţi ştiut că mişelul ăsta ne-a condus aici?

— Urmele sale şi ale voastre mi-au spus-o. Aţi fost urmăriţi de el şi de căpetenie în tabără.

— Adevărat, aşa să fie? Şi noi oameni proşti n-am observat asta! Tocmai eram pregătiţi să predăm comanşilor armele. Trebuia să facem asta, dacă voiam să ne salvăm viaţa.

— Să vă salvaţi prin asta viaţa? Dar cum?

— Era să fim omorâţi; dar căpetenia nu ne lăsa numai viaţa dacă-i predam armele, ci ne-a promis chiar libertatea.

— Şi voi aţi crezut? Cu siguranţă că nici n-avea de gând să-şi ţină promisiunea, ci voia numai să vă dezarmeze, ca apoi să vă poată ucide în voie!

— *Tempestad!* Aşa credeţi?

— Nu numai că o cred, ci sunt chiar convins. Mi se pare că nu ştiţi deloc principalul. Câţi comanşi credeţi că aveţi aici contra voastră?

— Trei sute.

— Sunt numai o sută şi acestora le luaserăm noi armele şi caii. Din cauza asta rătăceau prin împrejurimi, să-şi ia arme şi scalpuri. Pe amândouă voiau să vi le ia. Şi caii pe deasupra.

— Pe toţi dracii! Atunci ne-am lăsat frumos duşi de nas. Dar, mister Shatterhand, eu încă nu mi-am revenit din uimirea de-a vă vedea aici. Cum aţi ajuns aici?

— În modul cel mai simplu din lume. Cum noi, adică eu, Winnetou şi patru alţi *westmani*, ne-am întâlnit cu Mustangul, o s-o mai auziţi, că le-am luat comanşilor armele şi caii, asta o şi ştiţi. Ei aflaseră că voiam să mergem spre Santa-Fé; de aceea era de aşteptat că ne vor pânda pe acest drum, ca să se răzbune; prin urmare ne uitam cu atenţie după urmele lor. Azi-dimineaţă am ajuns în tabăra voastră de ieri şi am văzut că şi voi aţi fost spionaţi. Fireşte că v-am urmat din nou şi am ajuns aici tocmai când focul fusese aprins, ca să vă oprească ieşirea din Estrecho. Ne-am furişat mai aproape şi acolo, unul din tovarăşii voştri a fost doborât. El îşi zice Hum şi din zelul de a vă salva, era atât de neprevăzător, încât a trebuit să-l privim ca duşman.

— Minunat om! L-am tratat rău şi el voia să ne salveze! A fost mai deştept şi mai bun decât noi!

— E chiar adevărat. Dar i-am şi dăruit repede libertatea. Apoi ne-am furişat pe stânci şi Winnetou a reuşit să-i

urmărească pe roşii. Cei mai mulţi indieni erau aşezaţi la intrarea prăpastiei şi cei câţiva care stăteau cu Tokvi Kava sus pe peretele stâncii nu ajungeau să supravegheze complet. Apoi furăm descoperiţi, când ne mai apropiarăm şi se iscă învălmăşeala pe care aţi observat-o. Căpetenia, cu care mă luptai chiar eu, fu cel din urmă care s-a prăbuşit jos, ceilalţi fugiseră. Încă dinainte legaserăm noi trei lasouri, cu care am coborât acuma eu, ca să vă spun rezultatul. Ieşirea n-o să se lase mult aşteptată căci iată, Kita Homaşa se înapoiază.

Subcăpetenia se apropie încet; nici o trăsătură a feţei sale nu trăda ce se petrecea în el, când spuse:

— Suntem gata să admitem condiţiile voastre, căci n-avem destule arme, ca să vă putem opune rezistenţă. Tokvi Kava şi-a plătit planul său cu viaţa. Old Shatterhand va permite ca vreo câţiva din noi să s-apropie dezarmaţi, ca să îngroape morţii şi apoi să ne putem întoarce imediat acasă!

Cu vorbe scurte, albul îşi dădu consimţământul şi curând fură văzuţi câteva piei roşii apropiindu-se şi luând cadavrele. După scurtă vreme albii se convinseră că indienii plecau de acolo.

Acum aţâţară focul aprins de indieni, la care se şi aşezară, ca să discute temeinic rezultatul acestei seri. Când Maiestatea numi Bonanza of Hoaka, Old Shatterhand îl întrebă:

— Aşa? Atunci nu era plănuit pentru Estrecho, ci pentru Bonanza?

— *Yes*, sir. Bonanza ar fi de găsit tocmai aici în Estrecho.

— Aşa! zâmbi vânătorul. Ştiţi ce înseamnă acest nume?

— Nu. Şi mai ales nu există nici un om care s-o ştie.

— Totuşi există unii. Winnetou o ştie şi eu de asemenea pot să v-o spun. Hoaka e un cuvânt din limba „acoma” şi înseamnă cer. Bonanza of Hoaka, înseamnă Bonanza din cer. Pe când feţele palide avide de aur scotoceau aici peste tot, ca să găsească metalul lucitor şi pentru care cei mai mulţi piereau, bătrânii padres predicau despre adevăratele comori, care sunt de găsit numai în ceruri. Prin asta s-a creat expresia de Bonanza of Hoaka; ea trăieşte în legendă, ca o fantomă în capul *digger*-ilor şi *gambusinos*-ilor şi, după câte aud, a luat în

stăpânire şi capetele voastre, *mesh'shurs*.

— Aşa, aşa stă deci chestiunea! zise Maiestatea foarte uimit. O himeră a unei vechi legende ne-a adus aproape de moartea prin torturi. Singurul câştig este că această regiune a fost scăpată de aci înainte de doi nemernici!

— Asta-i adevărat, aprobă Hobble-Frank! *Gaudeamus igelcur!*

Lunganul Hum nu-l ştia încă pe mititel cu curiozităţile lui; de aceea crezu potrivit să îndrepte curioasa greşeală a lui Hobble şi-i spuse deci:

— Scuzaţi, mister Frank! Nu se spune *gaudeamus igelcur*, ci *gaudeamus igitur!*

Atunci moritzburghezul îl fulgeră cu ochi mânioşi şi-i răspunse cu voce gâfâitoare:

— Aşa? Aşa? Da' ce te priveşte? Ia ascultă, scumpul meu, ştii măcar cum mă cheamă?

— Da, doar mi-ai spus-o. Numele dumitale e Franke.

— Franke? Tocmai Franke! Numai Franke? Ascultă, eu sunt născut şi botezat ca Heliogabalus Morpheus Edeward Franke, vânător de prerie din Moritzturg. Ai înţeles? Acum s-aud şi numele dumitale!

— Mă cheamă Hum.

— Hum? Hum! Asta nu-i nici un nume. Trebuie să te mai cheme şi altfel! Asta-i tocmai ca la moştenirea Timpe nu-i aşa, Kas?

Atunci lunganul Hum fu numai urechi şi întrebă repede:

— Timpe? Cum ai ajuns la numele ăsta?

— Eu? N-am ajuns deloc; nu-i al meu. Pentru asta mă felicit. Căci dacă m-aş numi Timpe, atunci aş sări în mare, unde-i apa mai adâncă.

— Dar poate că ai cunoscut pe cineva care se numea Timpe!

— Da, am cunoscut în orice caz asemenea persoane demne de milă; ba chiar le mai cunosc.

— Dincolo, în patria dumitale?

— Nu, aici în America. N-ai decât să-i priveşti pe cei doi tineri, colo pe brunul-castaniu Has şi dincolo pe blondul-deschis Kas; ăştia sunt încă de timp îndelungat împovăraţi fără nici o nădejde cu funestul nume Timpe.

— Într-adevăr? Dumneavoastră, dumneavoastră vă numiţi Timpe? întrebă Hum, pe când se-ndreptă spre cei doi veri.

— Da, răspunse Kas. Eu mă numesc Kasimir Obadja Timpe şi vărul meu de acolo se numeşte Hasael Benjamin Timpe. Se pare că ne cunoaşteţi numele.

— Desigur. Dar spuneţi-mi, mai întâi, cu ce scop v-aţi părăsit patria?

— N-avem nevoie s-o ascundem. Căutăm aici o moştenire de care am fost escrocaţi.

— Escrocaţi? Cum adică? De cine?

Era de prevăzut ca Hum să dea acestei discuţii toată atenţia la care avea dreptul. Kas răspunse:

— Un văr a şters-o cu ea. El se numeşte Nahum Samuel Timpe şi s-ar ascunde acum în Santa-Fé. De aceea suntem în drum spre acest oraş, ca să-l demascam pe pungaş.

— *All devils!* De la cine-ar fi rămas moştenirea?

— De la unchiul nostru Joseph Habakuk Timpe, care a murit, fără copii, în Fayette.

— Domnii mei, asta mi se pare într-adevăr foarte, foarte interesant. Numai spuneţi-mi de unde ştiţi că acest unchi a lăsat o avere?

— De la verii noştri Petrus Micha Timpe şi Markus Absalom Timpe din Plauen, care tocmai primiseră o sută de mii de taleri.

— Şi atunci aţi trecut dincoace, ca să vă luaţi partea?

— Da. Mai întâi am scris în repetate rânduri, dar fără să primesc răspuns şi atunci m-am decis să-l prind pe pungaşul care a şters-o cu toată suma.

Atunci Hum izbucni într-un hohot de râs şi strigă cu diferite pauze:

— Şi de aceea vă duceţi la Santa-Fé? Nu-i deloc nevoie. Puteţi să prindeţi pe escroc aici, în Estrecho, aici unde vă aflaţi!

— Cum? Ce? Glumeşti? Îţi baţi joc de noi? întrebară cu repezeală Kas şi Has împreună.

— Ba e cu cea mai mare seriozitate, cu toate că râd. Tot nu observaţi încă nimic? V-aţi prescurtat numele de Kasimir şi Hasael în Kas şi Has. Eu sunt numit Hum, asta-i o prescurtare din Nahum. Adică numele meu este Nahum Samuel Timpe şi

eu sunt vărul pungaş pe care-l căutaţi. Acum prindeţi-l repede!

Kas şi Has au rămas mai întâi fără glas de uimire; dar Hobble cel totdeauna gata de vorbă strigă înveselit:

— Acu' l-am prins! Acum ne-a căzut în cursă adevăratul criminal Timpe! Dacă nu plăteşte imediat, îl spânzurăm ca pe un liliac, anume cu capul în jos către interiorul pământului. Acuma se vede din nou că mândrului îi stă şi Dumnezeu împotrivă. *Gaudeamus igelcur*, domnule Hum!

Acuma săriră Kas şi Has ca să acopere pe Hum cu întrebări, reproşuri şi ameninţări. Acesta însă nu ascultă nimic, ci scoase din buzunar un pachet de hârtii păzit cu îngrijire, luă din el o scrisoare şi le-o întinse celor doi, râzând totuşi mereu, cu cuvintele:

— Aceste hârtii, acum fără valoare, care însă pe mine m-au costat parale, sunt toată moştenirea unchiului Joseph Habakuk. Să le vedeţi şi să le cercetaţi pe toate; dar mai întâi citiţi această scrisoare pe care o primise atunci din Plauen nobilul lăstar al moştenirii! A venit puţin înainte de moartea lui şi eu am moştenit-o. E unica parte din moştenire pe care n-a trebuit s-o plătesc cu averea mea. Puteţi s-o păstraţi.

Cei doi se repeziră lacomi asupra scrisorii, dar cu cât citeau, cu atât li se lungeau mai mult feţele şi când o terminară, o lăsară să cadă şi-l priviră pe Hum cu cea mai mare mirare.

— Acum mai sunt pungaş? întrebă Hum. Unchiul m-a escrocat chiar pe mine de toată moştenirea mea şi verii voştri au făcut o glumă, pentru că Timpe din Plauen erau duşmanii celor din Hof. Cei din Plauen avură norocul să câştige la loterie o sută de mii de taleri şi anunţară rudelor din Hof, c-ar fi moştenit această sumă de la unchiul Joseph Habakuk. Îi scriseră cu puţină vreme înainte de moarte unchiului despre asta, ca să petreacă pe socoteala voastră şi oricât ar fi glumă lucrul ăsta, regret din inimă că a fost împinsă atât de departe, până ce ne-a adunat aici în Vestul Sălbatic. Dacă şi-acum mai vreţi să mă arestaţi, vă stau la dispoziţie!

Cu toate că scrisoarea ducea la dovada netăgăduită a nevinovăţiei lui Hum, mai trebui mult timp până ce Kas şi Has să înţeleagă noul aspect al chestiunii. Nu le era uşor să

renunţe cu desăvârşire la speranţa de a mai ajunge încă la moştenirea lor. Atunci, în sfârşit, el se sculă, le întinse ambilor mâinile şi le spuse:

— Nu fiţi mâhniţi! Doar nu pierdeţi decât o avere închipuită; eu însă am pierdut prin Joseph Habakuk o întreagă avere, pe care mi-ar fi lăsat-o tatăl meu, dacă n-ar fi fost înşelat de fratele lui; deşteptul de unchi a cheltuit şi averea lui şi pe a mea. Dacă eu am putut să mă resemnez, cu atât mai uşor vă va fi vouă să înlăturaţi o speranţă, care mai ales era chiar neîntemeiată. Prin asta aţi găsit în loc de un pungaş o rudă, un văr cinstit care se bucură nemaipomenit că s-a întâlnit cu voi şi e cu plăcere gata să împartă cu voi toate plăcerile şi neplăcerile vieţii. Şi asta, cred eu, are puţină valoare!

Asta-l atinse pe micul Hobble în adâncul sufletului. El care mai înainte spusese ca Hum să fie spânzurat cu picioarele în sus, strigă acum cu veselie:

— De ce staţi aici ca două prune coapte înaintea uşii cuptorului! Acest drag şi minunat Hum v-a vorbit drept la inimă. Nu există nimic mai bun pe lume ca un văr pe care să-l poţi stima; i-am făcut aici descoperirea asta vărului Droll. Aşa că nu vă încăpăţânaţi atâta contra prieteniei, ci înlănţuiţi-vă mâinile puternic împreună şi lăsaţi-mă să fac primul pas spre împăcare, pe când am să vă recit din Marşul lui Fridolin către balaur:

„Să fiu, permiteţi-mi rugăciunea,
În alianţa voastră cel de-al patrulea!”

Schimbarea de care se făcuse vinovat Frank, iscă o veselie generală. Kas şi Has trebuiră să consimtă, în râsul celorlalţi şi luară mâinile lui Hum, pe când primul spuse:

— Ai dreptate, vere; n-avem nici un motiv să mai fim supăraţi pe tine şi poate că nici banii nu ne-ar fi făcut fericiţi. Aici stăm chiar în Bonanza of Hoaka, din al cărui nume să-nvăţăm că există alte comori la care trebuie să ne gândim. Să fim de acum încolo atât de strâns legaţi încât, ca să se dea de exemplu o prietenie credincioasă, să se spună cândva: „Chiar ca la moştenirea Timpe!”

— Da, ca la moştenirea Timpe! aprobă Hobble-Frank. Ce-i drept, până acum numele ăsta nu-mi prea era plăcut, dar ce nu vede înţeleptul înţelepţilor, observă reumaticul când trage. Astfel că spun antipatiei mele la revedere şi pentru că voi vă numiţi numai cu un nume prescurtat, eu, ca al patrulea în asociaţie, am să urmez acest exemplu şi am să şterg şi cu două silabe. Pe viitor să-mi spuneţi aşadar numai Heliogabalus Morpheus Edeward; pe Franke putem să-l lăsăm deoparte; globul pământesc o să ştie precis că prin asta se înţelege Frank, cel cu renume mondial. Am zis. *Howgh!*

II. TRIŞORUL

1.„Trei cărţi grămadă”

„Omul din Colorado” se aşeză într-o poziţie mai comodă şi, în timp ce trapperii[1] îl urmăreau cu interes, îşi depănă în continuare povestea:

— Da, este aşa cum vă spun; nu există în Statele Unite un ticălos mai mare decât Canada-Bill.

Am eu cu el o socoteală, că dacă s-ar întocmi o listă cu toate datoriile pe care le are faţă de mine, s-ar putea face din ea un ditamai caiet. E atât de cunoscut pentru ticăloşiile lui, că până şi dincolo, în vechea lui patrie, după câte am aflat, ziarele au scris despre el. Dar pe nimeni nu l-a înşelat atât de tare ca pe mine.

Cel mai bine e să nici nu-ţi mai aminteşti de asemenea întâmplări sângeroase; dar de vreme ce ne aflăm acum aici, la Mama Thick, la poveşti, vă fac pe voie. Ştiţi, domnilor, Statele Unite sunt o ţară neobişnuită, în care umilul stă alături de cel puternic, răul — de bine; eu pot să vă spun că am constatat acest lucru, prin propria mea experienţă, căci în cele trei rânduri când mi-a ieşit în cale acest individ, de fiecare dată a fost de faţă şi cea mai ilustră dintre persoanele pe care le-ai fi putut întâlni: Abraham Lincoln, preşedintele.

Eu sunt, de fapt, din Kentucky şi eram încă un băieţandru, care nu prea ştia să ţină arma în mână, când am pornit cu ai mei spre Arkansas, ca să vedem cu ochii noştri dacă acolo pământul este atât de bun pe cât ni se spusese. Spun noi, înţelegând prin aceasta părinţii mei, pe mine şi pe vecinul Fred Hammer cu cele două fete ale lui, Mary şi Betty. Era un neamţ care venise abia cu câţiva ani în urmă din Germania. Mă las pe loc dat cu smoală şi tăvălit apoi prin fulgi, dacă există pe undeva în ţară fete mai frumoase şi mai bune decât cele două nemţoaice. Am crescut împreună, am făcut tot felul de năzdrăvănii, pentru ca, într-o bună zi, să-mi dau seama că Mary este sortită unui singur lucru şi anume să-mi devină soţie.

[1] Vânători de animale cu blană (engleză, n.t.).

Ei, vă închipuiţi că acest gând al meu nu l-am mâzgălit pe toate zidurile, nici nu m-am grăbit să-l trâmbiţez în cele patru colţuri ale lumii. Cu toate acestea, lucrurile s-au potrivit singure de minune, căci nici Mary nu-şi închipuia că vreodată altcineva i-ar fi putut deveni soţ. Părinţii noştri şi-au dat şi ei consimţământul şi am purces să ne îngrijim de cele necesare viitorului nostru trai comun.

Am trăit o viaţă ca în rai, domnilor şi eu le doresc din adâncul inimii celor prezenţi aici să se poată bucura fiecare de zile asemănătoare, numai să dureze mai mult decât am avut noi parte.

Căci, să vedeţi ce s-a întâmplat: într-una din zile, m-am dus în pădure să-mi cioplesc nişte stâlpi pentru un gard, când, printre brazi, m-am trezit cu un călăreţ ce s-a oprit lângă mine.

— Bună ziua, băiete! E vreo fermă pe aici, prin apropiere? întrebă el.

— Chiar două, unde, cine doreşte, poate să găsească un adăpost, răspunsei eu.

— Care e cea mai apropiată?

— Veniţi cu mine, vă călăuzesc eu!

— Nu e nevoie, văd că ai treaba pe-aici; dacă-mi arăţi în ce direcţie s-o iau, n-am să mă rătăcesc.

— Mi-am terminat treaba. Să mergem!

Călăreţul era tânăr, poate cu vreo doi ani mai vârstnic decât mine; purta o tunică de vânătoare nouă, din piele de căprioară, avea arme excepţionale şi un cal atât de vioi, de parcă abia atunci ar fi fost scos din ţarc. Nu făcuse prea mari eforturi, altminteri atât el cât şi calul ar fi arătat obosiţi, or, dimpotrivă, păreau proaspeţi şi odihniţi. Ar fi fost împotriva bunelor obiceiuri să-l întreb de nume şi de alte lucruri; mergeam liniştit lângă calul lui până când, din proprie iniţiativă, începu el să vorbească.

— La ce distanţă vă aflaţi de cel mai apropiat vecin, băiete?

— Peste munţi cinci mile, iar peste râu opt mile.

— Sunteţi de mult aici, în ţară?

— Nu prea de mult. Aşa se face că mai locuim şi acum în prima colibă din buşteni.

— Şi care e numele tău, băiete?

Ce tot avea cu „băiete”? Nu ştiu, căci de mult nu mai eram un băieţel cu pantaloni scurţi. I-am răspuns deci cât se poate de concis: „Kroner”.

— Kroner? Frumos! Eu mă numesc William Jones şi sunt de sus, din Canada. Cine e proprietarul celeilalte ferme de care vorbeai?

— Un german, pe nume Fred Hammer.

— Are feciori, băiete?

— Două fete.

— Drăguţe?

— Nu ştiu, băiete. N-ai decât să te uiţi la ele!

L-a cam supărat faptul că şi eu i-am spus „băiete”. N-a mai scos nici o vorbă până ce am ajuns în poarta fermei.

— Pe cine aduci aici, Tim? întrebă tata, care tocmai se găsea în curte şi dădea de mâncare curcanilor.

— Nu ştiu cine e; un anume master William Jones, din Canada, cred.

— Bine aţi venit, sir! Descălecaţi şi intraţi în casă!

Dădu mâna cu el şi-l conduse în casă, lăsându-mă pe mine să am grijă de cal. După ce am terminat această treabă, l-am găsit pe străin în faţa lui Mary care, în lipsa mea, venise în vizită la părinţii mei şi pe care tocmai o ciupea de obraz, spunându-i:

— *Damn'!*[1] sunteţi o miss tare frumuşică şi scumpă!

Ea roşi la această obrăznicie, dar găsi iute răspunsul potrivit:

— Aţi băut cumva o înghiţitură de whisky în plus, sir?

— Nu prea, pentru că în prerie nu poţi găsi o asemenea mângâiere.

Spunând acestea, el dădu s-o cuprindă pe după umeri, dar în clipa următoare primi din partea ei o asemenea scatoalcă, că era cât pe ce să cadă de-a berbeleacul, să răstoarne şi scaunul de care voise să se agaţe.

— Fir-ar să fie! Sunteţi o femeie tare ciudată! Ar trebui să fiţi mai blândă cu altă ocazie!

Asta m-a făcut să-mi ies din pepeni. M-am apropiat de el şi i-am arătat uşor pumnul, spunându-i: „Această miss este logodnica mea şi cine se atinge de ea poate lesne face

---

[1] Al naibii să fiu (engleză, n.t.).

cunoştinţă cu vârful cuţitului meu de vânătoare, în ţara asta legea ospitalităţii e sfântă şi cine o uită o face pe pielea lui, băieţel!”

— Dar ştiu că te pricepi să ciripeşti, tinere! Prin urmare ai deja o logodnică?! Bine, atunci mă retrag!

După aceste cuvinte îşi rezemă arma de perete şi se instala cât se poate de comod, de parcă ar fi fost un membru al familiei. Tânărul, cu părul roşu, nu-mi plăcea defel, nici mie, nici lui taică-meu; de altfel, nici mama nu s-a prea ocupat de el. Dar se pare că asta nu-l stânjenea deloc. Se purta ca şi cum nimic nu se întâmplase, iar seara, când au venit Hammer şi Betty pentru o oră pe la noi, el conducea discuţia şi povestea cu dezinvoltură aventurile pe care le trăise, chipurile, în prerie.

Fac prinsoare pe zece piei de biber, contra unei blăni de iepure-de-casă, că omul nici nu pusese piciorul în prerie; pentru aşa ceva îmbrăcămintea lui era mult prea curată. L-am şi lăsat să înţeleagă acest lucru, iar el, ca să iasă din încurcătură şi să abată discuţia către un alt subiect, scoase din buzunar un pachet de cărţi de joc.

— Vă place să jucaţi cărţi, domnilor?

— Din când în când, răspunse tata. Vecinul nostru, Fred, este originar din Germania, unde se practică un joc de cărţi atrăgător, ce se numeşte *skat*. El ni l-a arătat şi nouă şi, de atunci, uneori, ne petrecem seara jucându-l, când n-avem altceva mai bun de făcut.

— Aţi auzit cumva şi despre jocul numit dincolo „frunzuliţe de chimen”, master Hammer? întrebă Jones.

— Nu.

— Aici în ţară e cunoscut sub numele de „trei cărţi grămadă” şi e cel mai frumos dintre toate jocurile de cărţi. Am văzut o singură dată cum se joacă şi sunt cam novice în privinţa asta, dar o să vi-l arăt şi dumneavoastră.

Ce-i drept, acest „trei cărţi grămadă” ne-a plăcut tuturor şi în curând ne-am lăsat antrenaţi de el; până şi femeile au riscat câţiva cenţi, jucându-l. Părea că, într-adevăr, Jones nu înţelegea mare lucru din el. În schimb, noi câştigam, aşa că, în scurt timp, el fu nevoit să umble la monezile de aur, din care avea destule asupra lui. Devenirăm mai îndrăzneţi şi

plusam din ce în ce mai mult. Norocul nostru începu însă să se clatine, aşa că pierdurăm ce câştigasem şi a trebuit şi noi să scotocim prin rezervele noastre băneşti. Femeile încetaseră să mai ia parte la joc şi m-am retras şi eu. Tata şi Fred Hammer, însă, voiau cu orice chip să-şi recâştige banii pierduţi, dar pierdeau sume tot mai mari şi, în ciuda avertismentelor mele şi a rugăminţilor doamnelor, jocul devenea din ce în ce mai periculos pentru cei doi.

În clipa aceea am observat o mişcare ciudată la Jones: i-am prins braţul stâng şi i-am scos din mânecă o carte de joc. Era un trişor. El sări în sus.

— Ce te priveşte, băiete, cartea mea? strigă el furios.

— Mă priveşte pe mine, în măsura în care mă privesc banii noştri, sir, răspunse tata în locul meu şi trase spre el toţi banii lui Jones.

— Daţi-mi banii înapoi! Îmi aparţin şi cine pune mâna pe ei este un hoţ!

— Atenţie, domnule! Cine trişează la cărţi este un impostor care trebuie să înapoieze tot ce-a câştigat în mod necinstit. Duceţi-vă de vă culcaţi, iar mâine dimineaţă dispăreţi neîntârziat de-aici. Numai legea ospeţiei mă împiedică să vă arăt eu cum se joacă cinstit „Three carde monte”.

— Oaspetele dumitale? Nu mai rămân nici o clipă aici. Am să părăsesc de îndată casa dumitale, după ce-mi veţi restitui banii furaţi!

— *Well!* Nu vă împiedic să plecaţi chiar acum. Duceţi-vă de unde aţi venit; din prerie este sigur că nu. Veţi primi înapoi banii cu care aţi început jocul, dar nici o leţcaie din banii noştri. Tim, du-i calul la poartă!

— Fir-ar să fie, deci aşa vreţi? Atunci o s-aveţi de-a face cu Canada-Bill.

Scoase cuţitul. Dar în aceeaşi clipă se ridică Fred Hammer şi-i puse o mână grea pe umăr. Era un bărbat voinic şi tăcut, dar atunci când rostea un cuvânt se ştia exact care îi era părerea.

— Lasă briceagul, omule şi cară-te cât mai repede, că de nu, te storcesc între degete ca pe o turtă, îl ameninţă el. Ia-ţi banii şi să nu ne mai apari în faţa ochilor! Noi suntem oameni cinstiţi şi ştim să-i arătăm unui individ de teapa ta calea spre

paradis.

Jones îşi dădu seama că situaţia luase o întorsătură nefavorabilă lui, aşa că cedă.

— Atunci, daţi-mi banii, dar ţineţi minte acest „trei cărţi grămadă”; o să-mi recapăt eu în cele din urmă câştigul!

— Ameninţarea ta ne lasă rece. Numără-i banii, vecine, după care să dispară!

După ce îşi luă banii plecă. Din uşă se întoarse, însă, spre noi, ameninţând:

— Gândiţi-vă la ce v-am spus! Pentru bani am să revin, iar cu această frumoasă miss am să mai stau eu de vorbă!

Bine făceam atunci dacă-i trăgeam un glonte-n cap!

După câtva timp a trebuit să plec la Little Rock, ca să fac cumpărături pentru nuntă. La întoarcere, fiind grăbit, am călătorit toată noaptea, aşa că am ajuns la fermă dimineaţa. Totul era încuiat şi nu se vedea nici ţipenie pe-afară, nici măcar un cal sau vreo vită. Îngrijorat, m-am dus repede la ferma lui Fred Hammer, Pe care am găsit-o în aceeaşi situaţie. M-a cuprins o teamă grozavă; am dat pinteni calului şi am alergat la vecinul Holborn. El locuia, după cum îi spusesem şi lui Canada-Bill, la o distanţă de cinci mile. Am străbătut această distanţă în mai puţin de o oră. Când am coborât de pe cal, din casă veniră în goană Betty şi cu mama.

— Pentru numele lui Dumnezeu, văd că plângeţi! Ce s-a întâmplat? le întrebai eu.

Printre sughiţuri şi tânguiri îmi povestiră cele întâmplate.

Betty fusese cu tatăl ei la culesul porumbului, iar Mary rămăsese acasă. Deşi câmpul se afla destul de departe, lor li s-a părut la un moment dat că aud o voce de femeie strigând. Au alergat spre casă, unde au ajuns tocmai când un grup de bărbaţi se îndepărtau în galop; unul din ei ducea fata legată de-a curmezişul şeii. Veniseră la fermă ziua în amiaza-mare şi-mi răpiseră logodnica, în casă toate erau cu susul în jos; banii, îmbrăcămintea şi armele, pe lângă muniţia care mai fusese pe acolo, dispăruseră, iar caii — goniţi din ţarc, pentru a face cu neputinţă orice urmărire.

Fred Hammer a dat fuga imediat la tatăl meu. Şi aici lipseau caii. Cu mare greutate au reuşit să prindă doi cai. Tata şi Fred s-au înarmat, le-au urcat pe mama şi Betty pe

cai, au zăvorât ambele ferme, după ce au dus vitele, până una-alta, la vecinul Holborn. Acesta şi-a luat şi el puşca lui de Kentucky, s-a urcat pe cal şi toţi trei au pornit numaidecât în urmărirea tâlharilor. Mie mi-au lăsat vorbă ca, atunci când mă întorc, să-i urmez imediat.

— Ce direcţie au luat? am întrebat eu.

— În sus, de-a lungul fluviului. Au spus c-o să-ţi lase semne din loc în loc, ca să nu le pierzi urma.

Mi-am ales un cal odihnit şi am pornit în galop după ei. Se vorbea de multă vreme despre o bandă de tâlhari, care bântuia în ţinutul cuprins între cursul mijlociu al Arkansasului şi partea de sus a regiunii fluviului Missouri, dar ei nu se arătaseră până acum prin părţile noastre. Să-i fi convins Canada-Bill să-l ajute să se răzbune?

Am găsit uşor semnele lăsate de ai mei; rupseseră din loc în loc câte o ramură sau făcuseră câte o crestătură în scoarţa unui copac, aşa că înaintam repede pe urma lor. Totul a mers bine până seara, când întunericul m-a obligat să mă opresc. Mi-am legat calul şi m-am înfăşurat în pătură. Coroanele copacilor se clătinau foşnind deasupra mea, iar în mine bântuia furtuna; nu puteam să dorm sau măcar să mă odihnesc. Încă din zorii zilei am pornit din nou la drum şi spre amiază am ajuns într-un loc unde îşi făcuseră tabăra tata şi cei doi însoţitori ai lui. Cenuşa focului lor era umedă de bruma dimineţii, semn sigur că şi ei se sculaseră încă din zori.

În curând am ajuns la vărsarea fluviului. Aici pădurea era mai deasă, semnele erau tot mai vizibile şi mai proaspete. Înaintam acum mai repede şi bunul meu cal, în ciuda sforţării mari făcute cu o zi înainte, nu da semne de oboseală.

Deodată auzii o voce bărbătească profundă care glăsuia tare de răsuna pădurea. Rostea cuvintele în engleză; trebuia, deci, să fie un alb, din moment ce dovedea atâta lipsă de prevedere. Îmi mânai calul spre locul unde se afla vorbitorul şi ce credeţi că mi-a fost dat să văd?

Pe o buturugă bătrână, în mijlocul unui luminiş, stătea un bărbat care, dând din mâini, ţinea o cuvântare trunchiurilor de sicomori şi hicori; o cuvântare care s-ar fi potrivit la un miting în aer liber. Sunt un om care gândeşte îndeobşte cu propriul său cap şi nu dau prea mult pe ceea ce mi se

predică, dar acest om avea o voce şi un fel de a se exprima încât îmi opri brusc râsul în care tocmai era să izbucnesc. Mi se părea al dracului de nostim faptul ca cineva să se apuce să ţină o predică ţânţarilor şi altor vietăţi în mijlocul pădurii seculare. Faţa i se vedea bine încă de departe. Era un ins înalt şi puternic, cu o înfăţişare ageră şi aspră. Avea un nas proeminent, de adevărat yankeu; ochii îi erau limpezi ca oglinda, sinceri şi încrezători, gura mare şi bine conturată, iar bărbia ascuţită; în ciuda bunăvoinţei care i se citea pe faţă, părea capabil şi de puţină şiretenie, când aceasta i s-ar fi părut utilă.

În faţa buturugii, pe care stătea cocoţat se aflau un topor solid, o puşcă bună şi alte câteva lucruri de care tot omul are nevoie pe aceste meleaguri.

Era clar că individul se exersa în ale oratoriei şi părea să fie un *selfman*[1] ce se pricepe să obţină prin lupta cu greutăţile şi prin muncă un loc mai bun sub soare decât cel oferit în părţile apusene ale ţării.

Auzeam bine fiecare cuvânt al său:

— Dar ce credeţi, că sclavia este un lucru sacru şi necesar, că nu poate fi abolită nici prin argumente, nici prin forţă? Oare asuprirea unui om, dispreţuirea şi chinuirea unor întregi mase de oameni pot fi considerate sfinte? Este necesar să menţinem un drept de proprietate odios asupra unor fiinţe umane care, pentru o plată mai mare, ar munci mai mult şi mai bine, ar fi mult mai devotate? Voi nu vreţi să ascultaţi de nici un argument şi nici să recunoaşteţi vreo putere? Ei bine, eu am să vă aduc argumente şi dacă nu veţi voi să ţineţi seama de ele, atunci o să vedeţi cum se ridică o forţă de nebiruit care o să frângă biciul folosit împotriva negrilor, o să smulgă din inimi egoismul şi o să măture tot ce-i va sta în cale. Vă spun eu că va veni o vreme când...

Se opri brusc; mă observase. În clipa următoare sări de pe buturugă, ţinând puşca în mână, gata să tragă. Îmi strigă:

— Stop, omule! Nici un pas înainte! Cine eşti?

— Phii! Daţi deoparte arma. Ar fi păcat să primesc degeaba un plumb în piept.

O privire scrutătoare îl convinse asupra caracterului paşnic

[1] Autodidact (engleză, n.t.).

al persoanei mele. Coborî arma, dădu din cap şi mă invită:

— *Well!* Apropiaţi-vă şi spuneţi-mi cine sunteţi.

— Mă numesc Tim Kroner, sir, urc de ieri de-a lungul fluviului în urmărirea unei bande de tâlhari care mi-au răpit logodnica.

— Numele meu este Lincoln, Abraham Lincoln. Am coborât din munţi şi vreau să-mi meşteresc o plută ca să vând lemnul în Sud. Sunt de vreo oră aici. O bandă de tâlhari care v-au răpit logodnica, ziceţi dumneavoastră? Câţi sunt?

— Vreo zece-doisprezece.

— Sunt călări?

— Da.

— *Bounce!*[1] Puţin mai înainte am dat peste urmele unor cai, dar parcă vădeau mai puţini călăreţi.

— Acestea erau ale tatălui meu şi ale celor doi vecini porniţi să-i urmărească înaintea mea.

— Aşa da, mai merge! Sunteţi deci patru contra doisprezece. Vreţi să vă pun şi braţele mele la dispoziţie?

— Cu plăcere, dacă mi le oferiţi.

— Bine, *come on!*[2]

Îşi luă lucrurile, atârnă puşca pe un umăr şi puse toporul pe celălalt, după care porni înainte, de parcă ar fi fost de la sine înţeles că eu trebuie să vin după el.

— Încotro, sir? întrebai eu, deoarece direcţia de acum era alta decât cea pe care venisem eu.

— După oamenii urmăriţi, ce altceva să facem? Puţin mai încolo, în sus, ticăloşii s-au îndepărtat de fluviu, luând-o spre nord şi noi scurtăm drumul dacă facem acelaşi lucru de pe acuma.

Avea un fel de a fi atât de original şi de sigur pe sine, că nici nu mi-a trecut prin minte să-l contrazic. De aceea l-am lăsat s-o ia înainte şi m-am ţinut cu calul strâns în urma lui. Avea un pas lung şi spornic, cum rar poţi întâlni şi, dacă nu aş fi fost călare, cu greu m-aş fi putut ţine de el. Merserăm aşa până într-un loc unde, deodată, se opri şi-mi făcu semn să mă uit spre pământ.

— Aici reapar urmele. Doi, şase, nouă, unsprezece,

---

[1] Hait! (engleză, n.t.).

[2] Haidem! (engleză, n.t.).

cincisprezece cai! Când am întâlnit prima oară urmele, erau numai doisprezece. Ai dumitale au trecut tot pe aici şi asta nici cu un sfert de oră mai devreme, pentru că firele de iarbă n-au apucat să se ridice la loc. Lăsaţi calului frâul liber ca să-i ajungem repede.

Cu paşi uriaşi se grăbea înainte. A trebuit să-mi mân calul la trap, ca să nu rămân în urmă.

Pădurea se terminase de mult şi acum treceam printr-un tufăriş mărunt. Am ajuns la un luminiş care intra ca o pană din prerie printre arbuşti. În depărtare zărirăm din nou o fâşie deasă de pădure şi, între ea şi noi, galopau trei călăreţi în şir indian. Soarele dispăruse şi ziua era pe sfârşite, dar ei se vedeau încă destul de bine.

Lincoln ridică braţul.

— Acolo sunt. După ei!

Înainta în salturi lungi, lăsându-şi centrul de greutate pe un picior când acesta obosea îl schimba cu celălalt. Distanţa dintre noi şi ei se micşora văzând cu ochii şi, cum ne zăriră, se opriră, încât i-am ajuns repede.

— În sfârşit, Tim! ne strigă tata întâmpinându-ne. Cine este domnul?

— Mister Abraham Lincoln, pe care l-am întâlnit pe fluviu şi care s-a oferit să ne dea o mână de ajutor. Ştiu tot ce s-a întâmplat; nu povesti nimic. Să pornim cât mai iute înainte, ca să-i ajungem din urmă pe tâlhari.

— Nu mai sunt departe şi pesemne că o să-şi instaleze tabăra acolo, în pădure. Să pornim înainte de a se lăsa întunericul, ca să nu le pierdem urma!

Plecarăm fără să mai scoatem o vorbă, având cuţitul la îndemână şi puşca gata de tras. Când am ajuns la primii copaci, Lincoln se aplecă să cerceteze atent urmele.

El ne spuse:

— Să mai vedem o dată care e situaţia, domnilor. În întunecimea pădurii nu mai putem recunoaşte nici o urmă. Iată, aici, urmele potcoavelor sunt mai adânci; calul care le-a lăsat poartă o greutate mai mare decât ceilalţi; trebuie că e cel care duce călăreţul şi fata. Şi, priviţi, şchioapătă: piciorul stâng din spate atinge pământul numai cu partea din faţă a copitei. O să trebuiască să descalece şi să-l lase să se

odihnească.

— *Well*, sir, aveţi dreptate, spuse tata. Să pornim degrabă înainte!

— Stop, omule! Ar fi o mare greşeală. Socot că au un avans de cel mult un sfert de ceas şi poate s-au oprit pentru odihnă. Vreţi să ne trădeze caii şi să stricăm totul?

— Aşa-i! Trebuie să lăsăm caii în urmă. Dar unde?

— În pâlcul acela de cireşi sălbatici. Acolo vor fi în siguranţă. Dacă le împiedicăm picioarele din faţă, pot să pască în voie, dar nu să se şi depărteze.

După ce terminarăm treaba cu caii o pornirăm, de astă dată pe jos. Lincoln mergea înaintea noastră; fără să ne dăm seama, l-am recunoscut drept conducător. Presupunerile lui s-au adeverit, căci am simţit un miros de foc şi am zărit fumul albicios ce se ridica printre coroanele copacilor.

Acum se impunea să evităm de-a face cel mai mic zgomot. Adăpostindu-ne în spatele fiecărui arbore şi sărind repede de la unul la altul, ne-am strecurat cât mai aproape şi am putut vedea în jurul focului, şezând, unsprezece bărbaţi. Între ei se afla Mary, palidă, cu mâinile legate şi cu capul în piept.

Fără să cer părerea celorlalţi, am ridicat arma.

— Stai! mă avertiză Lincoln, lipseşte unul şi...

Dar împuşcătura mea pornise. Glonţul l-a lovit pe cel ţintit drept în frunte. În clipa următoare toţi ceilalţi erau în picioare şi apucaseră armele.

— Foc şi-apoi pe ei! comandă Lincoln.

Comanda aceasta nu mi se mai adresa şi mie, căci între timp aruncasem arma, sărisem la Mary şi îngenuncheasem ca să-i tai legăturile de la mâini.

— Tim, este adevărat? strigă ea şi, de bucurie, mă îmbrăţişa atât de strâns, că nici nu mai puteam mişca.

— Dă-mi drumul, Mary, acum avem alte treburi, o rugai eu.

Scosei cuţitul şi sării în sus. Lângă mine, Lincoln îl lovi în cap cu toporul pe unul dintre tâlhari care se prăbuşi pe loc. Era ultimul dintre cei unsprezece. Se trăsese de ambele părţi doar o dată, iar apoi se trecuse la folosirea cuţitelor.

— Tim, pentru numele lui Dumnezeu! strigă în clipa aceea Mary şi se aruncă la pieptul meu, arătându-mi spre un copac.

Privii într-acolo şi văzui gura unei puşti îndreptate spre noi.

Trăgătorul se ascundea în spatele trunchiului.

— Asta e pentru „three carde monte”, se auzi o voce.

Înainte de a putea face vreo mişcare arma fulgeră, simţii o lovitură puternică în braţ şi auzii strigătul ce se desprinse de pe buzele logodnicei mele. Mâinile ei se descleştară din jurul gâtului meu şi ea alunecă moale pe pământ. Glonţul pătrunsese din braţul meu în inima ei.

— Pe el! strigă cineva lângă mine.

Era tata. Cu patul puştii ridicat deasupra capului, el se năpusti în direcţia atacatorului, iar eu după el. În clipa aceea străfulgera o a doua ţeava a armei; o siluetă pe care nu o putui identifica se îndepărtă în goana mare. Tata zăcea, lovit în piept, la picioarele mele. Aproape nebun de furie mă aruncai după ticălosul care fugea. Nu-l mai puteam vedea, dar direcţia în care se îndrepta o ştiam. Din câteva salturi ajunsei la locul unde nemernicii ascunseseră caii. Animalele nu mai erau acolo; doar capetele frânghiilor cu care fuseseră priponite mai existau.

Când m-am întors în zona unde avusese loc lupta, am găsit cele două trupuri neînsufleţite aşezate unul lângă altul. Lincoln le examina.

— Nu mai e nici o urmă de viaţă, domnilor, nici o urmă! spuse el.

Nu puteam scoate o vorbă şi nici Fred Hammer. Există dureri care pârjolesc inima fără să se vadă ceva pe dinafară. Lincoln se ridică şi, observând întoarcerea mea, spuse furios:

— Asta nu s-ar fi întâmplat dacă aţi fi aşteptat, cu focul acela de armă, momentul oportun pentru a-l trage. Câteva fire de praf de puşcă şi un glonţ vă costă viaţa logodnicei şi a tatălui dumneavoastră. Ar fi bine dacă altă dată aţi dovedi mai multă prevedere.

— Puteţi dovedi, sir? îl întrebai eu.

— Să dovedesc? Phii! După moarte nici o dovadă nu mai are rost. Trebuia să-i încercuim şi, la un semnal, să descărcăm armele asupra lor. Fiecare dintre noi are câte o puşcă cu două ţevi, asta echivalează cu zece oameni care-i atacau înainte ca ei să se fi putut măcar gândi să reziste. Iar pe omul dumitale — cel cu „Three carde monte” — categoric l-am fi putut captura înainte să poată trage vreun foc!

Aceasta a fost învăţătura pe care am meritat-o şi am căpătat-o la momentul oportun, domnilor. N-am uitat-o şi nici acea clipă n-o voi uita vreodată, vă rog să mă credeţi!

2. Instigatorul

Povestitorul oftă adânc şi făcu o pauză, trecându-şi mâna peste faţă, de parcă ar fi vrut să şteargă din minte tristele-i amintiri. Sorbi băutura din pahar şi continuă să istorisească:

— Când vânătorul aleargă prin prerie sau se strecoară prin tufişuri, până şi cea mai mică şi mai uşoară copită lasă o urmă pe care ochii vânătorului se pricep s-o găsească; asta o ştiţi cu toţii, domnilor. Tot aşa zilele, lunile, anii, ce se rostogolesc vertiginos peste om sau se strecoară încet şi perfid prin viaţa lui, scrijelesc dâre adânci pe faţă şi în inimă; dacă le cercetezi, găseşti explicaţia întâmplărilor care l-au făcut pe cel ce le-a trăit să fie ceea ce este în prezent.

Am vrut să fiu un fermier harnic, dar destinul m-a împins în altă direcţie. Mary murise, tata pierise şi el; mama a suferit atâta de pe urma acestor evenimente tragice, că s-a îmbolnăvit şi, în cele din urmă, m-a părăsit şi ea. Eu nu mai puteam îndura să trăiesc acolo unde înainte fusesem atât de fericit; aşa că i-am vândut ferma, la un preţ foarte convenabil, lui Fred Hammer, care a reunit-o cu a sa; mi-am aruncat puşca pe umăr şi am luat-o spre Vest, cu o săptămână înainte ca Betty să se mărite cu un metis, un flăcău foarte drăguţ şi mai serios decât sunt îndeobşte cei de culoare.

Pe vremea aceea, viaţa în ţinutul denumit *dark and bleady grounds*[1] era mult mai vie şi mai bună decât în zilele noastre; v-o spun eu şi puteţi să mă credeţi. Pieile-roşii făceau incursiuni mult mai adânci în teritoriile ocupate de albi decât în vremurile noastre, aşa că trebuia să fii cu ochii-n patru, dacă nu voiai să te culci seara zdravăn şi să te trezeşti dimineaţa fără scalp, în câmpiile veşnice de vânătoare. Era însă un lucru care, cu puţină prevedere, se putea face; te puteai apăra de trei, patru sau chiar mai mulţi indieni. Dar pe lângă pieile-roşii mai hălăduiau pe acolo şi o mulţime de netrebnici, cum sunt cei care în ţinuturile din Răsărit se

---

[1] Pământurile întunecate şi însângerate (engleză, n.t.).

cheamă *runners*[1] şi *loafers*[2], sau cum sunt *tramps*[3] din zilele noastre, ce dau atâta de furcă omului cinstit. Aceşti indivizi erau o adevărată pacoste, căci ajunseseră mai temuţi decât toţi indienii dintre Mississippi şi Marele Ocean, laolaltă.

Unul mai cu seamă a făcut să se vorbească mult despre el. Era un diavol nu alta; şi de un tupeu, că i se dusese vestea până peste ocean, în continentul european. Aţi ghicit de bună seamă la cine mă refer: la Canada-Bill. Dar ştiţi voi oare că nu era altceva decât un ţigan născut în Anglia? El ajunsese în Canada, unde mai întâi s-a îndeletnicit cu negoţul de cai şi, trebuie să vă spun, i-a mers destul de bine, până ce şi-a dat seama că poate câştiga mai uşor şi mai mult cu jocul de cărţi. S-a apucat de „*Three carde monte*” şi şi-a făcut mendrele în coloniile britanice; a ajuns să stăpânească perfect toate trucurile, devenind un adevărat maestru în materie, ceea ce i-a permis să se lanseze dincolo de graniţele Canadei, la yankeii cei isteţi, gata oricând să preia ceva nou. Aici şi-a „practicat” meseria, mai întâi în Nord, apoi în Răsărit, jecmănind până la ultimul *penny*[4] chiar şi pe cei mai şmecheri gentlemeni, pentru ca apoi să se îndrepte spre Vest. Aici, în afara jocului, de cărţi, se mai ocupa şi cu diferite alte treburi care l-ar fi dus de zece ori la spânzurătoare, dacă nu s-ar fi priceput atât de bine să şteargă orice urmă a ticăloşiilor lui. Dar nu procedase oare şi cu mine în acelaşi chip? Ştiam cine este ucigaşul lui Mary şi al tatălui meu, aş fi putut să depun de o mie de ori mărturie sub jurământ; dar îl văzusem eu oare când a tras? Nu şi de aceea a fost imposibil să pot strânge un juriu în cazul lui. Dar n-o să rămână nepedepsit, de asta puteţi fi siguri; o puşcă bună e cel mai potrivit juriu pentru unul ca el, iar eu aşteptam să-mi mai iasă o dată în cale.

Trecuse de mult vremea când fusesem lipsit de experienţa vieţii, aveam un pumn greu, ochiul ager, un trup sănătos, lăsând în urmă câţiva ani buni de trudă şi încercări de tot felul. În ultimul timp am fost la vânătoare de biberi pe cursul superior al bătrânului Kansas, unde am reuşit să fac nişte

[1] Fugari (engleză, n.t.).
[2] Derbedei (engleză, n.t.).
[3] Vagabonzi (engleză, n.t.).
[4] Cea mai mică subdiviziune a monedei britanice (engleză, n.t.).

capturi bune, vânzând blănurile unor agenţi ai Companiilor care aveau drum pe-acolo. Acum căutam o ocazie să ajung până la Mississippi, pentru că voiam să trec dincolo, în Texas despre care se povesteau odinioară atâtea, că-ţi ţiuiau urechile.

Desigur că am întâmpinat cu acest prilej unele greutăţi, căci ţinutul prin care mi-am ales drumul era al dracului de nesigur. *Crecşii*, *seminolii*, *şoctavii* şi *comanşii*[1] se hărţuiau unii cu alţii, dar asta nu-i împiedica să trateze cu toţii orice alb drept un duşman comun. Se impunea deci să deschid bine ochii şi urechile, căci paşii mei treceau prin mijlocul câmpului lor de luptă, iar eu eram singur, ceea ce însemna că mă puteam bizui numai şi numai pe prudenţa mea, pe propriile mele puteri. Nu aveam nici măcar cal, pentru că îl vândusem şi pe el pe o nimica toată oamenilor Companiei; aşa că am fost nevoit să „călăresc" pe bătrânii mei mocasini. Am ţinut direcţia aproximativ spre Munţii Smoky şi puteam să mă aflu, după aprecierile mele, nu departe de Arkansas. Întâlneam în cale tot mai multe cursuri de apă care mă apropiau de marele fluviu şi dădeam peste animale de tot felul, ce pot fi găsite numai în preajma marilor ape curgătoare.

Traversam tocmai o pădure când, deodată, am zărit urme de om. Erau ale unui alb, fiindcă degetele de la picioare erau îndreptate în afară şi nu înspre interior, cum ar fi fost cazul dacă erau ale unui indian. Am mers după urme cu mare atenţie, pentru ca la un moment dat să mă opresc uimit. Se auzea o voce puternică şi-mi dădui seama din cuvintele rostite că se adresa unei mari mulţimi de ascultători.

„Aşa spusese mai înainte procurorul, doamnelor şi domnilor, care vă aflaţi aici, în faţa tribunalului, ca să vedeţi şi să ascultaţi cum se comportă un om ce se află pe banca acuzaţilor şi este învinuit de omor. Acum, în sfârşit, mi-a venit şi mie rândul, apărătorul acestui om şi am să vă dovedesc că este nevinovat. Trebuie să vă mai spun că mă numesc Abraham Lincoln şi că onorabilul sir căruia îi aparţine acest nume nu primeşte mandatul unui client decât în cazul când s-a convins că nu are de apărat un ticălos...".

— Lincoln, Abraham Lincoln? gândii eu. Nu are rost să ezit.

---

[1]Triburi de indieni din America de Nord (n.t.).

Înainte, către domnii şi doamnele cărora le vorbeşte!

O luai în direcţia vocii. Într-adevăr, în faţa mea, printre copaci, lucea oglinda fluviului, iar la ţărm era ancorată o plută. Iar Lincoln, singur-singurel, cu o carte deschisă în mâna stângă, îşi însoţea discursul cu gesturi largi ale mâinii drepte, de parcă ar fi vrut să prindă libelulele care brăzdau aerul deasupra bătrânului fluviu. Când am pus piciorul pe mal m-a observat, dar nu s-a tulburat deloc.

— *Good day*[1], master Lincoln! Pot să trec dincoace, la dumneavoastră?

— Dar cine eşti? *By-God*[2], acesta e mister Kroner, care a tras cu arma din pricina logodnicei sale. Mai stai două minute pe mal, să-mi termin discursul! Ţin mult să-l termin, fiindcă trebuie să salvez un om nevinovat, învinuit de omor.

— Atunci continuaţi! Deocamdată mă aşez şi eu aici.

Pot să vă spun, domnilor, că pledoaria rostită era excepţională şi, dacă povestea ar fi fost reală, atunci cel pe care-l apăra ar fi fost în mod sigur achitat. Tot procesul nu mi s-a părut câtuşi de caraghios, pentru că mi-am dat seama că Lincoln se pregătea aici, în această pustietate, pentru a deveni avocat. Când îşi termină discursul, sări de pe plută pe mal şi îmi întinse mâna.

— Bine ai venit, master Kroner! Cum de-ai ajuns aici, la bătrânul Kansas?

— Am petrecut o vreme dincolo, în Colorado şi în munţi am reuşit să vânez ceva biberi. Vreau acum să cobor pe Mississippi, ca să ajung până în Texas.

— Dar de ce te duci în Vest şi nu rămâi acasă, la ferma dumitale, unde, cu toată tristeţea pentru cele întâmplate, m-am simţit atât de bine?

I-am povestit motivele plecării mele. După ce m-a ascultat, mi-a strâns încă o dată mâna.

— Ai avut dreptate! Ai procedat bine. Durerea de inimă e un tovarăş rău şi nu e recomandabil să te laşi legat la un loc cu ea, e mai bine s-o duci departe, să te lepezi de ea pe alte meleaguri şi să te întorci ca un om liber. Eu sunt şi acum ceea ce eram pe-atunci; dobor copaci pe unde nu mă costă nimic

[1] Bună ziua! (engleză, n.t.).

[2] Pe Dumnezeul meu! (engleză, n.t.)

şi-i transport acolo unde pot căpăta pe ei bani buni. Dar acesta o să fie ultimul plutărit. Am să plec în Răsărit, să văd dacă nu pot întreprinde ceva mai bun. Dacă aş fi gata acum, ai putea călători cu mine. Din păcate, voi fi nevoit să mai stau pe aici vrea paisprezece zile.

— Nu-i nimic, sir. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, mai rămân cu dumneavoastră. Pentru un *westman* o săptămână în plus sau în minus nu contează şi, dacă îmi permiteţi să vă ajut, terminăm treaba în jumătate de timp, ceea ce nu cred să fie pentru dumneavoastră o pagubă:

— Îmi prinde bine dacă rămâi să mă ajuţi. Îmi poţi fi de folos şi în altă privinţă: mai nou şi mai nou, roiesc pe aici indienii ca ţânţarii, şi-atunci, doi oameni fac mai mult decât unul singur, după cum, desigur, bine ştii. Sau tot ca înainte te trezeşti cu puşca-n mână cu cinci minute mai devreme?

— Nici o grijă, sir! Tim Kroner a devenit un bărbat mai cumpănit şi n-o să vă facă de ruşine.

— *Well*, aşa sper şi eu. Dar mai avem nevoie de un topor, dacă într-adevăr vrei să-mi dai o mână de ajutor. Ar trebui să coborâm până la Smoky-Hill, ca să facem rost de unul şi cu ocazia asta ne putem aproviziona şi cu ceva muniţie, căci a mea e pe terminate.

— Cât e de departe?

— Vreo două mile bune. Dar putem să ajungem acolo şi mai repede. Mai adăugăm la plută o tăblie, ca să fie mai rezistentă şi să fie dirijată mai bine şi coborâm, duşi de curent, numai într-o zi. Buştenii îi lăsăm ancoraţi acolo şi-i agăţăm după aceea la spatele plutei.

— Atunci o să merg eu să aduc ce ne trebuie.

— Dumneata? Păi, te pricepi să conduci o plută?

— Dacă am una, da. Altfel, nu. O să fie doar mai mică, ca pentru un singur om.

— Dar drumul de întoarcere e periculos, dacă indienii nu-şi schimbă traseul. Mă miră chiar că nu ne-au făcut încă o vizită.

— O să meargă, sir, vă puteţi bizui pe mine!

— Bine, atunci odihneşte-te după atâta umblat; eu mă pun pe lucru, astfel ca mâine dimineaţă pluta să fie gata.

— Nu sunt obosit şi-am să vă ajut şi eu.

— *Bounce*[1], văd că te-ai făcut om de nădejde! Să pornim, aşadar, la treabă!

A doua zi eram pe plută, la drum. Curentul era prielnic, aşa că odată cu căderea serii zării în faţa mea fortul. Am tras pluta la mal, am ancorat-o bine şi m-am îndreptat spre împrejmuirea care înconjura clădirile solide ce constituiau fortul.

O santinelă stătea de pază la intrare. Mă lăsă să intru, după ce i-am explicat scopul venirii mele. În prima clădire pe care am întâlnit-o cerui informaţiile necesare.

— Trebuie să discutaţi personal cu comandantul, colonelul Deering, mi s-a răspuns. El se află dincolo, în clădirea ofiţerilor.

— Cine mă anunţă la comandant?

— Să te anunţe? Omule, aici nu eşti la Casa Albă din Washington, ci la ultimul post militar de la frontiera cu indienii. Aici nu se umblă cu asemenea treburi de prisos! Celui căruia i se dă voie să treacă dincoace de împrejmuire i se permite să-şi bage nasul pe unde au mai trecut şi alţii.

Mă îndreptai spre clădirea ce-mi fusese indicată şi intrai într-o încăpere în care nu se afla nimeni. Din camera de alături se auzeau mai multe voci şi zornăit de monede de aur şi argint.

Uşa era întredeschisă. Înainte de a intra, am aruncat o privire înăuntru ca să văd cu cine am de-a face. În mijlocul odăii, în jurul unei mese destul de grosolan cioplite, şedeau vreo zece ofiţeri de diferite grade, care jucau cărţi la lumina unor lumânări din seu de cerb. Vizavi de colonel şedea... — într-adevăr el era şi nu altul — Canada-Bill, având în faţă o grămadă mare de aur — pulbere şi pepite; plimba trei cărţi încolo şi încoace cu mare îndemânare. Jucau „Three carde monte”.

Nici unul din cei de la masă nu mă putea vedea. Stăteam la îndoială dacă să intru sau nu, când observai acea mişcare, rapidă ca fulgerul, cu care atunci, la noi acasă, băgase cea de-a patra carte de joc în mânecă, într-o clipă mă aflam în spatele lui şi-i apucam mâna.

— Iertaţi-mă, domnilor, dar acest om trişează, spusei.

---

[1] Bun, în regulă! (engleză, n.t.).

Vru să sară în sus, dar nu reuşi, pentru că, în timp ce cu stânga îi ţineam braţul, cu dreapta i-am încleştat grumazul atât de strâns încât nu mai putea nici să răsufle, nici să facă vreo mişcare.

— Trişează? întrebă colonelul, sărind de pe scaun. Dovediţi şi spuneţi ce căutaţi aici! Cum aţi ajuns aici, înăuntru?

— Sunt un trapper şi am venit să cumpăr câte ceva din magazinul dumneavoastră. Îl cunosc pe acest om foarte bine. Se numeşte William Jones sau, dacă celălalt nume vă este mai cunoscut, Canada-Bill.

— Canada-Bill? Este adevărat? El s-a recomandat aici drept Fred Flater. Dar daţi-i drumul odată!

— Nu înainte să vă convingeţi că spun adevărul. Acest om nu joacă cu trei, ci cu patru cărţi.

— Unde este a patra?

— Scoateţi-o din mâneca lui.

Unul din locotenenţi întinse mâna şi trase cartea afară din mâneca ticălosului.

— Fir-ar să fie! Ai dreptate, omule. Îţi suntem recunoscători, căci individul ne-a lăsat aproape lefteri. Dă-i drumul! Acum are de-a face cu noi.

— Şi încă puţin şi cu mine, domnilor. El mi-a ucis două fiinţe, cele mai dragi din viaţă şi va trebui să mă socotesc cu el.

— Aşa e? Dacă puteţi să vă dovediţi afirmaţiile, atunci a păţit-o.

Luai mâinile de pe el. Era aproape asfixiat şi-şi trăgea aerul horcăind până îşi reveni. Sări în sus strigând:

— Ce vreţi...

Se opri la mijlocul întrebării, pentru că abia atunci dădu cu ochii de mine şi mă recunoscu imediat.

— Ce vrea omul acesta de la dumneata o să auzi îndată, spuse colonelul. Eşti William Jones, alias Canada-Bill?

— Blestem! Vedeţi-vă de treabă, domnilor! Canada-Bill? Habar n-am cine e! Eu mă numesc Fred Flater, cum v-am mai spus.

— Şi aşa-i bine! Numele ne este indiferent, deoarece nu asta-i fapta pe care o judecăm. Ai trişat, asta e!

— Nici nu mi-a trecut prin minte, sir! Sunteţi

dumneavoastră, sau aceşti gentlemeni, oameni cu care se pot face asemenea matrapazlâcuri?

— Noi suntem obişnuiţi cu un joc curat şi, luându-te tot drept un om cinstit, nu am fost atenţi la mişcările tale. Dacă am fi ştiut cu cine avem de-a face, înşelătoria nu ţi-ar fi reuşit.

— Nu e vorba de nici o înşelătorie, am jucat cinstit.

— Dar cartea de joc din mâneca dumitale?

— Habar n-am de ea. Nu eu am pus-o acolo. Sau, poate aţi văzut dumneavoastră, domnule colonel?

— Oare să fi venit singură din zbor şi să se fi aciuit acolo?

— Sau mi-a fost pusă. Acela care mi-a ţinut braţul trebuie să ştie cum a ajuns acolo!

Nu m-am mai putut stăpâni şi i-am tras un pumn de s-a prăbuşit pe scaun.

— Aveţi un pumn zdravăn, master, spuse colonelul râzând. Dar nu era nevoie să faceţi asta! Îl luăm noi la întrebări de o să-i ajungă multă vreme.

— Vă cer, sir, să mă apăraţi de asemenea atacuri, strigă Jones, încercând să se ridice în picioare. Îl acuz pe acest om că mi-a strecurat cartea pe mânecă.

— Da, desigur, aceeaşi carte pe care ne-ai arătat-o cu câteva secunde mai devreme. Măcar nu te face de râs. Ce ziceţi, camarazi: îl recunoaşteţi pe acest domn Jones sau Flater ca vinovat?

— A trişat, nu există nici o îndoială! se auzi în cor.

— Atunci să dăm sentinţă aici, pe loc!

Trecură deoparte ca să se sfătuiască. În clipa aceea Canada-Bill se trădă. El aruncă o privire spre grămada de bani care se mai afla în apropierea sa şi o altă privire spre fereastra deschisă. Cu o mişcare rapidă apucă în grabă câteva monede şi dădu să sară pe fereastră. Dar în aceeaşi clipă ridicai arma.

— Stop, master Jonnes! Încă un pas şi eşti rece! strigai către el.

Privi în jurul său, văzu că treaba e serioasă şi rămase pe loc.

— Număr până la trei; dacă aurul nu e la locul de unde l-ai luat, trag. Unu...

Făcu un pas şovăitor spre masă.

— Doi...

El puse banii lângă ceilalţi.

— Aşa, acum aşază-te şi aşteaptă liniştit ceea ce va urma!

Lăsai arma în jos. Ofiţerii îşi terminaseră consfătuirea şi se întoarseră. Colonelul îmi întinse, râzând din nou, mâna.

— Sunteţi un om şi jumătate, master... dar, de fapt, cum vă numiţi?

— Tim Kroner este numele meu, sir.

— Deci, master Kroner, sunteţi un viteaz. Păcat că nu faceţi parte din regimentul meu. Întorcându-se spre Jones, continuă: pentru fapta dumitale vei primi cincizeci de lovituri pe pielea goală, dom'le şi sper să le suporţi bine!

— Cincizeci de lovituri? Sunt nevinovat şi nu vă recunosc dreptul de a mă judeca.

— *Well*, milord, atunci le veţi primi nevinovat; dar dacă le veţi căpăta, trebuie să le acceptaţi şi să recunoaşteţi judecata. În caz că, după aceea, vreţi să faceţi o plângere la preşedintele Statelor Unite, vă pot oferi o scrisoare de credit pentru alte cincizeci sau o sută. Locotenente Welhurst, scoate-l, te rog, în curte şi ai grijă să primească în totalitate şi din plin ceea ce i se cuvine!

— Nu mă mişc de aici. Vreau să-mi fie respectate drepturile! strigă Jones.

Atunci colonelul se răsuci pe călcâie:

— Nu este mulţumit cu raţia, locotenente. Mai daţi-i zece, ca să fie şaizeci! Îmi iau toată răspunderea pentru acest supliment. Şi, dacă nici acum nu se mişcă din loc, va mai primi pentru fiecare minut alte zece!

— Ei? întrebă locotenentul cu un aer ameninţător.

— Bine, merg, n-am încotro, dar acest „Three carde monte” n-o să-l uitaţi niciodată, fiindcă am să mă adresez unui judecător la care nici unul din voi nu se gândeşte!

O luă înainte, urmat de locotenent cu pistolul în mână. Acum, colonelul se întoarse spre mine.

— Ce e cu crima de care vorbeaţi, sir? Dacă dovezile dumneavoastră sunt bune, atunci alcătuim pe loc un juriu şi-i punem frânghia de gât. Ştiţi pe ce teritoriu ne aflăm şi că am dreptul să fac o judecată rapidă.

I-am relatat cele întâmplate.

— După câte am înţeles, lucrurile nu sunt temeinic dovedite, spuse ofiţerul. Trebuie să dispunem ori de mărturisirea lui ori, măcar, de depoziţia unui martor pe care să ne putem bizui. Vă dau cuvântul meu că dacă îi iau un interogatoriu el declară că se numeşte Fred Flater şi că nu vă cunoaşte, iar dumneavoastră nu puteţi jura că acest Canada-Bill este cel care a tras. Da, nu puteţi nici măcar dovedi că a fost împreună cu banda aceea de tâlhari. Am să încerc să fac însă tot ce-mi stă în putinţă, asta v-o promit, dar, mai mult decât sigur, va trebui să-i dăm drumul. Ce se va întâmpla în continuare, asta, desigur, e treaba dumneavoastră. De îndată ce a întors spatele fortului, poţi discuta cu el în felul dumitale.

Canada-Bill fu adus înapoi. Arăta groaznic. Cu ochii injectaţi se uita împrejur, părând că vrea să-şi întipărească în minte chipul fiecăruia dintre cei prezenţi. Colonelul începu interogatoriul. Rezultatul a fost cel bănuit.

— Daţi-mi înapoi tot ce a avut asupra lui când a venit şi trimiteţi-l sub escortă sigură în josul fluviului la o distanţă de cinci mile. Indiferent cum îl cheamă, Fred Flater sau William Jones, să nu rămână nici o clipă mai mult în zona noastră!

Aceasta a fost hotărârea finală a colonelului. După aceea s-a întors către mine:

— Sunteţi oaspetele nostru cât vă face plăcere, master Kroner şi luaţi-vă de la magazie tot ce vă trebuie, fără nici o plată. Sau vreţi să plecaţi imediat după individ?

— Da, dacă l-aţi fi trimis într-o altă direcţie. Dar camaradul meu mă aşteaptă la o distanţă de două zile în susul fluviului; trebuie să ajung la el şi o să pornesc imediat după ce voi primi un topor bun şi ceva muniţii. Canada-Bill se va mai încrucişa, cred eu, cu drumul meu!

— *Well*, sir, lăsaţi-l să fugă! Acest parazit o să ajungă sigur cândva în cătarea puştii dumneavoastră. Toporul şi praful de puşcă le veţi primi, şi, pentru că ne-aţi salvat banii, vă pun la dispoziţie o barcă cu şase vâslaşi, care, până mâine dimineaţă, o să vă economisească jumătate din drumul ce îl aveţi de parcurs. Asta este în avantajul dumneavoastră, iar pentru ei o să fie un exerciţiu care o să le facă bine, ţinând seama de viaţa cam trândavă ce-o duc pe aici. Dar fiţi atent

la indieni! Am posturi avansate care îmi raportează că fraţii roşii au dezgropat securea războiului.

Însemna că fusese prevenit şi puteam să-mi economisesc avertismentele. Un sfert de oră mai târziu mă aflam, încărcat cu toate cele necesare, într-o pirogă cu şase vâslaşi care trăgeau voiniceşte la rame, tăind rapid valurile bătrânului Arkansas. Canada-Bill îmi scăpase pe atât de repede pe cât îl regăsisem. Dar bravul Lincoln era acum mai aproape de inima mea decât dorinţa de a mă răzbuna pe mişel.

Simţeam nevoia să mă odihnesc, aşa că am dormit toată noaptea în barcă, iar dimineaţa, când m-am trezit, trecusem de jumătatea distanţei ce ne despărţea de destinaţia noastră. Deşi m-am opus, vâslaşii mei nu m-au părăsit decât în clipa când le-am spus că voi ajunge la tabăra noastră în cursul aceleiaşi zile. S-au întors, iar eu mi-am reluat drumul, încărcat zdravăn.

Seara, târziu, am ajuns la Abraham Lincoln, care s-a mirat cum de am reuşit să mă înapoiez atât de repede, ascultând cu deosebită atenţie şi participare relatarea aventurilor mele.

— Bine ai făcut, Tim Kroner, că l-ai lăsat pe Jones să fugă, spuse el. O să-l întâlneşti în condiţii mai prielnice, de asta nu mă îndoiesc. M-aş mira să nu încerce să se răzbune pentru ce-a păţit. Mie aici, însă, mi-e cam prea cald. Să ne apucăm de treabă, ca să putem părăsi cât mai curând aceste locuri!

Munceam din greu; trebuia să doborâm copac după copac, pentru ca la sfârşitul săptămânii să ne rămână doar să fixăm podeaua plutei noastre.

Am făcut o bună bucată de drum în interiorul pădurii pentru a putea tăia nuielele cu care să legăm buştenii între ei înainte să prindem podeaua. Reuşisem să strâng o legătură bună şi m-am întins pe iarbă să mă odihnesc un pic. Era atâta linişte în jur, că puteam auzi până şi căderea fiecărei frunze.

Deodată mi-a ajuns la urechi un fâsâit lent care venea de la oarecare distanţă. Nu venea dinspre ramurile copacilor, ci de pe pământ. Era un şarpe, vreun alt animal sau un om? Sprijinindu-mă pe pământ doar cu vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare, am început să mă târăsc, fără să fac vreun zgomot, în direcţia de unde venise fâsâitul. Şi ce credea, domnilor, că mi-a fost dat să văd? Un indian înarmat

până-n dinţi. Era un individ încă tânăr, din tribul şoctav; pentru că, după cum desigur bine ştiţi, unele triburi, ca să pună la încercare curajul şi şiretenia tinerilor, îi folosesc cu precădere ca cercetaşi. Era evident că avea misiunea să cerceteze malul fluviului. Nu observase încă nici una din urmele noastre şi se strecura cu destulă agilitate printre tufişuri. Am avut de-a face nu o dată cu pieile-roşii şi ştiam că nu am voie să-l las să scape, dacă nu vreau să pun în pericol vieţile noastre. Nu-mi puteam permite să stau pe gânduri. Am scos cuţitul şi, din două salturi, am fost lângă el. S-a întors fulgerător, lăsându-şi, însă, în felul acesta, pieptul descoperit; în aceeaşi secundă lama îi pătrunse în inimă. Mi-a părut rău de bietul tânăr. Căzuse fără luptă şi de la prima acţiune. Dar preria este o stăpână neiertătoare, care nu cunoaşte altă milă decât aceea de sine. Îl lovisem cu atâta precizie, că nu reuşise să scoată nici un sunet. L-am lăsat acolo, mi-am luat legătura de nuiele şi m-am grăbit spre Lincoln.

— Aveţi puţin timp, sir? îl întrebai.

— Pentru ce anume?

— Să aducem un indian până la fluviu; l-am întâlnit nu departe de aici în timp ce spiona şi l-am înjunghiat.

Fără să spună un cuvânt, îşi luă puşca şi mă urmă. Ajuns la trupul neînsufleţit, se aplecă să-l vadă mai bine.

— Tim Kroner, ai o lovitură teribilă. Dar dacă nu l-ai fi lichidat eram pierduţi. Văd că poţi fi socotit, pe drept cuvânt, un bărbat adevărat. Iată mâna mea: suntem prieteni.

— Pentru această cinste l-aş lăsa să fugă încă o dată chiar şi pe Canada-Bill. Dar ce facem acum?

— Acum? Spune-ţi părerea, Tim; vreau să văd dacă ai să nimereşti cea mai bună soluţie.

— Terminăm pluta; asta nu ne cere mai mult de o jumătate de oră; apoi ne uităm primprejur după indieni, ca să ştim cum stăm. S-ar putea să plănuiască atacarea fortului şi atunci trebuie să-l prevenim pe colonel.

— Corect! Să acţionăm!

Am ascuns armele indianului, acoperindu-le cu muşchi şi frunziş, iar cadavrul l-am scufundat în fluviu, fixându-l cu un lest, ca să nu iasă la suprafaţă şi să ne trădeze înainte de vreme. După aceea ne-am apucat să isprăvim de încheiat

pluta. Am legat provizoriu buştenii, urmând să-i prindem mai bine şi mai strâns după aceea. Vâslele erau gata cioplite şi le-am fixat la plută. Am transportat apoi tot vânatul, precum şi provizii de lemn şi conuri de brad necesare pentru foc. Acum eram pregătiţi de drum.

Ne-am întors la locul unde-l întâlnisem pe tânărul şoctav şi am luat-o pe urmele lăsate de el. Erau uşor de recunoscut, ceea ce, în cazul unui luptător mai vârstnic, mai experimentat, mai mult ca sigur că nu s-ar fi întâmplat. Astfel că am înaintat repede.

Am mers aşa, prin pădure, cu privirile aţintite în pământ, mai bine de o oră. Începuse să se lase întunericul şi ne temeam că n-o să mai dibuim urma şi n-o să-i mai putem găsi pe indieni; când, brusc, ne dădurăm seama că nu ne mai aflăm în profunzimea pădurii, ci la margine de codru, într-o zonă ierboasă ce putea să fie un luminiş sau un intrând mai mare al preriei.

Cei pe care-i căutam stăteau culcaţi pe iarbă iar cai lor păşteau liberi în apropiere. Am apreciat numărul lor la vreo trei sute de războinici şi, deoarece erau cu toţii şoctavi, puteam presupune că prin apropiere se află şi aliaţii lor, comanşii. Stăteam ascunşi în nişte tufişuri înalte de ferigă şi puteam vedea toată tabăra. Indienii aprinseseră focul de seară, dar nu ca vânătorii albi, ce îngrămădesc lemnele unele peste altele, pentru mai multă căldură, cu o flacără înaltă şi un fum gros care-i trădează; ci, după obiceiul precaut al indienilor, ce pun lemnele pe foc numai cu un capăt şi le împing, pe măsură ce se consumă, în jeratic, potrivind în felul acesta flacăra şi fumul.

Adulmecând o pradă posibilă, un vultur negru zbură deasupra pădurii şi începu să descrie cercuri peste luminiş. Unul dintre indieni se ridică, îndreptă arma spre cer, apăsă pe trăgaci şi ţinti atât de bine, că pasărea de pradă se prăbuşi în mijlocul cercului de războinici. Cine era trăgătorul aflarăm imediat, căci, din apropierea locului unde stăteam, se auzi o voce admirativă:

— Uff! Fiul „Panterei negre” este un războinic mare. Glonţul său doboară şi porumbelul din nori!

Cuvintele acestea fuseseră rostite într-un amestec ciudat

de engleză şi grai indian, de care se folosesc pieile-roşii când vorbesc cu un alb. Însemna că lângă noi, în tufişuri, nu se afla o singură persoană, ci două, lucru confirmat de o voce răspunzând în acelaşi limbaj.

— Dar şi un om neprevăzător. Cercetaşul încă nu s-a întors şi noi nu ştim dacă prin apropiere se află cumva niscaiva duşmani, pe care această împuşcătură îi avertizează de prezenţa oamenilor roşii.

— Un alb, şuşoti Lincoln. Ticălosul e la fel de imprudent ca şi fiul „Panterei negre”. Vorbeşte atât de tare că se aude ce spune până în San Francisco. *By God*, fără acel „uff” am fi nimerit direct în braţele ăstora doi.

— Se teme fratele meu alb? întrebă indianul pe un ton dispreţuitor. El a venit la noi ca să ne deschidă casa căpeteniei şi marele Manitu ne-a trimis un leac bun care ne ajută să avem tomahawkuri ascuţite şi cuţite sigure. Casa albilor va fi incendiată, căpetenia lor scalpată şi noi le vom lua pulberea.

— Şi fiecare ofiţer va trebui să primească câte o sută de lovituri; aşa mi-a promis fratele meu roşu!

— „Pantera neagră” aşa a spus şi el nu-şi calcă niciodată cuvântul. Duşmanii tăi albi trebuie să-şi primească pedeapsa. Dar bărbatul roşu luptă numai cu arma, el nu loveşte nici un duşman cu nuiaua. Loviturile va trebui să le aplice omul alb. *Howgh!*

— Cu atât mai bine. Luptătorii comanşi sosesc încă în noaptea asta; atunci vom fi destul de puternici şi când soarele se va scufunda încă o dată la apus, fortul va fi nimicit.

— Fir-ar să fie, e Canada-Bill! spusei în şoaptă.

Lincoln dădu din cap şi mă luă de mână.

— Înapoi, să plecăm de-aici! Am putea să-i doborâm pe cei doi, dar nu am câştiga nimic cu asta; dimpotrivă, am pierde mult. Trebuie să pornim imediat şi să-i dăm de veste colonelului. Ştim acum momentul atacului şi asta e principalul. Moartea acestor doi ticăloşi ar provoca o situaţie care n-ar fi în avantajul nostru.

Ne-am retras încet, cu băgare de seamă şi de îndată ce ne-am văzut la o distanţă de la care nu puteam fi auziţi am luat-o la picior spre locul de unde plecasem. Ştiam acum că

indienii trimiseseră o singură iscoadă, că aceasta pierise şi că prin urmare nu trebuia să ne temem de vreo întâlnire cu duşmanul.

După mai puţin de o oră pluteam pe mijlocul fluviului. Pluta era cu mult mai mare decât aceea cu care mă dusesem la fort şi manevrarea ei, mai ales pe timp de noapte, ne cerca toată atenţia şi forţa de care eram capabili. Dar călătoria s-a desfăşurat fără probleme şi mai aveam până la amiază, când, am ancorat la Smoky-Hill.

O unitate de infanterie făcea exerciţii de tragere în apropierea apei, supravegheată chiar de colonel.

El mă recunoscu încă înainte de a coborî pe uscat.

— Ah, master Kroner! Din nou aveţi nevoie de topor şi praf de puşcă?

— Astăzi nu, sir, dar am venit convins că aveţi nevoie de noi!

— Eu, de dumneavoastră? Pentru ce anume?

Sărirăm pe mal.

— Şoctavii şi comanşii vor să atace în noaptea asta fortul.

— Pe toţi dracii! Adevărat? Ştiam că umblă pe aici, prin apropiere, dar credeam că au destulă treabă cu crecşii şi seminolii, cărora le-au făcut acum trei zile o figură de toată frumuseţea, după cum mi-au raportat oamenii mei.

— Canada-Bill îi aţâţă împotriva dumneavoastră.

— Ştiţi sigur acest lucru? Înseamnă că iar a urcat fluviul. Ar fi trebuit să vă las să-l împuşcaţi! Povestiţi-mi ce ştiţi!

— De acord, dar faceţi mai întâi cunoştinţă cu camaradul meu. Se numeşte Abraham Lincoln şi este un om care o să realizeze precis ceva în viaţă!

— *Well*, master Lincoln, vă doresc să fie aşa! Dar acum relataţi-mi ce e mai important.

I-am povestit întâmplările din ziua precedentă.

— Bravo! zise el când terminarăm de povestit, în felul cumpănit şi sigur pe el. Vă mulţumesc, domnilor, pentru veştile aduse şi fiţi siguri că am să ţin seama de ele. Vreţi să asistaţi la cele ce se vor petrece aici sau plutiţi mai departe?

— Rămânem aici, dacă nu aveţi nimic împotrivă, sir. O plăcere rară ca aceasta nu trebuie scăpată.

— Atunci intraţi în fort şi simţiţi-vă ca acasă!

— Mai târziu aşa vom face, îşi spuse părerea Lincoln. Deocamdată să ancorăm pluta o jumătate de milă mai jos pe fluviu, ca să nu fie văzută de indieni. Oricum, mai întâi ei o să cerceteze împrejurimile fortului şi nu e cazul să-i lăsăm să afle că cineva a coborât pe apă până aici. Ar putea să intre la bănuieli văzând că iscoada lor nu s-a mai înapoiat.

După ce am făcut cum plănuisem, am revenit la fort. Aici erau în curs de executare toate măsurile pentru întâmpinarea indienilor. Santinelele din avanposturi fuseseră retrase pentru a uşura apropierea pieilor-roşii de liniile noastre; cele patru tunuri erau încărcate şi fiecare om primise, pe lângă puşca cu două ţevi sau carabină, câte un pistol şi un cuţit Bowie tăios. Toţi ofiţerii, fără excepţie, erau înarmaţi cu ceva mai mult decât un simplu pistol. Se stabilise ca duşmanul să fie primit, încă de la primul asalt, cu cât mai multe focuri.

Seara am stat la masă împreună cu ofiţerii şi am rămas uluit în timpul conversaţiilor ce cunoştinţe extraordinare putea să aibă Lincoln. În ciuda modestiei sale, se dovedea superior tuturor celor prezenţi, şi, atunci când a venit vorba despre atacul ce urma să se dezlănţuie asupra fortului, el le spuse:

— Cel mai important ar fi nu numai să-i primim cum se cuvine, ci, încă din primul moment de zăpăceală, să pătrundem adânc în rândurile lor. Socotesc că dacă am putea afla unde îşi lasă caii, atunci sunt pierduţi în mod categoric. Domnule colonel, aveţi la dispoziţie o unitate de dragoni[1]; după prima salvă, lăsaţi-i să încalece şi să pună mâna pe caii indienilor sau — mi-a venit o idee! Aveţi rachete sau artificii în dotare? Poate şi ceva petarde?

— Da, sir. Ce vreţi să faceţi cu ele?

— Să speriem caii şi să-i împrăştiem. Tim, vii cu mine?

— Bineînţeles! i-am răspuns eu.

— Atunci nici nu mai am nevoie de altcineva, colonele. Vă rog să dispuneţi să ni se dea ce am cerut şi apoi să fim lăsaţi să ieşim din fort.

— Dar nu se poate să vă asumaţi o asemenea misiune îndrăzneaţă şi periculoasă!

— Ei, asta-i! Suntem în stare să întreprindem şi altele mai

---

[1] Soldaţi călare, care, la nevoie, luptă şi pedestru (n.t.).

dificile. Mai ne trebuie un fitil, două, ca să nu ne trădăm când ne apropiem să deschidem focul.

Ca să nu ne pună viaţa în primejdie, comandantul nu voi să accepte propunerea noastră, dar în cele din urmă Lincoln reuşi să-i înfrângă toate rezervele şi în curând ne strecuram prin pădure, având fiecare câte un fitil şi rachetele necesare.

Obiectivul propus de el era greu şi periculos, dar cu oarecare băgare de seamă putea fi atins. Era de presupus că indienii nu-şi priponiseră caii în pădure, ci undeva într-un loc deschis, în paza câtorva oameni. De aceea ne-am îndreptat cât mai repede cu putinţă spre dreapta, unde pătrundeau în codru un şir de luminişuri, asemănătoare unor lacuri interioare.

Pe când ne strecuram pe marginea primului luminiş, Lincoln, aflat înaintea mea, mă apucă deodată de braţ şi mă trase într-un tufiş. El putea să vadă ceea ce statura lui mie îmi ascundea: un indian care se furişa prin umbra arborilor, alături de un alb.

— Canada-Bill cu „Pantera neagră”, îmi şuşoti camaradul meu.

Era atât de întuneric sub copaci, încât faţa lui Jones nu putea fi bine desluşită, dar era limpede că nu putea fi altul. Cei doi se aflau în avangardă, ca cercetaşi; în urma lor, la oarecare distanţă, înainta un şir lung de indieni, astfel că a trebuit să aşteptăm o bună bucată de timp până ce a trecut şi ultimul.

— Frumoasă coloană, Tim! Mai întâi şoctavii iar apoi comanşii, laolaltă, cel puţin şase sute de inşi. Colonelul va fi într-o situaţie deloc uşoară şi noi aşijderea. Sper să ne ajungă artificiile.

Ne-am continuat drumul şi în curând am ajuns la liziera celui de-al doilea luminiş, când, în semiîntunericul nopţii înstelate, am găsit ce căutam. În mijlocul luminişului se vedea o masă neagră. Erau caii unuia dintre cele două triburi. Celălalt şi-i lăsase probabil mai departe.

— Haide! spuse Lincoln.

Merserăm mai departe, până la o cotitură întunecoasă, în spatele căreia se ascundea luminişul următor.

— *Well*, acolo sunt şi ceilalţi, iar alături sunt paznicii: aici

trei şi acolo patru. Crezi că putem ajunge până în apropierea lor?

— De ce nu? Iarba e înaltă şi dacă mergem cu vântul în faţă, ca să nu ne simtă caii, o să reuşim. Indianul atacă duşmanul cu predilecţie înspre dimineaţă. Ăştia sunt însă atât de siguri pe ei şi de puternici, că au de gând să înceapă lupta încă de pe acum. Cred că au şi ajuns în apropierea fortului, aşa că putem să ne începem treaba. Dar, Tim, acţionăm numai cu tomahawkul şi cuţitul, fără arme de foc, care ar putea fi auzite.

Lincoln se lăsă la pământ şi începu să se târască prin iarbă asemenea unui şarpe, nevăzut, neauzit. Am ajuns atât de aproape de cei trei paznici, că puteam să le auzim până şi respiraţia. O mică „altercaţie” între doi cai produse un zgomot ce ne-a permis să ne apropiem până în spatele indienilor nebănuitori. Am văzut cuţitul lui Lincoln străfulgerând, l-am ridicat iute şi eu pe al meu şi am lovit fulgerător. Doi paznici amuţiră pentru totdeauna.

— ”*Ugh!*”[1], strigă al treilea, sărind în sus, dar se prăbuşi imediat, lovit de tomahawkul lui Lincoln.

— Morţi, toţi trei! Tim, socoteala noastră n-a început rău. Acum s-o pornim spre ceilalţi patru. Înainte!

De astă dată lucrurile n-au mers la fel de uşor. Ca să avem vântul în faţă, a trebuit să facem un ocol şi, cum unul din paznici stătea în picioare, ne putea lesne observa. Folosindu-ne de toate avantajele oferite de teren, am reuşit în cele din urmă să ne apropiem de ei şi... deodată se auziră, de la mare depărtare, nişte urlete drăceşti, urmate de salve şi împuşcături teribile. Indienii trecuseră la atacul fortului.

— Acum este totuna, Tim! îmi şopti Lincoln. Foloseşte pistolul, dar să nu-ţi scape nici unul! *Go on*[2].

În clipa următoare el se şi afla în mijlocul lor, iar eu alături de el. Patru împuşcături, câteva lovituri şi împunsături şi... eram stăpâni pe situaţie.

— Asta a mers bine! Acum nu mai avem nevoie de fitile şi nici de rachete, Tim, ca să dăm o lovitură de maestru, despre care pe aici se va vorbi multă vreme. Ţine minte că aceştia

[1] Vai! (engleză, n.t.).

[2] Dă-i drumul! (engleză, n.t.).

sunt cai de indieni, obişnuiţi să meargă unul în urma celuilalt. Repede, curelele, le legăm, le legăm de cozile lor!

Asta era o idee pe care numai Lincoln o putea avea, dar ea nu a mai fost dusă la îndeplinire, deoarece, în aceeaşi clipă, răsună bubuitul tunurilor, urmat de larma a mii de voci care, imediat, ne-au lămurit pe dată asupra situaţiei.

— Nu mai avem timp pentru asta. Indienii fug şi vor fi în curând aici. Să scoatem repede petardele! Fugi la ceilalţi cai! Nici nu trebuie să-i dezlegi, o să-şi rupă singuri legăturile. Ne întâlnim dincolo, la pâlcul de hicori!

M-am grăbit înapoi spre primul grup de cai, am scos repede fitilul şi artificiile, le-am aprins şi le-am aruncat în mijlocul animalelor. Când am ajuns la pâlcul de copaci de care aminteam, Lincoln mă aştepta.

— Fii atent, Tim! O să înceapă imediat, îmi spuse ei râzând.

Amândouă cetele de cai simţiră pericolul după mirosul de fum. Se auziră imediat trosnete, pocnete şi printr-o ploaie de scântei şi flăcări văzurăm caii speriaţi, înnebuniţi de zgomotul şi lumina rachetelor, trăgând disperaţi de curelele care-i priponeau. Se încordară din toate puterile, rupseră legăturile, alergară încolo şi încoace, mai întâi într-o învălmăşeală teribilă, pentru ca apoi să se regrupeze, ca la o comandă, într-o coloană ce se îndreptă, într-un iureş nebun, drept în direcţia fortului.

— Formidabil, minunat, Tim! Ia uită-te cum îi dau jos, îi calcă în picioare pe foştii lor stăpâni. Fac pariu că se îndreaptă înspre fluviu să se arunce în apă; după aceea vor putea uşor fi prinşi şi duşi în fort!

Nu puteam face altceva mai bun decât să ne ascundem printre tufişurile înalte. Eram cu ochii aţintiţi şi urechile ciulite, şi, dacă nu puteam vedea mare lucru, în schimb auzeam din plin: strigătele de durere şi urletele de mânie ale indienilor dezamăgiţi, care, în locul cailor, găsiseră trupurile paznicilor ucişi; galopul dragonilor care-i urmăreau pe fugari; zgomotul salvelor de carabine şi pistoale, care începeau să se piardă în depărtare; apoi, în cele din urmă, percepurăm din apropierea noastră zgomotul făcut de un fugar ce se aruncase în tufişul de lângă noi.

Ne-am părăsit ascunzătoarea abia la ivirea zorilor. Am păşit

în luminişul în care zăceau trupurile celor căzuţi în luptă. Împrejurimile fortului arătau ca un câmp de bătălie; indienii zăceau unul lângă altul, răpuşi de gloanţele soldaţilor, iar în faţa porţilor fortului se ridica o movilă înspăimântătoare de trupuri şi membre disparate, operă a tunurilor.

Colonelul ne primi cu o figură plină de satisfacţie.

— Intraţi în curte, dacă vreţi să vă vedeţi opera! Cât pe-aci să vă cred pierduţi când am văzut că întârziaţi atâta. Priviţi grămada asta de trupuri! Asta e mâna lui Canada-Bill, fiindcă nimeni altul decât el i-a indus în eroare pe indieni, determinându-i să întreprindă un asemenea atac masiv, după ce primul asalt fusese atât de strălucit respins.

— Se află şi el printre morţi?

— Aici nu; trebuie să fie printre cei de-afară.

În curte se afla o herghelie întreagă de cai capturaţi.

— Priviţi, domnilor, averea pe care am s-o cumpăr de la dumneavoastră, dacă nu-i puteţi lua pe plută. Cred că indienilor le-a trecut pofta să mai atace Smoky-Hill şi pentru asta trebuie să vă mulţumim dumneavoastră. Poftiţi, intraţi, ca să vedem la cât putem socoti că se ridică câştigul la acest joc de „trei cărţi grămadă”...!

3. Incendiatorul

Povestitorul făcu din nou o pauză, trase, o înghiţitură bună din paharul care între timp îi fusese din nou umplut, se uită pe rând la ascultătorii săi, dădu din cap a aprobare şi îşi continuă povestirea:

— Ştiţi, domnilor, ce însemnătate are pentru omul preriei un cal bun, iute şi rezistent? Luaţi zburătorului balonul şi marinarului nava şi amândoi încetează să mai existe. La fel un vânător în prerie nu poate fi conceput fără cal. Şi câte deosebiri nu există între nave, dar şi între cai! Ei bine, nu vreau să vă ţin un discurs pe această temă, dar dacă am să vă spun că am avut sub şaua mea unul din cei mai buni cai din întinsa prerie, atunci veţi înţelege ce vreau să spun. L-am îngrijit ca pe mine însumi, ba chiar mai bine. Ne datoram viaţa unul altuia, nu o dată, ci de mai multe ori şi când s-a prăbuşit, lovit de glonţul unui ticălos roşu, l-am îngropat şi i-am pus alături scalpul ucigaşului său, aşa cum se cade unui om al Vestului.

Mă întrebaţi de la cine aveam acest cal? De la nimeni altul decât de la „Pantera neagră”, în urma bătăliei de la Smoky-Hill. Se aflase printre caii capturaţi. Avea pe spinare o piele de panteră şi coama împletită cu pene de vultur, dovadă limpede că aparţinuse căpeteniei. L-am încălecat şi am observat imediat că avusese parte de cea mai temeinică dresură indiană din câte văzusem vreodată. Nu m-am mai putut despărţi de el şi l-am luat pe plută, unde i-am amenajat un adăpost bun, uscat. Când am ajuns la Mississippi şi m-am despărţit de Lincoln, după ce am coborât de pe plută l-am înşeuat. S-a dovedit atât de valoros că toată lumea mă invidia pentru „Arrow”[1], cum îmi botezasem eu armăsarul.

M-am dus în Texas, m-am învârtit câţiva ani prin Noul Mexic, Colorado şi Nebraska şi am urcat până în Dakota, ca să mă bat puţin cu indienii siuxi, de la care şi cel mai şiret

---

[1] Săgeata (engleză, n.t.).

trapper are câte ceva de învăţat.

La Black-Hills m-am întâlnit cu câţiva vânători, de la care am aflat o veste deosebit de bună. Pe când stăteam împreună în jurul unui foc pe care frigeam câteva bucăţi suculente de carne de bizon, veni vorba de una, de alta. Şi-atunci, unul dintre cei din jurul focului spuse:

— Cunoaşteţi podişul care se întinde de la Yankton până pe partea dreaptă a fluviului Missouri, spre miazănoapte şi care apoi coboară abrupt înspre ţinuturile de la golful Hudson? I se spune „Côteau[1] du Missouri”.

— Dar de ce n-am cunoaşte acest *côteau?* Desigur, nimeni nu-şi ia cu plăcere inima-n dinţi să urce acolo, printre văgăuni şi prăpăstii întunecoase, unde omul roşu, ursul şi râsul sunt stăpâni, unde nu poţi vâna decât vreun nenorocit de sconcs sau o pisică sălbatică, care nu sunt buni de nimic.

— Şi eu totuşi am fost acolo sus şi am găsit ceva la care nu m-aş fi aşteptat şi anume, una din cele mai frumoase aşezări din câte există în Statele Unite.

— Cum? Acolo, sus? Pe sălbaticul c*ô*teau?

— Da, acolo, sus. Cum au ajuns oameni în locul acela nu-i treaba mea. Dar eu însumi am stat la ei trei zile şi m-am bucurat de o ospitalitate cum rar ţi-e dat să întâlneşti. M-au găzduit de parcă aş fi fost preşedintele în persoană.

— Cum se numeşte atât de primitoarea dumitale gazdă?

— Guy Willmers. Aşa-i că-i un nume tare curios? Dar cel care îl poartă, deşi metis, e de o frumuseţe ieşită din comun, o poză de bărbat. Nevastă-sa, pe nume Betty, e originară din Germania, de dincolo de ocean. Tatăl ei, un anume master Hammer, a locuit în Arkansas şi a avut multe de pătimit. Tâlharii i-au ucis o fiică şi...

Eu am sărit în sus.

— Guy Willmers? Un metis? Fred Hammer? Nu se poate! Omul se numeşte Fred?

— Da, Fred Hammer, un om de statură înaltă, lat în spate; cu părul şi barba albe. Dar ce-i cu dumneata? Îi cunoşti oare pe aceşti oameni?

— Şi încă cum! Mai bine decât toţi cei de aici. Fred Hammer era vecinul nostru şi Mary, fiica lui mai mare, era logodnica

[1] Costişă (franceză, n.t.).

mea. Ea mi-a fost răpită de tâlhari şi, pe când îi urmăream, a fost împuşcată împreună cu tatăl meu, de Canada-Bill.

— Asta aşa e! Înseamnă că tu eşti acel Tim Kroner, despre care Guy Willmers mi-a povestit atâtea lucruri bune.

— Eu sunt acela. După tot ce s-a întâmplat am plecat în prerie şi când, după ani, m-am întors o dată acolo, am găsit nişte străini în locul lor.

— Fred Hammer şi-a vândut pe bani buni ferma şi a deschis mai târziu la St. Louis o prăvălie. Guy Willmers călătorea pentru el şi într-unul din drumurile sale a ajuns şi în ţinutul unde se găseşte acest *côteau*. Şi s-a aşezat acolo. Rudele sale l-au urmat, una câte una. Au mai venit şi prieteni, încât, în felul acesta, a luat naştere o aşezare. Trebuie să-i faci o vizită, master Kroner; o să aibă o bucurie nemaipomenită, te asigur.

— Fir-ar să fie, să fiu tras în ţeapă şi prăjit precum această bucată de bivol, dacă nu pornesc la drum chiar mâine dimineaţă! Sunt sătul de Black-Hills şi vreau să ajung acolo, sus, la pieile-roşii, la urşi şi la râşi.

— Înainte de asta va trebui să ne povesteşti, însă, întâmplarea cu bandiţii. Se spune că de curând Canada-Bill a fost văzut în Des Moines şi că a câştigat acolo douăsprezece mii de dolari la „trei cărţi grămadă”. Un joc dat dracului, mai păcătos decât obişnuitul „monte”, care se practică în Mexic şi pe aici.

— Pe mine mă coastă mai mult decât un întreg munte de dolari de argint. Şi, cum de s-a întâmplat asta, ei bine, o să auziţi!

Le-am spus povestea, după care ne-am înfăşurat în pături, am pus primul planton şi am închis ochii. Dar nu-mi găseam somnul. Gândul la Fred Hammer, Betty şi Guy Willmers nu mă părăsea; vechile imagini se treziseră în mine, reîmprospătate; şi când, în sfârşit, am reuşit să aţipesc puţin, am visat îndepărtatul Arkansas, cele două mici ferme, pe tata şi mama, pe Mary, stând în faţa mea, în toată frumuseţea şi bunătatea ei, aşa cum fusese aievea.

Era prezent în visul meu şi Canada-Bill. Se făcea că vroia să mă sugrume şi atunci când izbuti să mă apuce de beregată, mă trezii.

— Tim Kroner, ţi-a venit rândul să faci de planton. E timpul, aşa mi se pare!

Era bătrânul vânător care pusese mâna pe braţul meu. Dar, vă spun sincer, aş fi dat orice ca să-l fi avut în faţa mea pe William Jones.

În mod intenţionat cerusem să fiu de planton spre dimineaţă, ca să pot porni la drum cât mai curând. După ce i-am trezit pe ceilalţi, m-am interesat la bătrânul trapper asupra drumului pe care urma să-l parcurg.

Trebuie să călăreşti drept spre răsărit până ajungi la bătrânul Missouri, acolo unde primeşte apele lui Green-York. Traversezi atunci fluviul şi o ţii pe malul drept în sensul curentului. *Côteau*-ul coboară până în valea pe unde curge apa, apoi urcă, sub forma unor dealuri ca nişte catedrale uriaşe, ce pot fi uşor numărate. Urci între cea de-a patra şi a cincea „catedrală” şi înaintezi înspre miazănoapte timp de două zile, printr-o pădure necălcată de picior de om; după care dai de o câmpie largă, acoperită cu iarbă bună pentru bivoli. Îţi continui drumul în aceeaşi direcţie, vreo patru zile de mers, până ce întâlneşti o mică apă curgătoare pe ale cărei maluri locuiesc Willmersii.

— Ce neam de indieni se află în regiune?

— Siuxii, mai ales din triburile ogellallaşilor. Cei mai răi din câţi cunosc eu. Dar ei urcă în acele locuri numai în perioada migraţiei de primăvară şi de toamnă a bizonilor. Acum suntem în toiul verii, aşa că poţi să fii în siguranţă în privinţa lor. La vremea asta cred că s-au retras în zona dintre Platto-river şi Niobrara.

— Îţi mulţumesc şi, dacă ne-om mai întâlni vreodată, am să-ţi povestesc despre călătoria mea.

— E în regulă! Salută-i din partea mea pe bravii oameni care m-au găzduit şi asigură-i că le doresc din inimă mult noroc.

Mi-am luat rămas-bun de la vânători, am încălecat pe Arrow şi m-am îndreptat spre răsărit. Omul mă instruise bine. La Green-York am traversat înot Missouri şi am văzut marile „catedrale”, tăiate de văi frământate şi adânci; când am trecut de cel de-al patrulea uriaş, am luat-o la dreapta. Trecătoarea era plină de blocuri de stâncă prăbuşită, de

trunchiuri şi tot felul de cioturi de copaci pe jumătate putrezite şi acoperite de plante agăţătoare, încât a trebuit să-mi folosesc toate forţele pentru a putea înainta prin această încâlceală. Cred că numai datorită tomahawkului meu credincios, cu care mi-am croit drum, am reuşit în cele din urmă să ajung pe podişul înalt.

Aici m-am trezit în mijlocul unei splendide păduri virgine, dar lipsite de tufişuri, aşa că am putut înainta repede. Călare pe bravul meu Arrow am făcut mai puţin de două zile până la marginea preriei, unde am poposit pentru a face provizii de carne uscată, căci nu ştiam dacă de aici încolo o să mai întâlnesc vreun vânat mai ca lumea.

După asta am pornit voios la drum înspre miazănoapte. Prima zi s-a scurs fără nici un incident deosebit, cea de-a doua la fel. În cea de-a treia dimineaţă nu m-am sculat prea devreme şi mă pregăteam tocmai să pun şaua pe Arrow, când am observat în depărtare un călăreţ care venea pe urmele mele.

Cine putea să fie omul care să aibă vreun motiv să călărească prin această prerie lăturalnică? Mi-am pregătit la îndemână cuţitul şi pistolul, mai degrabă dintr-o veche obişnuinţă şi l-am aşteptat călare, să se apropie. Oricum, eram pregătit pentru orişice.

Cu cât se apropia mai mult desluşeam mai bine detaliile siluetei sale înalte şi spătoase. Călărea o mârţoagă cu picioare foarte lungi, cu un cap neobişnuit de mare şi cu un ciot de coadă, aproape lipsit de păr. Dar trebuie să recunosc că animalul avea un trap care merita toată consideraţia. Călăreţul purta pe cap o pălărie de filţ cu boruri exagerat de largi; un pieptar strâmt, din piele, dar a cărui croială simplă nu-i împiedica mişcările îi îmbrăca bustul, iar în picioare avea o pereche de cizme înalte, trase până sus, aproape de coapse. Pe umăr îi atârna o puşcă cu ţeava dublă, iar la cingătoare avea prinsă o trăistuţă cu praf de puşcă şi un săculeţ cu făină. Un revolver atârna lângă cuţitul Bowie. Mai avea două obiecte stranii care mai târziu s-au dovedit a fi nişte cătuşe. Faţa nu i-o puteam vedea pentru că era ascunsă de borurile late ale pălăriei. L-am lăsat să se apropie până la distanţa la care bătea puşca mea, pe care o ţineam ridicată,

gata de dus la ochi.

— Stop, master! Ce faceţi aici în zona asta?

El îşi opri calul şi începu să râdă.

— *Heigh-day*[1], asta zic şi eu glumă! Tim Kroner, bătrâne urs, ţi-ai pus cumva în gând să mă împuşti?

— Fir-ar să fie, această voce o cunosc de undeva, răspunsei eu, în timp ce lăsam arma în jos. Dar mă încurcă blestemata asta de pălărie. Sunteţi chiar Abraham Lincoln, călare, aici, pe un asemenea ţap?

— Bineînţeles că eu sunt, dacă nu ai nimic împotrivă. Am voie acum să mă apropii de dumneata?

— Veniţi aici şi povestiţi-mi cu ce ocazie vă aflaţi pe meleagurile astea?

— Mai întâi trebuie să aflu ce te aduce pe dumneata, călare pe Arrow, în aceste splendide locuri?

— Caut o cunoştinţă.

— Un cunoscut? Despre cine e vorba?

— Ghiciţi!

— Ah, poate Guy Willmers, care locuieşte aici, sus, pe o stâncă.

— *Good look!*[2] Îl cunoaşteţi?

— Personal, nu; dar la Smoky-Hill mi-ai pomenit numele ginerelui lui Fred Hammer.

— Înseamnă că aţi ştiut că Fred Hammer s-a mutat la *Côteau du Missouri?*

— Nu. Ştiu doar că un Fred Hammer locuieşte aici; că este omul nostru, am bănuit doar; şi când mi-ai vorbit de o cunoştinţă, mi-am amintit şi de numele lui Guy Willmers.

— *Well*, la ei vreau să merg. Şi dumneavoastră?

— Tot la ei.

— Cum? Tot la ei? Ce vreţi să faceţi acolo?

— Ăsta e un secret. Dar pot să ţi-l spun. Ia-ţi calul de căpăstru şi vino mai aproape. Uită-te la mine: drept cine mă iei?

— Deh! Drept cel mai cumsecade om între Noua Scoţie şi California.

— Asta e un răspuns superficial. Mă refer la profesie.

---

[1] Zi binecuvântată (engleză, n.t.).

[2] Ce noroc! (engleză, n.t.).

— Puneţi să ghicească pe cine vreţi dar nu pe mine. Mai degrabă dobor un bivol decât să rezolv o asemenea enigmă.

— Ei, atunci, nu vezi ceva la mine care să nu facă parte din ceea ce poartă de obicei un trapper?

— Ba da, cele două curse de şoareci, de la cingătoare. Cred că aţi devenit poliţist!

— Nu chiar aşa! Dar dacă-ţi convine, poţi să mă consideri un om al legii, care acum a devenit cunoscut. În bătrânul Kansas m-ai întâlnit pe când ţineam o pledoarie şi cu codul de legi la mine; aceea era universitatea mea şi, iată-mă, nu am urmat-o în zadar. Din 1836 m-am stabilit la Springfield, ca avocat.

— Sunteţi avocat, deci! Deh, am ştiut eu că veţi face o carieră frumoasă şi mai cred că nu veţi rămâne mult timp pe poziţia de acum. Dar ce legătură este între profesia dumneavoastră şi drumul pe care-l faceţi?

— Foarte mare! *Westman*-ul din mine, cu simţuri ascuţite, a supravieţuit în avocat şi asta explică faptul că de multe ori am reuşit, să le vin de hac unor criminali deosebit de rafinaţi, în stare să se măsoare cu cei mai şcoliţi poliţişti. Ei, şi-acum, în ultima vreme, s-a pripăşit în Illinois şi Iowa un om fără căpătâi, teribil de viclean, care a reuşit să înşele diferite mărimi ale finanţelor şi ale administraţiei, ducându-i de nas. Pentru că nici un detectiv nu a fost în stare să-l prindă, mi-am luat inima în dinţi de a da de urma lui şi a-l preda, pe cât posibil viu, instanţelor judecătoreşti. Acest „pe cât posibil” îmi dă dreptul ca, în funcţie de împrejurări, să folosesc şi arma.

— Cum îl cheamă pe individ?

— Se foloseşte de câteva duzini de nume şi nimeni nu ştie de fapt cum îl cheamă cu adevărat. Ultima lovitură de maestru pe care a dat-o a fost falsificarea unor poliţe importante în Des Moines. De aici urma lui duce spre *Côteau* şi cred că s-a îndreptat spre Guy Willmers.

— *Heigh-ho!*[1], asta nu-i deloc bine! Sper că dacă se află acolo să pot avea o vorbuliţă cu el. N-o fi chiar Canada-Bill?

— Nu. De ce?

— Pentru că ultima dată a fost văzut la Des Moines, unde se spune că a câştigat douăsprezece mii de dolari.

---

[1] Hait! (engleză, n.t.).

— Ştiu. De acolo a dispărut fără urmă şi, ca întotdeauna, o să reapară în altă localitate, unde nici n-ai bănui că se găseşte. E un individ deosebit de periculos, deoarece nu poate fi împiedicat să joace cărţi şi fiindcă celelalte ticăloşii le face în aşa fel că nu există dovezi împotriva lui. M-ar mira să nu-l întâlnim, pentru că ori de câte ori ne-am încrucişat noi drumurile, el era acela cu care am avut de furcă.

Am pornit împreună la drum. Mai aveam o zi bună de călărit până să ajungem la râu. Deocamdată nu vedeam decât o prerie întinsă şi netedă. Spre seară însă întrezăririrăm în depărtare, la orizont, o dungă de ceaţă, care traversa câmpia de la răsărit la apus. Ne apropiam repede de ea şi, când am atins-o, ne aflam pe malul unei ape de-a lungul căreia se întindea un şir lung de case. Mai sus, la câteva sute de lungimi de cal, se ridica, lângă nişte hambare încăpătoare, o clădire destul de frumoasă; jos, în apropierea apei, erau presărate nişte căsuţe care serveau, mai mult ca sigur, drept locuinţe pentru muncitori. Oriunde priveai se remarca bunăstare şi curăţenie.

— *Good-lack*, aici este! spuse Lincoln. Scoase cătuşele de la brâu şi-mi spuse:

— Vreau să pun astea bine ca să nu-mi trădeze scopul pentru care am venit aici.

Când am ajuns în dreptul casei, la uşă ne întâmpină un muncitor.

— *Good day*, omule! Aici locuieşte master Willmers? întrebă Lincoln.

— *Yes*, master. Poftiţi înăuntru. Domnul şi doamna tocmai stau la masă.

Am priponit caii şi am intrat. În sufragerie şedeau Fred Hammer, Guy Willmers şi Betty; i-am recunoscut imediat. Mai erau acolo şi două domnişoare tinere, care, probabil, erau fiicele lor. Între ele şedea un gentleman străin. Când ne văzu, Willmers se ridică.

— Poftiţi mai aproape, domnilor. Ce vă aduce pe la noi? întrebă el.

— Un coş întreg de salutări de la un anume Tim Kroner, dacă îl cunoaşteţi cumva, îi răspunsei.

— De la Tim, prietenul nostru? Dar asta... *heigh-ho* păi

acela eşti chiar tu, bătrâne urs! Cât pe-aci să nu te mai cunosc. Prin prerie ţi-a crescut o barbă că numai vârful nasului tău mai poate fi identificat. *Welcome*[1] de o mie de ori! Vino aici şi dă mâna şi cu ceilalţi!

Ei, ce să vă mai spun, a fost o primire cum nici nu mi-aş fi putut dori una mai bună. Aproape că n-am mai putut respira de atâtea îmbrăţişări şi nici că am mai avut timp să mă gândesc la tovarăşul meu de drum. Abia într-un târziu m-am trezit să le spun:

— Iată, v-am adus pe cineva pe care trebuie să-l cunoaşteţi. Sau l-aţi uitat cumva pe Abraham Lincoln, care ne-a ajutat atunci să-i găsim pe ticăloşii ăia?

— Abraham Lincoln? Într-adevăr, el este! Fiţi binevenit, sir şi nu ne luaţi în nume de rău că nu ne-am gândit imediat la dumneavoastră, deşi v-aţi schimbat prea puţin de când nu ne-am mai văzut.

A trebuit să ne aşezăm la masă şi abia acum ne-a fost prezentat străinul.

— Acesta este sir David Holman, care ne onorează de o săptămână cu vizita sa. Ni l-a recomandat Willmers. Mai târziu am să vi-l pot prezenta şi pe master Belfort, care a coborât până în vale ca să asiste la aducerea recoltei. Un gentleman distins, v-o spun eu, cu multă experienţă şi pricepere, cum rar întâlneşti. Cu ajutorul cărţilor de joc e în stare să vrăjească tot infernul.

Începu o conversaţie foarte animată şi m-a mirat că în cursul ei Lincoln se arătă rezervat. Mă întrebam de ce oare arunca spre master Holman câte o privire cercetătoare, atunci când acesta nu era atent la el. Oare Holman era omul pe care îl căuta?

Deodată se deschise uşa şi n-am putut să mă împiedic să sar în sus cu ochii holbaţi la cel care intrase. Părul închis la culoare şi barba neagră, deasă, mă cam derutau, poate nici îmbrăcămintea nu era aceea a unui gentleman cu dare de mână, dar aş fi putut jura că... Nu ajunsei însă să-mi rostesc cu voce tare gândurile, că Guy Willmers se ridicase între timp, spunând:

— Iată că vine master Belfort, pe care vi-l prezint, domnilor.

---

[1] Bine ai venit! (engleză, n.t.).

El este...

— Master Belfort? întrebă Lincoln. Părerea mea este că omul acesta poate să se numească la fel de bine Fred Falter sau William Jones, numai că va trebui să recunoască că este Canada-Bill!

— Canada-Bill? întrebă Fred Hammer, în timp ce apucă primul cuţit care i-a căzut în mână şi se ridică.

— Ţineţi-vă limba, sir! spuse Jones, căci el era, l-am recunoscut şi eu, după voce. Un gentleman nu poate fi insultat fără ca să nu fie pedepsit cel care o face, pe loc, continuă el.

— Asta aşa e! îi răspunse Lincoln. Dar sunt convins că n-am insultat nici un gentleman. Câte rădăcini de brusture şi de piatra-iadului ai folosit pentru, a-ţi vopsi părul în negru? Îţi dau un sfat: data viitoare foloseşte un pieptene de plumb, cu care pot fi înnegrite şi rădăcinile părului, că la dumneata au rămas deschise la culoare. Master Willmers, aţi spus că ştie să facă vrăjitorii cu cărţile de joc? Nu v-a arătat şi cum se joacă „trei cărţi grămadă”?

— Ba da şi a câştigat o sumă frumuşică de bani, răspunse Fred Hammer. Eu sunt bătrân şi ochii mei au slăbit, altfel l-aş fi recunoscut imediat; acum însă nu mai e nici o îndoială că-l avem în faţa noastră pe ucigaşul lui Mary şi, *by God*, trebuie să-şi primească pedeapsa pe loc!

— Vreţi să vă înjunghiaţi oaspetele, Fred Hammer? întrebă Canada-Bill. Puteţi să-mi dovediţi că eu sunt acela care v-a împuşcat fiica?

— Şi pe tatăl meu! intervenii eu. Nu, nu putem dovedi, dar putem jura că aşa a fost. Şi, tot aşa, că ai primit şaizeci de lovituri de curea la Smoky-Hill, după care i-ai adus pe indieni ca să atace fortul.

— Eu? Cele şaizeci de lovituri nu le pot nega, râse el cu ciudă şi într-o bună zi am să mă socotesc cu dumneata pentru ele. Dar dovedeşte-mi treaba cu indienii! Poţi?

— Noi, adică master Lincoln şi cu mine, stăteam în imediata apropiere atunci când dumneata şi „Pantera neagră” vă uitaţi cum trăgea cu puşca fiul acestuia şi vă sfătuiaţi cu privire la planul de atac al fortului. Şi mai eram acolo, în luminiş, când i-ai condus pe indieni. Erai în fruntea

lor, împreună cu căpetenia. Bineînţeles că l-am prevenit pe colonel de ceea ce plănuiaţi şi cu ajutorul artificiilor am reuşit să vă risipim caii. Asta a fost o lovitură de maestru! Aşa-i, master Jones?

Canada-Bill afla acum pentru prima oară acest lucru. Ochii îi luceau ca la fiare şi strângea pumnii, dar îşi dădu repede seama că trebuie să se stăpânească.

— M-aţi recunoscut în mod clar, ca să puteţi afirma asemenea lucru, domnilor? spuse el cu o voce şuierătoare.

În acest moment Lincoln se ridică în picioare în faţa lui:

— Vreau să spun că noi am putea să-ţi facem un proces rapid. Ştii bine că master Lynch e un judecător sever. Dar dumneata eşti oaspete în această casă, iar eu sunt nevoit să recunosc cinstit că la Smoky-Hill, deşi ţi-am recunoscut vocea şi ţi-am văzut clar silueta, nu te-am putut vedea atât de limpede încât să te putem trata cu un glonţ având cugetul curat. Suntem cetăţeni liberi ai Statelor Unite şi judecăm numai după dovezi incontestabile. Domnii aceştia nu au de gând să-ţi ceară înapoi banii pe care li i-ai luat. Canada-Bill e mult prea cărpănos ca să facă acest lucru. Aşa că hotărârea mea este următoarea: cărăbăneşte-te imediat de aici, în cel mult zece minute. În cel de-al unsprezecelea, puşca mea îşi va spune cuvântul, de asta poţi fi sigur.

— Sunteţi cumva proprietarul şi stăpânul acestei case? întrebă în acest moment David Holman. Nu-i puteţi dovedi nimic domnului Jones, iar noi am jucat cinstit.

— Într-adevăr, nu sunt, domnilor, dar, totuşi, există un lucru căruia trebuie să-i acordaţi atenţie şi dacă i-am comunicat acestui individ hotărârea mea, apoi ştiu exact ce fac.

— Atunci să văd odată acel ceva, sir!

— Ia-tă-l!

Lincoln scoase o hârtie din buzunar, i-o întinse şi, în acelaşi timp, îmi făcu un semn pe care-l înţelesei imediat. Am ieşit şi m-am întors cu cătuşele. Când am intrat, l-am văzut pe Holman pălind pe când se uita la documentul dat de Lincoln.

— Ei, master Holman sau Rayer sau Pancroft sau Agston, cum vă place acest document? întrebă Lincoln, în Iowa şi Illinois, dar mai ales în Des Moines, le este foarte dor de un

cetăţean care poartă unul din aceste nume frumoase. Este, într-adevăr, păcat că vă lipseşte degetul mic de la mâna stângă; lipsa lui v-a trădat. Am să-l scap pe prietenul nostru Willmers de doi din oaspeţii săi, care nu au ce căuta într-o casă cinstită.

— Stop, sir, încă n-am ajuns atât de departe! interveni Holman.

El aruncă o privire cercetătoare spre uşa şi fereastra încăperii.

— Eu cred că am ajuns unde se cuvine. Şi dacă nu vreţi să credeţi, atunci uitaţi-vă mai bine la aceste bijuterii pe care vi le pun eu acum.

Luă de la mine cătuşele şi puse mâna pe revolver. Holman dădu să bage şi el mâna în buzunar.

— Jos mâna, că trag! îl ameninţai eu.

— Vedeţi cât de departe am ajuns? râse Lincoln. Întindeţi liniştit mâinile, doar aţi citit documentul prin care mi se acordă puteri depline şi vă dă întru totul pe mâna mea. Număr până la trei. Dacă până atunci nu aveţi cătuşele la mâini, veţi simţi arsura glonţului. Tim, la trei, tragi!

Păşi în faţa lui şi deschise cătuşele.

— Unu..., doi...

Holman îşi dădu seama că treaba e serioasă, întinse mâinile şi lăsă să i se pună cătuşele. Lincoln se întoarse către William Jones.

— Au trecut cinci minute, mai ai restul de cinci. Nu glumesc. Şterge-o de aici!

Fred Hammer avea şi acum cuţitul la îndemână. El îi puse lui Jones mâna pe umăr, privindu-l ameninţător şi spuse:

— Şterge-o! O să am grijă să poţi pleca de aici cât mai repede.

Îl împinse pe uşă afară şi peste câteva clipe îl auzirăm pe Canada-Bill plecând călare.

— Aveţi vreo încăpere sigură — îl întrebă Lincoln pe Willmers — în care să-l ţinem pe bunul nostru mister Holman?

— Avem o cameră bună şi sigură. Veniţi!

În timp ce plecau, eu am început să le explic, lui Betty şi celor două mici domnişoare, cele întâmplate. Când ne-am adunat iar cu toţii laolaltă, Hammer şi Willmers nu mai

conteneau să-i mulţumească lui Lincoln care se apăra cum putea. Voia să pornească la drum încă din zorii zilei următoare, dar se trezi cu un val de proteste.

— Aveţi de făcut un drum greu şi periculos peste *Côteau*, până jos, în Iowa, spuse Willmers. Mai aşteptaţi câteva zile, când de aici coboară trei bărci în josul fluviului Missouri. Aţi putea foarte bine să călătoriţi cu ele. Până la Pankton şi Dakota ajungeţi repede şi vă mai rămâne puţin de mers până la Des Moines. Mai staţi aici, nici prizonierul nu poate să vă scape.

Lincoln îşi dădu seama de avantajele propunerii şi cedă.

Se lăsă seara. Caii erau liberi şi păşteau. Nu puteam să-i ţinem în grajd, pentru că nu erau obişnuiţi să stea închişi. Erau deprinşi cu respiraţia preriei şi n-ar fi suportat spaţiul strâmt al adăpostului. Lincoln stătea de vorbă cu gazdele în camera de zi, iar eu am pornit de-a lungul apei ca să văd ce se întâmplă cu caii. Era aşa de întuneric încât nu puteam distinge nici uscatul de albia râului. Mă uitam îngândurat la curentul apei peste care, la un moment dat, trecu o rază de lumină. Provenea dinspre o magazie plină cu cereale şi fân. Auzii paşi. O siluetă trecu prin imediata mea apropiere, urmată de încă una. Întunericul nu-mi permitea să le identific cu precizie, dar mi se păru că erau Jones şi Holman. Dispărură amândoi în beznă. M-am grăbit cât am putut spre fermă şi, intrând în salon, l-am întrebat pe Lincoln:

— Holman e bine legat, Abraham?

— De ce? Acum o jumătate de oră am fost la el.

— Cred că l-am văzut afară, pe el şi pe Jones. Repede, să verificăm dacă mai este acolo!

Am alergat afară. Zăvorul de la uşa încăperii în care fusese închis prizonierul fusese dat la o parte. Am intrat şi am constatat că acesta nu mai era acolo.

— Canada-Bill s-a întors şi l-a eliberat! strigă Lincoln. Trebuie să...

— Lăsaţi-i, sir! interveni Willmers. Mâine dimineaţă le găsim urmele şi pornim după ei. Nu ne scapă.

Am ieşit din casă. Furăm orbiţi de o lumină puternică. Acolo unde sclipise raza de lumină acum se ridicau flăcări până la cer. Focul mistuia totul cu o iuţeală înfricoşătoare. Snopuri de

cereale alimentau necontenit pârjolul. Alergarăm spre locul incendiului. Atunci am zărit o siluetă care stătea şi observa focul. Când m-a zărit, s-a îndepărtat repede. Această fugă mi s-a părut dubioasă şi-atunci m-am luat după ea. Cu cât mă apropiam de omul în cauză, îmi dădeam mai bine seama că ceva îl împiedică să fugă mai repede; braţele nu i se mişcau. Mi-am încordat toate puterile ca să-l ajung din urmă. Când m-am apropiat de el l-am recunoscut. Era Holman, cu mâinile prinse în cătuşe. L-am înhăţat, l-am trântit la pământ şi i-am pus un genunchi în piept. Se împotrivea din toate puterile. I-am smuls şalul de la gât şi i-am legat picioarele. Acum rezistenţa lui nu mai avea rost. Scrâşnea furios din dinţi şi se uita la mine cu ochi plini de ură şi de mânie, dar nu scotea nici un cuvânt.

— Bună seara, master! îi spusei. Plimbarea dumitale n-a prea durat cine ştie ce. N-ai vrea să-mi spui unde se află William Jones?

Nu-mi răspunse.

— Bine! Atunci o să încercăm să-l găsim fără ajutorul dumitale.

L-am luat de guler şi l-am târât înapoi în casă, unde a fost din nou închis într-o încăpere.

După aceea am răspândit care încotro toţi bărbaţii prezenţi ca să-l caute pe Jones. Dar truda noastră a fost zadarnică, reuşise să fugă.

Între timp s-au strâns toţi muncitorii şi până la urmă au izbutit, pentru început, să localizeze focul, iar apoi să-l stingă. Nu făcuse pagube prea mari, în orice caz nu atâtea pe cât plănuiseră Jones şi Holman.

Pe acesta din urmă, de îndată ce bărcile au pornit spre Missouri, Lincoln l-a luat cu el şi l-a trecut dincolo. A fost o despărţire care m-a mişcat mult, deoarece îl îndrăgisem mult pe bravul Abraham. Eu nu puteam însă să-l însoţesc. Fred Hammer şi Guy Willmers fuseseră de părere ca trebuia să mai rămân, iar tinerele domnişoare mă rugaseră şi ele atât de frumos, că n-am putut rezista şi... am rămas.

Mai târziu am aflat că Holman a fost condamnat la închisoare pe viaţă.

Abraham Lincoln nu s-a oprit la profesiunea de avocat, ci a

reuşit să ajungă la funcţia cea mai înaltă pe care o poate atinge un brav *self-man*; el a devenit preşedinte al Statelor Unite şi, din nefericire, a primit, pentru toate lucrurile bune pe care le-a făcut şi pe care voia să le facă, un glonte. Blestemat să fie ticălosul care l-a împuşcat.

Iar eu? Nu m-au lăsat şi a trebuit să-mi stabilesc *wigwam-ul* la familia Willmers. Arrow nu s-a declarat mulţumit cu această situaţie, ca şi mine, de altfel, care am căpătat o asemenea mâncărime în toate membrele, că a trebuit să pun mâna pe puşcă şi tomahawk şi să pornesc călare câte o lună şi chiar două prin prerie şi prin pădure. Acolo le-am putut demonstra indienilor şi bizonilor că Tim Kroner n-are chef să schimbe frumoasele plaiuri pământene cu câmpiile veşnice de vânătoare, între Long Peaks şi Spanish Peaks mi-am stabilit eu terenul de vânătoare şi acolo mi-am cucerit numele prin care m-aţi desemnat mai înainte: Omul din Colorado, domnilor.

Pe Canada-Bill nu l-am mai văzut de atunci. Am auzit odată, acum câtva timp, că a fost zărit în zona cursului inferior al fluviului Mississippi şi mi s-a spus că acolo câştigă bani buni cu „trei cărţi grămadă”. Au trecut mai bine de treizeci de ani de la ultima noastră întâlnire, dar sper că mai trăieşte şi că o să-mi pice în mână odată şi odată. Atunci glontele meu va fi sigur al lui...

„Omul din Colorado” îşi terminase povestea. Se uita dus pe gânduri la puşca sa bătrână, care, de la pat până la ţeava, era plină de scrijelituri, tăieturi şi crestături, ca şi alte semne misterioase pentru cei neiniţiaţi.

4. Medicul Bulgăre de aur

După un scurt răgaz, unul din ascultători spuse:

— Povestea pe care ne-aţi depănat-o este tristă, domnule. Dar aş putea să vă ofer, totuşi, o consolare. Canada-Bill şi-a primit răsplata, încheindu-şi viaţa păcătoasă.

— *All devils!*[1] Ce tot spuneţi acolo?

— Da, Canada-Bill e mort, şirul ticăloşiilor sale s-a sfârşit la Misiunea „Santa Lucia” de lângă Sacramento.

— De la ce i s-a tras moartea? Doar nu de la vreo boală? Ticălosul nu merita o moarte blândă.

— Ah nu, nu a scăpat atât de uşor. Îşi datorează sfârşitul unui om al cărui nume îl cunoaştem cu toţii: Old Firehand.

— Cum? Old Firehand l-a mântuit? Cum s-a întâmplat asta, sir?

— Apăi, să vedeţi, asta e o poveste teribil de palpitantă pe care ar fi trebuit s-o public, eu fiind, de fapt, scriitor, domnilor. Nu e prea înţelept din partea unuia care scrie cărţi să povestească prin viu grai ceea ce vrea să facă public prin presă; cu asta cred că veţi fi de acord, domnilor. Dar pentru că azi suntem în plină poveste şi fiindcă azi, printre voi, am avut prilejul să aflu suficient material ca să dau de lucru penei mele, nu vreau să fiu zgârcit. Aşa că am să vă depăn ceea ce ştiu.

S-a aşezat mai bine şi a început să povestească cu tonul unui narator exersat şi priceput:

— Era în portul Sacramento care, la vremea aceea, semăna cu un tablou pictat în cele mai vii culori. Mulţimea care inunda cheiurile, preocupată de treburile sale sau hoinărind încolo şi încoace, nu părea să fie alcătuită din locuitorii unei regiuni anume sau ai unui singur oraş, ci semăna mai degrabă cu participanţii la un carnaval care, pentru scurtă vreme, a reunit reprezentanţii tuturor naţiunilor.

Puteai vedea un grup de yankei subţiri, în nelipsitul frac

---

[1] Ei, drace! (engleză, n.t.).

negru, cu cilindrul înalt împins pe ceafă şi mâinile în buzunare, cu lănţişoarele lor de aur, cu ace de cravată şi butoni, cu brelocuri de ceas atârnate la vestă. Printre ei se împingea un pâlc de chinezi cu vestoanele lor albastre de stambă şi largii lor pantaloni albi, cu părul îngrijit împletit în cozi lungi. Se aflau acolo şi locuitori ai insulelor din Mările Sudului, umblând timizi şi uimiţi de tot ce-i înconjura, iar când întâlneau ceva cu totul neaşteptat şi neobişnuit pentru ei, se îngrămădeau laolaltă şuşotind între ei. Mexicanii se plimbau mândri în pantalonii lor de mătase cu nasturi argintii şi despicaţi într-o parte, cu jachete scurte la fel de împodobite, purtând pe cap pălării de muşama cu boruri largi. Se mai puteau întâlni californieni în *poncho* lungi până la glezne, ţesute din fire vopsite în cele mai splendide culori, doamne şi domni de culoare, răspândind mii de parfumuri exotice, îmbrăcaţi în toalete dintre cele mai extravagante, indieni sobri, care păşeau prin mulţime plini de demnitate, germani blajini, englezi cu favoriţi şi *pince-nez*[1] francezi mărunţi şi agitaţi, certându-se, povestind, strigând şi dând vioi din mâini, irlandezi, cu părul roşu, mirosind a rachiu, chilieni în poncho scurte, vânători, *squatteri*[2] şi *backwoodsmeni*[3] în hainele lor de piele, cu puşca pe umăr, aşa cum coborâseră din Munţii Stâncoşi, metişi şi mulatri de toate nuanţele şi, printre ei, spălătorii de aur, veniţi din minele lor, cu săculeţii grei de pepite şi pulbere auriferă, în costume fantastice, ferfeniţite într-un chip greu de imaginat: haine şi veste peticite, cizme găurite din care se vedeau degetele de la picioare, goale, fără ciorapi, pălării care făcuseră faţă luni îndelungate, ziua — soarelui sau ploii, iar noaptea servind drept pernă. Pe lângă toţi aceştia puteau fi zăriţi localnicii, proprietarii de drept ai acelor aşezări, dar care erau singurii din toată această mulţime ce nu posedau nimic, fiind nevoiţi să-şi câştige zi de zi o existenţă mizeră.

La acest conglomerat de naţionalităţi se adăugau felurite chipuri roşcovane şi deschise — marinari americani şi englezi

---

[1] Ochelari fixaţi pe nas, fără braţe (franceză, n.t.).

[2] Deşţelenitori, pionieri (engleză, n.t.).

[3]Oameni care s-au aşezat în regiuni împădurite, departe de centre locuite (engleză, n.t.).

cu umerii laţi, pumni imenşi, priviri provocatoare, precum şi ofiţeri de marină spanioli în uniforme strălucitoare, brodate cu fir de aur, veniţi aici din San Francisco ca să privească forfota comercială din apropierea districtelor aurifere.

La întrebarea ce anume i-a putut aduna aici pe toţi cei ce formau acest amalgam antropologic, răspunsul nu poate fi decât unul singur: aurul.

Popularea Californiei, începând din anul 1768 cu un aflux uman venind dinspre Mexic, adusese ţinutul sub stăpânirea spirituală şi laică a misionarilor. Iezuiţii erau oameni cu un excepţional simţ al afacerilor şi întemeiaseră în locuri bine alese misiuni şi mănăstiri pentru a propovădui credinţa lor. Când, în 1823, stăpânirea călugărilor a fost răsturnată de conducerea centrală din Mexic, majoritatea misionarilor au refuzat să o recunoască şi au părăsit ţara. Puţinii care au mai rămas şi-au pierdut influenţa de până atunci, ducând un trai greu, dispărând şi ei treptat.

Nu departe de Sacramento dăinuia o clădire înaltă, masivă, cu mai multe caturi, cuprinzând şi o curte mare. Partea dinspre oraş a acesteia era mărginită de antica biserică din cărămidă nearsă.

Această clădire era Misiunea „Santa Lucia”, ale cărei spaţii de locuit, ca nişte cazărmi, erau ocupate în ultima vreme numai de două persoane: un bătrân şi respectabil preot, precum şi un german care, de fapt, se numea Karl Werner, dar pe care cunoscuţii îl numeau după prenumele lui hispanizat Señor Carlos. El era mâna dreaptă a preotului.

Când au fost descoperite câmpurile aurifere în California, ştirea despre fabuloasele comori din munţii ci a stârnit un val de imigranţi care, iniţial, proveneau din Mexicul învecinat şi din Statele Unite. În curând însă „Ţara Aurului” a fost inundată de oameni veniţi din toate colţurile lumii. Descendenţii vechilor conchistadori spanioli, sosiţi primii, au fost urmaţi de locuitorii Insulelor Sandwich (Hawaii), apoi de australieni şi europeni, după care au sosit chiar şi culii chinezi, dornici să participe la dobândirea unei părţi a comorii şi să se îmbogăţească.

San Francisco era principalul centru unde se adunau străinii şi de unde porneau apoi înspre Nord sau înspre interiorul

ţinutului. Dintre centrele secundare, Sacramento era cel mai de seamă.

Numărul celor sosiţi aici creştea zi de zi şi deoarece începuse sezonul ploilor, ei nu puteau sta în aer liber; cum puţini dintre ei dispuneau de corturi, fiecare căuta să se folosească de orice ar fi putut servi drept adăpost.

În consecinţă, Misiunea „Santa Lucia” se bucură de această soartă, cu toate că destinaţia ei iniţială nu se potrivea cu aceea pe care o căpătase acum.

Un francez din Alsacia îşi organiză într-una din aripile clădirii o „fabrică” de bere, instalând un imens cazan în care începu să fiarbă o băutură pe care o botezară bere. În partea din faţă a clădirii, în imediata apropiere a bisericii, un american deschise un soi de restaurant, prilej cu care găsi de cuviinţă să transforme o parte a naosului într-o sală de dans, în care, săptămânal, se organizau diferite festivităţi. Iniţiativa i-a atras atenţia unui irlandez care transformă celelalte părţi ale bisericii într-o cârciumă specializată în rachiuri.

Pe partea de jos a clădirii a pus stăpânire un englez, asociat cu un şmecher din New-Hampshire într-o afacere având ca obiectiv „importul” de chinezi, afacere la care, după cum s-a putut constata în curând, amândoi erau foarte pricepuţi. Continuând tot aşa, în scurtă vreme, bătrâna Misiune, cu excepţia etajului superior, era folosită şi exploatată în întregime.

Bătrânul preot nu avea cum să se împotrivească acestei invazii. La început, neavând altă cale, a intentat o serie de procese, menite să ţină departe de clădire pe neaveniţi. Dar în curând avea să cunoască consecinţele triste ale actelor sale, căzând pe mâinile unui întreg stol de corbi care cu toţii aveau pretenţii băneşti faţă de el, fără să-i fi rezolvat ceva.

Toate aceste întâmplări l-au făcut pe venerabilul ecleziast să nu mai poată suporta „Santa Lucia” şi într-o bună dimineaţă a dispărut fără urmă. Nimănui nu-i ardea să cerceteze ce s-a întâmplat cu el, aşa că dintre locatarii vechi a rămas doar don Carlos, care, împreună cu soţia sa şi cu Anita, fiica sa, ocupa câteva odăiţe la parter, în vecinătatea „fabricii de bere”.

Dar până şi pentru podul clădirii s-a găsit un locatar. Pare-

se că din Sancramento sosise un ins, originar din Cincinnati şi care-şi zicea doctorul White. Nimeni nu l-a întrebat dacă era cu adevărat medic. Voia să înfiinţeze la Sacramento un spital, dar nu găsise un spaţiu corespunzător şi atunci venise călare, până la Misiune, unde, negăsind pe cineva de la care să închirieze podul clădirii, pur şi simplu l-a sechestrat. Era un om practic, ştiind prea bine că în această ţară dreptul celui mai tare cu greu poate fi contestat.

Încă din ziua următoare a apărut un şir de catâri încărcaţi cu pături de lână şi saltele, urmaţi de o ceată de mexicani transportând paturi de fier. Şi nu se lăsase bine seara peste acoperişul de olane, vechi şi putred, că şi fuseseră instalate pe duşumeaua goală a podului douăzeci şi unu de paturi. Vântul, adesea vijelios, pătrundea prin toate găurile acoperişului, iar pe timp ploios te puteai trezi ud leoarcă. Acesta era deci spitalul care îşi aştepta, cu nerăbdare, nenorociţii de pacienţi.

Ei au şi apărut, ce-i drept, chiar prea repede.

Cu toate că în California clima este sănătoasă, numărul bolnavilor, provenind mai ales din lucrătorii minelor, era deosebit de mare. Felul lor de viaţă dezordonat, ca şi munca grea, neobişnuită pentru miile de mineri improvizaţi, precum şi ploile torenţiale, contribuiau laolaltă ca să ducă la îmbolnăviri grave, însoţite de temperaturi ridicate. Din cauza lipsei de îngrijire şi a unui tratament medical, luau adesea un curs grav, ducând chiar la un deznodământ fatal.

Cei care nu fuseseră surprinşi de boală singuri în pustietate — găsind prieteni dispuşi să-i readucă, de prin munţi şi văgăuni, în lumea civilizată, unde să poată fi îngrijiţi — puteau să se socotească norocoşi. Cei mai mulţi dintre ei nu găseau însă în ţinutul minelor decât şase picioare de pământ aşternute deasupra lor şi o grămadă de pietre aşezate în jurul unui mormânt îngust. Mulţi mureau pe drum sau supravieţuiau doar până apucau să zărească cu ultima privire o aşezare omenească. Puţini dintre ei reuşeau să se aşeze undeva şi să se întremeze pentru a se putea apuca iarăşi, cu puteri noi, de muncă. Un lucru, însă, îl pierdeau în mod sigur toţi bolnavii: aurul pe care îl aveau asupra lor.

În vremurile acelea medicamentele se plăteau cu pepite de

aur, iar pentru un medic priceput bolile pacienţilor săi erau o adevărată mină de aur. Dar existau şi destui şarlatani ai căror bolnavi mureau numai pentru că aveau aur, căci altminteri, dacă s-ar fi vindecat, l-ar fi luat cu ei înapoi, la plecare!

Pe dealul unde se afla Misiunea, păşea un tânăr bine clădit, al cărui păr deschis la culoare, trăsăturile regulate ale feţei şi obrajii rumeni trădau originea lui germană, deşi purta un confortabil costum mexican. El se opri în faţa gardului viu ce împrejmuia Misiunea şi se întoarse spre apus.

Se lăsa seara şi soarele străpungea cu ultimele sale raze undele sclipitoare. În faţa sa se întindea oraşul scânteind în mii de lumini pe care ferestrele bătrânei clădiri le reflectau până hăt departe.

Călătorul se lăsă pe iarba moale şi se adânci atât de mult în contemplarea acestui peisaj, încât nici nu auzi paşii uşori ce se apropiau de el. O mână micuţă i se aşeză pe umăr şi un căpşor se aplecă asupra sa. El, auzi:

— Bine aţi venit la Misiune, señor! De ce nu aţi mai dat pe la noi de atâta vreme?

— Am fost la San Francisco, señorita, unde am avut tot felul de treburi, răspunse el.

— Şi unde l-aţi dat de tot uitării pe señor Carlos, împreună cu mica şi sărmana ta Anita!

— Dat uitării? *Per Dios!* Nu, de o mie de ori nu! Anita, cum aş fi putut să te uit?

Ea se aşeză lângă tânăr plină de naturaleţe.

— V-aţi gândit, într-adevăr, la mine, señor Eduardo?

— Te rog, Anita, pronunţă clar numele meu, aşa cum sună în germană. Mi-e atât de drag să-l aud rostit de tine! Şi, mai întâi, nu mă mai întreba dacă m-am gândit la tine. Cine altcineva mi-a luat apărarea şi m-a găzduit atunci când oameni răi m-au jefuit de tot ce aveam, dacă nu tatăl tău? Şi cine apoi m-a îngrijit ca pe fiul său ori ca pe un frate, când lipsurile şi suferinţele îndurate m-au doborât pe patul de suferinţă? Tu şi cu mama ta. Şi apoi pe cine am eu aici, în aceste ţinuturi străine, la care pot să mă duc şi să cer câte un sfat, decât pe voi? Anita, eu nu vă voi uita niciodată.

— Este adevărat, Eduardo?

— Absolut adevărat, răspunse el simplu, luându-i mâna şi

privind-o cu sinceritate drept în ochi.

— Şi nici atunci când te vei întoarce în patrie?

— Nici atunci! Ţi-am spus, de altfel, că nici nu mă gândesc să mă întorc în patrie fără voi. Ai uitat asta, Anita?

— Nu, răspunse ea.

— Sau ai îndrăgit cumva pe altcineva?

— Pe altcineva? Pe cine aş fi putut să îndrăgesc?

— Pe doctorul de sus.

— Pe doctorul White? întrebă ea. Cine ar putea să-şi lege sufletul de acest doctoraş, uscat ca un pesmet? Eu una în nici un caz.

— Anita, e adevărat? strigă tânărul.

— Dar de ce nu vrei să dai crezare cuvintelor mele?

— Pentru că ştiu că umblă după tine pas cu pas şi că părinţii tăi îl plac.

— Nu pot tăgădui că se ţine după mine, dar tot atât de sigur este că eu îl evit cât pot de mult. Este la fel de adevărat că tata nu-l priveşte cu ochi răi; White i-a tot turnat verzi şi uscate despre o avere mare ce-ar poseda-o şi că ar vrea să meargă cu noi dincolo de ocean, în patrie, după ce va mai fi câştigat destui bani.

— În Germania? Tatăl tău vrea să meargă cu el acolo?

— Da, de când Misiunea a devenit ca o cazarmă, nu-i mai place aici. Dar noi suntem săraci şi tata este prea vârstnic ca s-o ia de la capăt şi să câştige atâţia bani ca să putem pleca şi atunci...

— Şi atunci...?

— Şi atunci se gândeşte că un ginere bogat ar putea să-i îndeplinească această dorinţă.

Eduard tăcu o clipă. După aceea întrebă:

— Tatăl tău i-ar oferi mâna ta doctorului?

— Da. Numai că eu nu-l pot suferi; şi nici mama.

— Dar pe mine m-ai putea suferi?

Ea dădu afirmativ din cap. Atunci el îi luă şi cealaltă mână şi spuse:

— Eu am considerat dintotdeauna că noi suntem făcuţi unul pentru altul şi că ne vom aparţine pe viaţă. Tu eşti atât de credincioasă, de bună şi aş dori să rămân veşnic alături de tine. Îmi dai voie să-i spun acest lucru mamei tale, care şi ea

nu-l poate suferi pe doctorul de sus?

— Da.

— Acum, imediat?

— Acum, imediat!

— Atunci, vino!

El se ridică şi ea îl urmă. Intrară pe poartă şi merseră prin curte, spre uşa care ducea la locuinţa familiei Werner. Din coridor auziră o voce aspră, ascuţită care vorbea pe un ton energic.

— Doctorul e înăuntru, spuse Anita.

— Vino, să intrăm în bucătărie şi să aşteptăm până pleacă.

Aşa făcură şi, ca urmare, auziră fiecare cuvânt al conversaţiei ce se purta între White şi părinţii fetei.

— *Damn it*[1], master Carlos, vă închipuiţi cumva că nu mă pricep să ţin punga deschisă? întrebă doctorul. Medicina e mai preţioasă decât cea mai bună investiţie făcută în vreo mină şi de îndată ce voi avea destui bani vom putea pleca de aici la New York sau Philadelphia şi de acolo mai departe, unde veţi voi dumneavoastră. Vă convine aşa?

— Mda, mi-ar conveni, dacă aş fi sigur că vă ţineţi de cuvânt.

— Drace! Mă credeţi un mincinos?

— Nu. Încă nu mi-aţi dat nici un motiv. Dar bătrâna Californie a reuşit în vremea din urmă să facă pe oricine bănuitor sau, cel puţin, prevăzător.

— În acest caz vreau să vă ofer o certitudine. Eu nu pot pe viitor să-mi mai desfăşor afacerile fără o soţie; fiica dumneavoastră este mai mult decât atrăgătoare, iar eu cred că-i sunt pe potrivă în toate privinţele. Daţi-mi-o de soţie şi vă asigur că-i las pe mână toată contabilitatea mea; îi încredinţez chiar şi mânuirea banilor. Nici asta nu vă ajunge?

— Mda, desigur. Dar aţi vorbit şi cu fata?

— Nu, cred că nici nu e nevoie. Doctorul White este în stare să capete o fată, mai ales când o doreşte ca soţie. În orice caz e sigur că ea nu se va opune voinţei dumneavoastră.

— Acest lucru este, fireşte, adevărat, dar cred că într-o problemă atât de importantă trebuie să-şi exprime şi ea voinţa, la fel cum o fac şi eu, spunând da. Dar dacă e

[1] Fir-ar să fie! (engleză, n.t.).

împotrivă, atunci totul cade baltă. Deci, doctore, vorbiţi mai întâi cu dânsa şi apoi reveniţi.

— Aşa voi face numaidecât. Nu am prea mult timp la dispoziţie pentru asemenea treburi, căci sus am douăzeci şi unu de pacienţi cu care am mult de furcă. Unde este ea acum?

— Nu ştiu. S-ar putea să fie pe-afară, în faţa porţii.

— Bine! Trebuie s-o găsesc; am s-o caut.

Doctorul se îndreptă spre uşă, dar rămase, surprins, locului, căci în faţa lui stăteau Anita şi Eduard, care în clipa aceea ieşiseră din bucătărie.

— Aici este cea pe care o căutaţi, domnule doctor, spuse tânărul. Iar problema ce doriţi s-o discutaţi cu dânsa nu o să necesite prea mult timp.

— Cum adică? Ce vreţi să spuneţi, señor Eduardo? întrebă White, care-l cunoştea bine pe rivalul său, pentru că-l întâlnise aproape zilnic la părinţii Anitei.

— Vreau să spun că aţi venit prea târziu, deoarece între timp m-am şi înţeles cu Anita. Ea nu doreşte să devină „doamna doctor”, ci mai degrabă să fim împreună.

— Este adevărat?

Werner se ridicase uimit în picioare şi aruncă ţigara abia aprinsă.

— Da, tată. Sau dumitale nu-ţi convine?

— Dacă îmi convine sau nu? Mi-ar conveni, pentru că ţin mult la tânăr. Dar ce să faceţi voi doi doar cu iubirea, într-o ţară în care fiecare drum şi potecă este pavat cu dolari strălucitori? Señor Eduardo este încă tânăr; el ar putea să mai reuşească în viaţă, dacă nu se însoară prea de timpuriu. Doctorul, însă, ştie de mult pe ce picior stă; asta este deosebirea, Anita. Ca să nu mai spun că el vrea să meargă împreună cu noi în Germania.

— Şi Eduard merge cu noi, îl întrerupse fata. El vrea...

— Dar poate? Pentru asta nu-i de-ajuns numai să vrei.

— Señor Carlos, spuse Eduardo, nu este acum momentul să ne explicăm în toate privinţele. Vă rog, însă, să-mi spuneţi cinstit: mi-aţi da-o pe Anita, dacă aş fi mai puţin sărac decât acum?

— Da.

— Şi câţi bani ar trebui să am?

— Păi, deh! Asta e greu de spus. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Ar trebui să ajungă cel puţin pentru cheltuielile necesare călătoriei până în patrie şi pentru a putea cumpăra acolo o proprietate sau aşa ceva.

— Şi puteţi să-mi daţi un răgaz pentru a putea câştiga banii, necesari?

— Un răgaz? Cât timp ai vrea?

— Şase luni!

— Mda, n-ar fi prea mult. Ce spuneţi de treaba asta, domnule doctor?

— *Damn it*, asta sună ca o adevărată competiţie, îmi permiteţi să particip la ea?

— Desigur!

— Atunci vreau să vă propun ceva, master Carlos!

— Ce anume?

— Vreţi, bineînţeles, să vă apucaţi de căutat aur, acolo, la mine, master Eduardo? întrebă el pe un ton batjocoritor, întorcându-se spre tânăr.

— Întocmai.

— *Well*, sir; îţi dăm şase luni. Dacă până atunci te întorci cu trei mii de dolari, Anita este a dumitale şi eu mă dau la o parte. Eşti de acord, master Carlos?

— Întru totul, cu condiţia ca situaţia dumitale financiară să fie aceea pe care mi-ai descris-o!

— Bineînţeles! Atunci, ne-am înţeles. *Good bye*, eu trebuie să mă întorc la bolnavii mei.

Au trecut mai multe luni. Şi din nou un tânăr urca dealul spre Misiune şi se oprea lângă gardul viu, de unde privea peisajul ce se întindea în faţa sa. Dar nu era Eduardo, deşi cele şase luni convenite aproape se scurseseră, ci un altul.

După ce şi-a desfătat de ajuns ochii cu priveliştea ce i se oferea, el trecu prin poartă în curte şi se întâlni, la intrarea în aripa laterală a Misiunii, cu Anita. El o întrebă:

— Aţi putea să-mi spuneţi, señorita, dacă îl pot găsi aici pe doctorul White?

— Da, locuieşte aici. Urcaţi până la încăperile de sub acoperiş. Acolo e spitalul lui şi îl veţi întâlni în mod sigur.

Tânărul urmă indicaţia şi urcă scările până ajunse la pod.

Acolo, printre două rânduri de paturi, îl văzu pe doctor. De felul ei, încăperea nu era prea luminoasă şi, cum afară se lăsase întunericul, nu prea se desluşea bine în interior.

White observă că intrase un străin şi-i veni în întâmpinare.

— Ce doriţi, señor? întrebă el.

Noul venit tresări la auzul vocii şi întrebă cu atenţia încordată:

— Sunteţi master White, doctorul, sir?

— Da.

— Eu sunt farmacist. Am vrut să-mi dezgrop din pământ norocul în California, dar n-am găsit nimic şi-atunci m-am dus la oficiul de plasare ca să-mi caut un serviciu. Acolo mi-au spus că aţi avea nevoie de un infirmier şi, iată-mă, am venit încoace, ca să văd dacă locul mai e liber.

— Încă nu-i ocupat. În ce localitate şi la ce oficiu aţi lucrat?

— Hm! răspunse străinul pe gânduri. Am lucrat în mai multe locuri. Trecând repede peste primele denumiri şi accentuând ultima adresă, el înşiră: La New York, Pittsburg, Cincinnati şi, la urmă, în Norfolk, Carolina de Nord, la master Cleveland.

— În Norfolk, la master Clev...

Doctorul se apropie repede ca să vadă mai bine faţa străinului şi se dădu înapoi speriat.

— Pe toţi dracii! Pe cine văd? Master Gromann, cu care am lucrat acolo împreună... dar, coborâţi cu mine în locuinţa mea, sir! Mă bucur, într-adevăr, să vă revăd aici, în aceste ţinuturi izolate, într-un mod atât de neaşteptat, să regăsesc un coleg de odinioară.

Doctorul nu putu să vadă surâsul ambiguu al străinului şi coborî o treaptă, intrând într-o încăpere, în care aprinse lumina. Odaia, altminteri destul de mică, servea, se pare, atât drept cameră de zi, cât şi pentru dormit.

— Ei, acum luaţi loc şi povestiţi-mi! Ce s-a mai întâmplat în Norfolk după plecarea mea? Acolo am avut o mică neînţelegere cu şeful laboratorului; acesta a fost motivul pentru care am plecat supărat, fără preaviz de concediere. Sper că bătrânului master Cleveland îi merge bine.

— Bine? Nu-i mai merge în nici un fel. Când aţi plecat, au dispărut, în mod inexplicabil, casa de bani şi toate hârtiile de

valoare, deşi fuseseră bine păstrate. Omul s-a trezit dintr-o dată ruinat şi n-a putut să suporte această situaţie disperată. A murit.

— Ce spuneţi? Cum e posibil? Mda, bătrânul nu prea stătea bine pe picioarele sale, dar nici nu lăsa pe cineva să se amestece în afacerile lui. Părerea mea este că dispariţia casei de bani a fost, de fapt, o mică escrocherie din partea lui. Nu trebuie să vă mire faptul că m-am instalat aici ca medic. Pe locurile acestea nu te întreabă nimeni de diplomă şi fiecare îşi câştigă existenţa cum poate. Deci aţi venit pentru postul vacant?

— Da, dar spuneţi-mi, cum aţi reuşit să întemeiaţi o asemenea instituţie şi de ce nu v-aţi păstrat numele adevărat?

— Păi, mijloacele necesare le-am procurat din mină, iar numele l-am schimbat pentru că White sună mai convingător decât Dare. Să ne întoarcem însă la problema postului solicitat. Îl puteţi avea; asta, desigur, dacă nu-mi veţi da motive de nemulţumire. Dacă veţi corespunde, cu timpul veţi putea deveni mâna mea dreaptă şi chiar asociat.

— Aveţi vreo locuinţă pentru mine?

— O să se găsească şi asta. Deci, batem palma?

— S-a făcut! Nu veţi avea motive de nemulţumire în ce mă priveşte. M-am lovit de prea multe necazuri în viaţă, aşa că nu-mi arde să-mi mai amintesc de trecut.

Gromann a fost aşadar angajat şi introdus, încet, încet, în diferitele secrete ale administrării spitalului. Doctorul se văzuse nevoit să-l angajeze, dar se linişti abia când văzu că asistentul său nu dădea semne de mirare în faţa unor stări de lucruri ce trebuiau să rămână necunoscute persoanelor din afara spitalului.

White dispunea acum de mai mult timp liber. El îl folosea pentru a-şi îndesi vizitele la señor Carlos, căruia reuşise, prin şiretenia sa, să-i câştige încrederea. Tatăl nu acorda nici o importanţă faptului că doctorul era cu mulţi ani mai în vârstă decât fata lui şi că avea o fire şi un aspect respingător.

În sfârşit, au trecut şi cele şase luni fără ca Eduard să apară. Faptul că nu venise de la el nici o scrisoare şi nici vreo ştire nu o neliniştise prea mult pe Anita, care ştia că legăturile

poştale cu regiunea minieră erau din cele mai proaste. Ele se aflau în mâinile unor particulari, aşa că nu puteai spera să primeşti la timp scrisorile. Se întâmpla adesea ca oamenii însărcinaţi cu expedierea corespondenţei şi a banilor să fie atacaţi pe drum, jefuiţi şi omorâţi, ori să se îmbarce pe un vapor şi s-o şteargă cu banii încredinţaţi.

Dar sosise ultima seară a termenului asupra căruia se înţeleseseră şi Eduard încă nu sosise. Fata era cuprinsă de nelinişte şi îngrijorare. Nici cu doctorul lucrurile nu stăteau altfel. Până acum avea toate şansele de partea lui, dar rivalul putea să sosească în ultima clipă şi asta... trebuia evitat cu orice preţ. El îi lăsă pe bolnavi în seama asistentului şi părăsi Misiunea.

Angajarea lui Gromann fusese o mană cerească pentru pacienţi. Acesta era ca un înger salvator pentru cei lipsiţi de ajutor. În timp ce faţă de doctor se arăta deosebit de supus şi de ascultător, în spatele lui acţiona numai potrivit propriei sale judecăţi, având convingerea că nu puţini dintre bolnavii ce fuseseră sortiţi morţii de către White, îi datorau lui viaţa şi bunurile lor.

Povestitorul făcu o scurtă pauză şi îşi aprinse o nouă ţigară. După aceea reluă firul povestirii.

— V-am povestit că doctorul White şi-a lăsat pacienţii în seama asistentului său şi a plecat. Neliniştea ce pusese stăpânire pe el nu-i dădea pace să mai rămână acasă. Era în seara ultimei zile a răgazului de şase luni, care peste câteva ore avea să ia sfârşit, dar concurentul său mai putea încă să se ivească. Acest lucru îl făcu să părăsească Misiunea şi să se ducă la gară, unde voia să aştepte ultimul tren ce sosea din direcţia minelor.

Nu trecu multă vreme şi trenul îşi făcu apariţia; şi cine coborî din el? Mister Eduard, care se prezenta astfel la timp. El se întoarse o clipă spre interiorul vagonului şi, înainte de a coborî, schiţă un salut, ca şi cum şi-ar fi luat rămas-bun de la cineva. White se îndreptă hotărât spre el şi spuse:

— Ei, iată că v-aţi întors totuşi. Nu credeam că veţi putea respecta termenul stabilit. Principalul este dacă aţi avut şi norocul să găsiţi aur.

— Da, am fost norocos, peste orice aşteptare, veni

răspunsul vesel.

— Aveţi cei trei mii de dolari?

— Mai mult, cu mult mai mult!

— Ei, asta-i de necrezut! Alţii trudesc ani de zile în mină şi îşi pun sănătatea la mezat fără să se aleagă cu ceva. Dumneata, însă, te duci acolo pentru câteva luni şi te întorci sănătos şi bogat! Ce să-i faci, asta-i situaţia, aşa că trebuie să mă retrag din competiţie. Vă duceţi direct la Misiune?

— Da.

— Şi eu. Mergem atunci împreună. Veniţi!

Cei doi porniră la drum, fără ca White să fi luat seama la insul cu care vorbise Eduard mai înainte şi care coborâse şi el, din tren. Eduard era nerăbdător s-o revadă pe Anita şi s-o elibereze de povara grijii cu privire la înapoierea sa şi care, în mod sigur, o apăsa şi o tulbura. De aceea mergea cât se poate de repede. Dar înainte de a părăsi oraşul mai trebuia să facă nişte cumpărături care îi răpiră destul timp. Aşa se face că între timp se lăsase întunericul, când oraşul rămase în urmă. Astfel că White reuşi, fără să se bage de seamă, să scoată din buzunar un revolver şi să-i ridice piedica.

— Deci ai fost norocos, spuse el. Cine şi-ar fi putut închipui una ca asta! Pentru mine e cam prost că nu-ţi mai pot sta în cale. Sunt scos din luptă. Ai lucrat singur în mină sau ai mai avut tovarăşi?

— Singur!

— Cum aşa? Doar nu te pricepeai la munca asta. Negreşit a dat peste dumneata un noroc fantastic. Ce întâmplare extraordinară să găseşti un asemenea zăcământ.

— Nu a fost nici un noroc şi nu a fost nici întâmplare, deoarece locul cu pricina mi-a fost indicat.

— Imposibil! Unui căutător de aur n-o să-i treacă niciodată prin minte să-i arate altuia un asemenea loc.

— Cel care a făcut-o nu era un căutător de aur.

— Dar ce era?

— Era un indian.

— Atunci chiar că-i de mirare! Căci, într-adevăr, există indieni care ştiu unde poate fi găsit aurul, dar n-am mai auzit până acum ca vreunuia să-i treacă prin minte să şi spună asta unui alb.

— Acestui indian nu-i trebuia aur; era o căpetenie vestită a apaşilor.

— Cum se numea?

— Intşu-tşuna.

— Pe toţi dracii! Intşu-tşuna! Cum de te-ai întâlnit cu ăsta?

— Printr-un vânător alb, un prieten de-al lui care se găsea în regiunea minelor.

— Cum se numea?

— Old Firehand.

— Ah...!

Eduard nu bagă de seamă ce impresie făcuseră cele două nume asupra lui White şi continuă să povestească:

— L-am întâlnit întâmplător pe acest Old Firehand. M-a tot întrebat ce hram port, pentru că şi-a dat desigur seama că nu sunt căutător de aur de meserie şi ca nu prea mă potrivesc cu munca în mină. I-am povestit totul cu sinceritate şi, bineînţeles, faptul că am venit să câştig prin muncă cinstită, în mină, suma de trei mii de dolari. El a râs de planul meu, apoi a devenit serios şi mi-a spus că-mi va aduce un om în stare să-mi dea o povaţă bună. A doua zi a venit cu Intşu-tşuna, care m-a privit cu atenţie, de parcă ar fi vrut să vadă prin mine. Apoi, a dat din cap a încuviinţare spre fratele său alb, cerându-mi să-l urmez. Am umblat aproape toată ziua printr-o seamă de locuri. Intşu-tşuna se oprea din timp în timp pentru a cerceta cu băgare de seamă pământul, în cele din urmă se făcuse deja seară, când se opri şi-mi spuse:

— Aici fratele meu tânăr va trebui să sape, dar singur, fără altcineva el va găsi pepite şi nisip aurifer.

Am obţinut autorizaţie pentru terenul respectiv şi am început să sap. Intşu-tşuna avusese dreptate: am găsit bulgări de aur. Ce-i drept, a trebuit să mă feresc de ceilalţi căutători şi să-mi ascund aurul, fiindcă cei mai mulţi dintre ei sunt tâlhari şi, mai mult ca sigur, aş fi păţit-o rău de tot, dacă în ultimele zile nu s-ar fi întors Old Firehand ca să se intereseze de ce făcusem.

— A venit din nou împreună cu Intşu-tşuna?

— Nu. Se despărţise de el pentru câtva timp, pentru că voia să meargă mai întâi la Sacramento şi după aceea la San Francisco. A rămas la mine până ce am părăsit regiunea

minelor şi s-a îngrijit ca nici un alt săpător să nu se apropie. Apoi a venit cu mine aici.

— Înseamnă că a venit şi el cu dumneata?

— Da. Am călătorit în acelaşi vagon.

— Ai mai stat de vorbă cu el după ce ai coborât din tren?

— Da. El nu a coborât imediat, fiindcă mai avea ceva de vorbit cu nişte călători. I-am spus bună seara şi l-am rugat să se ţină de cuvânt.

— Ce cuvânt?

— Mi-a promis că-mi va face o vizită mâine la Misiune.

— Drace! Adevărat?

— Da, răspunse Eduard, fără să bage de seamă tulburarea doctorului, care cu greu reuşea să se stăpânească. Acesta se interesă în continuare, agitat:

— Poţi să-mi dovedeşti că ai cei trei mii de dolari? Căci va trebui, desigur, să-i şi poţi arăta în seara asta!

— Nimic mai uşor! Am schimbat tot aurul în hârtii de valoare, pe care le am asupra mea.

White se opri, trase uşor pistolul din buzunar şi spuse:

— Să ştii c-ai avut mare noroc să întâlneşti un om ca Old Firehand şi pe Intşu-tşuna, dar şi mai mare, mult mai mare îţi este prostia care te-a făcut să-mi povesteşti toate astea!

— Prostie? De ce?

— Pentru că acum n-ai să mai obţii nici fata şi nici aurul n-ai să-l mai poţi păstra. Motivul ai să-l afli imediat.

În clipa următoare trosni o împuşcătură şi Eduard se prăbuşi la pământ, rămânând nemişcat. White îl ridică şi-l duse mai departe de drum. Voia să-l lase deocamdată să zacă acolo şi să vină mai târziu, noaptea, să-l îngroape undeva. Înainte de toate, însă, trebuia să-i golească buzunarele. Tocmai când se pregătea să facă acest lucru auzi nişte paşi ce se apropiau rapid. Iute se depărtă ca să nu fie văzut. Gândea că mortul nu avea cum să dispară de acolo şi putea să-l buzunărească şi mai târziu. Nu se întoarse numaidecât la locuinţa sa, ci se duse direct la Werner, pentru ca la douăsprezece noaptea să-şi poată revendica drepturile.

Între timp Old Firehand părăsise şi el gara şi ajunse în oraş. Îşi căuta un restaurant şi un hotel bun. După ce se instală la hotel, nu-i veni să rămână în camera sa, aşa că plecă să facă

o plimbare prin oraş. În tot acest timp, însă, gândul lui era la Eduard, căruia îi promisese că-i va face a doua zi o vizită. Întrebă de drumul spre Misiune. Primind informaţiile cerute, fără să vrea se trezi că picioarele îl duc afară din oraş, pe drumul spre „Santa Lucia”. Se lăsase întunericul. Era o seară minunată. Adâncit în gânduri, Old Firehand se îndrepta încet spre ţinta sa. În jurul lui domnea liniştea pustietăţii, numai din depărtări mai străbătea, estompat de distanţă, zgomotul oraşului. Deodată un sunet puternic sfâşie tăcerea nopţii: fără îndoială era o împuşcătură. Se opri şi ascultă cu auzul încordat. I se păru că cineva se îndepărtează, furişându-se cu grijă ca să nu facă zgomot, începu să cerceteze în jur, ca să vadă dacă nu cumva găseşte pe careva căzut la pământ, lovit de glonţ, dar nu găsi pe nimeni. Deodată, însă, auzi un geamăt. Se îndreptă în direcţia de unde venea zgomotul şi-l găsi pe Eduard care, cu mâinile apăsate pe inimă, tocmai încerca să se ridice...

— Ce-i cu dumneata? întrebă el speriat, căci îl recunoscuse, în ciuda întunericului. Eşti rănit?

— Da..., în inimă, drept în inimă.

Vorbea greu, cu respiraţia întretăiată.

— În inimă? Asta nu se poate, spuse Old Firehand. Dacă te-ar fi lovit în inimă, ai fi acum mort. Rămâi liniştit! Am să cercetez rana.

Îi desfăcu haina, dădu la o parte vesta şi cămaşa. Nu găsi nici o urmă de sânge sau vreo rană! Căută mai departe, când, deodată, dădu peste buzunarul umflat al hainei. Îl pipăi şi spuse bucuros:

— Slavă Domnului! În acest buzunar ţi-ai pus pepitele de aur şi glonţul de ele s-a izbit. Uite şi găurica din haină. Izbitura te-a doborât şi ţi-a tăiat respiraţia, dar glonţul a rămas prins în bulgăraşii de aur. Ei ţi-au salvat viaţa. Doctorul, rivalul dumitale, nu locuieşte la Misiune?

— Ba da.

— Atunci am să te conduc sau am să te car până la el. El o să...

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu!

— De ce nu?

— Păi, el este acela care a tras în mine!

— Ah, el e omul cu care ai plecat împreună de la gară? Dar cum îşi spune acum?

— White, doctorul White.

— Un doctor, un medic! Câte cariere, câte profesiuni şi-a mai ales acest ticălos! Ei, dar asta o să-i fie şi ultima. De astă dată am să-i pun cătuşele definitiv!

— Înseamnă că-l cunoaşteţi?

— Mult prea bine! Dar asta e altă poveste. Importantă e starea dumitale; cum te simţi?

— Mi-e mai bine, mi-a revenit respiraţia.

— Te mai doare pieptul?

— Nu prea tare.

— Atunci, să încercăm să vedem dacă te poţi scula în picioare şi dacă poţi merge. Sprijină-te de mine!

Încercarea reuşi. Mergea încet, dar înainta.

Pe drum Eduard i-a relatat protectorului şi salvatorului său convorbirea avută cu White. Ajunşi în apropierea Misiunii el se aşeză într-un loc mai ferit, de unde nu putea fi văzut. Old Firehand, după ce Eduard îi făcu o descriere amănunţită a Misiunii, cu felul cum era împărţită, se îndreptă spre clădirea acesteia ca să-l caute pe White. Locuinţa lui era, însă, încuiată. Atunci, urcă pe scara prost luminată până ajunse la încăperea de sub acoperiş şi deschise uşa, fără să mai ciocănească. Odaia cuprindea cele două şiruri de paturi ale pacienţilor şi o măsuţă mică, la care şedea asistentul. Acesta, mirat de o vizită la o oră aşa târzie, se sculă şi, după ce îl cercetă cu atenţie pe noul venit, îl întrebă cu oarecare teamă:

— Cine sunteţi, ce căutaţi aici?

— Îl caut pe doctorul White.

— Nu este aici. Trebuie să fie jos, la señor Werner.

— Dumneavoastră cine sunteţi?

— Sunt asistentul doctorului şi mă numesc Gromann.

— Veniţi puţin mai aproape, să vă văd la faţă.

Îl trase mai aproape de lumină şi îl cercetă cu atenţie. Pe măsură ce-l examina pe asistent, trăsăturile sobre ale străinului căpătau o expresie mai blândă. În cele din urmă, spuse:

— Nu păreţi să fiţi un ticălos.

— Dar de ce aş fi? Am fost întotdeauna un om cinstit. Dar

cărui fapt se datorează această purtare stranie şi ce vă face să rostiţi cuvinte atât de ciudate, sir?

— O să vă explic mai târziu. Vă este poate cunoscut numele de Old Firehand?

— Da.

— Ei bine, acela sunt eu. Dar ia spuneţi, ce părere aveţi despre patronul dumneavoastră, doctorul White?

— Nu ştiu, sir, ce urmăriţi cu această întrebare curioasă.

— Ei..., tocmai a săvârşit o tentativă de omor.

— Extraordinar! Ştiţi precis? Spuneţi-mi unde! Împotriva cui?

— Răbdare, sir! Veţi auzi totul numaidecât! Dar mai înainte...

— Mai întâi ascultaţi-mă dumneavoastră pe mine. Este un secret, dar dumneavoastră pot să vi-l spun. Eu sunt, de fapt, detectiv.

— Agent secret? Şi lucraţi ca asistent al acestui doctor White?

— Exact! Chiar aşa! Aţi auzit de Canada-Bill?

— Am auzit ici şi colo de el. Era unul din cei mai mari ticăloşi. A dispărut de multă vreme.

— Ei, aşa-numitul doctor White pare să fie Canada-Bill. Am să vă povestesc totul. Dar mai întâi spuneţi-mi dumneavoastră ce ştiţi despre tentativa de asasinat.

Old Firehand îi relată tot ce ştia şi atunci Gromann, la rândul său, nu-i ascunse nimic şi îi povesti următoarele:

— Trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră. Am fost mai înainte farmacist şi am lucrat ca atare la master Cleveland, în Norfolk, statul Carolina de Nord. Într-o zi şi-a făcut apariţia la acesta din urmă un anume Dare, pe care farmacistul l-a angajat, fiindcă poseda certificate în regulă, care, însă, după cum aveam să aflu, erau, de fapt nişte falsuri. Se dovedi în curând că omul nostru avea într-ale farmaciei cunoştinţe mai puţine decât un începător; ca urmare, între el şi şeful laboratorului se iscară certuri serioase şi, brusc, Dare dispăru; iar odată eu el şi conţinutul casei de bani, precum şi toată averea lui Cleveland. Eu ţineam la patronul meu. Pierderea avutului său l-a ruinat complet. Poliţia nu a găsit nici o urmă a hoţului şi atunci m-am hotărât să cercetez eu însumi, singur,

acest caz. În timp ce încercam să desluşesc enigma lui Dare, am dat de urma altor infractori care, datorită mie, au fost aduşi în faţa tribunalului. Asta mi-a creat un renume bun la poliţie, contribuind la angajarea mea ca detectiv. Acum aveam la dispoziţie mult mai multe mijloace de investigaţie, dintre cele mai diverse; cu ajutorul lor am reuşit să dau de o pistă preţioasă care, după cercetări perseverente, m-a adus aici.

— La White?

— Da. El este una şi aceeaşi persoană cu Dare.

— Dar el trebuie că v-a recunoscut!

— Bineînţeles! Dar i-am prezentat în aşa fel lucrurile, că a fost nevoit să mă angajeze; desigur, numai ca să mă facă să nu vorbesc despre persoana şi trecutul său. Acum îi sunt asistent. N-am fost însă sigur de viaţa mea nici o clipă şi trebuie să fiu tot timpul cu ochii în patru. Mă aştept să încerce în vreun fel să mă îndepărteze pentru totdeauna din calea lui, pentru a scăpa de un martor al trecutului lui. Vă închipuiţi câtă încordare şi atenţie mi-a cerut toată povestea asta.

— De ce nu-l faceţi inofensiv?

— Cum aş fi putut s-o fac?

— Arestându-l.

— Asta nu pot face, pentru că nu am dovezi împotriva lui. Ştiu că a furat averea lui Cleveland, dar nu pot dovedi. L-am ţinut sub observaţie zi şi noapte. Am încercat să-i aflu toate secretele şi am cercetat toate ungherele care-mi erau accesibile. Am putut afla un singur lucru: că odinioară era cunoscut sub numele de Canada-Bill.

— În fiecare ungher care v-a fost accesibil... asta e problema. El se va strădui prin toate mijloacele să-şi ascundă cât mai bine secretele. Cu ticălosul ăsta, de oricâtă viclenie aţi da dovadă, n-o să obţineţi nici un rezultat mai concludent. În cazul lui nu ajunge să desfaci un nod, trebuie să-i anihilezi toate combinaţiile şi asta o s-o facem chiar astăzi. Sper că mă pot bizui pe ajutorul dumneavoastră?

— Bineînţeles că da, în cazul că veţi avea nevoia de modestul meu sprijin.

— Are dulapuri, cufere, la care nu aţi putut ajunge?

— Da, în locuinţa lui, în încăperea în care doarme.

— Ei, pe asta va trebui să ne-o deschidă! Puteţi acum să mă însoţiţi până jos?

— Da. În momentul de faţă nu avem pacienţi în stare gravă.

— Atunci, haideţi jos.

Cei doi coborâră scara şi se îndreptară spre locul unde îi aştepta Eduard. Acesta primi de la Old Firehand o seamă de instrucţiuni cu privire la felul cum trebuia să procedeze, după care, au pornit spre parterul clădirii, unde locuia Werner. Era exact miezul nopţii.

Traversară curtea, străbătură coridorul şi pătrunseră în bucătăria în care stătuseră cu şase luni în urmă Eduard cu Anita. Bucătăria era goală, tot ca atunci. Werner, împreună cu soţia, fiica şi White erau cu toţii în salon. Acesta din urmă tocmai vorbea:

— Acum, señor Carlos, este exact ora douăsprezece. Cele şase luni s-au scurs şi Eduard nu s-a prezentat. Vă reamintesc cuvântul pe care mi l-aţi dat şi sper să vi-l ţineţi.

— Mi-l voi ţine, răspunse Werner; şi vă dau consimţământul meu dacă îmi dovediţi că sunteţi pe atât de avut pe cât aţi susţinut.

— M-am pregătit şi dovezile vă stau la dispoziţie. Uitaţi-vă la aceste documente! Sumele, notate aici, le-am depus la bancă. Vă satisfac?

Se auzi un fâsâit de hârtii, apoi vocea lui Werner:

— Señor doctor, păi aceste sume sunt chiar mai mari decât m-aş fi aşteptat! Sunteţi într-adevăr un om bogat!

— Oh, aş putea să vă dovedesc că sunt şi mai bogat decât atât, dar cred că ajunge. Şi ca să vedeţi ce soţ atent o să aibă Anita în persoana mea, vreau să vă arăt această bijuterie pe care am să i-o dăruiesc la logodnă. E toată numai pietre preţioase.

Se auzi deschizându-se o cutie şi apoi exclamaţiile de surpriză şi uimire ale lui Werner.

În momentul acela Gromann se apropie de uşa întredeschisă a bucătăriei şi privi în încăpere. Abia aruncă o privire că se şi întoarse şi-i şopti lui Old Firehand:

— Ascultaţi, sir, am acum dovada care-mi lipsea. Această bijuterie face parte dintre cele ce i-au fost furate lui

Cleveland. A aparţinut defunctei lui soţii şi după moartea ei era păstrată în casa de bani. A dispărut odată cu Dare şi cu banii lui Cleveland.

Din camera de alături vocea lui White se auzi întrebând:

— Ei, señor Carlos, v-am convins?

— Da, señor. Anita! Vino lângă mine şi dă mâna ta doctorului.

Cei de afară ascultară cu urechile ciulite răspunsul Anitei:

— Nu i-o dau! spuse ea pe un ton hotărât.

— Tu ştii bine că i-am dat cuvântul meu!

— I-ai dat cuvântul tău, tată, dar eu nu i-am făcut nici o promisiune.

— Promisiunea este promisiune, strigă White. Gândesc că orice fiică datorează ascultare tatălui său! Eduard nu a venit, probabil că a pierit în mină şi...

Dar nu reuşi să-şi termine vorba, că Eduard îşi făcu apariţia în salon, spunând:

— Am sosit, după cum puteţi vedea. Desigur, señor doctor, nu mai depinde de dumneata dacă să trăiesc sau să mor!

Cu un strigăt de bucurie Anita i se aruncă la piept. Uşa de la bucătărie se deschise şi Gromann intră. El se apropie de masă şi puse mâna pe casetă spunând:

— Această bijuterie a fost furată de la mister Cleveland; o confisc.

— O confişti? strigă White. Aş vrea să-l văd pe acela care îndrăzneşte să pună stăpânire pe avutul meu, câştigat în mod cinstit.

— Ba o fac, pentru că a fost obţinut prin jaf. Sunt detectiv şi te declar arestat, mister Dare, care pe aici îşi zice White!

Uşa se deschise din nou. De astă dată pătrunse în încăpere Old Firehand, care adăugă:

— Nici Dare nu este numele lui adevărat. El s-a folosit de sute de nume şi probabil că a uitat şi cum îl cheamă. Cel mai cunoscut şi răspândit e Canada-Bill.

— Cine sunteţi şi ce...

— Se obişnuieşte să mi se spună Old Firehand.

Acum spaima pretinsului doctor se preschimbă în groază. Faţa îi deveni albă ca hârtia, iar el se clătină, încât fu nevoit să se sprijine cu mâinile de masă.

— Old... Fire... hand!, şopti el cu buzele tremurânde, din care pierise sângele.

— Da, Old Firehand! Acum eşti convins, cred, că nu mai poţi scăpa. Faptele dumitale sunt strigătoare la cer şi ar fi fost mai bine dacă gloanţele care trebuiau să curme viaţa acestui tânăr, le-ai fi trimis în propria-ţi inimă. Ai fi scăpat de spânzurătoarea care te aşteaptă. Viaţa dumitale plină de crime este acum pe sfârşite.

Cuvintele avură darul să-l scoată pe Canada-Bill din starea de prostraţie în care se afla. Obrajii i se colorară din nou şi ochii îi sclipiră. Îşi vârî mâna în buzunar şi strigă:

— Chiar aşa?

— Cum ai auzit, iar acum nici pistolul nu te poate scăpa. Scoate mâna din buzunar!

— Bine, iat-o!

El ridică mâna şi îndreptă arma împotriva lui Old Firehand. Răsună o împuşcătură. Old Firehand se dăduse însă fulgerător la o parte. Glonţul îi şuieră pe lângă ureche, pentru ca în clipi următoare pumnul său să se abată cu atâta putere în capul ticălosului, încât acesta se prăbuşi, târând după el câteva scaune.

Werner rămase încremenit. Soţia sa striga ca din gură de şarpe.

— Linişte! porunci Old Firehand. De-acum e la pământ şi nu va mai face nici un rău nimănui. Daţi-mi o frânghie ca să-l leg şi chemaţi poliţia. O să se bucure de o astfel de captură.

El adună de pe jos revolverul, apoi îl legă zdravăn pe cel ce zăcea, lipsit de cunoştinţă, pe podea.

Cu ajutorul cheilor găsite asupra lui se putu deschide peste tot. S-au găsit atât de multe dovezi ale ticăloşiilor sale, încât era sigur că nu putea să scape de pedeapsa cu moartea. Mai cu seamă s-au găsit pepite şi nisip aurifer, furate de la pacienţii internaţi în „spitalul” său din podul Misiunii, care veniseră să fie îngrijiţi de el.

S-au găsit chiar şi banii furaţi de la bietul Cleveland, farmacistul.

Canada-Bill nu şi-a revenit cât a durat percheziţionarea locuinţei sale, aşa că a fost luat şi dus la poliţie în aceeaşi stare de nesimţire în care îl aruncase pumnul cumplit al lui

Old Firehand.

Mai târziu, în închisoare, când şi-a revenit, a început să strige şi să spumege de mânie. Dar lovitura primită îi zdruncinase creierul în aşa măsură că nu mai era în starea lui obişnuită. El se lupta, zi şi noapte, în mintea sa, cu cei pe care îi nenorocise şi deveni între timp atât de periculos, că a trebuit să fie băgat în cămaşă de forţă. Starea de agitaţie furioasă nu-l mai părăsi până ce, în cele din urmă, îl dobori definitiv, cufundându-l în nefiinţă.

— Ei, asta-i, domnilor! Eu mi-am terminat povestea şi acum ştiţi şi dumneavoastră unde şi cum şi-a încheiat ticăloasa viaţă Canada-Bill.

Ascultătorii au rămas multă vreme cufundaţi în tăcere, sub impresia sumbrei povestiri ascultate. Fără să vrea, privirile lor se îndreptară spre „Omul din Colorado”. Acesta îşi scosese cuţitul Bowie şi cu mâna sa vânjoasă scrijelea pe patul bătrânei sale puşti două crestături încrucişate.

III. TORNADA

1. Mâna hoaţă

Trebuie să ştiţi domnilor — îşi începu povestirea bătrânul funcţionar al guvernului pentru problemele indiene — că în ce mă priveşte am părerile mele despre Vestul Sălbatic şi despre indieni, cu totul diferite de cele care circulă pe aici. Indienii sunt mult mai buni decât se spune şi le-aş dori unora dintre albi să fie ca ei!

Da, am fost un şir întreg de ani funcţionar al guvernului pentru problemele indienilor, dar nu m-am numărat printre profitori, dornici să se îmbogăţească pe spinarea lor, lipsindu-i de drepturi şi înşelându-i, pentru a pune mâna pe averea şi pe bunurile lor. Acest soi de funcţionari poartă cea mai mare răspundere pentru faptul că ura indienilor împotriva albilor nu se stinge, ci, dimpotrivă, se înteţeşte. Mulţi amploaiaţi se îmbogăţesc, fără nici o remuşcare, pe seama sărăciei şi lipsurilor nenorocitului indian şi zbiară cu disperare atunci când, în cele din urmă, acesta îşi pierde răbdarea şi, cu arma în mână, îşi face dreptate.

Tocmai pentru că întotdeauna m-am străduit să tratez pieile roşii în mod cinstit, am dobândit printre ei şi mulţi prieteni credincioşi gata de sacrificiu, în special printre apaşi, pe care i-am îndrăgit în mod special, în multe rânduri am avut şi aici prilejul să contrazic pe câte un oaspete al distinsei noastre mame Thick, care susţinea că apaşii ar fi fost odinioară cunoscuţi prin laşitatea şi viclenia lor, că şi-ar fi primit din această cauză porecla de ocară de „pimo” şi că numai după ce Winnetou le-a devenit căpetenie s-ar fi transformat în vânători isteţi şi curajoşi, în luptători dârzi.

Da, este adevărat că printre ei există câteva triburi cărora locurile unde trăiesc nu le pot oferi nimic, dar absolut nimic, fapt ce explică decăderea lor fizică şi spirituală. Dar de această situaţie vinovaţi sunt albii, care i-au gonit de pe terenurile lor de vânătoare şi de păşunat de odinioară, crezând acuma că le este permis să-i şi dispreţuiască. Despre

alte triburi şi mai ales despre cel al mescaleroşilor, acest lucru nu poate fi nicidecum susţinut. I-am cunoscut de mult, înainte de a se fi născut Winnetou şi am fost un vechi şi apropiat prieten al tatălui său, Intşu-tşuna. Poate că acesta din urmă nu era atât de spiritualizat ca Winnetou, dar în el existau, fără îndoială, toţi germenii nobili care au încolţit atât de splendid în fiul său. Şi, vedeţi dumneavoastră, acest indian minunat a fost ucis de albi; el şi Nşo-tşi, fiica sa, sora lui Winnetou, această fată de apaş, cea mai frumoasă, cea mai bună şi cu sufletul cel mai curat.

Dar puteţi şi singuri să vă faceţi o părere despre apaşi din povestirea pe care am făgăduit să v-o spun. Am să încerc să v-o povestesc tot aşa de frumos şi de curgător cum au reuşit ceilalţi domni dinaintea mea. Deci să începem:

Era o splendidă dimineaţă de iunie, o adevărată raritate în acel colţ izolat şi depărtat pe care-l formează unghiul de nord-vest al teritoriului indian cu graniţa statelor federale Kansas, Colorado şi New Mexico. În timpul nopţii s-a aşternut o rouă bogată; pe firele de iarbă şi pe ramuri scânteiau picături de apă şi parfumul ciudat pe care-l exala iarba bivolului, ca şi cel al ierbii grama, dădea aerului o asemenea prospeţime, încât nu te mai sătura, trăgându-l în piept.

O astfel de dimineaţă are de obicei o influenţă binefăcătoare asupra dispoziţiei omului. Şi totuşi, în ce mă priveşte, călăream destul de indispus. Motivul era extrem de simplu: calul meu şchiopăta! Cu două zile înainte, pe când galopam, se poticnise într-o rădăcină şi se rănise. Să călăreşti un cal şchiop, în plină prerie, este nu numai urât, dar poate avea şi urmări din cele mai grave. În mijlocul primejdiilor cotidiene specifice acestui ţinut, viaţa şi securitatea vânătorului depind adeseori de vigoarea şi sănătatea calului său.

Luasem parte, împreună cu câţiva trapperi, la o vânătoare în apropierea muntelui Spanish Peak, pentru ca apoi să ajung până la golfuleţul Nescutunga, trecând peste Willow Springs. Pe malul drept al golfului trebuia să mă întâlnesc cu Will Salters, cu care împreună, cu luni în urmă, vânasem biberi în Nebraska. Vroiam să traversăm călare teritoriul indian, până la graniţa de sud-est, de unde intenţionam să pornim spre

vest, înspre Llano Estacado, pentru a cerceta şi acest pustiu vestit.

Dar pentru toate astea era nevoie, înainte de toate, de un cal bun, ori al meu şchiopăta! Mă salvase cu devotament din multe primejdii; nu l-aş fi schimbat cu nici un altul, aşa că eram nevoit să-l menajez, lăsându-l să se odihnească până ce i se va vindeca piciorul. Întârzierea pricinuită de această întâmplare nefericită era însă destul de neplăcută pentru mine. În timp ce mustangul meu înainta şchiopătând încet, prin prerie, tot căutam din priviri semne din care aş fi putut deduce apropierea râului. Aici, în locurile prin care treceam, creşteau numai tufişuri izolate. Spre nord, însă, se zărea o linie întunecată care mă făcea să bănuiesc existenţa unor pâlcuri dese de arbori şi arbuşti. M-am îndreptat în direcţia lor, căci acolo unde se înmulţesc plantele trebuie să se găsească şi apă din belşug. Şi, într-adevăr, presupunerea mi s-a adeverit. Linia întunecată era formată dintr-un arboret de mezquito şi cireşi sălbatici, care tiveau ambele maluri ale unui râu. Acesta nu era lat iar în locul unde-am dat de el nu era nici adânc. Am călărit încet de-a lungul malului, căutând cu atenţie vreun semn lăsat de Will, care ar fi putut ajunge aici înaintea mea.

Aşa şi era! În apa mică de lângă mal fuseseră aşezate două pietre mari una lângă alta, iar între ele fixată o cracă groasă cu o rămurică îndreptată în direcţia pe care trebuia să o urmez. Acesta era semnul convenit, ce-l mai întâlnisem, la intervale scurte, încă de patru ori. Era clar că Salters trecuse pe aici şi urmase cursul apei. Întrucât urmele lui nu mai puteau fi zărite, iar frunzele de pe ramuri începeau deja să se veştejească, socoteam că trecuse pe aici nu mai târziu de ziua precedentă. După câtva timp de mers, râul făcu un cot şi mai la nord. Aici am găsit o ramura băgată de Will în nisip; îndreptată înspre prerie. Însemna că el încetase să mai urmeze cursul apei şi vroia să taie de-a curmezişul bucla croită de râu. Am făcut la fel şi eu.

Direcţia pe care o urmam acum mă ducea înspre un munte singuratic, ceea ce pentru un *westman* însemna un reper foarte clar. Am ajuns în preajma lui cam după o jumătate de oră de drum. Vârful muntelui era pleşuv, iar la poalele lui

creştea o vegetaţie săracă, alcătuită din grupuri de arbuşti. De aceea m-am mirat când, călărind înspre răsărit, am zărit mai multe pâlcuri de platani, dintre care cel mai mare avea mai mult ca sigur peste o mie de ani. Mi-a atras atenţia faptul că solul era aici, pe o rază mare, adânc răscolit. Erau gropi adânci de câţiva metri, făcute în mod evident cu sape şi lopeţi. Oare să fi stat oameni aici, în această regiune pustie?

Am călărit mai departe, dar m-am oprit repede din nou căci am zărit urme de picior în iarbă. Când am descălecat ca să le cercetez mai îndeaproape am constatat că aparţineau unei femei sau unui bărbat încă foarte tânăr, care purta mocasini indieni fără tocuri. Să fi fost pe aici indieni? Sau era vorba de un alb ce purta încălţări indiene? Urmele celor două picioare erau de aceeaşi măsură; pe moment amănuntul nu m-a pus pe gânduri, mai târziu însă aveam să-mi amintesc de el.

De fapt ar fi trebuit să urmăresc această pistă, dar ea se îndrepta spre nord, în direcţia râului, în timp ce drumul meu ducea spre răsărit. Vroiam să-l întâlnesc cât mai grabnic pe Salters, de aceea m-am şi urcat din nou în şa, continuându-mi drumul.

După câtva timp, mi-am dat seama, după anumite semne, că această zonă nu era atât de puţin umblată după cum crezusem înainte. Fire de iarbă culcate, rămurele rupte, ici-colo pietricele sfărâmate de trecerea unui picior de om lăsau să se întrevadă că pe aici, într-adevăr, trăise un urmaş al lui Adam şi Eva. De aceea am fost doar mirat nicidecum speriat când, mai târziu, ajungând din nou la râu, am putut vedea, chiar lângă mal, un lan de tutun şi de porumb. De partea cealaltă se ridica o clădire joasă, cu o împrejmuire înaltă dar foarte deteriorată, în jurul unei incinte respectabile.

Deci, o fermă aici, la golful Nescutunga! Cine şi-ar fi putut închipui una ca asta?! În spatele gardului un cal costeliv îşi freca pielea răpciugoasă a capului de ieslea goală; în faţa lui stătea un tânăr ocupat cu repararea unor ostreţe. Nu avea mai mult de şaisprezece ani, deşi trupul său puternic ar fi putut indica o vârstă mai mare Părea să se fi speriat de apariţia mea, dar rămase pe loc până ce mă apropiai de el.

— *Good morning!* salutai eu. Aş putea să aflu cum se numeşte proprietarul acestei case?

Băiatul îşi trecu mâna prin părul blond, des, mă cercetă atent cu splendizii săi ochi de un albastru germanic şi-mi răspunse:

— Se numeşte Rollins, sir.

— Sunteţi fiul lui?

— Da, fiul vitreg.

— Este acasă tatăl dumitale?

— Iată-l, tocmai vine!

Îmi arătă o uşă strâmtă, joasă, pe care ieşea în clipa aceea un bărbat nevoit să se aplece pentru a-şi feri capul de tocul uşii. Era foarte înalt, foarte slab cu pieptul îngust şi pielea obrazului tăbăcită, abia ascunsă de firele rare al bărbii sale. Faţa sa de yankeu se întunecă la vederea mea. Ţinea în mână o armă veche şi un topor, pe care nu le puse la o parte în timp ce se apropia încet de mine. Privirea sa ascuţită se înfipse mânioasă în mine, atunci când mă întrebă cu o voce răguşită:

— Ce căutaţi aici?

— Înainte de toate vreau să vă întreb, domnule Rollins, dacă n-a trecut pe la dumneavoastră, ieri sau alaltăieri, un bărbat pe nume Salters şi dacă nu cumva mi-a lăsat o comunicare.

Fiul interveni repede cu răspunsul.

— Asta s-a petrecut ieri dimineaţă, sir. Acest Salters a fost…

Nu putu să-şi termine fraza. Tatăl său îl lovi eu patul puştii în coaste, cu atâta putere, că bietul băiat căzu gemând peste gard.

— Taci, scorpie! Nu trebuie să dăm informaţii tuturor vagabonzilor! Şi îndreptându-se spre mine continuă: Şterge-o! Eu nu stau aici pentru dumneata sau pentru Salters al dumitale!

Asta era de-a dreptul o grosolănie şi cu asemenea indivizi ştiam ce am de făcut. Am coborât tacticos de pe cal, l-am legat de gard şi am spus:

— De astă dată va trebui să faci totuşi o excepţie, master Rollins. Calul meu şchioapătă, iar eu voi rămâne aici, la dumneata, până se va vindeca.

El făcu un pas înapoi, mă măsură furios din cap până în

picioare şi-mi strigă:
— Probabil că eşti nebun! Casa mea nu-i han şi pe cel care se încăpăţânează să nu se care de aici îl pricopsesc imediat cu o grămadă de alice în blană. Fir-ar să fie! După care se întrerupse bodogănind: A apărut din nou nenorocitul ăsta de indian. Aşteaptă băiete, pe tine o să te gonesc de îndată!
I-am urmărit repede privirea care, la ultimele cuvinte, era îndreptată spre un tufiş din apropiere, de unde ieşea un tânăr indian. Rollins ridică arma şi o îndreptă spre el. Tocmai apăsa pe trăgaci, în clipa când îi împinsei arma la o parte. Împuşcătura trosni, dar nu îşi atinse ţinta.
— Câine! Mă ataci? urlă la mine yankeul. Poftim, primeşte pentru asta...
Întoarse repede arma şi o ridică spre mine ca pe o măciucă. Lăsase mai înainte toporul din mână, pentru a putea trage cu puşca. I-am trimis un pumn sub braţul ridicat şi l-am zvârlit cu atâta putere în gard, că acesta, şi-aşa şubred, se rupse sub greutatea lui. Arma îi căzu din mână şi eu o ridicai, înainte ca el să se fi putut culege de pe jos. Îşi smulse cuţitul din teacă şi cu o voce înecată de furie strigă:
— Să-mi faci mie asta? Pe pământul şi proprietatea mea? Asta o vei plăti cu sânge şi cu viaţa!
Tot atât de repede îmi îndreptai revolverul spre el:
— Vrei să spui sângele şi viaţa dumitale? Pune imediat cuţitul la loc! Glonţul meu este mai rapid decât lama dumitale!
El lăsă în jos braţul, încetând să mă privească, uitându-se înspre celălalt colţ al clădirii. Acolo se oprise un călăreţ, neobservat de noi; apropiindu-se râzând, îmi strigă:
— Ehei, te-ai şi apucat de treabă, bătrâne? Foarte bine! Doboară individul, o merită! Dar nu strica pe el un glonte, căci nu valorează atât de mult!
Călăreţul nu era altul decât Will Salters. Veni lângă mine şi-mi întinse mâna:
— *Welcome*, camarade! Dacă era după acest *scurvy fellow*[1] nu mă mai găseai. Cred că te-a primit exact ca şi pe mine ieri. Pentru asta a căpătat câţiva pumni, în schimbul cărora a ţinut să mă onoreze cu un glonte, care însă, mai politicos decât el,

[1] Individ sfrijit (engleză, n.t.).

m-a ocolit. Am vrut să te aştept aici, la el, dar nu mi-a dat voie. I-am spus băiatului său că mă voi întoarce astăzi ca să văd dacă nu va fi într-o dispoziţie mai bună. Dacă eşti de acord, să-i dăm o lecţie bunicică, ca să înveţe de-acum încolo cum să se poarte cu oameni de felul nostru. Deocamdată vreau să mă asigur în ce-l priveşte!

Descălecă. Rollins sări în sus, înşfacă toporul şi o luă la goană în salturi mari. Privirăm uimiţi în urma lui. Purtarea lui mi se păru stranie. Mai întâi printr-o grosolănie fără limite, iar acum printr-o fugă de laş. Nu ajunserăm să ne spunem părerea că uşa se deschise şi în cadrul ei apăru o femeie care până atunci stătuse înfricoşată în casă. Ea îl văzuse pe Rollins dispărând printre tufe şi ne spuse, răsuflând uşurată:

— Mulţumesc lui Dumnezeu! Am crezut că va ajunge la vărsare de sânge. E beat. Toată noaptea a vorbit aiurea şi apoi a băut ultima sticlă de brandy.

— Sunteţi soţia lui? O întrebai.

— Da. Sper că nu voi avea de suferit din pricina asta. Nu am nici o vină.

— Asta o credem şi noi. Mai ales că s-ar putea zice că bărbatul dumitale e bolnav la minte.

— Din păcate aşa şi e. Doamne, nici nu puteţi să vă închipuiţi cât de nenorocită sunt. El îşi închipuie că aici, în apropiere, se află îngropată o comoară pe care vrea să pună mâna. Nimeni în afara lui nu trebuie să o găsească şi din această cauză nu rabdă nici un om în preajmă. Acest tânăr indian este aici de patru zile. Nu putea să-şi continue drumul fiindcă şi-a scrântit un picior şi vroia să rămână la noi până ce se vindecă; dar Rollins l-a gonit. Acum bietul de el trebuie să înnopteze afară, în aer liber!

Ea mi-l arătă pe indian, care venise şi el mai aproape. Totul se întâmplase atât de repede că şi uitasem de prezenţa lui. Trebuie să fi avut vreo optsprezece ani. Îmbrăcămintea sa era făcută din piele de cerb, iar la cusături avea franjuri. Ele nu erau împodobite cu păr de om, ceea ce însemna că nu ucisese până acum nici un duşman. Purta capul descoperit. Armele sale erau un cuţit şi un arc cu tolbă pentru săgeţi. Nu avea însă voie să poarte arme de foc. În jurul gâtului purta un lănţişor, de care atârna o pipă a păcii, ciobită, semn că se afla

în pelerinaj spre carierele sfinte de piatră, din care indienii îşi extrag argila pentru confecţionarea pipei. Cel care efectuează asemenea drum nu poate fi atacat. Chiar şi duşmanul cel mai sângeros trebuie să-l lase să treacă nestingherit; ba chiar să-l şi protejeze la nevoie.

Trăsăturile deschise, privirea inteligentă a tânărului, mi-au plăcut. Faţa sa avea un contur aproape caucazian. Ochii săi erau de un negru catifelat şi se îndreptau spre mine cu recunoştinţă. Îmi strânse mâna şi spuse:

— L-ai apărat pe Işarshiʊtuha. Îţi sunt prieten.

Ultimele cuvinte le pronunţă cu semeţie. Mi-au plăcut, ca şi cel care le pronunţase. Numele său m-a uimit de-a dreptul. Işarshiʊtuha este un cuvânt apaş, care înseamnă „Micul cerb”. De aceea l-am şi întrebat:

— Eşti apaş?

— Işarshiʊtuha este fiul unui mare luptător al apaşilor mescalero, cei mai viteji dintre pieile-roşii.

— Ei sunt prietenii mei şi Intşu-tşuna, cea mai mare căpetenie a lor, îmi este frate.

Privirea sa mă scrută repede şi atent din cap până în picioare. După care mă întrebă:

— Intşu-tşuna este cel mai curajos între viteji. Cum te numeşte el?

— Yato-inta.

Auzind acest nume, tânărul făcu câţiva paşi în lături, cobori privirea şi spuse:

— Fiii apaşilor te cunosc. Eu nu sunt încă luptător şi nu-mi este permis să-ţi vorbesc.

Acesta era semnul prin care un indian se supune în faţa unui superior, recunoscându-i în mod deschis rangul, dar care nu-şi apleacă nici cu un milimetru capul.

— Ai voie să vorbeşti cu mine, deoarece ai să devii cândva un luptător vestit. Peste scurtă vreme n-ai să te mai numeşti Işarshiʊtuha, ci Pehnulte, „Marele cerb”. Ai un picior bolnav?

— Da.

— Şi ai plecat din *wigwam-ul* tău la drum fără cal?

— Am plecat să-mi aduc sfânta argilă pentru pipă. Alerg pe jos.

— Acest sacrificiu o să-l bucure pe Marele Spirit. Vino, intră

în casă.

— Sunteţi luptător, iar eu sunt încă tânăr. Îngăduiţi-mi să rămân la micul meu frate alb.

El se apropie de tânărul blond cu ochi albaştri, care stătea alături, liniştit şi trist, cu mâna pe locul unde-l lovise cu patul puştii tatăl lui vitreg. Cei doi se priviră într-un fel care-mi atrase numaidecât luarea-aminte. Era evident că nu stăteau unul lângă altul pentru prima dată. „Micul cerb” nu se afla întâmplător aici; el ascundea o taină, poate chiar una periculoasă pentru locuitorii casei. Am simţit dorinţa să-i aflu secretul, dar nu lăsai ca aceasta să se observe.

Tinerii rămaseră afară, cu Will Salters; eu am urmat-o pe femeie în casă, care era mai degrabă un soi de colibă cu o singură încăpere. Interiorul arăta extrem de sărăcăcios. Am fost în multe colibe ai căror locatari erau nevoiţi să se restrângă la strictul necesar. Aici însă era mult mai rău: acoperişul foarte şubrezit, iar pereţii abia de se mai încheiau. Prin găurile şi crăpăturile acestora mizeria putea trece în voie, în ambele sensuri. Deasupra vetrei nu atârna nici un vas. În ce priveşte rezerva de alimente, am zărit doar câţiva ştiuleţi de porumb într-un colţ. Îmbrăcămintea femeii era dintr-o pânză extrem de rară, încălţămintea lipsindu-i cu desăvârşire. Singura ei podoabă era curăţenia care, în ciuda sărăciei lucii, îţi atrăgea atenţia. Fiul ei era şi el sărăcăcios îmbrăcat, dar fiecare ruptură era peticită cu grijă.

După ce mi-am rotit privirea prin încăpere, peste vatra goală şi peste faţa palidă şi tăbăcită a femeii, mi-a venit pe buze, fără să vreau, întrebarea:

— Vă e foame, dragă doamnă?

Ea se roşi la faţă şi păru jignită; după câteva clipe, însă, ochii i se umplură de lacrimi şi îmi răspunse, punându-şi involuntar mâna pe inimă:

— Oh, Doamne! Nu m-aş plânge dacă măcar Iosif ar putea să mănânce pe săturate. Dar ogorul nostru nu dă roade, pentru că bărbatul meu l-a lăsat în pârloagă. De aceea suntem nevoiţi să ne bizuim numai pe vânătoare; dar nici ea nu ne asigură hrana, căci Rollins este obsedat de comoară şi nu face altceva decât să scormonească întruna după ea.

M-am grăbit să ies afară şi să mă duc la calul meu ca să

aduc din desaga atârnată de şa carnea uscată ce o aveam ca rezervă. Bravul Will Salters a procedat la fel şi s-a întors cu ce mai avea şi el prin traistă.

— Vai, domnilor, ce buni sunteţi! Nu-i vine omului să vă creadă yankei!

— Apăi, în ce mă priveşte, aveţi dreptate, îi răspunsei. Eu sunt german. Master Salters are, ce-i drept, numai din partea mamei sânge german în vine, dar este cu mult mai bun decât mine. Mama sa era austriacă.

— Doamne, Dumnezeule! Şi eu m-am născut la Brno[1], strigă ea, bătând bucuroasă din palme.

— Deci o germană! Aşa că putem să ne înţelegem în limba noastră maternă.

— Da, desigur! Mai ales că până acum am vorbit germana cu fiul meu numai în secret. Rollins nu-mi dă voie.

— Un individ groaznic! spuse Salters. Nu vreau să vă necăjesc, dar am impresia că l-am mai întâlnit cu ani în urmă, în împrejurări nu prea onorabile pentru el. Se aseamănă mult cu un individ care era cunoscut numai sub un nume indian. Nu ştiu ce înseamnă, de fapt, acest nume. Oare cum suna? Cred că semăna cu Indano sau Indanşo.

— „Inta'ntşo”, se auzi dinspre intrare.

Acolo apăruse tânărul indian. De fapt, el nu înţelesese cuvintele germane, dar auzise numele. În ochii lui scânteia o lumină ciudată. Când privirea mea s-a îndreptat cercetătoare asupra lui, se întoarse şi dispăru din cadrul uşii.

— Acest nume provine din limba apaşilor, explicai eu celor prezenţi. El înseamnă, „Ochi rău”!

— Ochi rău? întrebă femeia. Aceste cuvinte le rosteşte adesea soţul meu, atunci când vorbeşte în somn sau când stă, beat, în colţul de colo şi se ceartă cu persoane închipuite. Din când în când lipseşte câte o săptămână şi mai mult. Atunci îşi aduce brandy din Fort Dodge, de dincolo, de pe Arkansas; nu ştiu cu ce şi-l plăteşte. Se apucă de băut şi tot bea până ce nu mai ştie ce spune şi atunci începe să vorbească de sânge şi omor, de aur şi de pepite, despre o comoară care zace îngropată pe aici. În tot acest timp noi nu

---

[1] Oraş în Republica Cehă care făcea parte, până la primul război mondial, din Imperiul austro-ungar (n.t.).

îndrăznim, zile şi nopţi de-a rândul, să ne apropiem de colibă, de teamă să nu ne ucidă.

— Tare nenorocită mai eşti, femeie! Cum de ai avut curajul să urmezi un asemenea bărbat în acest colţ de sălbăticie?

— Pe el? Oh, cu el nu aş fi venit niciodată aici. Am venit în America, în aceste locuri, cu primul meu bărbat şi cu fratele său. Ne-am cumpărat pământ, dar am fost înşelaţi de agentul care ne-a făcut actele de cumpărate. Documentul privind achiziţionarea terenului era un fals. Când am ajuns în Vest, proprietarul legal al locului îşi muncea de mult pământul cumpărat de noi. Banii noştri erau pierduţi; nu ne mai rămăsese nimic, aşa că a trebuit să trăim din vânat. Între timp ne-am continuat drumul spre vest. Soţul meu dorea să ajungem în California. Auzise că pe acolo se găsise aur. Dar am ajuns numai până aici; mai departe nu am reuşit; eu eram epuizată şi bolnavă. Trăiam pe câmp până ce am dat, spre norocul nostru, de această colibă. Era părăsită. Nu ştiu cui i-a aparţinut. Ne-am adăpostit în ea. Dar gândul la California nu-i dădea pace bărbatului meu. Voia să plecăm. Eu nu mai puteam porni la drum, iar fratele său nici el nu dorea, pentru că i se făcuse dor de patrie. Numai Dumnezeu ştie cât m-am luptat până am cedat şi mi-am dat acordul ca soţul meu să plece singur spre meleagurile cu aur, ca să-şi încerce norocul, în timp ce cumnatul meu urma să rămână cu mine. Bărbatul meu nu s-a mai întors niciodată. După o jumătate de an de la plecarea lui, s-a născut Iosif, copilul nostru. El nu şi-a văzut niciodată tatăl. Avea trei ani când cumnatul plecă la vânătoare şi nu se mai întoarse. Câteva zile mai târziu l-am găsit zăcând pe malul fluviului. Avea la cap o rană provocată de un glonte. Poate că a fost omorât de vreun indian.

— Fusese scalpat?

— Nu.

— Atunci ucigaşul este un alb. Cum v-aţi descurcat în continuare?

— Cu mica rezervă de porumb, cultivat aici, lângă casă. După aceea a venit prin partea locului soţul meu de acum. Voia să vâneze şi apoi să meargă mai departe, dar îşi tot amâna plecarea, aşa că în cele din urmă a rămas pentru totdeauna aici. Eram bucuroasă să-l am lângă mine; fără el aş

fi murit de foame împreună cu copilul meu. El s-a dus la Dodge City şi a făcut formele prin care soţul meu era declarat mort. Aveam nevoie de cineva care să mă apere şi de un tată pentru băiatul meu. Rollins a devenit şi una şi alta. De pe atunci visa la o comoară care ar fi fost îngropată aici. În mod curios, acest vis s-a repetat atât de des, încât, în acele din urmă, a devenit coşmar. Nopţile şi le petrecea făcându-şi planuri fantasmagorice, pentru ca în timpul zilei să tot sape în căutarea aurului.

— Probabil în muntele la poalele căruia cresc platanii bătrâni?

— Da, dar eu nu am voie să mă apropii de locurile acelea şi nici fiul meu. N-am cui să-i spun cât de nefericită sunt. Mă rog zilnic, ceas de ceas, pentru izbăvirea mea. Numai dacă ar vrea Dumnezeu să mă ajute!

— O să vă ajute, chiar dacă ajutorul său o să vă aducă la început doar suferinţă.

2. Vântul flămând

Iosif intră şi ne rugă să ieşim afară să privim cerul. L-am urmat, miraţi de ceea ce ne cerea. „Micul cerb” era şi el afară şi privea atent la un norişor care plutea lin chiar deasupra capetelor noastre. În rest, cerul era perfect limpede şi senin. Iosif ne spuse că indianul socoteşte norişorul ca fiind foarte periculos. „Micul cerb” vorbea binişor engleza şi putea, în acest fel, să se facă înţeles de băiatul alb. Will Salters ridică din umeri şi spuse:

— Acest norişor-ţigară să ne fie primejdios? *Pshaw!*

Indianul întoarse capul spre el şi rosti un singur cuvânt: *iltşi*.

— Ce înseamnă asta? mă întreabă Will.

— Vânt, furtună!

— Prostie! Un vânt periculos, adică o furtună vine numai dintr-o „gaură”; asta se întâmplă atunci când întregul cer este acoperit de un strat de nori negri şi în această pătură compactă se găseşte o spărtură rotundă, de culoare deschisă. Aici însă lucrurile stau invers. Cerul este perfect senin, cu excepţia locului unde se află norişorul.

— *Nta-a si-tsa iltşi*, spuse indianul.

Acum am devenit mai atent. Cele trei cuvinte însemnau „vântul flămând”. Apaşul înţelege prin această expresie o vijelie, un vârtej, o tornadă. L-am întrebat pe tânăr dacă se gândeşte la o asemenea furtună. El îmi răspunse:

— *Nakate-n'hul iltşi*.

Asta însemna „vântul foarte flămând” şi desemna o tornadă. Cum de ajunsese tânărul apaş la această presupunere? În ce mă priveşte, nu reuşeam să observ nimic dubios la norişorul în cauză; dar ştiam, pe de altă parte, că aceşti copii ai pământurilor sălbatice posedă un instinct nativ în detectarea fenomenelor naturale.

— Nebunie, fu de părere Salters. Intră în casă. Am impresia că ai şi început să-ţi pierzi firea.

Indianul îşi duse degetul la frunte şi îi spuse:

— *To şi ta benesit!*

Ceea ce însemna: „Nu sunt bolnav”, adică în ce priveşte mintea. Salters îl înţelese, dar nu îi luă cuvintele în seamă şi reintră în colibă. Am folosit această împrejurare pentru a-i arăta „Micului cerb” că nu am dat crezare cuvintelor sale de mai înainte. Îl întrebai:

— Care picior al tânărului meu prieten aste bolnav?

— *Sintş-kah* — piciorul stâng.

— Dar atunci de ce şchiopăta fratele meu cu piciorul drept când a venit de acolo, dintre tufişuri?

Un zâmbet stârnit de tulburare se aşternu pe faţa sa, dar îmi răspunse cu toate acestea repede:

— Fratele meu viteaz s-a înşelat.

— Ochiul meu e pătrunzător. De ce şchioapătă „Micul cerb” numai atunci când este văzut de cineva? De ce mersul său este normal când este singur?

El mă privi cercetător, fără să răspundă. De aceea continuai:

— Tânărul meu prieten a auzit de mine. Ştie că citesc urmele perfect, încât nu mă poate păcăli nici cu un fir de iarbă şi nici cu un grăunte de praf. „Micul cerb” a coborât în dimineaţa asta de pe munte şi s-a îndreptat spre fluviu fără să şchiopăteze. I-am văzut urma. Are şi acum curajul să spună că mă înşel?

Tânărul îşi lăsă privirea în jos şi tăcu.

— De ce spune „Cerbul” că se duce pe picioarele sale la carierele de pietre sfinte, când el a venit călare de la *wigwam-ul* lui până aici?

— Uf! răspunse el uimit. De unde ai putut afla asta?

— Nu mi-a fost cea mai mare căpetenie a apaşilor învăţător? Îţi închipui că m-aş face de ruşine lăsându-mă dus de nas de un tânăr apaş, care nu are încă voie să poarte arme de foc? Calul tău este un *tşi-kahi-kle*, un bălan roşiatic.

— Uf! Uf! strigă tânărul de două ori, ca expresie a unei uimiri excepţionale.

— Vrei să-l minţi pe fratele lui Intşu-tşuna? îl întrebai cu pe un ton mustrător.

Atunci el îşi puse mâna pe inimă şi-mi răspunse:

— *Şi itkli ho-tli*, *tşi-kaihi-kle*... Am un cal, un bălan roşiatic.

— Ei, aşa-i mai bine! Îţi pot spune şi că azi-dimineaţă ai exersat toată şcoala indiană.

— Fratele meu alb este atotştiutor ca Manitu, Marele Spirit, strigă el emoţionat.

— Nu. Ai călărit într-un galop întins, cu un picior atârnând afară din scară şi cu un singur braţ pe căpăstru, lăsându-ţi corpul într-o parte a calului. Asta se practică în timpul luptei pentru a te apăra de gloanţele duşmanului, iar în timp de pace doar când exersezi toate lucrurile pe care le-ai învăţat. Numai în timpul unui astfel de călărit rămân agăţate pe mânerul şi teaca cuţitului fire rupte din coama calului. Şi astfel de păr poate avea numai un bălan roşcat.

Tânărul duse grăbit mâinile la centura în care se afla cuţitul, vârât în teaca sa. De acesta atârnau câteva fire de păr de cal. Am văzut, în ciuda culorii naturale a pielii sale, că a roşit. Şi atunci adăugai:

— Ochiul „Micului cerb” este bun, dar nu atât de dibaci încât să observe asemenea amănunte, de care însă uneori atârnă viaţa. Tânărul meu frate a venit aici ca să-l vadă pe stăpânul acestei case. Are în legătură cu el o răzbunare a sângelui?

— Am făcut jurământul tăcerii, răspunse el, dar fratele meu alb este prietenul celui mai vestit dintre apaşi. Vreau să-i arăt ceva anume, pe care însă trebuie să mi-l înapoieze încă azi. El poate să vorbească despre acest lucru, deoarece ceasul meu a sosit.

Tânărul îşi descheie tunica de vânătoare şi scoase o piele împăturită ca un plic cu patru colţuri. Mi-o întinse şi se îndepărtă spre lanul de porumb, unde se afla acum Iosif. Văzui cum îl apucă pe acesta de braţ şi-l trage după el.

Din prima ochire mi-am dat seama că am în faţă un fel de totem, căci pe partea exterioară era scrijelit un semn indian închipuind o pipă aprinsă. De fapt era vorba de o „scrisoare” indiană.

Desfăcui misiva, care fusese tăiată dintr-o piele tăbăcită de cerb. În interiorul ei se afla o bucată de blană de pui de bizon, curăţată doar de păr şi argăsită cu var, constituind un fel de pergament. Era împăturită de două ori. Când am desfăcut-o, au apărut la vedere rânduri de figuri desenate cu culoare

roşie şi foarte asemănătoare ca trăsătură cu inscripţiile de pe stâncile din Tsitssumovi, din statul Arizona. Aveam în mâinile mele un adevărat hrisov în scriere indiană. O raritate atât de deosebită, încât pe moment nici nu mă gândii să-l descifrez, ci mă grăbii să intru în colibă şi să-i arăt lui Will Salters această comoară. El scutură din cap şi spuse mirat:

— Şi asta ar putea fi citită?

— Bineînţeles!

— Ei, atunci citeşte-o! Chiar dacă ar fi vorba de scrierea noastră obişnuită, eu aş prefera să mă bat cu douăzeci de indieni decât să mă lupt cu trei dintre literele ei. Nu am fost niciodată un erou în ce priveşte cititul; scrisorile mele le trimit adresantului pe loc, în piept, cu puşca mea cu ţeava dublă; asta fiind cea mai eficientă metodă. Pana mi se rupe între degete, iar cerneala are un gust scârbos. Aşa că descifrarea acestor figuri trebuie să fie o treabă groaznică. Aici, în această colibă întunecoasă, care are doar două ochiuleţe de geam în chip de ferestre, nici măcar nu poţi să le distingi ca lumea.

— Păi atunci, vino afară, în faţa uşii!

— Bine, o să vin cu tine până afară, dar cititul te priveşte.

Ieşirăm împreună. Femeia rămase înăuntru. Ea aprinsese în vatră un mic foc, ca să prăjească nişte bucăţi, din carnea adusă de noi.

Mă concentrai de îndată asupra reprezentărilor de pe pergamentul indian. Will Salters însă privi cerul. El mormăi îngândurat:

— Deh! Curios nor! N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Ce zici?

Intrigat de cuvintele sale, m-am uitat şi eu în sus. Norişorul nu crescuse prea mult, însă căpătase o cu totul altă înfăţişare. Înainte fusese cenuşiu-albastru, acum avea însă o culoare roşie-deschisă, transparentă şi părea că din el coborau pe toată întinderea orizontului milioane de raze aurii, subţiri ca firul de păianjen, de parcă cineva trăgea de ele cu putere.

— Ei? întrebă Will.

— Nici eu n-am mai văzut ceva asemănător.

— S-ar putea ca acest tânăr indian să aibă dreptate în

privinţa furtunii pe care o prevesteşte, contrar părerii noastre de experimentaţi oameni ai savanei!

— Arată îngrijorător. Apaşul vorbea de o tornadă. Asta ar fi şi mai periculos.

— S-ar putea să fie; trebuie să aşteptăm să vedem ce se va întâmpla. Sper că te descurci mai bine în scrierea asta indiană decât acolo sus în labirintul acela de fire încâlcite. Cum stai cu hrisovul?

— Mda! Vom vedea! Aici, în faţă, apare un soare, desenat cu nişte raze ce pornesc în sus, deci este vorba de soarele care răsare. Apoi vin patru călăreţi. Au pălării pe cap, sunt deci probabil albi. Cel din faţă are ceva care-i atârnă de şa; par să fie nişte saci mai mici. În spatele celor patru vin alţi doi călăreţi. Au pene pe capetele lor descoperite; trebuie că reprezintă nişte căpetenii indiene.

— Ei, toate astea sunt foarte simple. Te pomeneşti că asta înseamnă la tine citit?

— Este începutul acestei operaţii. Trebuie mai întâi să cunoşti literele, pentru ca apoi să-ţi poţi forma cu ele cuvinte. Se mai găsesc aici şi nişte figuri mai mici, suprapuse peste cele mai mari. Peste unul din indieni văd un bizon cu botul deschis, din care ies câteva liniuţe mici. Din botul animalului poate să iasă numai mugetul lui, deci este vorba de un taur care rage. Peste capul celuilalt indian este pictată o pipă din capul căreia ies liniuţe asemănătoare; asta trebuie că înseamnă fum. E vorba deci de o pipă aprinsă.

— Măi, să ştii că încep şi eu să mă pricep la acest citit, spuse Will. Mi-am adus aminte că existau două căpetenii de apaşi, doi fraţi; unul din ei era „Bizonul care rage” şi a murit de mult; celălalt se numea „Pipa care fumegă”, deoarece era de felul lui un om paşnic, care fuma cu oricine pipa păcii cu plăcere. Cred că mai trăieşte.

— S-ar putea deci ca despre ei doi să fie vorba! Vom vedea! Deasupra celui de-al doilea alb este pictat un ochi cu o linie de-a curmezişul lui. Una din două: ori are un singur ochi, ori este orb la unul sau ochiul îi este bolnav. Ah, păi acesta ar fi numele pe care îl amintea mai înainte „Micul cerb”: „Ochiul rău”! Asta trebuie să însemne: „Ochi răutăcios”. Iar deasupra celui de-al treilea alb e reprezentat

un săculeţ şi o mână de om care încearcă să-l apuce. Să însemne oare hoţie?

— Da, da, desigur! spuse Salters repede. „Mâna care fură”. Am găsit, am găsit. Acum ştiu unde l-am mai văzut pe acest Rollins! Dincolo de Munţii Negri; îşi zicea Haller; era un hoţ de cai şi de biberi capturaţi şi i se zicea „Mâna hoaţă”.

— Cred că te înşeli!

— Nu, nu! „Mâna hoaţă” şi „Ochiul rău” erau veri, sau chiar fraţi şi lucrau împreună. Despre ei este vorba. Continuă!

— Deoarece soarele care răsare este reprezentat în faţă, înseamnă că cei patru călăreţi se îndreptau spre răsărit. Aici, în rândul al doilea, apar din nou aceleaşi figuri şi încă în mai multe rânduri şi în diferite grupuri. Prima grupă: cei trei călăreţi albi din spate trag în călăreţul din faţă. A doua grupă: acesta din urmă zace mort pe pământ, iar ei apar cu sacii sau traistele lui. A treia grupă: indienii trag asupra celor trei albi. A patra grupă: doi albi şi un indian, „Bizonul care rage”, zac morţi; „Mâna hoaţă” fuge. A cincea grupă: „Pipa care fumegă” îngroapă sacii. A şasea grupă: „Pipa care fumegă”, având-ul în şa şi pe „Bizonul care rage”, călăreşte în spatele „Mânei hoaţe”, probabil că-l urmăreşte. Grupa a şaptea: „Pipa care fumegă” îl îngroapă pe „Bizonul care rage”; „Mâna hoaţă” a dispărut. Acum mai urmează două scene mai mici. Se văd trei arbori; sub cel din mijloc, în pământ, pot fi văzuţi sacii. Apoi apare un arbore mare, singuratic, sub care zace îngropat „Bizonul care rage”, adică mormântul său. Acum poate fi reconstituită toată cutremurătoarea întâmplare...

— Stai! mă întrerupse Salters. Lasă toată povestea asta deoparte şi priveşte în sus! Nu vezi cât de mult s-a întunecat? Pentru numele lui Dumnezeu, uită-te odată la cerul ăsta!

I-am urmat îndemnul şi m-am speriat. Firele aurii dispăruseră. În locul lor apăruseră mai multe benzi întunecate în care ele parcă se concentraseră, legând norul care acum devenise negru, ca şi partea de miazănoapte a cerului. Restul firmamentului era senin şi limpede. Norul era dus cu putere, tras parcă de benzile întunecate, ca de nişte odgoane, înspre nord. Vedeam cum totul se desfăşura rapid. Cu cât cobora spre sol, cu atât mai clar se putea vedea ridicându-se dinspre pământ o formaţiune, la început transparentă, apoi din ce în

ce mai întunecoasă, la bază lată, în sus tot mai subţire, învârtindu-se şi încercând să prindă norul cu un fel de coadă care fâlfâia. Norul aluneca tot mai repede în jos, fără însă, să se lăţească, trimiţând la rândul său un fel de coadă. Cele două cozi se căutară şi se găsiră, în clipa în care s-au atins părea de parcă norul ar fi fost smuls şi târât în direcţia pământului, dar el se ţinea suspendat în aer şi forma, laolaltă cu vârtejul, un fel de pâlnie dublă, care se învârtea în jurul propriei axe, cu cele două vârfuri care se uniseră la mijloc, în timp ce bazele lor atinseseră, una jos, pe sol şi cealaltă sus, în aer, un diametru de cel puţin 50 metri.

Deoarece în toată zona nu se găsea decât o vegetaţie scundă, de tufişuri, am putut observa tot înspăimântătorul fenomen natural în întreaga sa grandoare. El se înfăşura şi se învârtea cu viteză înainte, drept în direcţia noastră. Dar aici, în jurul nostru, aerul era într-o nemişcare totală şi o zăpuşeală bruscă ne învăluia ca o plapumă ce ne scotea sudoarea din toţi porii.

— „Micul cerb” a avut dreptate, spusei. E în pericol viaţa noastră! Repede! Will, să ne salvăm şi să ajutăm şi femeia.

— Cum şi unde? întrebă el speriat.

— Pe cai!

— Dar nici nu ştim încotro să ne îndreptăm!

— Direcţiile de înaintare ale unei furtuni de acest fel nu pot fi prevăzute. Ca să ne salvăm va trebui ca noi să ne schimbăm direcţia de mers de îndată ce ea şi-o schimbă pe a ei. S-ar putea ca fluviul s-o oprească în loc şi să nu treacă pe malul unde ne aflăm noi. Adu repede calul lui Rollins din spatele grajdului. Eu alerg după femeie.

Am găsit-o lângă vatră, nebănuitoare de pericolul ce o ameninţa. Cât pe-aci să leşine, când i-am spus ce se petrece afară. Am scos-o repede din colibă. Will tocmai aducea gloaba.

— Animalul e tare îndărătnic, strigă el. O să-l încalec eu. Nu are şa şi pe femeie o va arunca de îndată jos.

Sări pe cal şi-l mână înainte în galop.

— Poţi călări? întrebai femeia.

— Aşa cum o cere situaţia acum, nu prea, se văietă.

— Atunci te iau la mine pe cal.

Sării pe roib, care putea mai degrabă să ducă două persoane decât calul meu şchiop, trăsei femeia îngrozită sus, aşa că stătea de-a curmezişul, sprijinindu-se de mine; apucai căpăstrul şi mânai calul fără zăbavă în urma lui Salters.

Toate astea s-au petrecut atât de repede, încât de la prima observare a tornadei nu trecuse mai mult de un minut. Nu prea stăteam comod. Cu dreapta trebuia să ţin femeia, iar cu stânga să mân roibul; pe deasupra, trebuia să am grijă şi de celălalt cal. Dar am reuşit! După ce am parcurs o bucată bună de drum, i-am strigat lui Will să oprească. El mă ascultă şi ne întoarserăm ca să vedem ce se întâmplă în urma noastră.

Tornada ajunsese până aproape de fluviu. Norul cu pricina dispăruse. Vârtejul semăna acum cu un soi de arătare întunecată, care mai degrabă părea o uriaşă clepsidră, în care se învârteau ca într-o horă teribilă imense grămezi de tufişuri smulse din pământ, bolovani, fâşii întregi de pajişte înecate în mari cantităţi de nisip. Ce mai, un fel de dihanie îngrozitoare, dezlănţuită.

Acum vârtejul atinsese malul fluviului. Se va opri, pentru a se deplasa de-a lungul acestuia, în aval sau în amonte, sau o să se prăbuşească în sine?

Aşa ne întrebam noi. Cel care îi stătea în cale era mai mult ca sigur iremediabil pierdut. Ridicat la înălţimea unui turn de catedrală şi aruncat cu putere în jos, învârtit în tot felul, trebuia să moară asfixiat, dacă nu era mai înainte prăvălit la pământ sau făcut una cu toate obiectele ce erau ridicate şi proiectate de monstru.

Acesta însă se opri brusc, de parcă ar fi vrut să se hotărască ce să facă mai departe. Pâlnia superioară se aplecă, voind să urmeze în continuare drumul pe care pornise. Începu să se smucească de pâlnia inferioară, încercând să se rupă de ea. Se auzi o bubuitură teribilă; amestecul întunecat de nisip, pietre şi tufişuri dispăru şi o coloană lungă se ridică în înălţimi, având la început forma unui cilindru proporţionat, apoi îngustându-se la mijloc, luând forma anterioară a conului dublu. Din vârtejul de mai înainte rezultă un fel de crac de pantalon plin cu apă care, parcă supărat de eşecul suferit pe fluviu, se deplasa acum cu viteză îndoită, smulgând în calea sa coliba şi îndreptându-se cu

repeziciune spre noi.

— Repede, să fugim de aici! Acolo, la dreapta, strigai.

Caii putuseră cu greu fi stăpâniţi pentru o clipă. Ei recunoscuseră pericolul şi porniră ca fulgerul, încât nici nu trebuia să-i mai mânăm. Cu privirea aţintită spre tornadă, văzui cu bucurie cum dihania o apucase spre vest. Se îndepărta de noi. Puteam să ne oprim şi, dacă nu se întorcea, eram salvaţi. Din fericire aceasta nu s-a întâmplat. Vârtejul uriaş gonea cu aceeaşi viteză mai departe. Nu mai era transparent, ci întunecat şi opac. Tot ce atingea era smuls de pe sol şi absorbit parcă în înălţimi. Vedeam cum prindea puteri şi devenea tot mai pustiitor. Tot ce nu putea păstra era proiectat la distanţă; îşi urma drumul blestemat, până ce, deodată, se auzi din depărtări un tunet atât de puternic, încât se cutremură pământul — şi brusc dispăru!

În aceeaşi clipă, fără să ne putem explica cum s-a întâmplat, întregul cer s-a întunecat şi s-a pornit o ploaie, cu picături mai mari decât bobul de mazăre.

— Casa noastră, locuinţa noastră! Ce a rămas din ea? se văietă femeia, rupând acum pentru prima oară tăcerea.

În loc de răspuns ne-am mânat caii într-un galop grăbit spre locul unde se aflase coliba. Mai precis spre locul unde credeam că mai este, pentru că, ajunşi acolo, n-am mai găsit decât nişte rămăşiţe. Grinzile din trunchiuri groase de arbori fuseseră răspândite la mare distanţă. Din gardul ce înconjura coliba nu mai rămăsese nici o scândurică, nici un par. Totul fusese smuls şi zvârlit în depărtări.

Femeia căzu într-o stare de prostraţie totală, atât era de zdruncinată de cele întâmplate. Într-o anumită privinţă, asta ne convenea. M-am gândit la soţul ei, la fiul ei şi la tânărul indian. Ştiam, din clipa în care văzusem desenele de pe hrisovul de piele, unde îi puteam găsi. Acolo sus, pe munte, unde se prăbuşise în sine tornada, pentru că îi stătea în cale ca un obstacol de netrecut. Dar cum a fost oare sfârşitul ei? În orice caz ca acela al unui gigant în agonie, care în lupta cu moartea zdrobeşte tot ce-i pică în cale. Ne aşteptau acolo poate scene groaznice, de care am fi vrut s-o scutim pe sărmana femeie. Dar atunci când a auzit că vrem să-l căutăm pe fiul ei, şi-a recăpătat puterile. Nu au ajutat rugăminţile şi

nici cuvintele mai grele. Nu voia în nici un chip s-o lăsăm aici. Se urcă în şa şi porni călare cu noi.

Tot atât de brusc pe cum pornise, ploaia a încetat şi cerul s-a luminat. Norii dispăruseră ca printr-o vrajă şi soarele râdea de sus la noi, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic cu puţin mai înainte. Dar cum arăta drumul pe care trebuia să înaintăm? De peste şaizeci de metri lărgime devenise pista pe care o tăiase tornada în calea ei. Tot ce fusese plantă era ca şi ras. Făcuse în sol o mulţime de gropi, pe care le umpluse la loc cu tot felul de sfărâmături. Departe, în dreapta şi în stânga, zăceau blocuri de stâncă, bolovani, arbuşti şi alte rămăşiţe pe care le presărase în calea ei...

Şi acum înainte spre munte! Încă de la distanţă văzurăm distrugerile. Vegetaţia smulsă din pământ, ridicată la cer, presată în grămezi diforme, aruncate care încotro. Furtuna îşi căutase, preţ de o cale lungă, o ieşire de-a lungul versantului şi în ciuda ei că n-o găsise, transformase tot ce era viaţă în moarte. Stâncile dezgolite aveau acum înfăţişarea unor cariere de piatră ce ar fi fost exploatate până în adâncuri. Platanii, a căror vedere mă bucurase atât de mult la venirea mea pe aceste locuri, abia de mai puteau fi recunoscuţi. Trunchiuri de grosimea unui bărbat puternic zăceau acum cu rădăcinile smulse din pământ. Ramuri groase cât corpul unui copil erau împletite ca un odgon. Cel mai falnic dintre platani îşi pierduse toate ramurile. Cu rănile lui adânci şi lungi oferea un spectacol jalnic. Dar unde erau... ah, dincolo stătea un cal înşeuat după obiceiul indian, un bălan roşcat, în faţa unei mari grămezi de tufe, din frunzele cărora se servea cu mare plăcere. Era calul „Micului cerb”.

Am călărit până acolo şi iată ce văzurăm: un platan uriaş fusese dezrădăcinat; în cădere ridicase, cu rădăcinile sale puternice, pământul în care fusese înfipt. Sub această grămadă de rădăcini şi pământ se deschidea o gaură adâncă, un fel de peşteră. Şi aici şedeau blondul Iosif şi tânărul apaş, având deasupra capetelor lor, ca un fel de acoperiş, toată încâlceala de rădăcini. Ne priveau zâmbind, în mod evident mulţumiţi. Femeia descăleca în grabă şi îşi strânse fiul la piept. Apaşul se ridică şi întrebă:

— Cred acum fraţii mei albi că mă pricep la „vântul foarte

înfometat”?

— Credem, îi răspunsei. Dar cum v-aţi salvat?

— „Micul cerb” îşi ascunsese calul adânc în tufăriş.

El l-a adus şi a încălecat împreună cu „Faţa palidă cu ochi albaştri” ca să caute să se adăpostească de furtună. După ce aceasta a pierdut din puteri, Işarshiʋtuha a venit aici şi a găsit ce căutase de trei zile împreună cu „Mica faţă palidă”.

— Te-ai întâlnit în taină cu Iosif?

— Da, el este fiul bărbatului cu sacii, care a fost ucis aici. Vino să vezi unde este îngropat „Bizonul care rage” cu pepitele de aur.

Ne-a condus pe cealaltă latură a grămezii de rădăcini. Acolo, în imediata apropiere a trunchiului, unde pământul era puternic răscolit, zărirăm doi dintre săculeţii de piele, care, cercetaţi mai de aproape, se dovediră a fi umpluţi cu pulbere şi pepite de aur. Iosif avea cunoştinţă de toate cele ce se întâmplaseră. Acum, când află şi mama sa ceea ce eu ghicisem înainte — uciderea primului ei bărbat —, căzu în genunchi plângând cu jale. O consolă însă în oarecare măsură bogăţia reprezentată prin posesiunea neaşteptată a metalului preţios, deşi încă nu-i venea să creadă că îi aparţine. La întrebările ei, indianul îi povesti următoarele: „Bizonul care rage” era tatăl meu. El pornise la drum cu „Pipa fumegândă”, fratele său, ca să-l viziteze pe „Marele părinte al feţelor palide” şi să-i aducă la cunoştinţă dorinţele apaşilor. Cele două căpetenii au pornit călare spre răsărit. Ei au ajuns să vadă cum au ucis trei „Feţe palide” pe un al patrulea alb, numai pentru că găsise aur. Doi dintre ucigaşi erau „Ochiul rău” şi „Mâna hoaţă”. Pe cel de-al treilea nu-l cunoşteau. Ei îi pedepsiră pe ucigaşi pentru crima lor, omorând pe „Ochiul rău” şi pe cel de-al treilea tâlhar. „Mâna hoaţă” l-a împuşcat pe tatăl meu şi a reuşit să fugă. „Pipa fumegândă” l-a urmărit, după ce a îngropat aurul şi a luat cu el pe cal trupul neînsufleţit al „Bizonului care rage”, dar nu a reuşit să-l ajungă. „Pipa fumegândă” şi-a îngropat fratele acolo unde am să-l găsesc eu peste două zile şi a călărit mai departe spre Washington. Moartea fratelui trebuie răzbunată; eu trebuie să-l răzbun, deoarece eu îi sunt fiu. Dar a trebuit să treacă un timp mai îndelungat, deoarece eram încă prea tânăr. Până la

urmă însă am pornit la drum ca să aduc scalpul ucigaşului, pentru că numai atunci voi deveni un luptător şi voi avea dreptul să port o armă de foc. Ucigaşul locuia în coliba celui pe care-l omorâse; el a luat-o pe văduva acestuia de soţie; prin acest act a devenit proprietarul casei şi era liber să caute comoara.

La aflarea acestor grozăvii, femeia scoase un ţipăt de durere şi leşină. Soţul ei de-al doilea era ucigaşul primului ei bărbat. Ce putea fi mai îngrozitor?!

— Şi acum o să puteţi vedea „Mâna hoaţă”, spuse apaşul. Urmaţi-mă!

Iosif rămase în urmă, lângă mama sa, care încă nu-şi revenise. Salters şi cu mine îl urmarăm pe indian la imensul platan. Acolo zăcea pe pământ Rollins, sub una din ramurile principale, măsurând vreo trei picioare în diametru şi care căzuse peste el, zdrobindu-i picioarele până sus, la coapse.

— Iată-l aici zăcând. Am vrut să-i iau scalpul, dar Marele Spirit l-a judecat înaintea mea. Eu iau scalpul numai unui om pe care l-am biruit. Pe acesta l-a răpus mânia dreptului Manitu, pe acelaşi loc în care a săvârşit crima sa. Acum înţelege fratele meu alb, hrisovul pe care i l-am dat spre descifrare?

— Pe deplin, îi răspunsei.

— „Pipa fumegândă” nu ştie să scrie. El a lăsat pe marea căpetenie Intşu să o facă, în temeiul celor povestite de tatăl meu. Tu eşti fratele acestui vestit luptător şi de aceea vreau să-ţi dăruiesc acest document. Uită-te, nenorocitul îşi deschide ochii. Poate mai poţi vorbi cu el. Eu însă plec; este ucigaşul tatălui meu; l-aş fi omorât, dar vaietele nu i le pot asculta. Omul roşu are şi el o inimă, la fel ca aceea a feţei palide; el vrea să pedepsească repede şi nu să chinuiască îndelungat.

După ce termină de vorbit se ridică şi plecă înapoi la Iosif şi mama lui. Noi mai aveam încă un sfert de ceas greu de trecut: agonia ucigaşului. Îşi revenise; îşi dădea seama că i se apropie sfârşitul şi mărturisi totul, îi lipsea puterea să vorbească limpede, dar reuşi să răspundă la întrebările noastre cu un da sau nu. Astfel am aflat şi din gura lui ceea ce însă putusem să reconstituim, de fapt şi noi.

În timpul urmăririi sale, el observase că „Pipa fumegândă” nu avea pepitele de aur asupra lui, că deci le îngropase undeva. Îl induse în eroare pe indian şi se întoarse la locul atacului. Acolo reuşi să facă, cu multă trudă, o groapă pentru cadavre, pentru ca omorul să nu fie descoperit. Peste câteva zile îl împuşcă şi pe fratele celui ucis, pentru ca să se poată introduce pe lângă soţia acestuia ca un protector, bine venit. Asta i-ar fi permis să caute aurul în deplină linişte. Toate reuşiră, numai principalul nu-i izbuti, el nu putu găsi pepitele. Setea pentru metalul preţios şi chinurile conştiinţei sale îl duseră în preajma nebuniei. Nu mai suporta apropierea nici unui străin, pentru ca nu cumva să se descopere ceva din tot ce se întâmplase. Din aceasta pricină ne-a gonit şi pe noi: pe Will şi pe mine. La fel l-a gonit şi pe „Micul cerb”, care se prefăcuse că este şchiop pentru a putea, folosindu-se de acest pretext, să rămână câtva timp în preajma lui.

Dumnezeu l-a judecat potrivit dreptăţii sale supreme. Acum ucigaşul se găsea în pragul morţii chiar la locul crimei, unde zăceau osemintele celor îngropaţi de el şi în ultimele sale clipe de viaţă afla că atât de mult căutatul aur fusese găsit, fiind în mâinile tânărului pe care-l urâse atât de mult.

Şi totuşi Atotputernicul se arătă milos cu el! Membrele zdrobite nu-i provocau dureri; el muri fără să scoată nici măcar un suspin.

I-am relatat soţiei lui cele întâmplate. Ea nu voi să-l vadă şi bine făcu. Noi doi i-am săpat groapa şi i-am spus un *Tatăl nostru!* „Micul cerb” plecă după scurt timp, nemaivoind să rămână şi când femeia îi oferi o parte din aur, îi spuse mândru:

— Păstrează pulberea! Apaşul ştie unde poate găsi aur în orice cantităţi, dar nu-i spune nimănui acest lucru şi-l dispreţuieşte. Marele Spirit nu l-a creat pe om ca să fie bogat, ci bun. Să-ţi ofere de-acum înainte atâta fericire pe câtă suferinţă ai avut de îndurat.

Se urcă pe cal şi se îndepărtă în galop.

A doua zi părăsirăm şi noi locurile acelea înainte de amiază, luându-i pe Iosif şi pe mama sa cu noi. Bătrânul cal purta sacii cu aur şi puţinele lor lucruri, roibul transporta femeia şi calul meu brun băiatul, iar Will şi cu mine mergeam pe jos, alături

de ei. În aşezarea cea mai apropiată, unde cei doi aveau posibilitatea să găsească mijloace mai bune de călărie, ne-am luat rămas-bun de la ei, cei cărora furtuna le dezvăluise taina unor întâmplări tragice, dar şi mijloacele pentru o existenţă mai bună.

IV. OMUL-STÂLP

1. În stepa morţii

Între Texas, New-Mexico şi teritoriul indienilor, precum şi Munţii Ozark, care se ridică înspre nord-est, se găseşte o regiune întinsă cu nimic mai puţin înspăimântătoare decât pustiul Gobi de pe continentul asiatic sau Sahara africană. Nici un arbore, nici un tufiş singuratic nu oferă ochiului vreun punct pe care să-şi odihnească privirea; nici un dâmb nu întrerupe şesul uniform, încremenit; nici un izvor care să răcorească gâtlejul însetat şi să aducă salvarea din faţa soartei inevitabile ce aşteaptă orice fiinţă ce s-ar abate de pe drumul ce duce către munţi sau către vreuna din preriile înverzite. Nisip, nisip, nimic altceva decât nisip şi numai arareori curajosul vânător ce îndrăzneşte să se aventureze în aceste locuri dă peste un petic de pământ căruia o ploaie trecătoare a reuşit să-i smulgă câteva fire de vegetaţie. Piciorul omului sau al animalului evită aceste zone presărate cu cactuşi ţepoşi, ai căror spini ascuţiţi rănesc ca vârfurile de pumnal şi nu conţin nici măcar o picătură de sevă binefăcătoare ce ar putea ostoi setea sau măcar umezi limba uscată de dogoare.

Şi cu toate acestea, câteva piste străbat totuşi regiunea: în sus, spre Santa Fé, de-a lungul văilor înguste, ale izvoarelor şi câmpurilor aurifere din Munţii Stâncoşi şi în jos, peste Rio Grande, spre bogatul Mexico. Dar acestea nu sunt şosele ca acelea pe care le oferă circulaţiei civilizaţia, ci constau, de fapt, în nimic altceva decât nişte pari uscaţi, înfipţi din loc în loc în nisip, pentru a indica direcţia pe care trebuie să o urmeze carul cu boi cu mers molcom sau trapperul mai grăbit. Vai de el dacă pierde din ochi aceste semne, care au dat acestei părţi din sud-vestul Americii de Nord numele de Llano Estacado, sau dacă au fost îndepărtate de cetele de indieni sălbatice ori de bandele vânătorilor-tâlhari, pentru a-l induce în eroare pe cel ce se încumetă să călărească pe aici. În acest caz el este iremediabil pierdut. Şi asta pentru că

pustiul se întinde, asemenea unui ocean nemărginit, departe până în zări.

Soarele ardea dogoritor şi peste nisipul fierbinte tremura o lumină pâlpâindă, care rănea şi până la urmă orbea ochii. Pe întinderea acestui deşert dezolant puteau fi zărite cinci vietăţi: un călăreţ, calul său şi trei vulturi negri în văzduh, de parcă nu aşteptau decât clipa în care calul şi călăreţul se vor prăbuşi epuizaţi, devenind o pradă mai uşoară. Era a doua zi de când îl urmăreau pe călăreţ şi ei simţeau instinctiv că omul nu mai era în stare să reziste încă mult privaţiunilor.

Solitarul din Llano Estacado era un bărbat încă tânăr, de vreo douăzeci şi şase de ani. Purta hainele obişnuite ale unui vânător din prerie — o tunică de piele cu franjuri, jambiere şi mocasini, iar pe cap o pălărie de fetru a cărei culoare şi formă lăsau să se ghicească faptul că posesorul ei nu mai intrase de multă vreme în contact cu civilizaţia. Faţa sa palidă şi epuizată, ochii sticloşi şi privirea tulbure, părul ce-i atârna încâlcit, precum şi mâna încleştată spasmodic pe armă, scoteau în evidenţă faptul că era la capătul puterilor. La fel de istovit era şi calul. Acesta părea să fie un mustang capturat şi îmblânzit de curând. Cu câteva zile mai înainte fusese probabil plin de dârzenie şi rezistenţă, pentru ca acum să fie complet sfârşit. Limba îi atârna uscată printre dinţii întredeschişi, ochii îi erau însângeraţi, iar el se tara din ce în ce mai greu, pas după pas, prin nisipul gros.

Necazurile începuseră cu câteva zile mai înainte. Tânărul părăsise Santa Fé, în societatea unor *westmani*, pentru a ajunge în Arkansas, după ce va fi traversat Munţii Ozark. Fuseseră însă atacaţi de comanşi şi numai datorită iuţelii calului său reuşise, de unul singur, să se salveze. Indienii l-au urmărit până departe în stepă, altminteri el nu s-ar fi aventurat, de bună seamă, fără însoţitori, în acest pustiu teribil.

Încă din dimineaţa precedentă parii indicatori dispăruseră şi el nu dispunea, în afară de busolă şi stelele nopţii, de nici un mijloc de orientare. De trei zile nu simţise pe buze gustul vreunei picături de apă şi, cu o privire deznădăjduită, se tot uita pe cer la vulturii care coborau din ce în ce mai jos, pe măsură ce mişcările calului său deveneau mai lente şi mai

şovăielnice.

La un moment dat calul se opri şi nu voi să mai înainteze nici un pas; tremura din toate mădularele şi stătea să se prăbuşească.

— Deci asta a fost, până aici şi nu mai departe, mormăi străinul în limba germană. Oare nu există nici o salvare pentru mine şi tine, bravul meu animal?

Era gata să descalece când, brusc, purtarea calului îi atrase luarea-aminte. Tremurul său părea să se datoreze pe jumătate oboselii, pe jumătate să fie provocat de teamă; nările sale scorojite de uscăciune se dilatară, îşi ridicară deodată capul şi scoase un sforăit de spaimă, cu care adevăratul cal de prerie anunţă apropierea unei vietăţi duşmănoase.

Călătorul scoase un binoclu pentru a cerceta orizontul şi observă că vulturii îl părăsiseră pe el şi coborau înspre un punct aflat ceva mai departe. Acolo văzu, zăcând nemişcat, ceva asemănător unui trup şi atunci, instinctiv, apucă cuţitul pe care-l purta la cingătoare. Dar imediat îşi dădu seama că nu avea de ce se teme de o fiinţă omenească, faţă de celelalte mari pericole înconjurătoare. Dar poate că totuşi nu era un om, ci vreun animal muribund, a cărui moarte era aşteptată de alte vietăţi gata să-l devoreze. Se dădu jos de pe cal, îl apucă de căpăstru şi se îndreptă încet spre locul unde zăcea necunoscutul. Din timp în timp, ducea binoclul la ochi. Apropiindu-se îşi dădu seama că pe pământ se afla un bărbat, înconjurat la mică distanţă de mai mulţi lupi de prerie şi câţiva vulturi negri. Însemna că omul mai trăia, altminteri animalele s-ar fi năpustit de mult asupra lui.

Tânărul se cutremură îngrozit. Îşi vedea cu ochii soarta cumplită ce-l aştepta şi pe el, dacă nu apărea între timp vreo şansă de salvare.

„Cine putea să fie cel căzut la pământ? Dar unde era calul, său? Sălbăticiunile o să-l sfâşie, iar sângele lui...”. Se opri la acest gând. Ultimul cuvânt îi stârni o idee.

„Nu, îşi spuse el, n-o să aibă sângele nostru, dar al lor o să ne salveze de la pieire!”

Făcu un semn calului să se apropie şi să se culce la pământ. Acesta îi execută întocmai poruncile. Apoi se lăsă şi

el jos, ca să nu fie văzut şi se apropie pe furiş de lupi. În clipa când îşi dădu seama că prezenţa sa fusese observată, îşi luă lasoul, făcu o buclă dublă, pe care o fixă în nisip cu ajutorul cuţitului său şi puse în interiorul buclei mai multe bucăţi de carne de bizon, pe care le avea în sacul cu merinde. Se îndepărtă de locul cu pricina şi se lungi la pământ.

La vederea tânărului, sălbăticiunile se retrăseseră binişor de lângă prada pândită. Acum, când îl văzură pe tânăr nemişcat, începură să se apropie din nou, ca să cerceteze noua victimă. Ajunşi la momeala pregătită de vânător, primul dintre ei apucă cu lăcomie o bucată de carne, pentru ca în clipa următoare să cadă în cursă. Două împuşcături răsunară. Doi lupi căzură morţi. Vânătorul sări în sus şi se grăbi spre leşurile lor. Oboseala îi dispăruse complet. Secţiona cu cuţitul venele uneia din sălbăticiuni şi buzele sale sorbiră cu nesaţ sângele cald, care, în alte împrejurări, i-ar fi produs scârbă. Apoi se întoarse la calul său, smulse cana de la chingă, o umplu ochi cu sânge şi se îndreptă spre bărbatul căzut în nesimţire, care, între timp, îşi revenise din ameţeală la auzul celor două împuşcături şi îi întinse cana.

— Apă! gemu acesta.

Lichidul aburind încă îl învioră numaidecât; el se ridică şi privi cu uimire la salvatorul său.

— Uff, sir, bine mi-a făcut! Mai daţi-mi încă o picătură.

Tânărul se grăbi înapoi la lup şi îi aduse ultima porţie de sânge.

— *Thank you, sir!* Mă gândeam că bat deja la porţile cerului. Cât pe-aci să cred că sălbăticiunile m-au şi mâncat; aşa s-ar fi întâmplat dacă nu le-aţi fi stricat la timp cheful jivinelor!

— Şi eu am fost aproape să am aceeaşi soartă, dar m-am gândit că e mai bine să-mi dea ele sângele lor, decât să le ofer eu carnea mea.

— *Well!* De fapt, are un gust groaznic, dar ideea dumneavoastră a fost cea mai bună posibilă. V-a ajutat şi mi-a ajutat, ce-i drept pentru scurtă vreme, dar...

El îşi întrerupse brusc vorba, îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi cu luare-aminte la un norişor, aparent uşor ca fulgul, ce-şi făcuse apariţia la orizont.

— *Heigh-day*, de acolo ne vine salvarea. El o să ne scoată din nenorocirea asta, spuse, arătând spre cer, într-o jumătate de oră vom avea parte de o ploaie care ar transforma stepa morţii într-o mare, dacă nisipul n-ar înghiţi toată apăraia. Dar, spuneţi-mi, cum aţi ajuns aici, fără cal, fără tovarăşi de drum, fără...

— Fără cal? Colo şade culcată gloaba mea; nu am reuşit s-o conving să mai meargă nici un pas mai departe. Vin din Santa Fé, am reuşit să scap de comanşi şi vroiam să urc în munţi, ca să ajung în Arkansas, trecând peste Red River. Mă numesc Richard Klausen şi sunt din Frankfort-Kentucky.

— Richard Klausen, Frankfort-Kentucky? Înseamnă că sunteţi vestitul poet care scrie acele frumoase poezii germane, cunoscute şi dincolo de graniţele Statelor?

Celălalt dădu din cap zâmbind.

— Într-adevăr! Eu sunt autorul dornic să compună *Tablouri din savană*, în prerie, unde era cât pe-aci să fiu mâncat de lupi. Dar acum vă pun aceeaşi întrebare şi dumneavoastră.

— Vreţi să ştiţi cum mă numesc? Ei bine, nu sunt preşedinte şi nici guvernator. Tom Summerland este numele meu, de când exist pe lumea asta şi aşa o să rămână până ce o să-mi pierd scalpul sau am să fiu devorat de vreun urs grizzly. Aţi auzit cumva de Bill Summerland, avocatul?

— Vă referiţi la vestitul avocat Bill Summerland, din Stenton-Arkansas?

— Întocmai. Este fratele meu şi la el mă duceam. I-aş fi dus un transport frumos de pulbere de aur şi de pepite, pe care le-am adunat de pe Canadian[1], dar oamenii-stâlp mi le-au luat pe toate.

— Oamenii-stâlp?

— Da, oamenii-stâlp. Sau poate nu ştiţi cine sunt ticăloşii ăştia? Ei bine, există tot felul de indivizi care au fost obligaţi să părăsească Statele Unite şi care şi-au găsit aici refugiu, fugind din faţa braţului legii. Cutreieră aceste meleaguri, adunaţi în tot felul de bande, jefuind cu predilecţie caravanele nevoite să străbată stepa morţii şi ucigând călătorii. Pentru ca aceştia să se rătăcească, ei îndepărtează stâlpii de marcaj sau le schimbă intenţionat locul, ca să indice direcţii greşite.

[1] E vorba de râul North Canadian, care se varsă în Mississippi (n.t.).

În momentul când călătorii sunt epuizaţi de sete şi cuprinşi de deznădejde, îi atacă; cred că acum vă daţi şi dumneavoastră seama de ce sunt numiţi oameni-stâlp.

Când am părăsit Spanish-Peaks şi Canadianul eram într-un grup de peste douăzeci de *westmani* bine înarmaţi. Ei toţi au căzut, ucişi de topoarele fi săgeţile comanşilor, cu excepţia mea şi a încă doi călători. Ne-am putut salva prin Llano Estacado şi am reuşit să trecem de cea mai mare parte a stepei morţii, când, la un moment dat, au dispărut stâlpii. Asta ne-a dat de bănuit; se impunea să fim precauţi, dar, oricât ne-am străduit să fim cu băgare de seamă, totuşi am fost luaţi prin surprindere. S-a întâmplat în toiul nopţii; eu am reuşit să mă salvez în cursul atacului, dar aşa cum m-aţi găsit aici: fără cal şi fără arme. Am rezistat timp de trei zile, dar după aceea am căzut epuizat. Nu ştiu cât am zăcut aşa. Când mi-am revenit, eraţi lângă mine. Vă mulţumesc din inimă, domnule! Bătrânul Tom Summerland o să reuşească în cele din urmă să facă rost de cal şi arme, iar atunci veţi constata şi dumneavoastră că el, din recunoştinţă, va fi în stare să înghită şi altceva decât o cană cu „zeamă de lup”!

După aceste cuvinte tăcu. Călătorul din Vest este, de cele mai multe ori, un ins tăcut şi Tom Summerland, în ciuda stării sale de slăbiciune, îmi ţinuse poate cel mai lung discurs din viaţa sa. Omul nu prea arăta bine; eforturile făcute îl şubreziseră mult, iar hainele de pe el suferiseră şi ele, dar el avea acea fizionomie tipică de trapper, în a cărei expresie coexistă deopotrivă şiretenia, cinstea şi devotamentul.

— În ce priveşte armele, putem rezolva chiar acum, spuse Klausen. În afara puştii mele cu două ţevi, mai am o armă retezată, atârnată de şa. Pe aceea pot să v-o dau. De muniţie şi hrană să nu aveţi grijă. Numai de apă avem nevoie, nu doar pentru noi, ci mai degrabă pentru calul meu, fără de care am fi pierduţi. Dar, mulţumesc lui Dumnezeu, aţi avut dreptate: norul acela creşte văzând cu ochii; el ocupă de pe acum jumătate din cer şi cred că putem fi siguri că nu vom muri de sete!

— Asta e sigur. În cinci minute vine potopul, puteţi fi convins. Tom Summerland nu se află pentru prima oară în stepa morţii şi-i cunoaşte toanele la fel de bine ca pe propriile

lui buzunare. Aveţi însă grijă să priponiţi calul de un ţăruş şi să puneţi bine la adăpost praful de puşcă.

El se ridică şi-şi înfundă şapca peste părul încâlcit. Era un lucru ce cu greu şi-ar fi putut găsi perechea. Cusută şi peticită chiar de către proprietarul ei dintr-o blană de urs şi din nişte tendoane de cerb, avusese iniţial un fason deosebit. După aceea, în decursul timpului, pierduse părul, din care îi rămăseseră numai câteva smocuri de culoare brun-murdară ce atârnau până pe gâtul gol al celui ce o purta. Înmuiată de nenumărate ploi şi tot de atâtea ori uscată de soare, podoaba capilară a lui Tom luase acum o formă şi un chip ce nu puteau fi descrise. Dar asemenea obiecte nu sunt deloc rare în prerie. De regulă ele au servit stăpânilor de-a lungul multor ani şi se bucură din partea lor de un respect deosebit, încât nu şi le scot de pe cap nici în scurtul răstimp petrecut în vreo aşezare civilizată.

Deşi aerul devenise între timp şi mai sufocant, cei doi se simţeau mai întăriţi datorită speranţei ce li se trezise în suflet. La rândul său şi calul se ridicase în picioare şi-şi ţinea capul sus, gâfâind. Instinctul îi spunea şi lui că se apropie salvarea. Klausen controlă dacă era bine priponit şi se îngriji ca alimentele şi muniţia să nu fie atinse de umezeală. Nu termină bine cu aceste treburi că, brusc, ploaia se şi dezlănţui, ca o imensă perdea de apă, prăbuşită din înălţimi asupra pământului lipsit parcă de apărare. Vânătorii noştri se afundară de-a dreptul în solul primitor. Summerland îşi scoase şapca şi o ţinu întoarsă în calea puhoiului. În câteva clipe era plină ochi.

— *Cheer up*, luaţi-vă şapca şi faceţi ca mine. În sănătatea dumneavoastră şi a bătrânului Tom Summerland!

În clipa următoare îşi turnă apa în gura larg deschisă, plescăi din limbă de parcă ar fi golit o stacană de New Hampshire original whisky, după care întinse din nou şapca pentru o nouă porţie. Klausen îi urmă exemplul, simţindu-se şi el împrospătat. Alături de ei, calul necheză din răsputeri şi dădu din picioare.

Timp de peste o oră cerul şi-a deschis toate zăgazurile şi apele au tot curs fără oprire pentru ca deodată să se oprească, la fel de brusc cum se dezlănţuiseră.

— *'sdeath*, a fost un potop, nu glumă! îşi dădu cu părerea Summerland. Aş fi vrut ca toată liota aia de comanşi şi de oameni-stâlp să se fi înecat în el ca regele Belsazar în Marea Roşie, când a vrut să-i nimicească pe egipteni. *Come on*, ridicaţi-vă, trebuie să scăpăm de stepa asta îndrăcită şi să ajungem într-un ţinut unde creşte puţină iarbă şi există niscaiva arbori!

— Nu vreţi mai întâi să îmbucaţi o bucată de carne? Sunt bine aprovizionat în această privinţă.

— De ce nu, daţi-mi, vă rog! Dar asta putem s-o facem şi în mers.

— *Well*, dar trebuie mai întâi să ne sfătuim în legătură cu direcţia pe care ne hotărâm să o urmăm! Eu propun nord - nord-est. Într-acolo au luat-o lupii când am tras în ei. Nici un animal de pradă nu poate să stea mult timp fără apă şi, în consecinţă, eu cred că pe acolo o să găsim de băut, iar calul nostru şi ceva plante de ronţăit.

— Foarte ciudat; sunteţi poet, sir şi asemenea gentlemeni nu prea sunt înzestraţi, de obicei, cu simţ practic, pentru că ei se pricep la alte lucruri decât oamenii obişnuiţi. Cam asta mi-am închipuit eu şi despre dumneavoastră, dar acum văd că trebuie să-mi cer iertare, căci constat că aveţi ochii acolo unde trebuie să şi fie. Aşa că, înainte, spre nord-nord-est!

— Dar mai întâi, însă, luaţi arma pe care v-am oferit-o şi cuţitul Bowie. Cealaltă armă şi tomahawkul le păstrez pentru mine. Trebuie să încarc şi puşca. Nu putem şti dinainte cu ce ne vom întâlni.

— *All right!* Daţi-o încoace! Şi fiţi sigur că nu o să vă fac de ruşine arma!

Părăsiră locul care cât p-aci era să le fie de veci. Calul era acum plin de vigoare şi-şi purta călăreţul cu uşurinţa de mai înainte. Asta era o consecinţă — din păcate trecătoare — a băii cu apă de ploaie. Animalul nu se mai hrănise de multă vreme cu iarbă şi vigoarea lui nu putea fi întreţinută decât cu o hrană corespunzătoare.

Animalul rezistă totuşi până ce se apropie seara, când, din nou, se arătă istovit.

Summerland se opri şi-şi ridică privirea; un miros deosebit îi atrăsese atenţia. Şi Klausen inspiră adânc.

— Cactus, spuse el. Trebuie să-l evităm.

— Să-l evităm?! Asta nici nu-i trece prin minte lui Tom Summerland. Chiar către el trebuie să ne îndreptăm.

— De ce?

— Pentru că datorită ploii cactusul s-a îmbibat cu sevă.

— Ai dreptate, Tom! îi răspunse Klausen. Să-i îndepărtăm coaja şi ţepii. Aşa poate va mânca şi calul din el.

— Asta doar dacă este dintr-o specie comestibilă. Să pornim deci înainte!

În scurtă vreme ajunseră la o oază de cactuşi. Plantele erau în marea lor majoritate de formă rotundă, asemănătoare unor butoiaşe. În împrejurări normale, calul nostru nu s-ar prea fi dat în vânt după pulpa lor curăţată de coajă, dar acum, după setea şi foamea îndurate, o mânca cu poftă. După ce şi-au săturat calul, călătorii şi-au reluat drumul şi nu s-au oprit până seara târziu, schimbându-se între ei, unul călare şi altul pe jos. Până la urmă, obosiţi cu toţii, au fost nevoiţi să se oprească pentru o odihnă binemeritată.

La puţin timp după răsăritul soarelui şi-au reluat călătoria, pentru ca la prânz, spre bucuria lor, să dea de pâlcuri de iarba bivolului, uscată. Pe măsură ce înaintau, tot mai întinse erau suprafeţele acoperite cu plante, iar după un timp au lăsat în urma lor stepa, căreia i-a luat locul preria înverzită.

Acum se puteau socoti salvaţi. Calul huzurea de-a dreptul în nutreţul suculent, în timp ce vânătorii se desfătau stând culcaţi pe iarba proaspătă şi umedă. După ce s-au odihnit, s-au hotărât să pornească la drum, ca să ajungă, pe cât posibil, înainte ca să se lase seara până la o dungă cenuşie-albăstruie ce se zărea la orizont, spre nord. Pe semne că era vorba de un tufăriş sau de o fâşie de pădure.

Soarele era pe cale să apună când au ajuns la locul cu pricina. Era un arboret de cireşi sălbatici, întrerupt de mai multe pajişti. Ceva mai încolo plantele se înmulţeau şi apăreau, la distanţă mai mare, coroanele unor arbori solitari.

— Adio foame, sete, arşiţă şi mizerie! glăsui Summerland. Aici începe pădurea şi — vedeţi linia aceea deasupra ei? Aceia sunt munţii, aşa că acuma ştiu bine unde ne aflăm, deoarece cunosc aceste înălţimi, am tot umblat printre ele. Dincolo curge Bee-fork, care se varsă în Red River, puteţi fi

sigur că aşa e!

— Deocamdată să călărim până la pădure; mai avem lumină cât ne trebuie ca să ajungem până acolo şi să găsim un loc bun pentru înnoptat.

Aşa au şi făcut. Urmând exact direcţia propusă au pătruns printre arbuşti. Summerland era acum călare, în timp ce Klausen înainta pe jos, atent la drum. Se aflau într-o regiune în care se puteau aştepta să întâlnească duşmani. Deodată el se opri şi se aplecă să cerceteze cu atenţie iarba. Coborî şi Summerland de pe cal şi examină cu luare-aminte firele de iarbă culcate sau frânte.

— O urmă! Una, două... cinci... opt, nouă călăreţi cu unu, doi... patru, cinci cai de povară. Corespunde?

— Da, într-adevăr. Nouă urme izolate una de alta şi cinci urme de animale care sunt legate între ele. Nu sunt indieni, ci albi, deoarece nu au mers unul în spatele celuilalt, ci fără precauţie, unul lângă altul. Să-i urmărim?

— De ce nu? Trebuie să mergem pe urmele lor, pentru propria noastră siguranţă.

— Dar atunci să înaintăm încet; ei au trecut pe aici de curând, de nici un sfert de oră. Dacă ar fi fost mai de mult, firele de iarbă culcate s-ar fi îndreptat.

Ţinând calul de căpăstru şi urmărind îndeaproape urmele lăsate de cei nouă necunoscuţi, au ocolit spre dreapta, având grijă totodată să nu fie văzuţi. Urmele duceau peste un loc nisipos, în care copitele cailor se imprimaseră perfect. Era limpede că indivizii se simţeau în deplină siguranţă, deoarece dacă nu ar fi fost aşa, ar fi acţionat cu totul altfel.

— *God bless my soul!* Doamne apără-mă! exclamă Summerland cu voce scăzută; aceştia sunt oamenii-stâlp care m-au jefuit de pepite. Erau paisprezece; pe cinci dintre ei i-am curăţat, aşa că au rămas nouă; lucrurile se potrivesc perfect.

— De unde ştii atât de precis că sunt ei, Tom?

— De unde? Păi nu vedeţi urmele acestea de potcoave în nisip? Dar nu aveţi de unde şti asta. Ia priviţi acest picior din spate dreapta! Nu este pe partea stângă puţin mai scurt decât pe cealaltă?

— Într-adevăr!

— Ei bine, această urmă provine de la bătrâna mea iapă. Ea a călcat mai de mult într-un spin şi rana s-a infectat. În cele din urmă piciorul s-a vindecat, dar a rămas cu infirmitatea asta la copită, fapt ce poate fi văzut în urma pe care o lasă. Trebuie neapărat să o recuperez, chiar dacă m-ar costa viaţa. Sunteţi de partea mea?

— Bineînţeles! Ticăloşii au îndepărtat stâlpii de la locul lor şi ne-au adus în pragul morţii, nemaivorbind de faptul că aţi fost atacat şi jefuit de ei. Trebuie să primească o lecţie zdravănă.

După acest schimb de cuvinte, cei doi porniră iar la drum. Arbori izolaţi întrerupeau ici-colo tufărişul, pentru ca apoi numărul lor să crească şi în cele din urmă să se transforme într-o adevărată pădure.

Deodată simţiră un miros de foc.

— Stop! spuse Summerland. Înseamnă că s-au oprit să-şi facă tabără şi au aprins focul. Aşteptaţi-mă puţin; mă întorc repede.

Îşi duse calul mai înapoi, de unde nu putea fi văzut şi îl priponi de nişte arbuşti. După care se întoarse la tovarăşul său de drum.

— Acuma trebuie să fim atenţi şi să ne apropiem de ei fără să fim observaţi. Urmaţi-mă!

Se furişă, căutând adăpost în spatele trunchiurilor de copaci şi înainta, fiind atent să nu facă nici un zgomot. Klausen îl urmă, procedând la fel ca el. Ajunseră într-un loc de unde văzură fumul, ridicându-se dintre coroanele arborilor, iar apoi şi focul în jurul căruia şedeau nouă bărbaţi. Summerland se sprijinea da un molid, al cărui trunchi gros îl ascundea vederii lor. El îi făcu semn lui Klausen, chemându-l să se apropie de el.

— Încă nu şi-au deshămat caii şi nu au pus nici paznici.

— Unde le sunt caii?

— Acolo, mai departe, i-am auzit fornăind. Nici nu-i nevoie de arme; dacă-i găsim acolo, atunci nu mai e nevoie să curgă nici o picătură de sânge. După mine!

Se strecurară până în preajma cailor, care stăteau liniştiţi.

— Vedeţi acolo iapa mea? Mai are şi acum pe spate desaga mea cu pepite. Şi lângă ea este un cal negru care are tot

harnaşamentul şi cele necesare vânatului pe el. Eu pun mâna pe ăştia doi. Dumneavoastră încercaţi să mai prindeţi unul sau doi, iar celorlalţi le tăiem legăturile şi-i gonim. *Go on*, acum, repede!

Summerland sări înainte, tăie în viteză câteva legături şi goni caii eliberaţi în direcţia pădurii. Apoi încalecă în fugă iapa, calul negru îl luă de căpăstru şi se uită repede în spate, să vadă ce face Klausen. Acesta se afla pe un cal bun şi tocmai se pregătea să părăsească locul când se auziră strigăte puternice, apărând printre arbori câţiva dintre oamenii-stâlp. Cel care era mai aproape, un individ lat în umeri şi cu o barbă neagră, se aruncă spre Klausen.

— Atenţie, Klausen, la căpetenia ticăloşilor! strigă Summerland, îndreptându-şi arma împotriva altor doi atacanţi.

Se auziră două împuşcături, care îşi atinseră ţinta.

Între timp tomahawkul lui Klausen zbură înspre şeful bandei şi-l lovi cu atâta putere încât acesta se prăbuşi pe loc.

În clipa următoare Summerland şi Klausen se şi îndepărtau în viteză. Se auziră în urma lor împuşcături, dar nici una nu-i atinse. Pădurea deasă îi împiedica în fuga lor, dar în scurtă vreme ajunseră cu bine la locul unde Summerland îşi lăsase calul; îl dezlegară şi porniră în grabă mai departe.

— Până ce o să reuşească ei să-şi prindă din nou caii şi să înceapă urmărirea, o să fim departe şi, întrucât în curând se lasă întunericul, vor trebui să se oprească pentru ca abia mâine să o reia. Dar nu o să reuşească ei niciodată să-l prindă pe Tom Summerland şi iapa lui.

2. Poetul savanei

În statul Arkansas, pe fluviul cu acelaşi nume, la câteva ore de drum de Little Rock, este situat oraşul Stenton. Datorită poziţiei sale, la vărsarea a doi afluenţi, localitatea constituie un nod de comunicaţie pe uscat şi pe apă. Numărul caselor şi al străzilor a crescut cu viteză tipic americană; astfel se explică cum în scurt timp, aici, unde cu puţină vreme înainte fiul sălbatic al preriei îşi adăpa calul în apele fluviului, se întinde acum oraşul, dotat cu toate cele ce însoţesc civilizaţia.

Aici, unde, la câteva mile de oraş, munţii coboară până în câmpie, o societate formată din tineri domni şi doamne îşi lăsase caii să se zbenguie în iarba proaspătă, smălţuită cu petele galbene ale florilor de Heliant. Singurul bărbat mai în vârstă dintre cei prezenţi se distingea prin înfăţişarea sa. Era deosebit de gras şi călărea un cal bălan, la fel de gras ca el. Mişcările amândurora aveau ceva care îţi aducea aminte de nişte pachiderme, la asta adăugându-se şi culorile stridente ale îmbrăcămintei călăreţului, de-a dreptul caraghioase. Purta pantaloni galbeni, o vestă cadrilată roşie, o haină albastru-deschis şi o pălărie cu boruri late, împletită din păr de cal în alb şi negru. Sub gulerul tare avea un şal cu dungi verzi şi liliachii, legat sub bărbie cu un nod uriaş. Pe faţa roşie a omului era întipărită o expresie de bunăvoinţă deosebită. Doar linia adâncă din jurul gurii lăsa să se întrevadă şi o amărăciune ascunsă, în timp ce groasa-i ceafă părea să fie semnul unei perseverenţe îndârjite.

În acel moment călăreţul, ca şi bălanul lui, tocmai încercau să se ţină după una din doamne, care reuşea însă cu uşurinţă să-şi mâne calul în tot felul de zigzaguri, în timp ce lungul ei voal albastru flutura prin aer în urmă-i.

— Opreşte-te, opreşte-te, Marga! gemea grăsunul, când bălanul, încercând să se depăşească pe sine, se răsuci brusc, iar călăreţul nostru cu greu reuşi să se menţină în şa.

— Ai să-ţi rupi gâtul şi eu, vai de mine, o să păţesc la fel. Opreşte-te!

Unul dintre domnii mai apropiaţi se îndreptă spre el şi-l ajută să se reechilibreze pe spinarea calului, după care îi spuse:

— Domnule Olbers, îl hrăniţi prea bine pe bălan. Daţi-i mai puţin ovăz şi atunci nu o să mai zburde aşa de vioi.

— Nu ovăzul e de vină, ci exemplul prost care strică cele mai bune obiceiuri. Vă implor, domnule, duceţi-vă de urgenţă până la fiica mea şi spuneţi-i că am să leşin de îndată, dacă mai face încă o săritură cu calul ei!

— Lăsaţi-i această plăcere! Asta îi întăreşte curajul şi sănătatea, nemaivorbind de faptul că o prezintă pe domnişoara Marga într-o lumină căreia nu-i rezistă nici un gentleman.

— Domnule Wilson, mie acum îmi arde de sănătatea picioarelor şi mâinilor mele. Ia uitaţi-vă la domnul de acolo. Calul lui păşeşte frumos, pas cu pas, de parcă ar trebui să numere florile pe care le calcă şi, într-adevăr, văd că între timp mai îmbucă şi câte o floare. Domnul nu face ca dumneata şi Marga, aşa că pentru prima coastă pe care şi-ar rupe-o promit să vă ofer cincizeci de mii de dolari.

— Chiar aşa? întrebă celălalt, privind între timp la călăreţul aflat încă la distanţă de cei doi. Mi-e teamă că veţi pierde repede dolarii, căci sunt convins că omul acela a pus la bătaie mai mult de-o coastă.

— Nici pomeneală! Nu arată deloc a aşa ceva.

— Asta vă închipuiţi dumneavoastră, pentru că până acum n-aţi călcat prin prerie. Eu fac pariu pe aceeaşi sumă de bani că este un adevărat *westman*, umblat şi răsumblat, care nu o dată în cursul vieţii sale a privit moartea în faţă. Cunosc bine aceste lucruri, căci proprietăţile mele din Texas se învecinează cu savana şi am de multe ori ocazia să observ asemenea oameni. Poziţia sa aplecată îmi arată că este vânător, altminteri călăritul ăsta veşnic ar fi de nesuportat.

— Un vânător din prerie? Un ins pe jumătate sălbatic? Trebuie să stăm de vorbă cu el! O conversaţie cu el o să le amuze precis şi pe doamnele noastre.

— Vă cred. Numai că lăsaţi-mă pe mine să-l abordez!

Cel care rostise aceste cuvinte era un bărbat frumos, încă destul de tânăr, ai cărui ochi închişi la culoare se potriveau de minune cu barba-i deasă, neagră ca pana corbului şi bine îngrijită. Era deosebit de elegant îmbrăcat şi stătea în şa cu o uşurinţă neobişnuită. Pălăria de Panama îi alunecase de pe frunte pe ceafă şi lăsa să se întrezărească o cicatrice sângerie, care pornea de la rădăcina nasului până dincolo de linia părului. Câteva cuvinte rostite cu o voce sonoră avură ca efect adunarea întregului grup de tineri:

— Doamnelor şi domnilor, ne aşteaptă o distracţie. Iată, venind de acolo, se apropie de noi un vânător de piei de biber, de care ne vom „ocupa” puţin. Omul acesta cred că nu a văzut în toată viaţa lui o adevărată lady şi o să se simtă foarte încurcat dacă va trebui să stea de vorbă cu noi.

Propunerea a fost primită cu bucurie, numai fiica grăsunului îl contrazise:

— Domnilor, lăsaţi-l în pace să se ducă pe drumul lui! Omul nu v-a făcut nimic şi s-ar putea simţi jignit!

— Jignit? râse Wilson. Să considere ca pe o cinste posibilitatea de a vorbi cu oameni ca noi. Am să-l fac să înţeleagă acest lucru!

Îşi îndreptă calul spre noul venit; ceilalţi îl urmau. Marga era constrânsă să li se alăture, dar rămase puţin în urmă.

Străinul se găsea acum la mică distanţă, dar nu observase grupul de tineri.

— *Good day*, omule, îi strigă Wilson. Dormi şi visezi sau cumva ţi-ai pierdut ultimele două simţuri?

Cel apostrofat îşi întoarse îndată privirea, aţintindu-şi ochii de un albastru-închis asupra feţei bogătanului.

— *Good day*, doamnelor şi domnilor! salută vânătorul cu o voce plină şi sonoră. Visam despre Llano Estacado, despre dispariţia unor stâlpi şi a unor pepite. *Good bye!*

Făcu un gest care arăta intenţia sa de a-şi continua drumul. Dar Wilson i se puse de-a curmezişul.

— Stai, nici un pas mai departe, până nu explici ce înseamnă acest răspuns! Bărbosul se albise la faţă, dar ochii îi scânteiau, iar cicatricea de pe frunte devenise purpurie.

— Să stau? întrebă celălalt cu un zâmbet calm. Cine îndrăzneşte să poruncească unui bărbat slobod, sub cerul

liber, să se oprească? Cine vrea să-i ordone să spună un cuvânt pe care numai prin buna lui voie l-ar rosti?

— Eu vreau, băiete! Ce înseamnă felul ăsta de a vorbi? Răspunde-mi imediat, sau...

Wilson ridică ameninţător biciuşca pe care o avea în mână, înainte ca vreunul din cei prezenţi să poată interveni.

— Sau? tună vânătorul scuturându-şi pletele lungi, blonde. Cu mâna stângă trase de căpăstru şi, în aceeaşi clipă, calul său se cabra de parcă l-ar fi străbătut un curent electric.

— Dă biciuşca la o parte!

— Mai întâi răspunsul! îl ameninţă bărbosul.

— Iată-l!

O uşoară apăsare din şold şi mustangul lui se apropie fulgerător de Wilson; în clipa următoare acesta căzu de pe cal, lovit de un pumn năprasnic. Vânătorul, ce dădea acum impresia unui om gata de acţiune, îşi întoarse calul şi îi scrută ameninţător pe ceilalţi.

— Mai doreşte vreunul dintre domni să primească răspunsul meu?

Nimeni nu făcu vreo mişcare.

—- Nici unul? *Well*, atunci am terminat. Vreau însă să vă avertizez, ca nici unul dintre dumneavoastră să nu mai îndrăznească să considere un brav *westman* ca pe un obiect de batjocură; degetul său mic este mai valoros decât voi toţi; el vede încă din depărtare ce urmăriţi şi ştie exact cine va râde la urmă.

Era gata de plecare, când îşi îndreptă calul spre Marga. Faţa sa se schimbase şi exprima cu totul altceva, îşi scoase pălăria de pe cap. Privirea lui alunecă peste faţa ei cu o expresie de admiraţie şi vocea îi sună blajin când îi spuse:

— Mulţumesc, *mylady!* Aţi fost singura care nu a vrut să fiu batjocorit şi, credeţi-mă, meritaţi o societate mai bună, *good bye!*

Îşi puse pălăria pe cap, strânse puţin cureaua de la armă şi porni într-un galop vioi.

Nu şi-a întors capul, deşi ar fi făcut-o cu plăcere. Văzuse aici pentru prima dată faţa unei tinere pe care n-avea s-o mai uite niciodată.

Ajuns în oraş el se opri la un han, dădu calul în grija unui

băiat de la grajd şi intră în sala de mese, unde atrase atenţia celor prezenţi prin graba cu care apucă ziarele expuse pe o masă. Un vânător din prerie care ştie să citească poate fi considerat ca o adevărată minune. După un timp, el întrebă pe băiatul care servea băuturi:

— Cine este mama Smolly?

— Nu o cunoaşteţi pe mama Smolly, domnule? Înseamnă că nu aţi fost niciodată pe aici! Ea a fost cea mai frumoasă dintre mulatrele din toată ţara asta. S-a măritat cu un negustor bogat de pe Mississippi, a cărui văduvă este acum. E cea mai stimată doamnă din oraşul nostru şi cunoscută ca un înger păzitor al celor nevoiaşi; de aceea toată lumea îi zice mama Smolly.

Vânătorul mulţumi pentru informaţie şi citi încă o dată anunţul care-i stârnise întrebarea:

„Un gentleman adevărat poate primi la mama Smolly o locuinţă distinsă, cu folosirea bibliotecii şi cu servirea unei mese bune”.

Anunţul avea, poate şi din pricina stilului simplu în care era conceput, ceva atrăgător pentru el. De aceea se şi interesă pe dată de adresa mulatrei, hotărându-se să-i facă o vizită.

Casa ce i se indicase se afla pe una dintre cele mai frumoase şi mai liniştite străzi ale oraşului. El sună la intrarea de la parterul imobilului. I se deschise şi o tânără de culoare apăru în prag.

— Mama Smolly este acasă?

— Da. Mă duc s-o chem.

— Nu, anunţă-mă! zâmbi omul nostru, văzând neîncrederea pe care i-o stârnise fetei îmbrăcămintea sa. Vreau să vorbesc cu dânsa.

— Atunci, vă rog să aşteptaţi.

După un timp destul de lung, în care fata dăduse probabil stăpânei sale toate amănuntele privitoare la vizitator, i se dădu voie să intre în casă, mai exact într-o săliţă, un fel de anticameră, unde îl întâmpină o femeie de vreo patruzeci de ani, corect îmbrăcată, a cărei faţă închisă la culoare îl dezvăluia originea.

— Iertaţi-mă *mylady*, dacă...

— Mamă Smolly, aşa vă rog să-mi spuneţi! îl întrerupse

femeia.

— Bine atunci, mamă Smolly! V-am citit anunţul din care reiese, că aveţi de închiriat o locuinţă elegantă şi oferiţi şi o masă bună.

— Desigur, aşa e. Dar aţi citit şi cui o ofer?

— Unui adevărat gentleman.

— Deci nu unuia dintre cei mulţi care se consideră domni, fără să şi fie în realitate, ci cuiva pe care cu drept cuvânt îl pot numi astfel.

— Acest fel de oameni este aici, în sud-vestul ţării, foarte rar, mamă Smolly.

— Atunci înseamnă că locuinţa pe care o ofer va rămâne neînchiriată. Eu primesc în casa mea numai persoane cărora să nu le fiu numai o gazdă severă, dar şi o bună mamă Smolly. V-a trimis cumva cineva la mine?

— Nu. Eu singur m-am hotărât să locuiesc la dumneavoastră, dacă persoana mea vă este agreabilă şi dacă spaţiile pe care doriţi să le închiriaţi îmi convin şi mie.

Mama Smolly nu putu să-şi reţină un zâmbet.

— Locuinţa mea o să vă placă în mod sigur; dar spuneţi-mi, vă rog, cine şi ce sunteţi! Bănuiesc că un vânător.

— Da, după exteriorul meu. Vin dinspre Munţii Stâncoşi şi de când sunt pe drum nu mi-am putut schimba rufăria şi nici hainele. Voiam să fac acest lucru aici, dacă îmi găsesc adăpost la dumneavoastră.

— Dar de ce aici, în Stenton?

— Deoarece aici se găseşte o tipografie în care să mai public câte ceva.

Ea îl privi uimită.

— Înseamnă că sunteţi un om învăţat sau chiar un poet?

— Poate. Întreprind călătoriile mele mânat numai de setea de ştiinţă. Mă numesc Richard Klausen.

— Rich... Klaus.. vă rog, intraţi înăuntru!

Ea deschise larg uşa, îl invită într-o cameră frumos mobilată şi luă de pe o etajeră plină cu cărţi un volum îmbrăcat în catifea şi-i arătă pagina de titlu.

— Vocile inimii, domnule. Dumneavoastră sunteţi autorul acestor poeme?

— Da, îmi aparţin.

— Să fie posibil? Soţul meu a fost german. Mi-a lăsat o întreagă bibliotecă de valoare şi cele mai dragi cărţi ale lui erau tocmai cele scrise de dumneavoastră. Eu nu le pot citi, dar cunosc titlurile lor şi le-am păstrat aici în casă, ca pe nişte obiecte sfinte. Vă dau cu plăcere locuinţa. Trebuie s-o luaţi. Veniţi cu mine s-o vedeţi!

Devenise extrem de cordială. Sări de pe scaun şi se îndreptă spre o scară la capătul căreia deschise trei încăperi, care satisfăceau cu prisosinţă pretenţiile unui bărbat cultivat.

— Aici este dormitorul, acolo camera de zi, cu balcon şi aici biblioteca în care puteţi lucra. Vă încredinţez cu mare plăcere cărţile aflate aici.

— Bine. Voi locui aici; şi care e preţul?

— Vom vorbi mai târziu despre asta, nu acum. Uitaţi-vă mai bine dacă vă place la mine! Nu vă mai las să plecaţi. Spuneţi-mi de ce anume aveţi trebuinţă şi vă procur eu totul.

— Trebuie să vă solicit ajutorul în privinţa rufăriei şi hainelor, mamă Smolly, de celelalte mă voi îngriji eu. Calul meu necesită şi el prezenţa mea.

— Lăsaţi, că de el ne ocupăm noi. Avem în spate un grajd bun, care o să vă convină.

Până la lăsarea serii, cu ajutorul unui croitor, al unui negustor de haine şi al unui frizer, Klausen deveni alt om, aşa că în clipa în care s-a arătat mamei Smolly, aceasta a rămas înmărmurită de admiraţie.

Ceva mai târziu Klausen s-a dus la librar şi la proprietarul tipografiei, care totodată era şi editorul *Jurnalului de dimineaţă* şi al celui *de seară* din Stenton. Acesta l-a primit cu deosebită consideraţie, dându-i informaţii şi cu privire la adresa avocatului Summerland. El se despărţise de Tom la Preston, oraş situat pe Red River, ca să mai întreprindă o excursie în teritoriul indian şi nu voia să piardă nici măcar o zi pentru a-i face o vizită acestuia. Din păcate, nu l-a găsit însă acasă; după cum i-a spus fata din casă, avocatul se dusese de cu seară, împreună cu ai săi, într-o vizită la bancherul Olbers.

Klausen se întoarse acasă şi se ocupă de cărţile răposatului negustor de pe Mississippi. Cu acest prilej observă că tot etajul doi al clădirii din faţă era puternic luminat. De acolo,

camerele sale puteau fi foarte bine văzute, cu tot ce se întâmpla în ele. Din această cauză trase jaluzelele.

În casa de vizavi se afla la masă o societate numeroasă, a cărei gazdă era tocmai Marga, noua noastră cunoştinţă. Printre oaspeţi era şi Wilson, precum şi persoanele ce luaseră parte la partida de călărie din ajun, inclusiv Bill Summerland cu soţia şi fratele său. Acesta din urmă renunţase acum la hainele lui de trapper, pentru a-i menaja pe ai săi. Se vedea de la o poştă că nu se simţea bine într-o îmbrăcăminte de gală.

Era principalul personaj al serii şi nu înceta să povestească aventurile prin care trecuse. Tocmai le relata păţania lui din stepa morţii şi salvarea sa de către Klausen.

— Şi ştiţi cui îi datorez faptul că nu am fost mâncat de vulturi? întrebă el. Unui poet! Da, uitaţi-vă la mine cu mirare, unui poet, dar nu unuia dintre aceia suspendaţi undeva între cer şi pământ şi se zbat neajutoraţi, dând din picioare, ci un veritabil *businessman*, care oriunde s-ar afla se poate lua la întrecere cu cei mai buni.

— Cum îl cheamă? întrebă bancherul grăsun, un mare iubitor de literatură, ce nu pierdea nici o ocazie să-şi etaleze cunoştinţele în materie.

— Klausen, Richard Klausen. Rimele sale sunt catifelate, dar pumnii săi sunt mai tari ca oţelul. Este un uriaş cu o inimă de copil; aş putea să jur că acesta-i adevărul!

— Klausen, germanul? Uite colo şade cea mai mare admiratoare a sa, spuse bancherul, arătând spre fiica sa. I-a cunoscut poemele de la mama Smolly. Este într-adevăr remarcabil în meseria lui, dar mare ar putea deveni numai dacă ar publica în engleză.

— În engleză? întrebă Tom Summerland. Nu ştiu dacă loviturile sale erau în germană sau în engleză, dar credeţi-mă că au fost al naibii de zdravene. L-am văzut la lucru când mi-am recuperat pepitele. Trebuie să mai ascultaţi şi povestea asta!

Şi le relată întâmplările, despre care ştim cum s-au petrecut, după care încheie cu următoarele cuvinte:

— Şi dacă vreţi să-l cunoaşteţi, acest lucru poate avea loc în curând. Când ne-am despărţit la Red River, mi-a promis să

vină la Stenton. A călătorit prin prerie ca să scrie o carte cu poeme despre ea şi vrea s-o dea la tipar aici, în oraşul nostru.

Când masa s-a terminat, oaspeţii s-au răspândit prin diferitele încăperi din casă. Marga urmărise cu atenţie spusele vânătorului. Îi stârnise în mod deosebit luarea-aminte povestea cu pepitele furate şi, fără să vrea, făcuse legătura cu răspunsul straniu dat de străinul ce îi dăduse o lecţie binemeritată lui Wilson, cu prilejul incidentului din cursul dimineţii. Ce puteau să însemne privirile enigmatice cu care se măsuraseră din ochi cei doi potrivnici? Nu putea să-şi scoată din minte statura înaltă, mândră a străinului. Şi cât de caldă era vocea lui! Ea se strădui să găsească o ocazie de a sta de vorbă câteva clipe cu Tom Summerland, fără să fie observată de ceilalţi oaspeţi.

— Parcă spuneaţi că domnul Klausen voia să vină la Stenton.

— *Yes*, aşa am spus.

— Aţi putea să mi-l descrieţi?

— Cu mare precizie. Statură înaltă, umeri laţi şi puternici. Părul blond, lung şi barba la fel. Ochii albaştri, gura mică, dinţi sănătoşi. Îmbrăcămintea: o haină de vânătoare scurtă, cu franjuri, ponosită. Mocasinii uzaţi, cu crăpături. Pălăria: o bucată de fetru fără formă şi culoare. Calul: brun cu stea albă în frunte. Înarmat cu o carabină, o puşcă cu două ţevi, tomahawk şi cuţit. Semnalmente deosebite: scrie poeme şi omoară oameni-stâlp. Ei, acum puteţi să-l urmăriţi şi prin mandat de aducere, atât de precis vi l-am descris.

Fata aflase acum îndeajuns; semnalmentele corespundeau perfect cu cele ale vânătorului întâlnit în timpul excursiei.

— O să-l aduceţi şi pe la noi dacă va veni în oraşul nostru, domnule Summerland?

— Dacă doriţi, bineînţeles, o voi face.

— Mă bizui pe cuvântul dumneavoastră!

Richard Klausen se întorsese târziu acasă în seara aceea. Când intră în apartamentul său, văzu că luminile de la catul al doilea în casa din faţă erau stinse. Acum, în schimb ardeau câteva la catul întâi. Perdelele erau date la o parte. Se întrezărea o lampă mare, aşezată pe o măsuţă. O siluetă feminină într-o toaletă vaporoasă, de culoare albă, se apropie

de măsuţă. Lumina puternică cădea direct pe trupul zvelt. Deoarece stătea cu spatele la fereastră, Klausen nu putu să-i vadă faţa. Rămase nemişcat, urmărind-o cu atenţia încordată. La un moment dat ea ridică o carte, o deschise şi o apropie de sursa de lumină.

Richard se sculă repede şi îşi aduse binoclul; ieşi pe balcon, unde să stea neobservat în întuneric şi îşi puse binoclul la ochi. De astă dată o vedea clar în faţa sa şi când ea se întoarse spre el văzu faţa-i minunată, pe care de la întâlnirea lor nu o mai putuse uita.

— Ea este, mi-am închipuit, spuse el cu voce tare. Valuri de căldură îi cuprinseră inima. Simţi o uşoară ameţeală. El cunoştea emoţia pe care o putea stârni frumuseţea feminină, dar era pentru prima dată când o simţea asupra sa cu atâta putere.

Ea luă lampa şi se duse în camera cealaltă. Jaluzelele albe erau coborâte, nu lăsau decât să se întrevadă umbra ei, dar şi aceasta dispăru în clipa în care lumina se stinse. Fata se dusese la culcare.

Cu inima răscolită, Klausen se întoarse în bibliotecă. Ceva mai puternic decât el îl atrăgea spre masa de scris; mâna sa apucă tocul şi în curând versuri fierbinţi acoperiră foile albe. Cuvintele sunau ca glasul unor clopote şi erau pline de culoare, aşa cum numai prima iubire putea să le zămislească. Reciti în grabă slovele scrise şi îşi spuse cu imensă satisfacţie:

— Este cea mai bună poezie din toate câte am scris vreodată. Mă grăbesc la tipografie, poate reuşesc să prind încă lucrătorii ziarului de mâine, să-i conving să mi-o tipărească.

Îşi luă pălăria şi alergă la tipografie, unde avu norocul să-i găsească pe cei căutaţi şi să le dea manuscrisul.

La întoarcere, găsi în poarta întunecată a clădirii două persoane, cu care se ciocni fără să vrea. Erau un bărbat înalt şi o femeie subţirică.

— Cine sunteţi?

— Eu sunt, Sara.

— Care Sara?

— Fata în casa a mamei Smolly.

— Ah, bine. Noapte bună!

Tânăra subţirică avea deci un iubit. În ce priveşte bărbatul, Klausen avu impresia că îi era cunoscută silueta lui, dar nu îl privi cu atenţie, ca să nu-i pună pe cei doi într-o situaţie delicată. Se urcă în apartamentul său şi, pentru prima dată după un lung răstimp, dormi într-un pat moale ca puful.

3. Răzbunarea

Klausen se trezi dis-de-dimineaţă. Se îmbrăcă repede şi se îndreptă spre fereastră, sperând să-şi vadă zâna. Dincolo, însă, toate ferestrele erau închise. Dar uşa de la balcon era întredeschisă, aşa cum fusese şi în seara precedentă. Klausen aranjă astfel perdelele de la fereastra sa, încât de afară să nu poată fi văzut, în schimb el să poată vedea ce se întâmplă dincolo.

Nu trebui să aştepte mult, deoarece perdelele de vizavi se mişcară şi cineva deschise ferestrele. Era Marga, care ieşi pe balcon şi privi spre stradă. Klausen rămase înmărmurit de admiraţie. Era mai frumoasă decât tot ce văzuse el în cursul vieţii sale, era mai drăgălaşă decât toate fetele pe care le întâlnise sau şi le închipuise.

După micul dejun fata apăru din nou şi se aşeză, faţă în faţă cu tatăl ei, pe un fotoliu îmbrăcat în mătase roşie, adus de un băieţel negru. Acesta reveni ca să aducă câteva ziare, pe care tatăl şi fiica începură să le răsfoiască, apoi să le citească. Klausen stătea la fereastra camerei sale şi observa scena cu luare-aminte.

„Domnul cel gras cred că e tatăl ei” — îşi spuse Richard. La un moment dat acesta se uită uimit în sus; se părea că a găsit ceva captivant în ziar. Acum zâmbea şi îi întindea fetei ziarul. Oare o fi vorba de poezia mea? Dacă o va citi, îşi va da desigur seama că ei îi este dedicată!

Îşi puse binoclul la ochi. Da, era limpede că Marga citea versurile scrise de el. Vedea bine că citea pagina cu poezia lui. Pe faţa ei suavă se răspândi o roşeaţă intensă, de la frunte până la gât.

— A citit-o! murmură Klausen. O reciteşte. Oh, dacă ar simţi cum bate pentru ea inima poetului!

Cineva ciocăni la uşă. Fata în casă a gazdei sale îi aducea o listă cu meniul pe care şi-l putea comanda pentru săptămâna în curs. Era indispus că fusese deranjat tocmai în acel moment, dar nu lăsă să se cunoască acest lucru şi spuse fetei

că-i va comunica mai târziu comanda. Fata se retrase până la uşă, dar părea că ezită să părăsească încăperea.

— Mai doreşti ceva?

— Am o rugăminte, *mylord*, îi răspunse ea, înroşindu-se. Astă-noapte m-aţi văzut la poartă cu un gentleman...

Richard îşi aminti că bărbatul de care îi vorbea ea i se păruse cunoscut de undeva şi atunci hotărî să continue discuţia.

— Un gentleman? Dar care gentleman stă noaptea la poartă cu o slujnică?

— Dar aşa şi este, *mylord*, el este un gentleman, îl cunosc bine, deoarece îmi este... îmi este...

— Iubit?

— Da, răspunse fata încet. Doamna nu trebuie însă să afle şi de aceea am vrut să vă rog să nu-i spuneţi că m-aţi văzut noaptea cu el.

— *Well!* Cine este acest gentleman care ţi-a cucerit inima?

— Eu îi spun Fred, *mylord*.

— Dar cum se mai numeşte?

— Acest lucru trebuie să-l ţin ascuns. Dumneavoastră, însă, am să vă spun. Se numeşte Fred Wilson şi este un plantator bogat din Texas. Se duce des dincolo, la bancherul Olbers şi văzându-mă pe fereastră m-a îndrăgit.

— Olbers? Acesta este domnul acela gras care acum şade pe balcon?

— Da şi fiica sa este miss Margaret, care vine adesea la stăpâna mea. I se spune Marga.

Klausen află în felul acesta numele întreg al fetei pe care o admira atât de mult. Un gând îi fulgeră prin minte.

— Iubitul tău are o cicatrice pe frunte?

— Da! Îl cunoaşteţi, *mylord?* E de pe urma loviturii date de un indian.

— De unde ştii că este bogat?

— M-a dus odată la el în casă şi mi-a arătat o groază de pulbere de aur şi de pepite, aduse din călătoriile sale. În curând va porni din nou la drum.

— Unde?

— În Mexic, la fratele său.

— Ah, de ce atât de departe?

— Fratele său, alcade în Morelia, i-a scris că vrea să facă o afacere importantă cu el. Am citit şi eu scrisoarea.

— Cum se numeşte alcadele? Desigur tot Wilson!

— Nu, pentru că îi este numai frate vitreg. Se cheamă Antonio Molez.

— De ce fel de afacere e vorba?

— Asta nu ştiu, nu era scris în scrisoare. O să-mi îndepliniţi rugămintea, *mylord?*

— Da, dar numai cu condiţia ca nici tu să nu-i spui nimic iubitului tău despre ce am vorbit noi.

Fata se învoi şi plecă, iar Klausen se grăbi să-şi reia postul de observaţie de la fereastră. Marga şi tatăl ei plecaseră între timp de pe balcon. Richard se aşeză la biroul de scris şi completă comenzile, după care se pregăti de plecare, deoarece voia să-i facă o vizită lui Summerland.

Între timp el nu observase că tânăra sa adorată, îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră, îşi părăsise locuinţa şi, traversând strada, intrase în casa mamei Smolly. Aceasta din urmă fusese o prietenă a mamei ei care murise şi ţinea mult la tânăra noastră.

Mama Smolly o primi cu reproşuri, rostite însă pe un ton prietenos.

— Toată ziulica de ieri nu te-ai învrednicit să vii la mine nici pentru o clipă!

— Păi, dragă mătuşico, am avut atâtea de făcut. A trebuit să fac o mulţime de pregătiri pentru primirea de aseară, fiind şi obligată să mă duc la călărie cu nesuferitul de Wilson, pentru care tatăl meu, în mod cu totul inexplicabil, are o simpatie deosebită. Mai aveam eu când să vin şi la dumneata?

— Se pare că nu prea-l înghiţi pe acest Wilson!

— E prea puţin spus că nu-l înghit. Şi ştii de ce? El l-a făcut pe tata să înţeleagă că a rămas la Stenton numai de dragul meu şi tata mi-a cerut să fiu cât se poate de prietenoasă cu el. Plănuieşte să întreprindă cu el o afacere importantă şi pentru asta vrea să-l lege mai mult de noi. Cum să nu mă supere această chestiune?!

— Desigur! Aşa ceva e un lucru deosebit de supărător. Dar, ia stai puţin, Marga, o să vină vremea când...

— Când îţi vei închiria camerele disponibile, aşa-i că asta ai vrut să spui, mătuşică?

— De fapt nu am vrut să-ţi spun asta, dar dacă ai adus vorba, atunci află că le-am închiriat chiar ieri.

— Unui gentleman adevărat?

— Da! Ia priveşte!

Mama Smolly îi puse în faţă o carte şi-i arătă coperta cu un aer triumfător.

— Aici e numele său. Citeşte-l, dar cu voce tare!

— Richard Klausen! Mătuşică, să fie oare posibil? Locuieşte aici, la tine?

— La mine! dădu ea din cap cu un aer important.

— Dar cum de s-a întâmplat aşa? întrebă fata uimită, dar şi bucuroasă, bătând din palme.

— S-a întâmplat pe neaşteptate, numai că am făcut, dragă copilă, o greşeală de neiertat. Închipuieşte-ţi tu că mama Smolly a fost nepoliticoasă şi chiar grosolană, pentru prima oară în viaţa ei, cu un adevărat gentleman, cu poetul tău preferat!

Fata nu apucă să-i răspundă, căci în clipa aceea sună clopoţelul şi fata în casă intră în cameră.

— Domnul Klausen vă aduce lista cu comenzi, doamnă. Poate să intre?

— Bineînţeles, numaidecât. Reţine asta odată pentru totdeauna Sara!

Marga se uită în jurul ei, de parcă ar fi căutat un loc în care să se ascundă; dar era prea târziu, deoarece în acea clipă cel anunţat tocmai intra. Când o văzu pe Marga, pe faţa lui se aşternu o expresie de bucurie, dar se stăpâni de îndată.

— *Good morning*, doamnelor, salută el. Iertaţi-mă că mi-am permis să intru!

— Nu aveţi de ce vă scuza, noi vă datorăm mulţumiri, domnule. Mă găsiţi într-o companie plăcută, îi răspunse mama Smolly, recomandându-i pe tânăra ei prietenă: domnişoara Margaret Olbers, o admiratoare deosebită a poeziei germane.

— Sunt fericit că vă pot reîntâlni într-un domeniu atât de minunat, domnişoară, răspunse poetul.

— O întâlnire mai paşnică decât aceea pe care aţi avut-o

ieri cu cei ce mă însoţeau, spuse Marga cu voce scăzută.

— Vreţi să încheiem pace? întrebă el, întinzându-i involuntar mâna.

— Cu plăcere!

Marga îşi lăsă mâna într-a lui şi el o duse la buze.

— Deci vă e dragă poezia germană. Înseamnă că vorbiţi limba germană? o întrebă Klausen.

— O prefer chiar englezei. Cu mama mea am vorbit numai în germană. Acum am foarte rar acest prilej. Tata nu are relaţii cu germani şi vorbeşte numai engleza.

— Atunci va trebui să renunţ la ideea de a mă putea prezenta dumnealui. Sunt în posesia unor scrisori de valoare pe care vroiam să le schimb la dânsul, căci mi-a fost recomandat ca omul de afaceri cel mai amabil din Stenton.

— Îmi îngădui să remarc că m-am referit numai la relaţiile sale de acasă! Şi excluderea germanei nu este urmarea unui principiu, ci pur şi simplu se datorează întâmplării.

— Înseamnă că aş putea să îndrăznesc să mă prezint?

Marga se văzu pusă în faţa unei situaţii jenante, deoarece, în spatele acestei întrebări, se ascundea alta, căreia nu-i putea da nici un răspuns afirmativ, dar şi nici unul de respingere. Se înţelegea de la sine că o invitaţie ar fi fost urmarea firească a unei asemenea prezentări.

— Nu ar însemna nici o îndrăzneală, se auzi răspunsul ei, în timp ce privirea ei căuta spre podea.

Acordul ei îl umplu de fericire. Ar fi continuat cu plăcere conversaţia, dar nu trebuia să fie lipsit de măsură; în consecinţă îi dădu gazdei lista de comenzi şi îşi luă rămas-bun.

Ajuns în casa familiei Summerland, află că fraţii se duseseră la un club unde aveau obiceiul să se înfunde în citirea ziarelor de dimineaţă. Tom se dusese şi el, din simpatie pentru avocat, cu toate că i-ar fi fost mai uşor să răpună un urs decât să silabisească un rând scris. Klausen îi urmă acolo şi începu să-i caute pe cei doi prin încăperile clubului. Într-una din ele văzu afişat statutul clubului. Începu să citească cu atenţie, pentru a vedea dacă nu cumva străinilor le era interzis accesul. Covoarele groase care acopereau podeaua făceau ca paşii săi să nu fie auziţi, aşa că

prezenţa sa rămăsese neobservată şi în încăperea alăturată, de unde răzbătea discuţia purtată de doi bărbaţi. Aşa se întâmplă că Richard auzi conversaţia celor doi, fără nici o intenţie rea.

— *Well*, sir, m-aţi convins pe deplin că din afacerea asta se poate obţine un câştig deosebit de ridicat şi de sigur. Texasul a încercat în repetate rânduri să se desprindă de Mexic, dar a fost înfrânt datorită superiorităţii armatelor care au luptat împotriva sa. Acum Washingtonul este hotărât să-i acorde un ajutor substanţial şi urmarea va fi că această ţară bogată şi rodnică va trebui să jure credinţă Uniunii. O să vină un puhoi de imigranţi şi preţul pământului o să crească în curând de douăzeci de ori şi chiar mai mult. Acela care dispune acum de mijloacele necesare pentru achiziţionarea unor terenuri, poate câştiga milioane. Deşi participarea dumneavoastră este însemnată, dacă îmi permiteţi, domnule Wilson, aş adăuga şi eu o sumă, de care dispun acum; atunci evident că şi participarea dumneavoastră va fi mai importantă.

— La cât se ridică suma pe care o oferiţi?

— Patruzeci, poate cincizeci sau chiar şaizeci de mii de dolari, pe care vi-i pot preda sub forma unor poliţe la Galveston. Deşi situaţia dumneavoastră financiară mi-a fost până acum necunoscută, recomandările de la „Harris şi Thomson” din Jefferson City, pe care mi le-aţi prezentat, îmi ajung pe deplin ca să am încredere în dumneavoastră. Când porniţi în călătorie?

— Cât mai repede posibil. Nu avem timp de pierdut, conjunctura favorabilă pe care contăm este, în general, cunoscută, pentru ca între timp să se fi găsit cumva şi alţii dornici să încerce să profite de ea.

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră. Poftiţi, vă rog, la mine acasă, unde vom pune la punct toate formele afacerii.

— Şi fiica dumneavoastră, domnule Olbers?

— Îmi este mult prea dragă ca să-i impun eventual ceva. Dar, după câte ştiu, în mod cert este complet liberă, iar dumneavoastră nu sunteţi un gentleman căruia să-i fie greu să intre în graţiile unei fete.

Cu aceste cuvinte cei doi se ridicară şi părăsiră locul unde

avusese loc această conversaţie, fără să-l fi observat pe Klausen, lipit acum de perete. Erau bancherul cel gras şi bărbatul care primise zdravăna lovitură de pumn cu o zi înainte. Wilson era numele său... Klausen îşi aminti în clipa aceea de statura bărbatului ce stătuse în poarta casei mamei Smolly cu fata în casă a acesteia.

— Deci, Fred Wilson, iubitul Sarei; el este, fără nici un dubiu. Şi oare mă înşel când cred că este una şi aceeaşi persoană cu ticălosul acela care-i conducea pe oamenii-stâlp? Desigur că aici în oraş, în societate, are alt comportament şi altă ţinută, dar figura lui nu poate fi confundată, iar cicatricea confirmă identitatea lui. Dar cum de a reuşit să obţină recomandarea de la „Harris şi Thomson”? Nu putea fi în perioada aceea la Jefferson City şi, chiar dacă mă înşel în privinţa acestor date, este cert că-i un ticălos, dacă nu după altceva, după purtarea lui de ieri şi raporturile lui cu Sara, concomitent cu intenţiile afişate cu privire la Marga. Am să-l demasc!

Richard porni prin celelalte încăperi ale clădirii. În curând îi găsi pe cei căutaţi. Tom Summerland şedea la o masă şi se uita la ilustraţiile dintr-un ziar. Era îmbrăcat cu haine noi, de vânător. Pe cap însă purta aceeaşi şapcă veche. Se vede că nu se putea despărţi de ea.

Klausen se apropie de el şi-l bătu pe umăr. Tom sări în sus şi luă poziţia unui boxer.

— De ce mă loveşti, domnule? Vrei să te pricopsesc cu câteva lovituri bune?

— Loviturile dumitale, Tom Summerland, le cunosc prea bine; păstrează-le pentru alţi, bătrâne!

Vânătorul făcu ochii mari, se apropie de el şi-l îmbrăţişa cu putere.

— Ah, poetul, *by God*, poetul! El este! Dar omul s-a dichisit. Ei, Bill, ţine-l bine şi strânge-l să-i iasă puţin sufletul, că fără el nu m-ai fi putut revedea vreodată.

Îl împinse pe Richard spre fratele sau care, la rândul lui, îl salută cu aceeaşi căldură.

Desigur că nu mai putea fi vorba de continuarea lecturii ziarelor. Avocatul îi oferi lui Klausen ospitalitatea sa nelimitată. Richard îi mulţumi, dar ceru numai permisiunea de

a-l vizita de îndată ce-i va fi posibil. El trebui, însă, în cele din urmă, să accepte o invitaţie la masa de prânz.

În curând prietenii se despărţiră. Klausen se îndreptă spre bancă şi se anunţă la directorul acesteia. El fu condus într-o încăpere în care se mai aflau, spre surpriza sa, Olbers şi Wilson în plină discuţie. Amândoi nu-şi putură ascunde uimirea la vederea lui Klausen, doar că se manifestară în mod diferit. Ochii lui Wilson scânteiară când îl văzu; se întoarse rapid pentru a se îndrepta spre fereastră, cu scopul de a-şi ascunde faţa. Olbers privi încă o dată la cartea de vizită prin care Klausen se anunţase:

— Vă numiţi Richard Klausen, domnule?

— Da. Vin cu o rugăminte la dumneavoastră. Vreţi să fiţi amabil să verificaţi aceste hârtii de valoare?

Bancherul le luă şi le examină rapid.

— Da, sunt bune!

— Atunci doresc să schimb o parte a sumei pe care o reprezintă în bani peşin, restul vreau să-l depun la dumneavoastră, pentru a fi păstrat şi schimbat în poliţe, atunci când am să plec din localitate.

— Vă stau la dispoziţie, domnule! Îl cunoaşteţi pe domnul Summerland?

— Tom Summerland? Da, m-am întâlnit cu el în Llano Estacado şi tocmai i-am făcut o vizită.

— Atunci şi presupunerea mea este corectă: sunteţi autorul poemelor semnate cu acelaşi nume de pe această carte de vizită?

Klausen se înclină, confirmând.

— În cazul acesta o să-mi facă plăcere să vă reîntâlnesc şi în alte împrejurări decât cele de afaceri. Vă rog să consideraţi locuinţa mea ca pe a dumneavoastră! Fiica mea se va bucura să vă cunoască.

— Am şi avut cinstea de a fi prezentat domnişoarei la gazda mea, mama Smolly.

— Ah, locuiţi la mama Smolly? Asta îmi face plăcere, înseamnă că suntem vecini şi ne putem vizita fără nici o dificultate. Aveţi cumva vreo obligaţie pentru astă-seară?

— Nu.

— Atunci vă rog să fiţi oaspetele meu. O să fim între noi:

eu, Marga şi acest domn, pe care îmi permit să vi-l prezint. Domnul Fred Wilson, proprietar de plantaţii în Texas.

Bancherul omisese orice menţiune cu privire la întâmplările din ziua precedentă. Wilson se întoarse parţial şi făcu o plecăciune măsurată. Klausen îi răspunse glacial.

— Voi veni, domnule, dacă voi reuşi să mă despart de bunul meu prieten Tom, care nu o să-mi dea drumul cu uşurinţă.

— Păi, aduceţi-l şi pe el; l-am cunoscut ieri şi o să-mi facă plăcere să-l revăd acasă la mine.

De fapt asta şi urmărise Klausen.

Olbers îl conduse la casier, unde primi banii şi adeverinţa de depunere a hârtiilor de valoare, după care părăsi banca.

— A dracului gafă aţi făcut ieri, domnule Wilson, spuse bancherul la întoarcerea în încăpere. Acest om nu este altul decât vânătorul de care v-aţi legat deunăzi; trebuie să-şi fi făcut o părere nenorocită despre noi!

— Îmi este perfect egal! Nu am râvnit niciodată la prietenia unui cârpaci de rime şi nu am s-o fac nici acum. Că l-aţi invitat pentru astă-seară, nu-mi face nici o plăcere. Am sperat să am ocazia să stau singur de vorbă cu Marga, iar acum ăştia doi o să-mi strice seara.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, deoarece o să mă ocup eu de cei doi, în aşa fel ca dumneata să te poţi mişca în voie. Dar acum să ne întoarcem la afacerea noastră!

S-au înţeles ca Wilson să plece la drum chiar de a doua zi. După ce s-a întocmit contractul şi l-au semnat, amândoi, Wilson primi documentele şi părăsi casa. Parcursese câteva străzi în drum spre locuinţa sa, când o văzu pe Sara ieşind dintr-o prăvălie. O ajunse din urmă şi o opri.

— Trebuie să vorbesc neapărat cu tine. Să-mi laşi deschisă uşa de la camera ta.

— Când?

— De îndată ce se întunecă. Vin la tine numai pentru câteva clipe, dar am să mă întorc mai târziu.

— Am să pun cheia în locul ştiut.

Wilson dădu din cap şi se îndepărtă. Ajuns acasă, scoase documentele din buzunar şi le aruncă cu un aer triumfător pe masă. Apoi începu să măsoare cu paşi mari încăperea,

spunându-şi:

„Acest Klausen este fără îndoială individul căruia trebuie să-i mulţumesc pentru cicatricea mea. Şi e clar că la rândul lui m-a recunoscut, asta şi pentru că a făcut aluzie la Llano Estacado şi la pepite. O să-şi dea silinţa să-mi facă rău! Înainte de a pleca de aici trebuie să mă socotesc cu el şi să-i plătesc cum se cuvine cele două lovituri. Şi acest Tom Summerland, care o să apară şi el azi — continuă el monologul după o pauză — este celălalt, care mi-a luat atunci animalele şi o parte din bani. Sunt curios dacă o să mă recunoască şi el. Dar, oricum, sunt în siguranţă. Împotriva mea nu s-a depus nici o reclamaţie şi dacă voi fi nevoit să dispar, atunci voi fi căutat numai în Texas, unde am să strălucesc prin absenţă. Dacă o să reuşesc să fac rost de terenurile respective, le vând pe loc şi plec cu Sara în Brazilia. Acolo va putea rămâne cu mine până voi întâlni, alta care să-mi placă mai mult!”

După un timp, Wilson se apucă să-şi împacheteze lucrurile şi plecă în oraş pentru a cumpăra cele trebuincioase proiectelor sale. Când veni seara, puse pe el o manta largă sub care putea duce un pachet fără să se bage de seamă şi porni spre casa mamei Smolly. Intră în clădire, urcă două trepte şi deschise o uşă care ducea spre o încăpere mică, unde locuia Sara. Era întuneric, dar Wilson se descurca bine, cunoscând locurile. După scurt timp sosi şi fata.

— Tu eşti? şopti ea.

— Da, scumpa mea, îi răspunse el, îmbrăţişând-o şi strângând-o la piept. Am venit să-ţi aduc o veste îmbucurătoare.

— Care? întrebă ea, răspunzând pătimaş la mângâierile lui.

— Am să plec din oraş. Vii cu mine?

— Oh, cu toată dragostea. Cu tine merg oriunde m-ai duce. Când vrei să plecăm?

— Chiar azi.

— Asta-i prea curând. Trebuie să am puţin timp la dispoziţie, ca să mă pot pregăti şi să vorbesc şi cu stăpâna mea.

— Nu trebuie să faci nici o pregătire, am avut eu grijă de toate. Iar stăpânei tale nu trebuie să-i spui nimic, altminteri

nici nu te lasă să pleci.

— Dar ea este aşa de bună, nu pot să fiu atât de nerecunoscătoare faţă de ea şi, să o părăsesc pe ascuns!

— Aşa? Îţi este mai dragă decât mine? întrebă el pe un ton de reproş.

— Nu trebuie să gândeşti astfel. Îmi eşti mai drag decât toate şi toţi şi sunt gata să fac tot ce-mi ceri. Plec cu tine chiar azi!

— Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva, Sara. Şi nu ai s-o regreţi niciodată, căci abia acum începi să-ţi trăieşti viaţa, să guşti din bucuriile ei, care aici ţi-ar fi fost refuzate. Dar nu trebuie să mă însoţeşti ca fată, pentru că asta ne-ar putea produce neajunsuri şi nu ne-am putea bucura de norocul nostru.

— Nu ca fată? Dar cum?

— Ca băiat. În acest pachet găseşti tot ce-ţi trebuie. Costumul o să-ţi vină perfect.

— Ca băiat?! rosti ea bucuroasă. Oh, ce bine o să-mi stea. O să fiu lacheul tău şi nu o să te părăsesc nici o clipă.

— Dar va fi necesar să faci un sacrificiu mare, draga mea!

— Porunceşte-mi! Nimic din ce fac pentru tine nu e greu.

— Va trebui să-ţi tai minunatul tău păr, deoarece ar putea trăda faptul că nu eşti băiat, ci cea mai frumoasă fată din Statele Unite.

— Pot să-l tai. Renunţ la el cu plăcere pentru norocul de a fi iubită de tine.

— Până la ce oră trebuie să rămâi seara la mama Smolly?

— Până la zece, apoi sunt liberă.

— Atunci ai grijă ca de la acea oră să găsesc casa deschisă şi îmbracă-te din timp, ca să nu trebuiască să te aştept. Începând de ieri locuieşte la voi un domn Klausen?

— Da, un domn foarte frumos şi amabil.

— Ah, observ că e timpul să te scot de aici. Trebuie să-l serveşti şi pe el?

— Da. Stăpâna mi-a dat în primire odăile lui, ca să am grijă de ele şi mi-a dat şi cheia pentru ca în lipsa lui să îmi pot face treaba.

— Să te îngrijeşti ca şi cheia asta să fie la îndemână când am să vin seara la tine.

— Pentru ce? Vrei să intri în apartamentul lui? întrebă ea fără nici o bănuială în glas.

— Da. De la el se vede bine casa familiei Olbers şi trebuie să observ unele lucruri care se petrec acolo înainte de a pleca din casă. Acum însă, la revedere, Sara şi să faci tot ce ţi-am spus.

După o lungă îmbrăţişare Wilson coborî treptele, lăsându-şi mantaua în camera Sarei şi peste câteva clipe se afla în salonul bancherului.

Era primul sosit dintre oaspeţi şi o găsi pe Marga singură.

— *Good evening*, *miss*. Domnul Olbers mi-a permis să petrec ultima mea seară din Stenton în preajma dumneavoastră. Prezenţa mea sper că nu vă este neplăcută?!

— Închipuirea este o obişnuinţă rea, domnule şi conştiinţa mea nu mi-a permis niciodată să o încurajez.

El se trase de mustaţă şi răspunse:

— Nici un om nu trăieşte din altceva decât din ce îşi închipuie. Numai acela este norocos care ştie să se bucure de clipa trăită. Aceasta de acum este una dintre cele mai frumoase din viaţa mea şi nu mi-aş ierta să o las să treacă fără să v-o mărturisesc!

Din fericire, Marga nu fu obligată să răspundă, căci tocmai atunci intră în cameră tatăl ei. Odată cu el veniră Summerland şi Klausen. Poetul nu-i spusese încă nimic lui Summerland despre Wilson. Atitudinea prietenului său urma să-i spună dacă bănuiala sa era justificată sau nu.

Vânătorul grăbi spre fată şi îi apuca mâna cu o delicateţe plină de simplitate.

— Iată-mă din nou la dumneavoastră domnişoară şi dacă nu sunt bine-venit aveţi voie să mă goniţi fără să vă port pică pentru asta!

— Dar rămâneţi aici, dragă domnule Summerland; vă revăd cu plăcere, v-o spun din inimă!

Ea îi întinse mâna şi lui Klausen.

— Un bun-venit german, fără linguşiri şi fraze pompoase, domnule!

Richard vroia tocmai să se încline asupra degetelor ei delicate când, deodată, se opri la auzul unei expresii nepotrivite pentru societatea în care se aflau.

— *Zounds!* Ei drăcia dracului! Cine mai e şi ăsta? Tom Summerland se întorsese dinspre Marga spre Wilson şi la vederea acestuia îi scăpase acea exclamaţie şi pronunţase cuvintele cu care o continuase.

— Domnule Klausen, vreţi să fiţi bun să vă uitaţi puţin la acest om? Îl recunoaşteţi?

— Cine este, Tom?

— Mă las aici, pe loc, tocat mărunt dacă ăsta nu e omul-stâlp care ne-a atacat şi căruia i-aţi însemnat mai târziu scăfârlia cu tomahawkul! Ce caută ăsta la dumneavoastră, domnule Olbers?

Înainte ca bancherul să fi putut răspunde, Wilson se şi repezi:

— E nebun omul ăsta? tună el. Încă un asemenea cuvânt şi o să am grijă să i se pună cămaşa de forţă!

— Sau dumitale cătuşele! îi răspunse vânătorul pe acelaşi ton. Dacă te întâlneam în altă parte, în cinci minute ai fi fost dat pe mâna şerifului.

— Nu te lăsa împiedicat de asta! Deşi am fost invitat de domnul Olbers, veţi avea parte de şerif. Uite, primeşte-ţi porţia!

Marga scoase un strigăt şi bancherul se retrase într-un colţ. Wilson ridicase pumnul; avea arme asupra sa: în mâna-i dreaptă apăru un cuţit Bowie, în timp ce cu stânga încerca să scoată de la piept revolverul. Dar Klausen se şi afla în spatele lui; îl apucă de mijloc şi-l aruncă cu atâta putere prin uşa cu două canaturi, că aceasta se deschise şi Wilson se prăbuşi în antreu. Dar înainte ca cineva să-l fi putut ajunge din urmă, se şi sculase, coborând în fugă treptele spre ieşire.

Nimeni nu făcu vreun gest ca să-l urmărească. Marga zăcea pe un divan, iar Klausen era îngenuncheat lângă ea. Bancherul tremura din tot corpul şi se sprijinea de speteaza unui scaun. Tom Summerland sărise şi luase de pe masă o sticlă cu apă. Grija pentru drăgălaşa domnişoară era mai mare decât dorinţa de a pune mâna pe ticălos.

— Domnule Summerland, ce aţi făcut! se văieta Olbers. O asemenea bănuială a fost, într-adevăr, un act de nebunie!

Nu primi nici un răspuns, căci cei doi bărbaţi erau prea ocupaţi cu Marga pentru a putea acorda vreo atenţie

cuvintelor lui. Fata deschise ochii. În general ea nu leşina aşa de uşor. Ce se întâmplase de asta dată? Răspunsul veni fără voia ei când, de cum îşi reveni, privirea i se îndreptă spre Klausen.

— Trăiţi, nu v-a rănit?

La auzul acestor cuvinte pe Richard îl trecu o undă de bucurie. Însemna oare că se speriase atât de tare din cauza lui? El îi luă ambele mâini şi îşi aplecă fruntea peste ele, într-un gest plin de gingăşie.

— Suntem cu toţii vii şi nevătămaţi, domnişoară şi îngrijoraţi numai în legătură cu dumneavoastră!!

— Oh, atunci totul este în regulă! Văzusem cuţitul în mâna lui şi mi-a fost groaznic de teamă!

— Şi asta fără nici un motiv, o întrerupse tatăl ei.

— Fără motiv? întrebă Summerland, jignit. Vă închipuiţi cumva că nu ştiu să deosebesc o „fata morgana” de realitate? Nu ştiu cum îşi zice individul pe la dumneavoastră, dar că nu e numai un om-stâlp, ci chiar căpetenia lor, de asta sunt sigur. Întrebaţi-l pe poet; îl cunoaşte la fel de bine ca şi mine.

Olbers privi întrebător la Richard.

— Tom v-a spus adevărul, domnule, confirmă acesta. L-am recunoscut, încă de ieri, când l-am întâlnit la dumneavoastră, la bancă. Vă reamintesc răspunsul meu, în care vorbeam de pepite şi de stepa morţii. Şi domnişoara Marga o să vă confirme că am considerat-o demnă de o societate mai bună.

— Dovediţi, aduceţi-mi dovezi, domnule! Am motive să-i acord domnului Wilson toată încrederea mea. Iar acuzaţia dumneavoastră este atât de gravă, încât nici nu o pot înţelege.

— Aţi încheiat cu el astăzi o afacere pentru nişte întreprinderi texane?

— De unde ştiţi?

— Şi i-aţi acordat permisiunea să încerce să-i câştige încrederea domnişoarei Marga?

— Sunteţi atotştiutor?

— În măsura în care lucrurile îl privesc pe acest individ, da. El încearcă să-i câştige simpatia fiicei dumneavoastră şi în acelaşi timp întreţine legături intime cu Sara, fata în casă a

gazdei mele. Spuneţi-mi atunci dacă merită încrederea dumneavoastră?

— Ar fi oare cu putinţă ca ceea ce spuneţi să fie adevărat?

— Eu, cu ochii mei, i-am văzut aseară pe cei doi împreună; iar azi-dimineaţă ea m-a rugat să-i tăinuiesc stăpânei sale cele văzute de mine. Cuvântul meu vă e de-ajuns?

— Desigur! Doamne Dumnezeule, dacă nu greşiţi, atunci mă ameninţă o pierdere grea! Chiar azi am încheiat cu el o afacere şi i-am transferat cincizeci de mii de dolari.

— Poate că avertismentul nostru nu vine prea târziu. Ştiţi cu precizie că recomandarea de la „Harris şi Thomson” din Jefferson City este autentică?

— Ştiţi şi asta? Da, este autentică. Am verificat-o cu atenţie.

— Dar nu aţi mai cerut şi alte informaţii? Un individ ca el nu se dă înapoi de la falsuri. Trebuie să cerem prinderea lui.

— Sunteţi atât de sigur de ce susţineţi?

— Da. Şi ca să vă dau răgazul să-mi verificaţi spusele, sunt dispus să aştept câteva ceasuri. Trimiteţi o telegramă. Puteţi obţine repede răspunsul şi atunci veţi fi şi dumneavoastră convins.

— Aveţi dreptate! Dar nu trimit pe nimeni la oficiul telegrafic, mă duc chiar eu şi voi aştepta acolo răspunsul. La asemenea sumă importantă trebuie să fiu cât mai prevăzător.

— Atunci eu mă duc să-i ţin sub observaţie casa; e sigur că se va pregăti de fugă şi nu trebuie să ne scape.

— Stop, domnule Klausen, îl întrerupse Summerland. Pentru asta sunt la fel de potrivit ca şi dumneavoastră. Rămâneţi aici! Sau vreţi să o lăsaţi pe domnişoara Marga singură, căci pleacă şi tatăl ei?

— Da, mai bine rămâneţi! îl rugă şi Olbers. Marga nu trebuie să rămână fără protecţie în împrejurări ca acestea!

Cei doi plecară, bancherul la oficiul telegrafic, iar Summerland la locuinţa lui Wilson, a cărei adresă i-o dăduse Olbers,

După ce părăsise în fugă casa bancherului, Wilson a parcurs câteva sute de metri, a traversat strada şi s-a întors pe cealaltă parte până la casa mamei Smolly. Era prea devreme ca s-o găsească pe Sara în cămăruţa ei. Cu toate

acestea el intră în clădire şi aşteptă venirea ei. Când sosi, o ajută să se travestească în băiat şi să împacheteze lucrurile pe care voia neapărat să le ia cu ea. După ce terminară cu toate pregătirile, o întrebă:

— Mama Smolly mai e trează?

— Nu.

— Poarta casei?

— E deschisă. De altfel am şi cheia ei la mine.

— Şi pe cea a apartamentului lui Klausen?

— Da.

Le luă pe amândouă şi îi dădu următoarele instrucţiuni:

— Du-te acum, Sara! Nu trebuie să fim văzuţi împreună. Să mă aştepţi mai sus de casa de lângă bac.

— Am să fac cum îmi spui, dar te rog să te grăbeşti; vino repede!

Sara arăta foarte bine în straiele pe care le îmbrăcase. Wilson o luă în braţe şi o sărută de mai multe ori.

— O să vin repede. Dar acum porneşte!

După plecarea ei stinse lumina, închise cămăruţa şi se strecură pe scări până la etajul întâi. Acolo deschise uşa apartamentului lui Klausen, intră şi se închise pe dinăuntru. De îndată începu să cerceteze încăperile. Putea s-o facă fără să aprindă lampa, deoarece lumina felinarelor cu gaz de pe stradă pătrundea în apartament, iar pe deasupra ajungea aici şi lumina marilor lustre din imobilul lui Olbers. De la început, căutările lui au fost fructuoase. Începuse în bibliotecă, cu biroul, ale cărui chei le găsise chiar în primul sertar. În sertarul de jos era un portvizit pus pe nişte fişicuri cu bani. Luă tot ce găsi şi se duse la fereastră să le examineze.

— Am găsit! Aici e chitanţa de depunere a banilor!

Câteva cecuri pe care nu le bănuiam şi banii peşin primiţi de la Olbers. Am de toate din belşug. Acum trebuie doar să mă mai socotesc cu el!

Încuie toate sertarele la loc şi se apropie de fereastră, ca să observe casa din faţă. În camera de oaspeţi luminile erau stinse, ardea în schimb lumina în camera cu balcon, de la parter. Persoanele care trebuiau să se găsească acolo stăteau probabil în spatele lămpii, deoarece nu zărea nici cea mai mică umbră.

„Oare Klausen mai e acolo?”, se întrebă Wilson.

Primi pe loc răspunsul. În dreptul luminii apăru Marga şi în spatele ei Klausen. Ei ieşiseră pe balcon şi acum stăteau unul lângă altul, sprijinindu-se de balustradă. Păreau că se uită după cineva.

„Fir-ar să fie! Ia uite ce apropiaţi stau! Pe Dumnezeu, uite cum îşi pune braţul în jurul ei. Şi ea îi permite. Deci, asta-i situaţia! Ei, lasă băiete, că te aranjez eu! Ai prea mult foc în vine, te mai calmez eu; am să te jupoi oleacă, ai să vezi tu pe dracu'! Dar cine o fi grăsunul acela care vine în fugă? E Olbers, bancherul! Unde o fi fost? La poliţie? Şi unde s-o fi ascuns nenorocitul de Tom Summerland, care nu apare nicăieri? Acum văd că porumbeii intră din nou în cameră!”

Acolo, în camera cu balcon trebuie că avea loc o discuţie vie, umbrele demonstrau o agitaţie deosebită. Ceva mai târziu Olbers şi Klausen părăsiră casa, unul îndreptându-se spre centrul oraşului, iar celălalt spre cartierul unde locuia Wilson.

„Oare ce plănuiesc? În orice caz mă urmăresc pe mine. Ei bine, n-o să reuşească să mă prindă!”

Trecu o bună bucată de timp până putu să vadă pe unul dintre ei întorcându-se. Apăru o birjă care întoarse în faţa casei bancherului şi se opri pe partea cealaltă a străzii. Din ea coborî Klausen, care dispăru pentru puţin timp în interior, după care reapăru şi traversă iute strada.

„Vine! Acum e momentul!”

Wilson se cuibări sub birou. De afară se auzi cum se deschide uşa. Klausen intră în cameră şi aprinse lumina. Se duse la dulapul cu haine şi începu să-şi împacheteze lucrurile.

Absenţa lui Olbers şi a lui Summerland îi prilejuise momente fericite alături de Marga, pe care acum, fiind singur şi le rememora cu plăcere.

Marga se sculase de pe divan şi se apropiase de el:

— Sunteţi sigur că nu v-aţi înşelat?

— Absolut. Dar chiar şi el, prin fuga sa, a dovedit că nu greşesc.

— Ce om! Şi când mă gândesc că atâta timp a stat în preajma noastră fără să bănuim că ar putea să ne ameninţe ceva rău! Treaba asta cu cuţitul a fost groaznică!

Amintirea lamei ucigaşe avu aproape acelaşi efect cu acela provocat de atacul însuşi. Ea se clătină, căutând cu mâna un sprijin pe care nu-l găsi. Klausen fu într-o clipă lângă ea şi o susţinu. Fata îşi lăsă capul pe umărul lui şi închise ochii. El o cuprinse mai tare şi-şi aplecă faţa spre ea. Inima îi bătea cu putere.

— Domnişoară Marga! Aşa aş vrea să vă ţin şi să vă sprijin ca acum pentru totdeauna, cât timp va exista un dram de viaţă în mine!

Ea închisese din nou ochii. Paloarea din obraji începea să dispară. Slăbiciunea pe care o simţise pierise. N-ar mai fi avut nevoie de sprijinul lui şi totuşi stătea nemişcată, în aceeaşi poziţie, cu un zâmbet fericit întipărit pe buze. Atunci el se aplecă şi o sărută, iar ea îi întoarse sărutul.

La scurt timp sosi acasă şi bancherul. Era atât de tulburat, încât nici nu observă starea neobişnuită în care se aflau cei doi.

— Aţi avut dreptate, sir! spuse el cu răsuflarea tăiată. Recomandaţiile erau falsificate. Trebuie să punem mâna pe bandit.

— O să-l prindem, chiar dacă, pentru moment, a reuşit să dispară. Dacă s-a îndreptat însă mai întâi spre locuinţa sa, ceea ce cred că a făcut în mod sigur, atunci Tom Summerland n-o să-l scape din ochi. Aţi fost la poliţie?

— Nu, încă nu am apucat să mă duc. În supărarea şi în graba mea nici nu m-am gândit la asta!

— Atunci, ar trebui s-o faceţi cât de curând. Între timp eu mă duc după Tom şi vă aştept şi pe dumneavoastră acolo. Nu trebuie să pierdem nici o clipă!

Plecară de îndată şi Marga rămase singură. Se aşeză pe divan şi-şi deschise albumul de amintiri. Aici era ascunsă poezia pe care o tăiase din ziar. O reciti în mai multe rânduri.

Stătu mult timp, pe jumătate trează, visând. Deodată se auziră de afară paşi care se apropiau. Înainte de a se fi ridicat în picioare, lângă ea se afla cel pe care-l iubea. El văzu tăietura din ziar în albumul întredeschis şi îşi dădu seama că, în timpul cât lipsise, fata fusese preocupată numai de persoana lui.

— Vin cu noutăţi. Wilson nu a ajuns încă la locuinţa sa.

Poliţiştii îl caută prin locurile pe care le frecventa în mod obişnuit şi, deoarece nu-l cunosc, tatăl tău trebuie să ia parte la cercetări, pentru a-l identifica. Te rog să nu-ţi faci griji în ce-l priveşte. Şi eu, împreună cu Summerland, o să-l caut în continuare. Bănuiesc însă, că la ora asta el a şi părăsit Stentonul. În acest caz ştiu precis încotro a apucat şi am să-l urmez încă în cursul acestei nopţi. Pot să te rog să mă scuzi faţa de mama Smolly, de la care nu am răgazul să-mi iau rămas-bun?

— Cum aşa, vrei să-l urmăreşti, să-ţi pui viaţa în primejdie! Nu, în nici un caz nu pot să fiu de acord cu aşa ceva. Te rog rămâi şi lasă urmărirea ticălosului pe seama poliţiei.

Klausen îi zâmbi fericit şi tulburat în acelaşi timp.

— În lupta cu un duşman nu se pune problema pericolului. De altfel, plecarea mea încă nu e sigură; s-ar putea ca Wilson nici să nu părăsească oraşul; în cazul acesta cade precis în mâinile noastre şi eu rămân aici.

— Atunci promite-mi că, în orice caz, mai treci pe aici. Eu rămân trează până ce se întoarce tata şi până ce am veşti certe.

— De acord, mă voi întoarce. Până atunci — noapte bună! El îi întinse mâna. Ea îi văzu privirea rugătoare şi simţi încercarea lui delicată de a o atrage spre el. Atunci îşi încolăci braţele în jurul lui.

— Richard, ai grijă, păstrează-te pentru mine! Fii prudent dacă îl întâlneşti!

Buzele ei le atinseră pe ale lui într-un sărut uşor şi rapid, după care se strecură în încăperea vecină. Aici, tocmai îşi schimba rochia elegantă cu un halat de casă mai comod, când observă faptul că ferestrele apartamentului lui Richard erau luminate. Însemna că el şi ajunsese acolo. Ştiind însă că urma să plece din nou, voi să-l mai vadă o dată şi ieşi pe balcon.

După câteva clipe uşa balconului de vizavi se deschise şi Klausen ieşi afară, cu intenţia să se uite după Summerland, care urma să i se alăture ca să pornească împreună la drum. Richard o văzu pe Marga şi-i făcu un semn cu mâna, la care ea îi răspunse în acelaşi fel. Nu lăsase însă mâna jos când văzu în spatele lui Klausen o umbră, pe care o recunoscu în

clipa următoare ca fiind a lui Wilson. Un fior de groază o străbătu, dar se regăsi pe loc, strigând:

— Wilson în spatele tău!

La auzul avertismentului Richard se întoarse fulgerător, în clipa în care ticălosul schiţase gestul de a-l înjunghia.

— Ajutor, ajutor! strigă Marga, înspăimântată de moarte. Ea putu să-i vadă pe cei doi bărbaţi luptându-se pe balcon şi atunci alergă înapoi în cameră, coborî treptele de la ieşire, traversă strada şi zbură sus, spre locuinţa lui Richard.

Ajunse sus în momentul când Klausen intra de pe balcon în cameră.

— Richard, unde-i ticălosul?

— A fugit, sărind de pe balcon; în timp ce încercam să pun mâna pe cuţit l-am scăpat din mână.

— Văd că sângerezi! Te-a rănit, canalia! Arată-mi rana!

— Nu e nimic, Marga, doar două mici zgârieturi. Lasă-mă să-l ajung din urmă. Dă-mi drumul!

— Nu-ţi dau drumul pentru nimic în lume!

El încercă să se elibereze, dar ea se agăţa atât de tare de el, încât ar fi trebuit s-o îndepărteze cu forţa.

— Te rog, Marga, o să-mi scape!

— Lasă-l să scape! Aş muri de grijă, dacă te-aş lăsa acum să te duci după el; Vino, scoate haina de pe tine, să văd mai îndeaproape rănile!

Văzând că rezistenţa este zadarnică, se lăsă convins. Wilson îi făcuse două tăieturi la braţ, nu periculoase, dar care sângerau puternic. El o privi zâmbind când o văzu agitându-se în încercarea de a-i opri sângerarea, cu un bandaj în toată regula.

— Aşa, spuse ea satisfăcută când termină operaţia, acum n-avem motive să fim îngrijoraţi, dragul meu încăpăţânat! Altfel ai fi fugit după el şi pe drum ţi-ai fi pierdut poate tot sângele.

— Fără tine aş fi fost mort de mult, căci dacă nu mă preveneai m-ar fi străpuns cu cuţitul. Cum aş putea să-ţi mulţumesc?

O atrase cu dragoste spre el.

— Păi, strângându-mă în braţe, totdeauna, cu dragoste, ca acum! îi şopti ea, lipindu-se de el.

Se auziră afară nişte paşi şi Summerland intră. Făcu ochii mari când o văzu pe Marga, dar Richard îl puse repede la curent cu cele întâmplate.

— Cum aşa? A fost aici? Şi ţi-a furat ceva?

— Încă nu ştiu, Tom; n-am timp să cercetez şi asta. Dacă a făcut-o, o s-o constat ulterior. Acum, însă, trebuie să pornim după el.

— Desigur, dar ia-ţi un revolver cu tine sau ceva asemănător; banditul nu trebuie menajat!

Părăsiră cu toţii casa mamei Smolly. Klausen o conduse pe Marga, apoi se alătură prietenului său, care-l aştepta.

— Şi acum încotro? întrebă acesta.

— Din nou la mine acasă. Am să caut s-o găsesc pe Sara, fata în casă. Fără ajutorul ei n-ar fi putut intra în apartamentul meu. Deocamdată să lămurim rolul ei în această afacere, restul îl vom afla după aceea.

— *All right*, sir! Ideea asta nu e rea. Din partea mea Wilson poate să fugă până la Babilon. Noi tot îi vom da de urmă, ajutându-l să ajungă la spânzurătoare!

4. La contele Hernano

Un vânt puternic dinspre nord-est bătea şi umfla pânzele bricului Statelor Unite „Union”, care zbura aplecat deasupra valurilor. Avea ca destinaţie Vera Cruz, unde trebuia să încarce lemn colorant brazilian veritabil pentru Galveston, iar la bord numai doi călători care tocmai stăteau sprijiniţi de balustradă, privind cu interes la un rechin ce se ţinea după navă.

Unul dintre pasageri era îmbrăcat cu un costum cenuşiu comod şi purta o pălărie de Panama, des întâlnită la această latitudine. Celălalt avea o haină cu franjuri, făcută din piele de bivol şi purta pe cap o şapcă ce atrăsese tot timpul călătoriei atenţia marinarilor.

— Aş fi fericit — spuse cel cu haina de piele — dacă aş avea sub mine câţiva metri pătraţi de pământ solid!

— Asta se va întâmpla spre seară, Tom, după cum mi-a spus căpitanul. Şi dacă vom ajunge la timp pentru a prinde legătura, vom sosi mâine dimineaţă în Mexic.

— M-aş bucura! Numai să nu fim pe o urmă greşită, traversând fără rost această mocirlă nenorocită.

— Nu putem să excludem şi o asemenea posibilitate. Deşi eu cred că am judecat bine, când am socotit că e probabil să-l întâlnim pe bogatul plantator din Texas la fratele său, stimatul alcade don Antonio Molez.

— Dacă e aşa, domnule, atunci îi înfig din prima clipă cuţitul meu în piept pentru furtul săvârşit.

— Sper cu tărie că amândoi, Olbers şi cu mine, ne vom redobândi lucrurile de care am fost jefuiţi. Sara mi-a spus că a văzut la el o cantitate mare de pepite şi de pulbere de aur, a cărei valoare depăşeşte cu mult costurile călătoriei sale. Hârtiile de valoare ale bancherului sunt sigur că le-a schimbat de mult.

Nu-şi termină bine fraza, când se apropie căpitanul navei. Spre bucuria sa, Klausen găsise în persoana acestuia un vechi cunoscut şi-i povesti ce l-a adus în călătoria de acum.

— Cât mai avem de navigat, Williams? îl întrebă el.

— În circa două ore acostăm în port. Priveşte prin binoclul acesta. Ieri am depăşit tropicele şi urmează să trecem prin dreptul localităţii Tampico. Uită-te bine, de aici poate fi văzută coasta.

Într-adevăr, Klausen zări o dungă întunecată care închidea orizontul.

— Cunoşti cumva programul de navigaţie al vaselor pentru pasageri?

— Nu. Dar, oricum, nu va trebui să aştepţi mult. Crezi că-l vei găsi pe individ la Morelia?

— Probabil! Nu pot, însă, să fiu sigur de succes.

— Eu cred că se află în Texas. Pe semne că acolo este cunoscut, nu degeaba povestea el atât de multe despre acele locuri. Bănuiesc că va încerca să-şi pună planurile în practică, în ciuda faptului că se ştie urmărit. Se bazează pe întinderea mare a teritoriului şi pe faptul că Texasul nu ţine de Statele Unite, fiind o provincie mexicană. Lucru care înseamnă în mod implicit că extrădarea sa ar necesita tratative îndelungate, uşurându-i la nevoie fuga.

— Apreciez raţionamentul tău, dar, totuşi, nu sunt de acord cu el. Înfăţişarea sa trădează o origine spaniolă şi Mexicul îi este oricum mai familiar decât Texasul. Fratele său, pe care în nici un caz nu-l consider a fi vitreg, trăieşte acolo. Wilson ar fi putut să fie iniţial un senior Molez. Ca şi tine, cred că el nu va renunţa la încercarea de a-şi înfăptui speculaţiile; concesiunile de terenuri pot fi obţinute în Texas numai cu multă trudă şi printr-o intermediere îndelungată, în timp ce în Mexic le poate avea la prima mână şi cu mult mai ieftin. Poate are şi relaţii bune cu unele personalităţi din cadrul administraţiei de acolo şi speră ca prin intermediul alcadelui să intre în contact cu ele. Dacă îi reuşesc planurile, nu o să se ducă în Texas, ci va încerca să-şi vândă de îndată concesiunile, cu profit şi să dispară cât mai repede, pentru totdeauna.

— *Well*, sir, cred că aveţi dreptate, îşi dădu cu părerea Summerland, dar o să avem noi grijă să fie mai la vederea oamenilor cinstiţi, adică la o înălţime mai mare cu vreo cinci coturi de frânghie, asta, bineînţeles, dacă nu o să-l gâdil eu

mai înainte cu cuţitul!

— Cât va rămâne „Union” în port?

— Asta încă nu ştiu, răspunse căpitanul Williams, depinde cum vor evolua lucrurile în ce priveşte completarea încărcăturii. Vrei să te întorci cu mine?

— Aş prefera, bineînţeles, s-o fac cu tine!

— Atunci grăbeşte-te să-l prinzi pe omul tău şi adu-l la mine, ca să-l pot cunoaşte şi eu!

— Ei, dacă aş reuşi treaba asta! Am toate împuternicirile din partea poliţiei. Dar numai din partea autorităţilor Statelor Unite, nu şi ale celor din Mexic, unde nu au nici o valabilitate.

Previziunile căpitanului se adeveriră. Nu trecuseră două ceasuri că nava sa şi arunca ancora între San-Juan de Ulloa şi bătrânul oraş Santa-Cruz. Cei doi călători îşi luară rămas-bun de la căpitan şi se lăsară conduşi la ţărm de vâslaşii unei bărci. Acolo, în curând, se văzură în faţa clădirii vămii, situată în centrul unei pieţe aglomerate.

După ce şi-au terminat formalităţile, au aflat că poştalionul părăseşte în curând portul, îndreptându-se spre Mexico, vechea capitală imperială. A doua zi după-masă admirau priveliştea munţilor care închidea valea splendidului lac Tenochtitlan, precum şi frumosul oraş Mexico, capitala ţării. Poştalionul cobora repede spre vale şi în curând fură depuşi în faţa unui hotel de lux, unde au fost primiţi cu o politeţe deosebită.

Trebuiau să rămână aici o zi pentru a se odihni după obositoarea călătorie şi să aştepte o ocazie pentru Morelia. În curând se lăsă seara, vreme la care locuitorii capitalei obişnuiau să iasă la plimbare pe Alameda, locul lor de distracţie preferat.

Exista posibilitatea ca Wilson să se mai găsească în Mexico. Avea un avans de numai o zi şi era de presupus că o să vină şi aici. De aceea cei doi se hotărâră să pornească la cercetări separat, pentru a avea mai multe şanse. Summerland purcese primul. Klausen, ştiind că are de-a face cu societatea elegantă a oraşului, se îmbrăcă cu grijă. Era surprins de frumuseţea şi opulenţa oraşului, bogat în parcuri, fântâni arteziene, locuri de odihnă, clădiri impozante.

Oamenii înstăriţi din oraş şi din ţară se plimbau cu vădită

plăcere pe aleile dichisite ale Alamedei, iar toaletele strălucitoare ale doamnelor vădeau luxul cu care se obişnuiseră urmaşii cuceritorilor spanioli. Înveşmântate în mătăsuri foşnitoare, învăluite în dantele vaporoase, peste care îşi puneau elegantele *basquina* (mantie bască purtată de femei), împodobite cu diamante şi perle, frumoasele femei şi fete se plimbau, unele cu faţa acoperită de voaluri, altele cu faţa descoperită, lăsând să se întrevadă splendizii lor ochi negri, scânteietori. Păşeau elastic şi uşor, balansându-şi trupul pe picioarele lor delicate, practicând în acelaşi timp subtilul joc al evantaielor stăpânit cu măiestrie. Asemănător unei ghirlande cu flori multicolore, fluviul acestor splendide reprezentante ale Spaniei noi se revărsa pe cărările parcului; ici şi colo străluceau uniformele înzorzonate ale militarilor şi portul colorat al poporanilor. Pe măsură ce soarele cobora pe cer spre munţii dinspre apus, cu cât se aprindeau spre sud vârfurile îngheţate ale celor doi vulcani ce străjuiau oraşul, cu atât mai deasă şi mai compactă devenea mulţimea care pendula într-o parte şi alta a parcului sau se aduna în locurile de odihnă.

Klausen înainta încet, privind cu atenţie la fiecare trecător. Totodată nu putea să nu observe impresia pe care o făcea asupra acestora statura sa impunătoare. Sute de ochi rămâneau fixaţi asupra lui şi la fel de numeroase erau evantaiele care încercau să i se adreseze în limbajul lor specific. Se gândea însă la Marga şi trecea cu indiferenţă peste aceste semne ademenitoare.

La un moment dat se întâlni faţă în faţă cu o doamnă îmbrăcată deosebit de luxos şi de elegant, la braţul unui domn mult mai în vârstă decât ea. Era o frumuseţe cum rar se întâlneşte; ea îi aruncă, în trecere, o privire lungă, semnificativă. Un moment mai târziu, ajungând la capătul străzii, se întoarse şi o privi din nou. Şi ea se întorsese din drum. Apropiindu-se de el, frumoasa duse evantaiul la buze şi îi schiţă un sărut, în timp ce-l fulgera cu ochii ei mari, strălucitori, fără să fie observată de însoţitorul ei.

Aparent întâmplător, evantaiul îi căzu tocmai atunci din mână. Klausen se aplecă şi i-l oferi. Evantaiul era lucrat într-o manieră cu totul neobişnuită şi împodobit cu pietre preţioase.

Ea îl luă, atingându-i cu acest prilej mâna.

— Mulţumesc, domnule! Sunteţi străin, căci vă văd plimbându-vă singur?

Klausen se înclină afirmativ în faţa ei şi a însoţitorului ei, care îi mulţumi cu o sobrietate distinsă.

— Întocmai, doamnă, răspunse el într-o spaniolă neaoşă.

— Şi cum vi se pare Mexic?

— Este patria zânelor, ţara despre care poeţii povestesc că nimeni nu mai vrea să o părăsească odată ajuns aici, iar oricine îi trece graniţele este pierdut.

— Atunci şi dumneavoastră sunteţi pierdut?

— Sunt apărat de un talisman puternic! spuse el zâmbind, după care se înclină şi se îndepărtă. O privire, ce cu greu putea fi descrisă, îl urmări; în ea se dădea lupta între admiraţie şi regretul pe care îl stârnise întreruperea bruscă a conversaţiei pregătită cu atâta abilitate.

Klausen porni spre hotel târziu, când majoritatea plimbăreţilor părăsise străzile din centrul oraşului. Acum era convins că cel pe care-l căuta nu se afla aici. Pentru a putea admira oraşul şi, la lumina serii, făcu un ocol care-l duse în centrul unei aglomeraţii de case. Deodată remarcă o clădire îngustă, în care, la una din ferestrele de la etaj, se zărea capul unei femei care privea în jos, spre stradă. Richard se retrase îndărătul unei porţi, observând în continuare faţa femeii, care îi părea cunoscută.

— Ce noroc! E Sara, fata în casă a mamei Smolly! Acolo unde se află ea trebuie să fie şi Wilson!

El aşteptă până ce Sara se retrase de la fereastră, după care intră în casă. Judecând după exteriorul ei, aceasta putea să fie locuită numai de oameni simpli. Intră în singura încăpere care se afla la parterul ei. Era mobilată foarte sărăcăcios, dar era curată. O femeie mai în vârstă se ridică de pe scaunul în care probabil că aţipise.

— Iertaţi-mă, doamnă, că vă deranjez. Cumva locuieşte la dumneavoastră un don Carlo Piscaldo? El alesese primul nume ce-i venise în minte.

— Don Carlo Piscaldo, domnule? Nu, nu locuieşte şi nici nu a locuit la mine. Încăperile mele sunt închiriate de un domn Tomasio, sosit abia de ieri la mine şi care o să părăsească

oraşul peste câteva clipe.

— Asta se potriveşte. Trebuie să fi încurcat eu numele. Mulţumesc doamnă; ar trebui să vorbesc cu soţia acestui domn.

Părăsi încăperea şi urcă treptele înguste ce duceau la primul etaj. Bătu la uşă. Se auzi o voce slabă şi el intră.

Ea era! Cu ochii la uşă, îl recunoscu imediat; teama ce se întipărise pe faţa ei demonstra cu prisosinţă acest lucru.

— Domnule Klausen! strigă ea, apucându-se cu mâinile de masă.

— Da, eu sunt, Sara! De ce te-ai speriat aşa?

— Eu... eu... nu m-am speriat. Era... era numai bucuria de a vă revedea!

— Într-adevăr? Atunci dă-mi voie să mă aşez. Unde e domnul Wilson, care aici îşi zice Tomasio?

— S-a dus la Morelia, la fratele său.

— Când se întoarce?

Privirea ei încerca să descifreze expresia de pe faţa lui Klausen.

— Sara! Adevărul! îi porunci el pe un ton aspru.

— În patru sau cinci zile.

— Ce s-a dus să facă acolo?

— Nu ştiu.

— Unde sunt lucrurile lui?

— Aici.

— Scrisori şi alte documente?

— Tot aici.

— Adu-le să le văd!

— Asta nu se poate. Le-a încuiat. Nici eu n-am voie să le văd.

— Unde sunt?

— Aici, în scrinul acesta.

— Bine, atunci mă descurc singur.

Apucă vătraiul şi cu ajutorul lui forţă broasca. Sara nu îndrăzni să i se opună şi nu scoase nici un cuvânt.

Sub lenjerie, Richard găsi un portvizit şi un pachet cu diverse acte. Deschise portvizitul; un zâmbet de satisfacţie îi apăru pe faţă. Erau chitanţele primite de la bancher la depunerea hârtiilor sale de valoare, cecurile furate, precum şi

diferite acte de plată date de bancher, în valoare de cincizeci de mii de dolari. Wilson nu era încă sigur de el şi amânase valorificarea lor pentru mai târziu. Richard băgă în buzunar portvizitul şi deschise pachetul. Acesta conţinea diferite exerciţii de scriere şi o colecţie întreagă de anteturi şi ştampile, dovadă sigură a faptului că posesorul lor se ocupa intens cu falsificări de documente şi hârtii de valoare. Erau şi câteva scrisori. Ultima avea o dată recentă şi îi atrase în mod deosebit atenţia lui Klausen.

După ce o citi, puse la loc celelalte hârtii şi o întrebă pe Sara, în timp ce punea în buzunar ultima scrisoare:

— Ţi-a vorbit despre contele Hernano?

— Nici un cuvânt.

— Mi-ai spus la Stenton că este în posesia unei cantităţi mari de pulbere de aur şi de pepite. Ce-a făcut cu ele?

— O parte din ele le-a vândut la New-Orleans; restul se află în sertarul de jos al scrinului.

Richard îl forţă şi pe acesta. Conţinea mai mulţi săculeţi grei, care, în mod cert, valorau mult.

— Toate jefuite. Nu îi las nici un grăunte.

— Jefuite? Nu se poate; Fred nu poate să fi făcut aşa ceva!

— A făcut-o, Sara. De la domnul Olbers cincizeci de mii de dolari, de la mine mai multe mii, iar aurul acesta e de la căutătorii de aur ucişi de el.

— Ucişi? Doamne Dumnezeule, domnule, nu aud eu bine?

— Auzi foarte bine! Este un ucigaş, un tâlhar şi un falsificator, fugit din Stenton pentru că îl căuta poliţia. Cicatricea nu i-a făcut-o un indian, ci o are de la mine. L-am întâlnit în prerie, în mijlocul unor ticăloşi şi i-am aplicat lovitura de pe urma căreia i-a rămas acel semn.

— Nu, nu, asta nu poate să fie adevărat, domnule Klausen! Ea se aruncă pe divan şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Klausen se hotărî atunci să iasă cu ultimul argument.

— Nu numai asta! Şi pe tine te-a înşelat!

— Pe mine? Niciodată!

— Ba da, a făcut-o! În timp ce venea la tine, se străduia să obţină mâna domnişoarei Marga. Eu am fost prezent la această scenă. Era în ziua fugii sale.

Fata sări în sus. Ochii ei scoteau fulgere.

— Adevărat? Puteţi să juraţi, domnule?

— Da, Sara! El te-a luat cu sine cu gândul ca mai târziu să te părăsească.

— Ticălosul! Temperamentul ei meridional începea să iasă la iveală în chip vădit.

— Nu are plantaţii. Nu are nici o palmă de pământ în Texas; trăieşte numai din ticăloşii şi o să te nenorocească şi pe tine.

— Pe mine, domnule Klausen? Nu, asta n-o s-o facă! Ea îşi strânse pumnii. L-am iubit ca pe viaţa mea. Dar vă cred, o voia pe domnişoara Marga şi acum iubirea mea e moartă. De îndată ce se întoarce, am să...

— El nu se va întoarce la tine, Sara, deoarece tu vei părăsi odată cu mine această casă.

— Asta nu am voie, sir; mi-a poruncit categoric să rămân aici până se întoarce el.

Klausen zâmbi.

— Se pare că nu-ţi dai seama de situaţia în care te afli. Că ai părăsit-o pe mama Smolly fără acordul ei, nu vreau să mai amintesc. Este o lipsă de recunoştinţă, dar nu crimă. Numai că tu, Sara, ai fugit împreună cu un tâlhar, un falsificator şi l-ai sprijinit în acţiunile lui, ceea ce înseamnă că, potrivit legii, îi eşti complice. Înţelegi de ce trebuie să pleci cu mine? Ca prizoniera mea!

— Prizonieră? strigă ea. Nu am săvârşit nimic rău!

— Dar banii de care m-a jefuit Wilson înainte de a părăsi Stentonul? Eu l-am găsit în apartamentul meu, a vrut să mă înjunghie, dar nu a reuşit decât să mă rănească şi apoi să fugă.

— Adevărat? Mi-a cerut cheile pentru că voia să observe din camera dumneavoastră casa domnului Olbers.

— Cheia ţi-a fost încredinţata ţie şi nu avea ce căuta în mâinile lui. M-a jefuit şi m-a rănit.

Richard ridică mâneca mantiei şi-i arătă braţul.

— Priveşte aici la cele două tăieturi. Eşti complice la jaf şi la încercarea de a mă ucide.

Ea se albi la faţă şi îl privi înmărmurită, dar cu un aer absent. După o pauză îndelungată îşi regăsi graiul.

— Dar este groaznic, domnule, e într-adevăr groaznic! Oh, Doamne! Mai bine n-aş fi avut încredere în el şi n-aş fi părăsit-

o pe mama Smolly. Oare nu există o salvare pentru mine?

— Poate, dacă îmi mărturiseşti totul.

— Am să fac tot ce-mi cereţi, domnule Klausen. Întrebaţi-mă şi eu vă voi răspunde.

El o supuse unui interogatoriu amănunţit şi află tot ce trebuia să ştie. Avea un sentiment de milă faţă de fată, pe care doar dragostea o dusese la săvârşirea unor fapte condamnabile.

— Dacă mă vei asculta, Sara, lucrurile se mai pot repara!

— Porunciţi ce să fac, domnule! Am să fac tot ce va fi nevoie!

— Atunci împachetează lucrurile ce-ţi aparţin şi vino cu mine!

Cu mâinile tremurânde fata îşi adună puţinele ei bunuri. Richard luă toate obiectele de valoare ale lui Wilson şi părăsi casa împreună cu Sara. Gazda nu trebuia pusă la curent, pentru a nu putea da informaţii asupra celor întâmplate. Ajunseră în curând la hotel, unde de multă vreme îi aştepta Summerland. Klausen îi povesti totul, după ce avusese grijă să-i asigure fetei o cameră.

— Domnule, vă felicit, aţi făcut o captură grozavă! Şi în scrisoare ce e scris?

— Am să-ţi explic imediat. Încă de pe vremuri stăpânirea spaniolă din Mexic obişnuia să acorde terenuri întinse unor persoane particulare. Asta se făcea contra obligaţiei de a aşeza pe ele un număr de oameni, sau contra unei sume de bani modeste, care nu avea nici o legătură cu adevărata valoare a pământurilor şi a faptului că banii încasaţi intrau, bineînţeles, în buzunarele înalţilor funcţionari ai administraţiei. Asemenea terenuri sunt denumite aici *empressarios*, iar la noi, în nord, se numesc *grants*. Nu este un lucru neobişnuit ca acum, când se vând asemenea empressarios din cauza lipsei de bani, o *legua* — leghe — de patru mii cinci sute de acri[1] să se vândă cu un preţ care nu depăşeşte 1.000 de dolari. Există oameni care reuşesc pe această cale să obţină de la stat, pentru ei singuri, 10 până la 15 *leguas*. Vânzarea sau atribuirea acestor terenuri este la

[1] 1 acru: 40,5 ari; 4 050 m^2 (n.t.).

latitudinea contelui don Ventura Hernano şi bravul alcade[2] din Morelia îi propune fratelui său, ce-i drept nu pe faţă, ci într-un limbaj întortocheat şi misterios, o afacere ce ar duce la obţinerea unor suprafeţe importante de la conte. Acesta, după cum rezultă din scrisoare, îşi vizitează o dată pe săptămână una din proprietăţile sale, situată în apropierea oraşului Morelia. Soţia sa, contesa, îl însoţeşte de obicei. Cu un asemenea prilej se punea la cale un atac împotriva lor, urmată de o sechestrare. Wilson trebuia să intre atunci în scenă ca salvator şi să-l elibereze pe conte, în timp ce contesa trebuia să fie reţinută prizonieră, pentru a fi eliberată numai contra unei sume de bani pentru răscumpărare.

— Un plan al dracului de bine pus la punct, a cărui punere în aplicare putea fi încredinţată numai unui ticălos de teapa lui Wilson. Dar de ce oare nu distrusese el această scrisoare compromiţătoare?

— Mă întreb şi eu. La orice crimă se săvârşesc şi greşeli, care duc la prinderea făptuitorilor. Noi suntem complet acoperiţi, deoarece nu am făcut altceva decât să reintrăm în posesia bunurilor ce ni se furaseră şi, e adevărat, chiar ceva pe deasupra. În condiţiile date nu puteam proceda altfel. De fapt, am putea să ne reîntoarcem imediat, dar nu înainte de a-l pune în fiare pe acest Wilson. Chiar mâine de dimineaţă am să mă duc la conte, ca să-i relatez toate cele întâmplate.

— *All right!* O să-l întovărăşim noi şi o să-i luăm pe ticăloşi de scalp, împreună cu aşa-zisul salvator. Dar ce facem cu fata?

— Rămâne aici până la întoarcerea noastră. Sunt convins că de acum înainte putem avea deplină încredere în ea.

— Atunci hai să ne culcăm, ca nu cumva să întârziem mâine la acţiunea noastră!

Se duseră la culcare, cu satisfacţia că încă din primele ore ale deplasării lor obţinuseră mai mult decât ar fi sperat.

În dimineaţa următoare, Klausen se interesă de adresa la care se afla palatul contelui. Acolo i se spuse însă că acesta plecase, împreună cu soţia sa, cu o oră mai înainte. Imediat se duseră la un negustor de cai, de la care cumpărară trei cai buni de călărie şi obţinură şi un ghid, bun cunoscător al

---

[2] Alcade: primar (spaniolă, n.t.).

locurilor. Se aflau pe picior de plecare, căci nu era timp de pierdut, lovitura alcadelui putând avea loc chiar în cursul acelei zile. Sara se jură că va rămâne pe loc să-i aştepte până la întoarcerea lor.

Porniră la drum. Ghidul, deşi tânăr, părea un om serios, pe care te puteai bizui şi dovedindu-se în plus şi un bun călăreţ.

— Până la Morelia sunt gata să vă servesc, domnilor, spuse el de îndată ce părăsiră oraşul, dar nu m-aş duce cu dumneavoastră până la Queretaro şi Quanajuato.

— De ce?

— Acele locuri sunt, de un timp încoace, cunoscute ca fiind bântuite de *braveros*[1], care nu iartă pe nici unul din călătorii care trec pe acolo. Acum opt zile au atacat o caravană de catâri şi au omorât toţi călătorii. La ce a mai servit faptul că autorităţile au trimis călăreţi după bandiţi?! Ticăloşii s-au ascuns şi o să-şi reia mai târziu atacurile, cu şi mai multă înverşunare.

Cele spuse de ghid l-au pus pe Klausen pe gânduri. Fără să vrea făcu legătura între *braveros* şi planul criminal al lui Wilson.

În curând ajunseră la apele spumegânde de la St. Iago, peste care se arcuia un pod vechi, pe jumătate prăbuşit. Regiunea devenea mai pustie, drumul din ce în ce mai puţin bătut de călători, pentru ca în cele din urmă să se piardă într-un prundiş amestecat cu nisip. În cursul cavalcadei, Klausen, cercetând cu atenţie drumul, observă urmele lăsate de copitele a trei cai. Trebuie să fi fost ai contelui şi soţiei sale, precum şi ale însoţitorului lor.

Din timp în timp întâlneau boschete şi pâlcuri de conifere, iar apoi dădură peste o pădure cu nişte arbori uriaşi. Deodată Klausen auzi o voce feminină strigând după ajutor. Summerland auzise şi el.

— *Go on*, strigă el. Au pus mâna pe conte, iar noi o să-i prindem pe bandiţi. Înainte domnilor!

Caii lor zburau pe pământul moale, în timp ce zgomotul copitelor abia de se auzea. Nu trecu un minut şi ajunseră la locul dramei. O doamnă se afla în mâinile unor indivizi cu faţa înnegrită de funingine, în timp ce doi bărbaţi se apărau

---

[1] *Braveros:* tâlhari (spaniolă, n.t.).

împotriva unui mare număr de atacatori. Klausen scoase revolverul, se aruncă jos de pe cal se apropie de captivă şi trase. Doi inşi se prăbuşiră al treilea fugi. Acum scoase cuţitul şi se îndreptă spre ceilalţi. Summerland se şi afla în mijlocul lor. Călăuza lor, încurajat de dârzenia celor doi, se simţi la rândul lui îmboldit să se lupte şi el cu atacatorii. Aceştia din urmă fuseseră atât de surprinşi de năvala celor trei bărbaţi, că foarte repede se văzură siliţi să o rupă la fugă.

Abia acum privi Klausen cu mai multă atenţie la cei pe care-i salvaseră şi recunoscu cu uimire pe domnul şi pe doamna cu care vorbise cu o seară în urmă pe Alameda. Contele era rănit uşor, în timp ce contesa era nevătămată.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule? întrebă ea. Numai providenţa sau vreo vrajă v-a putut aduce aici!

Se apropie şi contele. Acum nu mai arăta deloc rezervat, cum fusese în ziua precedentă.

— Primiţi, vă rog, domnilor, profundele mele mulţumiri pentru ajutorul oferit la momentul oportun! Fără dumneavoastră am fi fost pierduţi, e absolut sigur!

— Nu este cazul să ne mulţumiţi, don Hernano. Viaţa dumneavoastră nu era în pericol, tâlharii s-ar fi mulţumit cu banii de răscumpărare.

— De unde ştiţi acest lucru şi cum se face că îmi cunoaşteţi numele?

— Asta, cu permisiunea dumneavoastră, am să vă explic mai târziu! Acum trebuie, înainte de toate, să ne îndepărtăm cât mai mult de locurile astea. Unde vă sunt caii?

Cele două animale ale contelui şi contesei zăceau moarte, împuşcate de tâlhari. Calul slujitorului fugise, ca şi caii oamenilor noştri. Summerland, împreună cu călăuza şi slujitorul contelui, porniră în căutarea animalelor, între timp contesa se ocupă de rana soţului ei, iar Klausen se apucă să scoată şeile de pe caii ucişi. Rana contelui se dovedi a fi superficială. Caii fugiţi au fost prinşi cu eforturi considerabile şi aduşi înapoi. Unul din ei fu înşeuat pentru contesă, iar călăuza şi slujitorul rămaseră să meargă pe jos. În curând părăsiră acele meleaguri neprimitoare.

Proprietăţile contelui nu se aflau prea departe de locul unde avusese loc atacul. În nici o jumătate de ceas ajunseră

acolo şi acum aveau toate condiţiile ca să discute în linişte despre cele întâmplate.

În camera de primire, mobilată cu mult gust, şedeau Klausen şi Summerland, împreună cu cei doi soţi. Contesa, o personalitate puternică, ce nu cunoştea teama, îşi revenise complet şi îi ospăta cu calm pe oaspeţi, de parcă s-ar fi întors de curând dintr-o vizită plăcută, făcută la o prietenă şi nu dintr-o aventură ce se putea termina tragic. Contele, a cărui vârstă înaintată îl făcea să fie mai vulnerabil la asemenea zguduituri, nu-şi revenise încă şi se gândea cu groază la pericolul în care se aflase.

— Înainte de toate, domnilor, aş vrea să vă cunosc numele, îi rugă el.

— Eu mă numesc Richard Klausen, din Frankfort-Kentucky, Statele Unite.

— Şi ce profesiune aveţi, domnule Klausen?

— Scriu cărţi, domnule, o ocupaţie care mă obligă să-mi caut subiectele călătorind!

— Înseamnă că vreţi să scrieţi despre Mexic?

— Nu. De astă dată intenţionez să fac altceva, ce are o legătură strânsă cu întâmplarea de astăzi.

El relată pe scurt lucrurile care-l puteau interesa pe conte şi încheie cu următoarea remarcă:

— Cu asta v-am adus dovada că nu vă găseaţi în pericol de moarte, că v-am urmărit din interesul nostru propriu. De aceea trebuie să respingem orice mulţumiri sau obligaţii din partea dumneavoastră.

— Nu, domnilor, replică contele cu însufleţire, asta nu se cuvine! M-am aflat în pericol de moarte, dovadă şi rana mea, iar dumneavoastră vă puteaţi întoarce acasă şi să consideraţi problema rezolvată, dacă nu aţi fi aflat ce primejdie mă ameninţă.

— Soţul meu are perfecta dreptate, interveni şi contesa. Câte grozăvii ar fi trebuit să îndur în captivitate, câte împrejurări imprevizibile mi-ar fi putut pune viaţa în pericol! Mă simt obligată, domnule Klausen şi nu am să accept să fiu absolvită de această obligaţie. Vă rugăm cu insistenţă ca, pe timpul şederii dumneavoastră în Mexic, să nu refuzaţi ospitalitatea noastră!

— Asta e de la sine înţeles — confirmă şi contele — şi, sper că nu ne veţi refuza.

— Vă mulţumim, dar totuşi trebuie să vă rugăm să ne înţelegeţi. Drumul nostru duce spre Morelia, unde neapărat îl vom găsi pe omul nostru, pe care l-am împiedicat să facă pe salvatorul. Precis că, între timp, tâlharii care au reuşit să scape l-au înştiinţat deja de eşecul planului său. O să-l caute degrabă pe alcade şi acolo trebuie să încheiem socotelile cu el.

— Iertaţi-mă, domnule Klausen! El a comis aici un atac criminal şi înseamnă că se află sub autoritatea legilor ţării noastre, bineînţeles cu antrenarea în acţiune şi a legaţiei Statelor Unite. Şi vă asigur că legile noastre sunt destul de severe. Dar dacă cumva consideraţi că nu-l vor pedepsi destul, mai puteţi şi dumneavoastră să-i aplicaţi ce credeţi de cuviinţă. În felul acesta mă asigur de prezenţa a doi oaspeţi, a căror capacitate şi însuşiri deosebite le preţuiesc şi le admir din toată inima.

— Dar, interveni Klausen, există pericolul să ne scape dacă nu acţionăm degrabă!

— Urmărirea este în plină desfăşurare. Imediat după întoarcerea mea acasă am trimis un mesager de încredere la Morelia şi acum, că am mai multe detalii, mai trimit încă unul care să aibă grijă de rezolvarea lucrurilor exact ca şi cum am fi şi noi prezenţi acolo. În acelaşi timp am dispus ca să fie trimişi în pădure câţiva oameni care să se ocupe de cei căzuţi. Am motive întemeiate să cred că avem de-a face cu aceiaşi indivizi care bântuiesc în regiunea din apropierea oraşului Queretaro.

Contele se ridică şi părăsi camera pentru câteva minute, ca la întoarcere să adauge:

— Curierul a plecat şi acum puteţi să fiţi convinşi că poliţia a alarmat toată regiunea şi o să-şi facă pe deplin datoria. Puteţi rămâne liniştiţi aici, la noi.

— În ce mă priveşte, sunt de acord, don Hernano, dar însoţitorul meu trebuie neapărat să se întoarcă încă astăzi la Mexico.

— Există vreun motiv special pentru asta?

— Unul foarte puternic. Locuinţa pe care Wilson a închiriat-

o trebuie supravegheată şi încă de cineva care-l cunoaşte bine. El se va întoarce precis acolo, dacă aici nu am putut pune mâna pe el.

— Atunci trebuie să mă declar de acord. Îi voi înmâna domnului Summerland câteva rânduri pentru poliţia de acolo, în baza cărora se va bucura de tot sprijinul ei. Dar acum veţi fi condus în camera dumneavoastră, ca să vă puteţi odihni.

Klausen zâmbi la ideea contelui că ar avea nevoie de odihnă.

Contesa se ridică.

— Urmaţi-mă, domnule. Permiteţi-mă să vă conduc chiar eu.

— Iertaţi-mă numai câteva clipe!

Richard se îndreptă spre verandă. Summerland nu mai suporta să stea într-o încăpere atât de elegantă şi simţise nevoia să iasă afară, la aer.

— Tom, trebuie să pleci de îndată înapoi la Mexic!

— *Well*, domnule, asta chiar că-mi face plăcere; nu prea mă simt eu la largul meu într-o societate atât de simandicoasă!

— Călăuza noastră te va însoţi. O să primeşti de la don Hernano o scrisoare adresată poliţiei, pe care te rog s-o predai. După aceea te rog să supraveghezi locuinţa unde a tras Wilson. Nu cunosc numele străzii, dar îl poţi afla de la Sara. Nu ştiu când voi veni şi eu. Dacă-l zăreşti pe individ, nu-l pierde din ochi!

— *All right!* Nu vă faceţi griji!

După ce şi-a luat camera în primire, Klausen ieşi în grădină. De aici observă cum se aduceau din pădure tâlharii căzuţi. Se grăbi spre ei şi află că fuseseră găsiţi numai cei morţi, răniţii dispăruseră.

Contele se apropie şi el.

— Spălaţi-le feţele! porunci el. Poate recunoaştem pe vreunul din ei.

Ordinul fu executat. Acum deveniseră vizibile trăsăturile celor cinci decedaţi. Deodată unul dintre slujitori strigă:

— *Per Dios!* Alcadele din Morelia!

— Da, el este, îl cunosc! confirmă contele. Cum se face că un funcţionar important ca el să se găsească printre bandiţi?

Klausen se apleacă ca să cerceteze hainele omului căruia un

glonţ îi pătrunsese în piept. Descheindu-i haina observă că mai era în viaţă.

— Nu v-aţi dat seama că mai respira? Aduceţi repede apă!

Rana de la piept era mortală. Se părea că glonţul pătrunsese în imediata apropiere a inimii. La examinarea rănii muribundul avu o tresărire de durere. Klausen nu-şi întrerupse însă cercetarea. Durerea resimţită de rănit făcea posibilă revenirea conştiinţei, fie chiar şi pentru scurtă vreme. Aşa se şi întâmplă, căci acesta îşi ridică pleoapele.

Contele se aplecă deasupra lui.

— Antonio Molez, eşti în preajma morţii. Vrei să mori fără să te pocăieşti?

Muribundul tăcu. Trebuia mai întâi să-şi dea seama de starea în care se afla. După un răstimp spuse în şoaptă:

— Iertaţi-mă!

Klausen scoase din buzunar scrisoarea găsită la Wilson şi i-o ţinu în faţa ochilor.

— Ai scris dumneata scrisoarea asta?

— Da.

— Unde este fratele dumitale?

— În pădure. Vroia... să-l elibereze... pe conte.

— Vedeţi, don Hernano, că v-am spus adevărul. După aceea, întorcându-se spre muribund, continuă:

— Plecând din pădure, unde se va duce?

— Nu ştiu. Santa Madonna... roagă-te pentru mine... am să mor. Vroiam... să devin bogat... funcţia pe care o aveam mă proteja... sunt conducătorul...

Un spasm făcu să-i tresalte corpul. Din gură îi ţâşni un val de sânge. Era mort.

— Dumnezeu să-i ierte păcatele săvârşite! Era şeful tâlharilor şi a acţionat ca un ticălos împotriva mea. Eu îl iert, spuse contele.

Cele cinci corpuri neînsufleţite au fost deocamdată îndepărtate, urmând să fie apoi înmormântate.

În timp ce Klausen lua masa de prânz împreună cu gazdele sale, se auzi tropot de cai dinspre poartă. Cei doi oameni trimişi la Morelia se întorceau acasă. La intrarea lor în sufragerie, contele îi întrebă:

— Ei, ce aţi făcut?

— L-am prins!

— Ei, bravo! A mers repede!

— Da. Tocmai intra, când poliţia ocupase casa alcadelui.

— A opus rezistenţă?

— Da, cu furie. Era înarmat până în dinţi şi chiar a şi rănit câţiva poliţişti.

— Unde se află acum?

— În închisoare, de unde mâine va fi dus pentru interogatoriu la Mexico.

— Bine. Puteţi pleca!

Contele se îndreptă spre soţia sa şi spre Klausen.

— Trebuie să-l văd şi eu pe acest individ. După prânz mă voi duce călare la Morelia. Vreţi să mă însoţiţi, domnule Klausen?

— Categoric da.

— Prezenţa noastră va fi bine venită. Wilson nu e cunoscut acolo, aşa că dumneavoastră veţi putea certifica identitatea lui. De altminteri vom participa la cercetarea sa, fapt care va uşura munca anchetatorilor.

În mai puţin de un sfert de ceas contele şi Klausen erau călări. Distanţa până la Morelia era mică, aşa că în scurtă vreme ei se şi aflau acolo.

Localitatea era în plină agitaţie din cauza celor întâmplate şi în faţa tribunalului, care adăpostea şi închisoarea, se strânsese multă lume. Cu greu au putut cei doi să pătrundă în clădire. Funcţionarul de serviciu, care îl supusese între timp pe arestat la un interogatoriu preliminar, i-a primit pe vizitatori cu deosebit respect.

— Tocmai mă pregăteam să vă fac o vizită, excelenţă, ca să vă rog să-mi daţi informaţiile necesare. Venirea dumneavoastră la Morelia m-a scutit de drum.

— Aţi vorbit cu arestatul?

— Da. Este un om deosebit de viclean şi de violent. Nu a vrut să recunoască nimic şi cred că numai faptul că aveam la îndemână un revolver l-a făcut să se abţină de la vreo prostie. Pot să vă rog să-mi faceţi o relatare exactă a întâmplărilor?

— Mai întâi vreau să vă prezint pe salvatorul meu, domnul Klausen, din Frankfort în Kentucky. El vă poate oferi informaţii mai precise decât mine despre acuzat.

Oaspeţii s-au aşezat, iar funcţionarul le-a ascultat cu atenţie relatările şi şi-a notat cele necesare.

— Aveţi scrisoarea asupra dumneavoastră, domnule Klausen?

— Da, poftim!

Funcţionarul o luă şi o citi.

— Puteţi să mi-o lăsaţi mie?

— Da, folosiţi-o cât mai bine.

— Wilson a răspuns din Stenton acestei misive. I-am găsit scrisoarea printre hârtiile personale ale alcadelul. Am crezut însă de cuviinţă să nu-i spun nimic despre ea cu prilejul primei noastre întrevederi. Acum, bineînţeles, situaţia este schimbată. Am să cer să ne fie înfăţişat din nou şi am să-l pun faţă în faţă cu dumneavoastră. Până atunci am să vă rog să treceţi în încăperea alăturată.

El îi conduse alături şi lăsă uşa întredeschisă, ca să se poată auzi interogatoriul. Wilson fu adus de îndată. Avea mâinile legate şi arbora o mină consternată.

— Ce mai e şi asta? Credeam că aţi terminat cercetările şi că voi fi imediat eliberat!

— Eliberat vei fi, dar nu cum îţi închipui dumneata. Trebuie să răspunzi mai întâi la câteva întrebări cu privire la nişte date din trecutul dumitale. În primul rând spune-ţi încă o dată numele!

— Tomasio Molez. Se pare că aveţi o memorie foarte slabă!

— S-ar putea! Dumneata nu mai puţin decât mine, căci, s-ar părea că ţi-ai uitat vechile domicilii. Zici că te-ai născut la St. Juan Bautista şi te aflai de peste 12 ani în Brazilia?

— Întocmai. În perioada aceea nu am părăsit ţara, fiind cetăţean brazilian şi, în consecinţă, am să mă adresez consulatului brazilian, dacă mă mai reţineţi. Atunci să văd cum o să vă descurcaţi şi ce urmări veţi avea de suportat!

— Nu cumva vrei să te adresezi mai degrabă consulului Statelor Unite?

— De ce?

— Pentru că Fred Wilson ar avea la el mai multă trecere decât Tomasio Molez la reprezentanţa amintită de dumneata.

— Fred Wilson? Cine-i asta?

La amintirea numelui său adevărat, acuzatul avusese o

tresărire pe care şi-o stăpânise repede.

— Cine să fie?! Un tâlhar, un om-stâlp, un criminal, un falsificator, un hoţ, pe scurt un individ periculos. Te pomeneşti că n-ai auzit niciodată de el?

— Şi ce legătură am eu în comun cu un asemenea individ?

— Poate mai mult decât ca fratele dumitale, care avea cu el o corespondenţă bogată.

Funcţionarul luă scrisoarea alcadelui şi i-o puse în faţa ochilor.

— Cunoşti această scrisoare?

— Nu.

— Nu mai spune! Doar a fost găsită în locuinţa dumitale!

De astă dată Wilson se albi la faţă.

— Păi, eu vroiam să stau la fratele meu. N-aveam unde trage, căci am sosit abia ieri aici.

— Deci susţii că n-ai închiriat în Mexico nici o cameră, pentru dumneata şi pentru o persoană sosită aici în haine bărbăteşti, revenită acum la veşminte de femeie?

— Nu.

— Deci, n-ai nici o pretenţie asupra bunurilor care au fost găsite acolo?

— Ce anume?

— Această scrisoare, o droaie de exerciţii de scris, ce ne dau mult de gândit, mai mulţi săculeţi cu pulbere de aur şi pepite, precum şi un portvizit cu hârtii de valoare care, în mod miraculos, au dispărut din Stenton, Arkansas? Vrei să le mai recuperezi?

— Nu mă interesează. N-am nimic de-a face cu ele!

Era evident că aceste din urmă cuvinte îl costaseră mult pe Wilson.

— Şi nici fata?

— Nu.

— Dar poate că te interesează această scrisoare, expediată din Stenton?

Anchetatorul îi puse sub nas scrisoarea scrisă de el fratelui său.

— Nici asta. Nu înţeleg ce vreţi de la mine. Am sosit ieri la fratele meu, azi m-am plimbat cu el şi acum, la întoarcerea mea acasă, sunt arestat!

— Treaba din urmă e bine motivată. În ce priveşte plimbarea, aţi făcut-o bine înarmaţi, iar fratele dumitale nu s-a mai întors...

— Ce mă interesează pe mine? O să vină mai târziu. Ne-am despărţit, deoarece mai avea o treabă oficială.

— La contele don Hernano, căruia i-a povestit ce aventură drăgălaşă a avut împreună cu dumneata. El se mai află acolo şi încă azi am să-i fac o vizită.

Wilson nu reuşi să ascundă efectul acestor cuvinte asupra lui. El răspunse însă cu încăpăţânare:

— Nu am nimic împotrivă!

— Şi nici împotriva persoanelor cărora am să le fac această vizită?

— Îmi este perfect indiferent cui faceţi vizite.

— Asta rămâne să mai şi fie dovedit. Ia priveşte în spatele dumitale!

Wilson se întoarse spre camera în uşa căreia apărură contele şi Klausen. La vederea acestuia din urmă, ticălosul se dădu câţiva paşi înapoi, după care făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să se arunce asupra lui, dar se opri în ultima clipă, întrebând cu o voce aparent indiferentă:

— Cine sunt aceşti domni?

— Nu te mai preface, domnule Wilson, îi spuse Klausen. Gata, ţi-ai jucat rolul. Sau poate nu mă cunoşti?

— Dar ce, dumneata mă cunoşti pe mine?

— Din păcate am avut neplăcerea.

Şi, îndreptându-se spre anchetator, continuă:

— El e omul despre care am făcut declaraţiile de mai înainte, domnule.

— Iar eu, spuse Wilson cu o voce aparent calmă, recunosc în acest om pe cel mai ordinar mincinos întâlnit vreodată în viaţa mea.

— Bine, interveni anchetatorul. Îmi este totul clar în legătură cu persoana dumitale. Dacă aş mai avea cea mai vagă îndoială — ceea ce nu e cazul, după cele declarate de domnul Klausen — v-aş putea pune faţă în faţă cu domnul Summerland şi cu o anume Sara, amândoi gata să ne ofere toate informaţiile de care dispun în ce te priveşte. Cu dumneata nu mai am nici o treabă, aşa că mâine te voi

trimite, sub escortă, la Mexico, unde vei fi cercetat în continuare. Luaţi-l de aici!

A doua zi Wilson a fost scos din închisoare, dus în curte şi legat pe un cal. Un subofiţer, însoţit de câţiva călăreţi, l-au luat în primire. Primul a primit documentele privitoare la cel arestat şi după scurt timp mica trupă a pornit spre capitală, având-l în mijloc pe Wilson.

Acesta nu putea să se mişte, fiind bine legat, iar calul pe care se afla era dus de căpăstru de unul din călăreţi. Arestatul privea cu atenţie în dreapta şi în stânga, în speranţa unei salvări.

În curând ajunseră în pădurea unde fuseseră atacaţi contele cu soţia sa. Subofiţerul i se adresă ironic prizonierului:

— Ei, băiete, nu cumva organizezi din nou un atac?

— *Quien sabe*, cine eşti?! îi răspunse acesta cu aroganţă.

Dar parcă aceste cuvinte ar fi fost o parolă, căci în clipa următoare răsunară mai multe împuşcături. Subofiţerul şi doi dintre călăreţi se prăbuşiră la pământ, lovit de gloanţe. Ceilalţi, deşi gata să se opună atacatorilor îşi dădură repede seama că nu aveau nici o şansă împotriva agresorilor — numeroşi şi bine ascunşi în spatele arborilor —, aşa că aleseră fuga, părăsindu-şi prizonierul.

— Un ajutor neaşteptat, aşa-i, domnule? întrebă unul dintre atacatori, în timp ce tăia frânghiile cu care fusese legat Wilson.

— Pe toţi dracii, ai dreptate! Nu m-am gândit la voi şi m-am crezut singur, bazat numai pe puterile mele.

— Mda! Trebuia să vă scăpăm! Cu atât mai mult că ştiaţi numele unora dintre noi şi exista posibilitatea ca domnii de la tribunal să le afle de la dumneavoastră.

— Ei, de astă dată vă dovediţi a fi mai înţelepţi decât ieri, când aţi uitat să-l puneţi la adăpost pe fratele meu rănit.

— Rănit? *Per Dios*, era mort, domnule!

— Şi aşa, era spre binele vostru ca să nu-i abandonaţi leşul; dar el nu era mort, ci a fost dus la contele Hernano, unde a mărturisit totul. Dacă în cele din urma a murit din cauza rănii căpătate sau dacă mai trăieşte şi este prizonier, nu ştiu. Acum aici nu mă pot ocupa de el, căci trebuie să dispar cât mai repede. Vă mulţumesc că m-aţi ajutat la timp!

— Dar unde vă duceţi?
— Cât mai departe de ţara asta!
— În orice caz, mai întâi la Vera Cruz! Nu vă duceţi direct, ci luaţi-o prin Jalapa, e mai sigur. Şi dacă ajungeţi acolo, căutaţi-l pe vărul meu, Saldano; el are acolo un han în port. Băiatul ştie cu ce ne ocupăm şi vă poate ajuta la nevoie.
— Am să-l caut.
Wilson se îndreptă spre calul subofiţerului şi deschise geanta prinsă de şa. În ea se găseau, în afara actelor şi portofelul, precum şi toate obiectele ce i se confiscaseră.
— Ei, acum mi-am redobândit lucrurile. Deocamdată pentru cheltuieli de drum o să-mi ajungă. Iar actele astea trebuie să dispară.
Unul dintre tâlhari îi întinse o aprinzătoare şi actele se făcură scrum în câteva clipe.
Wilson încalecă pe calul subofiţerului şi porni la drum într-un galop alert. Cunoştea bine locurile, aşa că nu era în pericol să se rătăcească.

5. Doborât la pământ

Bravul Francisco Saldano era un om deosebit de evlavios — asta după propria lui opinie! Ştia să vorbească cu atâta frică de Dumnezeu, de parcă şi-ar fi învăţat limba maternă la mănăstirea San Joseppo din Guadalajara. Altminteri era cunoscut în tot Vera Cruzul ca un individ al dracului de lacom, care nu pierdea nici o ocazie de a-şi umple cât mai mult săcoteii lui cu bani.
Era spre seară. Saldano stătea la fereastră şi privea foarte indispus spre centrul portului. Pricina era că nu avea nici un oaspete în odăile hanului şi nici nu vedea pe vreunul în perspectivă.
— Azi e o zi proastă pentru mine, deşi pentru marinari lucrurile stau cu totul altfel, mormăi el supărat. Fluxul este în toi, vântul bate dinspre sud-vest şi orice „pânză” foloseşte această împrejurare ca să se avânte în larg. Cine să mai aibă

timp şi poftă să vină la Francisco Saldano? Până şi nava „Union”, care de curând şi-a aruncat ancora în port, se pare ca vrea s-o pornească din nou în larg, deşi nu l-a putut înlocui până acum pe marinarul care a dezertat. Ea a fost încărcată mai repede decât şi-a închipuit căpitanul.

Iata însă că la scurtă vreme se auziră tropote de cal şi imediat un străin intră în local.

— Aici îl pot găsi pe domnul Francisco Saldano? întrebă acesta.

— Chiar eu sunt, domnule. Dar spuneţi-mi, vă rog, bunul obicei al salutului vă este necunoscut?

— Să ia dracu' obiceiul dumitale! Eu salut doar când am timp şi poftă, iar acum îmi lipsesc amândouă.

— Trebuie să vă atrag atenţia că nu îmi face plăcere să aud asemenea cuvinte hulitoare la adresa lui Dumnezeu. Casa mea nu este o groapă de gunoi în care se poate huli. Mai bine rugaţi-vă lui Dumnezeu!

— Dumneata n-ai decât să te rogi cât pofteşti, pe mine să mă scuteşti cu de-alde astea! Dacă totuşi vrei să fii salutat, atunci am s-o fac din partea fratelui dumitale, care m-a şi trimis la dumneata.

— De la Miguel? întrebă hangiul, acum cu o voce mai potolită. Aveţi afaceri cu el?

— Da. Acum caut o ocazie s-o uşchesc cât mai repede de aici.

— Mda! Se vede că vă arde pământul sub picioare. Cred că aţi ajuns la omul potrivit. Ce beţi, domnule?

— Mi-e totuna. Adu-mi o picătură din ce ai şi adă-ţi şi dumneata un pahar.

Saldano se duse în grabă la tejghea şi se întoarse cu o sticlă şi două pahare.

După ce se aşeză în faţa clientului, începu să-l descoasă:

— Cred că e bine că suntem singuri. Dar ce fel de afaceri aveţi cu Miguel?

— Să lăsăm astea acum, dragă domnule. Îl cunoşti pe primarul din Morelia?

Saldano făcu ochii mari.

— Ah, aşa? Mda, atunci puteţi conta pe mine. Deci vreţi să plecaţi cât mai rapid. Şi în ce direcţie, domnule?

— Spre New-Orleans.

— Azi şi nici mâine n-aveţi nici o posibilitate. Ştiu însă o ocazie excelentă pentru Galveston. Şi de acolo nu e greu să găsiţi o navă spre New-Orleans.

— De acord! Dar cât mai repede, înţelege-mă bine, Saldano, o plecare fără formalităţile obişnuite!

— Asta-i mai complicat şi fără ceva de genul acesta — el mimă numărarea unor bani — e imposibil.

— Bineînţeles! Am, întâmplător, chiar aici în buzunar, trei pepite babane, pe care le port la mine tocmai din cauza rarităţii lor. Ia uită-te la ele! Ajung?

Cârciumarul luă cei trei bulgări, neobişnuit de mari şi îi cântări cu grijă.

— Ajung!

— Ei, atunci...

— Dacă vreţi să plecaţi fără formalităţi, nu o puteţi face ca un călător, ci poate ca marinar. Pricepeţi ceva din meseria asta?

— Am fost multă vreme pe mare.

— Aveţi curajul să faceţi puţină figuraţie pe covertă?

— Dacă e vorba numai de asta, e foarte bine!

— Atunci pot să vă ajut, domnule! Uitaţi-vă colo afară; e ancorată nava „Union”, un bric al Statelor Unite căruia i-a fugit un marinar. Porneşte în larg peste un ceas. Vreţi să vă îmbarcaţi pe el?

— Bineînţeles. Încotro navighează?

— Spre Galveston, v-am mai spus-o.

— Bine. Dar această îmbrăcăminte de pe mine şi documentele...

— Mda. Asta e mai greu. Am însă pe aici o uniformă veche de marinar, pe care v-o pot oferi, dacă îmi daţi în schimb hainele de-acum şi ceva pe deasupra.

— Poftim.

Îi dădu o monedă. Saldano o băgă în buzunar şi spuse:

— E prea puţin, domnule, dar cerul o să mă despăgubească pentru ceea ce fac pentru dumneavoastră. Veniţi afară!

Îl duse la o magazie în care, între altele, se aflau diferite haine şi articole de îmbrăcăminte.

— Aici aveţi cămaşă, pantaloni, o bluză groasă

marinărească, ciorapi, cizme şi o vestă. Îmbrăcaţi-le şi veniţi apoi în casă.

Îl lăsă pe client în magazie, se întoarse în cârciumă şi se aşeză înapoi la masă, unde îl aştepta sticla pe care o goli de îndată. După câtva timp apăru şi Wilson, căruia îmbrăcămintea de marinar nu prea i se potrivea.

— Splendid, splendid, arătaţi de minune, domnule, zâmbi pe sub mustaţă negustorul. Şi cel mai umblat marinar o să fie de părere că v-aţi petrecut toată viaţa pe mare!

— Dar documentele de identitate?

— Hm, asta-i o treabă foarte grea, v-am mai spus. N-am de nici un fel. Dacă aş fi avut, vi le-aş fi oferit pe degeaba, că aşa sunt eu, nu pot trăi fără să fac câte o faptă bună. Dar, ia să ne gândim puţin: deunăzi un marinar mi-a lăsat zălog hârtiile lui şi parcă aş avea curajul să vi le împrumut, dacă îmi promiteţi că mi le veţi aduce înapoi.

— Până când?

— Păi de-acu' în paisprezece zile — poate că şi în tot atâţia ani, dacă altminteri nu se poate. Oricum, omul o să ceară nişte bani pentru acest împrumut.

— Cam cât?

— Păi, dumneavoastră vă îndreptaţi spre nord şi, deci, trebuie să vă orientaţi după cursul de acolo. Trei pfunzi mi se pare un preţ convenabil.

— Saldano, eşti un ticălos, în ciuda cucerniciei tale.

— Bine, atunci am să procedez ca atare şi am să le dau numai pentru cinci pfunzi. Luaţi-le, că de nu, preţul creşte şi mai repede!

— Luate-ar călăul să te ia! Iată banii!

— Mulţumesc, domnule! Dar vedeţi că sticla e goală. Trebuie să mai aduc una, ca să ciocnesc cu dumneavoastră pentru o călătorie reuşită. Două sticle fac exact trei dolari!

— Poftim, ia-i şi p-ăştia. Dar să bei cu cine vrei, numai cu mine nu!

— Îmi convine şi aşa.

El aduse documentele şi Wilson le cercetă.

— E pe bune. Dar căpitanul?

— O să vă angajeze numai dacă îi veţi duce câteva rânduri din partea mea.

— Păi scrie-le, ce mai aştepţi?

— Asta nu e lucru uşor, domnule! M-a costat timp, eforturi şi bani ca să învăţ. E o adevărată artă. N-aţi vrea să mai cheltuiţi un dolar pentru asta?

— Poftim, îţi mai dau unul; dar să nu mai îmi ceri vreo plată pentru ceva, că altminteri îţi voi arăta că pumnul meu este mai tare decât căpăţâna dumitale!

— Biblia spune că dacă cineva îţi dă o palmă pe obrazul drept, să-i oferi şi obrazul stâng. Conştiinţa mea îmi dictează să vă iert pentru insultă. Am să vă scriu imediat rândurile.

A cam durat mult până ce Saldano a reuşit să aştearnă pe hârtie cele câteva cuvinte.

— Poftim, aici aveţi biletul, domnule. Şi acum grăbiţi-vă să plecaţi, pentru că altfel „Union” ridică pânzele şi vă lasă aici.

Wilson plecă. Calul îl lăsă în faţa porţii, căci nu vroia să mai piardă timp să încerce să-l vândă hapsânului de hangiu. Sări într-o barcă şi îi ceru vâslaşului să-l ducă până la bric. Sosit acolo, se urcă la bord ca un adevărat marinar şi se îndreptă spre Williams, luând o atitudine respectuoasă.

— Mă iertaţi, domnule căpitan; am să vă predau această scrisoare.

Căpitanul citi rândurile şi-i aruncă o privire scrutătoare. El remarcă imediat cicatricea de pe frunte, care-i stârni numaidecât o bănuială.

— Actele dumitale!

El le primi şi le parcurse.

— Frank Holborn, din Wilmington! Hârtiile sunt bune, dar nu se prea potrivesc cu persoana. Însă asta nu mă priveşte, dacă dumneata îţi cunoşti bine meseria. Trebuie să ştii însă că sunt sever în ce priveşte disciplina şi purtarea la bordul navei. Iar dumneata nu pari prea prieten cu astea.

— De ce nu aş fi, domnule căpitan?

— Cicatricea o ai oricum din cauza unei bătăi!

— Permiteţi-mi, sir! Mi-a făcut-o un indian, când mi-a venit odată să schimb, pentru un timp, marea cu preria.

— Aşa? Bine, atunci se schimbă lucrurile. Am să te primesc pe navă. Du-te şi spune şefului de echipaj ce am hotărât şi fă-ţi treaba cum trebuie! Mă mai duc pentru un sfert de ceas pe uscat şi apoi ridicăm ancora.

Căpitanul se întoarse şi porni spre cabina sa. Pe drum îşi spuse:

— Acesta e Wilson! Înfăţişarea, cicatricea, povestea cu indianul care, chipurile, l-a rănit, toate se potrivesc. A reuşit să fugă şi acum vrea să fie în siguranţă sub identitatea falsă pe care şi-a luat-o. Desigur că a fost la Saldano, care l-a ajutat cu actele. Ce să fac? Să-l predau autorităţilor de aici? Nu. Ar fi o lovitură mai straşnică dacă l-aş putea aduce la Stenton! De aşteptat până vine Klausen nu pot să mai aştept; nava a fost încărcată şi trebuie să pornesc la drum. La Galveston nu e cazul să-l duc pe individ, deoarece trebuie dat numai pe mâinile justiţiei Statelor Unite. Da, aşa trebuie să procedez, îl debarc pe una dintre insulele pustii de pe Mississippi şi îi dau de ştire lui Klausen, ca să-l ridice de acolo. Este adevărat că procedând aşa sunt obligat să fac un ocol, dar dacă o să aleg o insulă situată cât mai spre apus, atunci distanţa suplimentară e mai mică. Am şi avantajul că ea se află în afara rutelor obişnuite şi, deci, în mod sigur, nu va fi găsit de nici o navă, în schimb Klausen o să ajungă uşor la ea.

Se aşeză la masă, îşi puse intenţiile pe hârtie şi se duse pe uscat ca să predea personal scrisoarea la biroul vămii. Când se întoarse, la bord, dădu ordin să se ridice ancora şi nava părăsi portul.

Vremea era excepţional de favorabilă, vântul era propice, nava înainta în viteză, aşa că, după scurtă vreme, atinse un punct situat la nivelul Galvestonului. Williams îl întrebă pe şeful de echipaj:

— Cum îţi place omul nostru cel nou?

Înainte de a răspunde, acesta mestecă tutunul pe care-l avea în gură, după care îi spuse:

— Ăsta, domnule? S-ar putea să fi fost cândva pe mare, dar acum şi-a ieşit din mână.

— Asta se şi vede. Altfel însă?

— Altfel? De fapt, nu asta are importanţă, dar n-aş spune că mi-ar putea cădea cu tronc. E ceva în neregulă cu omul ăsta.

— Atunci să ţinem curs spre Lee. Am să-l debarc.

— Vreţi să-l debarcaţi? Unde?

— Pe bancul cel mai apusean al Mississippului.

— Mde, domnule, eu n-am dreptul să vă întreb de ce faceţi acest lucru, dar cred că aşa ceva poate fi făcut numai după supărări serioase pricinuite la bordul navei.

— Corect. Totuşi, eu am un motiv perfect justificat, îi cunoşti pe domnii Klausen şi Summerland, care au călătorit cu noi, fiind în urmărirea unui tâlhar?

— Da, sir, îi cunosc bine.

— Ei bine, individul le-a scăpat şi se află aici, sub alt nume — Frank Holborn din Wilmington.

— Ei drăcie, chiar aşa?

— Sunt absolut convins şi i-am cerut, printr-o scrisoare, domnului Klausen să vină să-l ia în primire de pe bancul de nisip unde-l lăsăm noi.

Nava se îndrepta acum direct spre răsărit. Înspre seară se întrezări la orizont o dungă lungă şi subţire. Era bancul de nisip pe care-l alesese Williams. Puse să-i fie adus Wilson.

— Frank Holborn, pregăteşte-te să părăseşti bordul navei.

— Ce să fac pe uscat, domnule căpitan?

— Să mă însoţeşti pe mine.

Căpitanul vroia să rezolve problema fără să stârnească agitaţie şi dădu ordin să se pregătească un butoiaş cu apă şi nişte merinde în barca pe care o lăsară la apă îndată ce nava ajunse în imediata apropiere a bancului de nisip.

— Trebuie să organizăm aici un mic depozit de alimente, îi spuse Williams lui Holborn, în timp ce barca se apropia de ţărm. Eu am să ţin barca în timp ce dumneata vei transporta alimentele şi apa pe uscat.

Odată ajuns la ţărm, Holborn, nebănuind nimic, execută ordinul şi rămase uimit când constată la întoarcere că, între timp, barca se depărtase de locul debarcării. De aceea îl întrebă pe căpitan:

— Domnule căpitan, nu ar trebui să adăpostim mai bine lucrurile?

— Nu, deoarece le-am adus numai pentru dumneata, domnule Wilson. Nu am nevoie de un bandit şi un criminal la bord, aşa că vei rămâne aici. *Good bye!*

La auzul acestor cuvinte Wilson se clătină. Era, incapabil să spună vreo vorbă şi când, în sfârşit, reuşi să scoată un strigăt de ajutor, barca se şi afla departe... Atunci strânse pumnii şi îi

ridică în direcţia ambarcaţiunii. Dar blestemele şi ameninţările sale se pierdură în imensitatea oceanului.

Poştalionul de Mexico sosise la Vera Cruz. Din el au coborât, în afara unor indigeni, Klausen, Summerland şi Sara.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, îşi spuse părerea Summerland, că în sfârşit am scăpat de acest dulap nenorocit. Pe mine nu mă mai convinge nimeni să intru într-o afurisită de barcă ca asta. Dar ce facem mai departe?

— Mai întâi ne ducem la han. După aceea trebuie să dăm de urmă lui Wilson. Sunt sigur că a venit aici ca să găsească o navă cu care să părăsească ţara. În consecinţă, trebuie să cercetăm fiecare vas în stare să iasă în larg.

— De ce să merg mai întâi la han? În ce mă priveşte, eu încep de îndată cercetările. Să-mi spuneţi numai unde vă pot găsi.

— Păi, chiar aici, în această casă. Pare să fie mediocră, dar asta nu contează. O conduc pe Sara în carcera ei şi mă duc după aceea la vamă, ca totul să meargă repede şi bine, în cazul în care va trebui să părăsim iute portul.

Summerland plecă în port, în timp ce Klausen îi purtă de grijă fetei, apoi plecă spre vamă. Aici, de îndată ce-şi spuse numele, funcţionarul îl întrebă:

— Îl cunoaşteţi pe căpitanul Williams, domnule?

— Da, am venit aici cu nava pe care o comandă.

— Atunci scrisoarea aceasta vă aparţine. Dânsul v-a lăsat-o aici înainte de a ridica ancora.

Klausen deschise plicul şi citi scrisoarea. Pe faţa lui apăru o străfulgerare de bucurie.

— Există vreo navă în port care pleacă în curând în direcţia New-Orleans? întrebă el.

— Da, domnule. Nava „Manhattan” părăseşte portul încă în cursul zilei de azi. Este un vas bun, aproape nou, cu un căpitan excepţional. Urcă până la Memphis şi Cairo şi, bineînţeles, face escală şi la New-Orleans.

Nici că se putea mai bine. Klausen alergă la chei ca să ia o barcă până la vas. Căpitanul era dispus să ia la bord trei pasageri şi se declară de acord şi cu micul ocol la bancul de nisip de pe Mississippi.

Unele greutăţi au fost până ce a putut fi găsit Summerland.

Odată rezolvată această chestiune, cei doi bărbaţi s-au dus s-o aducă pe Sara. În scurta vreme nava părăsi portul, lăsând în urmă casele din Vera Cruz şi zidurile San Juanului de Ulloa.

În timpul călătoriei, la un moment dat, Summerland se apropie cu o mină misterioasă de Klausen şi-i puse următoarea întrebare:

— Spuneţi-mă, vă rog, sir, noi acum ne găsim în largul mării?

— Bineînţeles! îi zâmbi Klausen, mai mult din cauza introducerii ciudate.

— *Well!* Atunci trebuie să vă predau acest obiect.

— Din partea cui?

— Din partea contesei Hernano. Când ne-am luat rămas-bun, m-a tras la o parte şi mi-a spus că are să-mi dea ceva pentru dumneavoastră, dar s-o fac numai după ce ajungem în largul mării.

Klausen deschise pacheţelul în care se găsea o cutiuţă conţinând un inel fin de aur cu o lucrătură meşteşugită şi un diamant de o mare valoare. El văzuse inelul pe mâna contesei şi admirase strălucirea pietrei preţioase. Era un dar cu totul excepţional.

— Şi tot atunci mi-a dat şi contele o scrisoare care vă este adresată. Iat-o! adăugă vânătorul.

Summerland îi dădu plicul pe care Klausen se grăbi să-l deschidă. Privea uimit la foile de hârtie pe care le conţinea.

— Dar, este oare posibil? se întrebă el.

— Ce anume, sir?

— Aceste acte mă fac, dacă le accept, milionar!

— *Bounce!* Atunci nu vă mai spun altceva decât: acceptaţi-le! Dar, de fapt, ce scrie în ele?

— Sunt acte de proprietate, legal întocmite, pentru zece *leguas* de teren excepţional în Texas. Tom, sunt de-a dreptul înmărmurit.

— Atunci aveţi grijă să nu vă transformaţi în coloană de sare ca şi vrăjitoarea din Endor odinioară, când s-au scufundat Sodoma şi Gomora. Contele, trebuie s-o recunoaştem, este un om deosebit, nu glumă!

Au trebuit să mai treacă câteva zile până ce Klausen să se poată obişnui cu ideea de a fi stăpânul unor pământuri atât

de valoroase. Să refuze cadourile, cum îi trecuse prin minte în primele clipe, nu putea fi, desigur, vorba. Trebuia să le accepte.

Apele albastre, transparente, pe care pluteau, deveniră în curând din ce în ce mai galbene şi mai tulburi, semn că se apropiau de vărsarea în ocean a marelui fluviu. Aici căpitanul schimbă cursul navei spre nord-vest şi examină cu atenţie orizontul. Marinarul urcat sus, pe catarg, semnaliză în curând apropierea de insula de nisip situată la vestul arhipelagului.

— Asta este insula pe care o căutăm, domnule. Dacă omul se află într-adevăr pe ea, o să-l vedem în curând.

— Un om care ne face semn cu o bluză! anunţă marinarul de pe catarg.

Căpitanul ordonă manevrele necesare apropierii de uscat şi coborârea unei bărci la apă. Patru marinari, sub comanda şefului de echipaj, vâsliră la ţărm pentru a-l aduce pe cel care făcea semne disperate.

— Acum vă rog să vă retrageţi în cabină, domnilor. Vreau să aud ce poveşti o să ne spună individul cu privire la motivele pentru care a fost debarcat cu forţa pe această insulă. Cred că se va feri să amintească despre nava „Union”, ca să nu fie întrebat lucruri nedorite.

Klausen şi Summerland se duseră în cabină; peste puţin timp barca se întoarse şi Wilson apăru la bord. Nava îşi continuă drumul.

Căpitanul îl luă în primire pe Wilson, cercetându-l atent cu privirea.

— Cine sunteţi?

— Mă numesc Tom Hellword şi sunt din Savannah, Georgia, domnule.

— După cum sunteţi îmbrăcat, s-ar spune că sunteţi marinar. Cum aţi ajuns pe acest banc de nisip?

— Călătoream cu clipperul „Iowa” din Havana spre Galveston. Din cauza furtunii nava a eşuat şi eu sunt singurul supravieţuitor.

— Şi cine a salvat butoiaşul cu apă şi rezervele alimentare pe care le aveaţi?

Wilson nu reuşi să ascundă pe deplin încurcătura în care se afla.

— Păi, le-am găsit pe mal, aduse de valuri.

— Aţi avut noroc, domnul meu. Am toată compasiunea pentru faptul că aţi fost silit să rezistaţi atâta vreme vicisitudinilor unui naufragiu. Ultima furtună a avut loc acum vreo două săptămâni. Cum se numea căpitanul navei „Iowa”?

— Smith.

— Nu cumva vă înşelaţi în privinţa asta? Mă refer la faptul că, de fapt, nava dumneavoastră era „Union” şi căpitanul ei se numeşte Williams.

Wilson tăcu, vizibil speriat.

— Cei de pe „Union” nu prea cred că ştiu ceva despre un anume Frank Holborn din Wilmington. Îl cunoşti dumneata?

— Nu, domnule. Vă spun adevărul. Lăsaţi-mă să călătoresc până la New-Orleans. Am să lucrez pentru asta.

— Deocamdată vei călători cu noi, în ce condiţii vom hotărî mai târziu. Du-te!

Wilson se îndepărtă spre puntea din faţă. Era salvat, dar oare nu-l păşteau pericole mai mari pe „Manhattan” decât pe insula pustie? Tocmai voia să se prezinte şefului de echipaj, când simţi o mână pe umăr. Se întoarse şi se dădu înapoi cu un strigăt de spaimă:

— Summerland!

— Da. Îl ai în faţă pe Tom Summerland, mult stimatul şi respectatul meu domn Wilson, Molez, Holborn, Helhvord şi cum îţi mai spui. Dar de ce ai plecat atât de repede din Mexico? Acum, în locul dumitale, suntem noi în posesia terenurilor fertile, zece *leguas*; cadou din partea contelui, în semn de recunoştinţă.

— Zece...

Cuvântul îi rămase în gâtlej lui Wilson, deoarece ochii îi căzură asupra lui Klausen, care se apropie şi el, împreună cu căpitanul navei. Cei doi erau urmaţi de câţiva marinari zdraveni.

— Domnule Klausen, acesta este omul dumneavoastră? întrebă căpitanul.

— Chiar el!

— Atunci luaţi-l, băieţi!

Marinarii se apropiată de el. Wilson văzu că totul era pierdut. Îşi revenise din înmărmurire. Apucând o vergea de

fier care zăcea pe jos, sări la Klausen şi ridică arma improvizată, gata să-l lovească.

— Na! Ticălosule!... zbieră Wilson.

În clipa următoare mâna ridicată îi căzu şi el se apucă de piept, se învârti în loc şi se prăbuşi pe punte. Tom Summerland scosese între timp cuţitul şi i-l înfipsese între coaste.

— Cred că o să-ţi ajungă pentru multă vreme! Am să-l învăţ eu să mai ridice mâna asupra dumneavoastră! Glăsui Summerland către Klausen.

Acesta din urmă se apleacă asupra celui căzut şi, după ce-l cercetă, spuse:

— L-ai ţintit bine, Tom, direct în inimă. E mort. Vreţi să vă convingeţi, domnule căpitan?

Acesta din urmă îl examină şi el pe Wilson.

— Mort. Lăsaţi-l aici până se va răci şi atunci o să-l aruncăm la peşti. Am să vă eliberez certificatul de deces, ca să puteţi dovedi la Stenton că individul a încetat să mai reprezinte un pericol pentru oamenii cinstiţi.

După un ceas, leşul fu aruncat peste bord, fără formalităţile ce se făceau de obicei în asemenea cazuri.

Nava se găsea acum în apele galbene şi tulburi ale fluviului Mississippi şi crocodilii se năpustiră de îndată asupra neaşteptatului plocon.

Călătoria a continuat să se desfăşoare în condiţii bune. La intrarea râului Arkansas în Marele Fluviu, cei trei pasageri ai „Manhattah”-ului au coborât, continuându-şi drumul cu un vapor mai mic. Era seara târziu când nava a acostat la Stenton.

În timpul întregii călătorii, Sara manifestase o adâncă părere de rău, fapt care-l determină pe Klausen să ia hotărârea de a interveni în favoarea ei pe lângă mama Smolly. Acum Sara aştepta momentul debarcării cu lacrimi în ochi.

— Ce se va întâmpla cu mine, domnule Klausen? întrebă ea printre suspine. Mama Smolly nu o să vrea să mai ştie de mine!

— O să te ierte, Sara, aşa cum te-am iertat şi eu de mult. Înainte de a ajunge tu la dânsa, am să-i vorbesc eu.

Veni şi Summerland, cărând geamantanele şi gâfâind din cauza greutăţii lor.

— Să ne grăbim, sir, să coborâm odată pe pământ! O singură dată am fost pe mare şi vă asigur că e şi pentru ultima oară! Sunt pe jumătate mort din cauza imensităţii ăsteia de apă!

Casa avocatului era situată în apropierea fluviului. Acolo se şi opri Summerland.

— Păi ce, sir, nu intraţi cu mine înăuntru?

— Astăzi nu, Tom. Mâine vin la voi să vă fac o vizită. Păstrează-mi şi mie lucrurile la dumneata, te rog. Am să trimit după ele.

El plecă mai departe, cu Sara. Tipografia, prin faţa căreia trecea drumul lor, era luminată. Klausen se pregăti să-i facă domnişoarei Marga o surpriză şi intră pentru a preda o poezie pe care o compusese, în aşa fel încât ea să apară în ediţia de dimineaţă a ziarului. Directorul tipografiei dispuse să i se satisfacă dorinţa.

În casa bancherului toată lumea se culcase, după cum o dovedeau ferestrele întunecate, dar la mama Smolly mai era încă lumină.

— Mi-e însă frică să intru! spuse Sara.

— Atunci aşteaptă pe culoar până ce ai să fii chemată.

Klausen sună la poartă. Stăpâna casei apăru în persoană.

— Cine-i? Doamne, sir! E posibil? Cât pe-aci să scape lampa din mână.

— Este posibil, de ce nu, dragă mamă Smolly. Între timp aţi închiriat cumva apartamentul meu?

— Să-l închiriez? Cum vă închipuiţi una ca asta? L-aş fi ţinut liber şi zece ani. Dar, poftiţi înăuntru. Trebuie să fiţi foarte obosit după o călătorie atât de lungă!

Ea îl conduse în casă şi luă loc în faţa lui, aşteptându-i spusele.

— Cum aţi dus-o, sir? L-aţi găsit pe ticălos? Aţi văzut-o pe Sara? De când m-a părăsit am tot încercat să mă descurc cu diferite fete, dar până la urmă le-am concediat pe toate.

— L-am găsit pe Wilson.

— Într-adevăr? Şi banii dumneavoastră?

— I-am recuperat, ca şi cei cincizeci de mii de dolari ai

domnului Olbers.

Mama Smolly bătu din palme de uimire.

— Dar asta este extraordinar! Vă rog, sir, povestiţi-mi!

Klausen îi satisfăcu dorinţa cât putu mai pe scurt. Când la urmă, îi spuse că Sara aşteaptă afară, mama Smolly sări în picioare şi alergă spre ea.

— Sara!

— Mamă Smolly!

— Ai să mai pleci vreodată de la mine?

— Niciodată! strigă fata plângând.

— Atunci rămâi şi gândeşte-te că nicăieri nu e mai bine ca la mama Smolly.

Întoarsă spre Klausen, îi povesti despre Marga, care venea zilnic la ea şi vorbea numai despre el.

Klausen o asculta cu un zâmbet fericit pe buze şi o rugă să ţină deocamdată secretă vestea sosirii lui, după care urcă în apartamentul său şi se culcă numaidecât.

Când se trezi, soarele se ridicase de mult. În casa din faţă ferestrele şi uşa balconului erau deschise. Marga se afla pe balcon, lucrând la ceva, dar privind adesea spre ferestrele de vizavi.

În curând apăru şi bancherul şi-i aduse fetei ziarele, îşi împărţiră foile şi începură amândoi să citească.

— Ce frumoasă şi ce bună este! gândi în sinea sa Klausen.

Se îmbrăcă repede, îşi luă binoclul şi se aşeză la fereastră, în spatele perdelelor, observând balconul din faţă.

Deodată o văzu pe Marga tresărind; faţa ei frumoasă se împurpura, mâna i se îndreptă spre inimă, iar ochii ei priveau cu nesaţ spre ferestrele lui. Klausen ieşi pe balcon şi o salută.

— Tată! strigă ea atât de tare că o auzi şi Richard, arătând spre balconul pe care stătea acesta.

Olbers privi peste drum şi sări uimit de pe scaun.

— Sir, veniţi repede la noi, repede!

Klausen înclină capul afirmativ şi părăsi balconul. Tatăl şi fiica îl întâmpinară în poarta casei.

— Bine aţi venit, domnule Klausen! Poftiţi repede în casă! Cum v-a mers?

Klausen intră în casă şi scoase portvizitul.

— Vreţi să cercetaţi actele acestea, domnule Olbers?

— Da, desigur! Ah, uite cecurile şi hârtiile de valoare! Este posibil? Marga, nu s-a pierdut nimic, nici un singur penny!

— Şi eu mi-am recuperat banii. Citiţi vă rog şi acest act.

Bancherul aruncă o privire asupra hârtiei, i-o luă din mână şi se apropie, de fereastră, unde lumina era mai bună.

— Terenuri, zece *leguas*, *empressarios!*

— Domnule Klausen, dar asta e de neînchipuit, asta reprezintă aproape o ţară întreagă, un teritoriu întins.

— Şi totuşi este adevărat! Pământul acesta nu m-a costat nici un ban, l-am primit în dar.

— În dar? Povestiţi, ca să pot crede!

Klausen îi relată întâmplările prin care trecuse şi nu omise nici un detaliu. Era ascultat cu o atenţie şi într-o tensiune uşor de înţeles. Când termină, Olbers se sculă şi îi apucă mâinile:

— Domnule Klausen, nu sunteţi numai un poet, ci şi un bărbat pe cinste! Marga, cine ar fi putut gândi asta când l-am întâlnit pentru prima dată?! Cum aş putea să vă mulţumesc? Cu bani aşa ceva nu poate fi răsplătit!

Atunci se ridică Marga. Copleşită de fericirea şi bucuria pe care i le produceau întoarcerea omului iubit, ea îşi învinse sfiiciunea feminină şi se apropie de Klausen, strângându-l în braţe şi sărutându-l.

Bancherul rămăsese atât de uimit de îndrăzneala ei, încât renunţă la cuvinte. În aceeaşi clipă uşa se deschise şi intră Tom Summerland.

— Cine era vorba să-mi facă o vizită şi nu a venit? Acasă nu se află şi aici... *by God*, ia uite-i cum se îmbrăţişează! Păi atunci, bătrânul trapper este aici de prisos!?

Voi să se retragă, dar a fost de îndată apucat de braţ de către Olbers.

— Rămâi, domnule Summerland! Avem aici o logodnă! Deocamdată numai între noi, dar urmează să o facem în mod festiv!

— Logodnă? În ce mă priveşte îmi dau binecuvântarea pe loc, căci, domnule Olbers, aceştia doi se potrivesc de minune. Ce spun e tot atât de sigur, după cum mi se zice Tom Summerland.

Sfârşitul volumului 18

18

karl may

OPERE

MUSTANGUL NEGRU

Aventuri în Vestul Sălbatic, cu nemuritorii
OLD SHATTERHAND și WINNETOU,
alături de Hobble-Franck și „mătușica" Droll. De cealaltă parte a baricadei se află cea mai fioroasă căpetenie a comanșilor,
MUSTANGUL NEGRU,
secondat în fărădelegile sale de Ik Senanda, zis și „Șarpele veninos", strecurat ca spion la Firwood-Camp.
În paginile cărții, cititorul face cunoștiință cu noi personaje, precum Canada-Bill, trișor de marcă și asasin feroce, lichidat de Old Surehand, cu sir Rollins, denumit și „Mâna hoață", a cărui crimă va fi răsplătită cu aceeași monedă. Lor li se adaugă jefuitorii din „Llano Estacado", așa-zișii „Oameni-stâlp", acționând în stepa morții iar apoi în lumea căutătorilor de aur.
Achiziționați din vreme volumul următor:
DERVIȘUL

Lei 6.500 + 130 T.L. = 6.630